

CHUYỆN QUÁI ĐI HỘI CÔNG SỞ

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HOC
TỦ SÁCH BOOKBT #304

Thông tin sách

Tên sách: **Chuyện quái dị ở công sở: Vết nứt cánh hoa + Chết yếu trong hoa**

Tác giả: **Quái Đàm Hiệp Hội**

Người dịch: **Phạm Hà Thảo**

Nhà phát hành: **Phương Đông**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Khối lượng: **400g**

Kích thước: **13x20,5 cm**

Ngày phát hành: **12/2009**

Số trang: **212+168**

Giá bìa: **34.000 đ+27.000 đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Kinh dị, Ma quái**

Thông tin ebook

Thực hiện ebook: **thanhbt - TVE-4U**

Ngày hoàn thành: **24/08/2017**

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Giới thiệu

Chuyện quái dị ở công sở gồm *Vết nứt cánh hoa* và *Chết yếu trong hoa*. Tất cả bắt đầu từ khi nhà khoa học quái dị Tần Xuyên dồn hết tâm sức tạo ra một con rô bốt mã số 153 có trí tuệ như người để nó “tẩy bỏ đi tính nhân loại bản thủ”. Rồi truyện chuyển đến Tần Mỹ Đình, một cô gái mới ra đời đi làm cho công ty Hoa Hồng Tâm Duyên, luôn tự hào vì có người bạn trai tuấn tú phi thường - Tiểu Ảnh. Cho tới một hôm khi đang gọi xe, cô bỗng phát hiện ra cái bóng của bạn trai cô nghiêng đi như cái cột điện, rồi cái bóng thoáng chuyển động, cái đầu lắc lư đó không phải là Tiểu Ảnh. Tần Mỹ Đình hiểu rằng có một kẻ nào đó đang tồn tại bên trong bạn trai mình. Cái bóng đó ngày càng hoành hành nó dụ dỗ Tần Mỹ Đình và Tần Ảnh cùng nhảy lầu... Câu chuyện ma quái lại tiếp nối ở *Chết yếu trong hoa*.

Mục lục

- [Lời dẫn đầu](#)
- [I. Song ảnh](#)
- [II. Chuyên riêng tư](#)
  - [1](#)
  - [2](#)
  - [3](#)
  - [4](#)
  - [5](#)
- [III. Trò chơi trốn tìm](#)
  - [1](#)
  - [2](#)
  - [3](#)
  - [4](#)
  - [5](#)
  - [6](#)
  - [7](#)
  - [8](#)
  - [9](#)
  - [10](#)
  - [11](#)
  - [12](#)
  - [13](#)
  - [14](#)
  - [15](#)
- [IV. Loé nhanh](#)
- [V. Răng trả răng](#)
  - [1](#)
  - [2](#)
  - [3](#)
  - [4](#)
  - [5](#)
  - [6](#)
  - [7](#)
  - [8](#)
  - [9](#)
  - [10](#)
  - [11](#)
  - [12](#)

- 13
- VI. Con búp bê
- VII. Sắt cục
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
- Phân kết

CHUYỆN QUÁI DỊ Ở CÔNG SỞ

BOOKBT CÁNH HOA

PHUONGDONG

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

TỦ SÁCH BOOKBT #304

Lời dẫn đầu

Trong phòng thí nghiệm tối lù mù, đập vào mắt là những thứ ngổn ngang, vô số dây điện thò ra ngoài, tám bức xạ chỗ nào cũng có.

Bức tranh chạm khắc to đồ sộ treo trên tường đã đổi thành màu xanh, màu xanh đó hơi phản vào mặt của Tần Xuyên, lúc này những ngón tay mảnh khảnh của ông đang từ từ nâng cốc lên, kính cẩn hướng về màn hình.

Rượu màu đỏ thẫm đang trôi dần vào cổ họng của Tần Xuyên, ông uống một hơi hết sạch, một chút nhói đau, nhưng ông vẫn cảm thấy ngọt như mía lùi.

Cuối cùng đợi được đến ngày hôm nay.

Trái tim Tần Xuyên hồi hộp đập liên tục.

Cuối cùng cũng đã tận mắt nhìn thấy và sinh ra một sinh mệnh mới!

Sinh mệnh mới này là kiệt tác lớn nhất của đời ông, ông đã sinh ra nó mà không có ai sánh nổi, nó độc nhất vô nhị! Vì nó mà Tần Xuyên đã phải dốc hết sức lực và tinh thần, tinh hoa của đời mình để hoàn thành.

Hai mắt của con chim ưng đang bình thường trở nên sắc sảo hơn, Tần Xuyên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía trước, hầu như màn hình đã phủ đầy mặt bức tường, hiện rõ ra chiếc ống nghiệm to đồ sộ, trong đó có dịch thể màu xanh trong suốt, đang từ từ hiện ra một thiếu niên toàn thân màu trắng.

Vô số những ống dẫn chằng chịt quấn quanh thân thể của cậu ta.

Tần Xuyên đang ngồi trên ghế bồng bật đứng dậy đi sang phía màn hình hiển thị đó. ánh sáng chiếu rọi vào mắt ông, nhưng ông không để tâm đến những điều đó, tự tay mình vuốt nhẹ lên cậu bé trên màn hình.

Đây là đứa con của ông, là đời kết tinh trí tuệ của ông.

Trên trần nhà của phòng thí nghiệm, có lắp đồng hồ đo thời gian, bồng dưng reo lên, vòng quay của vận mệnh lập tức trở nên nguy kịch hơn.

Tần Xuyên hưng phấn mở to đôi mắt chớp chớp nhìn chăm chăm vào chiếc ống nghiệm to đó, nó đang từ từ lay động, như dự báo trước sinh mệnh mới sẽ hồi lại.

Sáu, năm, bốn, ba, hai, một. Tiếng đồng hồ gõ đến giây cuối cùng thì dịch thể trong ống nghiệm bỗng lắc mạnh một cái.

Bên trong, cậu bé bỗng mở trừng hai mắt, hiện ra đôi mắt có đồng tử toàn màu đen sâu thẳm thẳm.

Trong nháy mắt, ống nghiệm lìa ra và vỡ tan, cảnh tượng dịch thể bên trong cuộn lên.

Tần Xuyên nhìn thấy cậu bé Trấn màn hình, bỗng cởi hết những sợi dây buộc quanh người và tiến về phía ông.

Trong góc phòng thực nghiệm có một bồn hoa thủy tiên đang nở rộ thướt tha, như dự báo sinh ra một thế giới văn minh vĩ đại nhất.

“Mã số của mày là 153!”. Hai môi run run của Tần Xuyên khó che nổi sự phấn khởi nói.

“Vâng, thưa chủ nhân”, người thiếu niên cúi đầu cung kính trả lời.

Tần Xuyên tin rằng kiệt tác của ông là người máy có kỹ năng hoàn hảo nhất trên thế giới này.

153 đến một lúc nào đó sẽ trở thành thần tượng của con người, làm thay đổi giới tính của những kẻ say bài mê cờ bạc, ham muốn dục vọng tràn trề như ngày nay, bất kể con trai hay con gái đều phải bái phục dưới chân của 153.

Con người ai cũng thèm khát và muốn chiếm hữu dục vọng, 153 sẽ làm cho họ không thể nào kháng cự lại được, muốn dừng lại cũng không thể dừng được.

153! Có rất nhiều con số toán học đẹp!

$13+53+33=153$ các con số của nó gồm có. Thập, bách, tách biệt nhau ra, đồng thời qua ba lần thập phương lại tăng lên, sau đó vẫn giữ số nguyên!

Nó có đầy đủ các tính chất toán học, có khi vừa nghe thấy con số là có thể gọi được ngay “Hoa thủy tiên.”

Hơn nữa 153 sẽ được xếp vị trí hàng đầu!

No 1!

Khoa học khó trách tài Tần Xuyên, ông tự nhận thấy mình là “gốc tự tích”, Thủy Tiên cao quý.

Tần Xuyên nói ông và kiệt tác 153 của ông không thèm bất cứ loại tình cảm nào trên thế gian này, niềm say mê, chân chính, chỉ có họ mới nhận cảm được.

Dù cho loại tình cảm nào đi chăng nữa cũng mang theo dục vọng.

Hơn nữa dục vọng bản thân là dục vọng bản thủ, là tội ác.

Hưng phấn cao độ khiến cho Tần Xuyên không thể kiềm chế nổi bản thân mình, ông giơ tay phủ bụi trên mặt màn hình, nói với người máy 153:

“Tao đã cấy vào trong mày hàng nghìn con số của nhân loại, dù đối diện với bất cứ loại người nào, mày cũng có thể phân biệt được, và khiến họ sinh ra thiện cảm với mày...”

Một cơn đau ê ẩm từ trong đầu bốc lên, Tần Xuyên chưa nói dứt lời, một cơn ho kịch liệt phát ra.

Ông mệt mỏi quá rồi, nhân tính này bị thế giới tận số làm phai mờ đi rồi, làm cho ông mệt rũ rời chân tay.

Khép lại quá trình chế tạo 153.

Quá trình chế tạo đã làm cho ông cạn kiệt hết sức lực. Nhưng vẫn không hề gì, để ra 153, tất cả những thứ đó đã đem lại cho ông rất nhiều hy vọng, nó là con tàu đơn thương độc mã của Tần Xuyên chế tạo, nó có thể quét sạch tro bụi của nhân thế này.

Một cục máu tươi từ trong mồm tuôn ra, bắn tung toé lên bức mặt màn hình 153.

“Chủ nhân!”

Con ông đang kêu gọi ông đấy.

Tần Xuyên bịt miệng lại, máu tươi vẫn chảy ra lòng bàn tay của ông, vẫn cứ chảy như vậy, ông lấy tay bịt miệng lại, rồi đứng thẳng lên, khuôn mặt hiện lên nụ cười yếu ớt.

“Rất tốt, như vậy rất tốt”.

Người máy của ông đã có thể cảm nhận được tình cảm giữa hai người, cảm nhận được cuộc đời xé chiều của con người.

Tần Xuyên nghiêng thân mình áp sát người lên màn hình to đồ sộ đó, nhỏ nhẹ nói:

“Ta cần một thời gian tại ngoại để tĩnh dưỡng, nhưng tuần này ta phải hoàn thành mục tiêu đã đề ra, nhiệm vụ của mày là đi vào phòng thí nghiệm này để tẩy bỏ đi tính nhân loại bản thủ của mày, thứ mà mày đã khát vọng chiếm hữu nó.

Biến thân đi, con của ta, không người nào chống lại được sức hấp dẫn của mày”.

“Vâng”, 153 gật đầu.

Bỗng nhiên, thân thể của cậu thiếu niên biến dạng. Và Tần Xuyên càng vui bao nhiêu thì các cơ bắp của ông càng nổi lên cuộn cuộn.

Chỉ trong mấy giây thân thể cậu thiếu niên đó đã trở thành một thanh niên tuấn tú.

“Đi nào! Đi vào thế giới sạch sẽ này nhé!”

Một tay Tần Xuyên ôm lấy cái đầu đau ê ẩm của mình, một tay chỉ về phía trước.

Cánh cửa của phòng thực nghiệm được mở ra, khuôn mặt hoà trộn vào màu sơn đen của bức tường, đêm tối đen kịt, kỹ năng người máy 153 bị gông cùm và tan ra.

Sao Thiên Tế hững hờ trôi qua, xóa đi từng lớp từng lớp kính hôn đó, và phá đi sự mong chờ bấy lâu nay.

I. Song ảnh

Trời chiều tà, đỏ tựa như máu, ánh sáng chói cả mắt.

Tần Mỹ Dĩnh đi đến bên cửa sổ kéo rèm cửa lại, trong phòng bỗng nhiên tối om. Cô nhẹ nhàng đi đến bên cánh cửa phòng ngủ, giơ tay kéo.

“Quân Á, cô có trong phòng không đấy?”

Trong phòng không có tiếng trả lời, Kiều Quân Á đã đi ra ngoài rồi.

Đây là khách mới của phòng vừa đến, từ ngày chuyển đến đây, cô ta đối xử với mọi người rất tốt, mấy tháng rồi hai người ở với nhau, tình cảm trở nên rất gần gũi, như bạn thân hữu, không có chuyện gì là không nói với nhau.

Tần Mỹ Dĩnh bản thân là “Bạch Linh Nhất Tộc”, sống độc thân ở trên tầng cao của tòa nhà cao tầng chung cư này. Cô là một cô gái thông minh, cô đã treo tấm biển trên hành lang tìm người bạn nữ ở cùng.

Kiều Quân Á là cô gái rất đẹp và dịu dàng, ôn hoà, đã đạt được mọi yêu cầu của chủ nhà Tần Mỹ Dĩnh. Trong phòng toàn là nữ với nhau, tất nhiên sống với nhau lâu ngày cũng có chút mâu thuẫn.

Không thể phủ nhận, người khách cùng phòng đó rất hoàn mỹ, khiến cho Tần Mỹ Dĩnh đôi lúc ghen ghét.

Kiều Quân Á có khuôn mặt mềm mại yêu kiều, khí chất cương định, nói năng nhay bén.

Chắc chắn hơn hẳn Tần Mỹ Dĩnh.

Nhưng Tần Mỹ Dĩnh không phải vì những điều đó mà cảm thấy tự ti, cô lại có quân bài vượt hẳn Kiều Quân á, một người bạn trai rất tuyệt.

Thấy Kiều Quân Á không có trong phòng, Tần Mỹ Dĩnh thất vọng quay trở về phòng mình. Cô khao khát nhớ đến bạn trai, ý định sẽ đưa người yêu ra mắt bạn cùng phòng mình, để nói với Kiều Quân Á rằng: “Tôi cũng hơn nhiều người đấy, vì có một người con trai như này thích tôi”.

Đã mấy lần dự định cho họ gặp mặt nhau, nhưng bởi vì lúc thì Kiều Quân Á bận, lúc thì bạn trai của cô có việc, cho nên không có cách nào để họ gặp nhau được.

Hôm nay bạn trai của Tần Mỹ Dĩnh đích thân đưa cô về nhà, tất nhiên là không gặp được Kiều Quân Á.

“Không có nhà thì thôi vậy”. Tần Mỹ Dĩnh nói một câu rồi đóng chặt cửa lại.

Trong căn phòng ánh sáng mờ nhạt, chỉ có một mình, cô tủm tỉm cười.

Với lấy cái lược soi gương chải đầu, Tần Mỹ Dĩnh đi rón rén sang phía tủ quần áo và mở cánh cửa tủ ra, đang mở bỗng đứng sững lại, một cái đầu người cứng đờ rơi vào ngực cô.

Tần Mỹ Dĩnh khẽ gạt ra và nhìn chăm chú vào khuôn mặt phi phàm tuấn tú đó. Đây là khuôn mặt bạn trai cô.

Trong tủ quần áo còn một số bộ phận tay chân của người máy chưa lắp xong, do chúng quá cầu kỳ tỉ mỉ, chúng nhìn bề ngoài không khác mấy so với người thật, nếu như người bình thường nhìn thấy sẽ hoảng sợ kêu lên thất thanh.

Đối với những thứ như thế này, Tần Mỹ Dĩnh không sợ gì, cô ôm

lấy cái đầu như một vật quý, rồi để xuống sàn nhà, hạ giọng nói:

“Kiều Quân Á bây giờ không có nhà, đợi khi cô ta về, sẽ ở trong này lắp xong cho mày, mày phải giúp tao đấy, đừng để tao mất mặt nhé”.

Tần Mỹ Đình nhớ lại đầu tình cờ gặp bạn trai, bị tướng mạo tuấn tú và tính cách trong sáng đó hút hồn.

Những đồng nghiệp trong văn phòng đều ngưỡng mộ Tần Mỹ Đình, anh bạn đó đã trở thành niềm tự hào lớn lao lấp đầy trái tim Tần Mỹ Đình.

Rồi một ngày sau mấy tháng quen nhau, người con trai bỗng chủ động nói với Tần Mỹ Đình, kỳ thực anh ấy không phải là người, anh là người máy, một trí năng.

Tần Mỹ Đình không lấy làm ngạc nhiên, còn cười và trách người yêu trêu đùa mình, nhưng thực tế, cô cũng đã nhìn thấy, mạch ở cổ tay của người bạn trai không có một giọt máu nào, lúc đó cô mới tin là thật.

Người máy?! Đùa gì mà đùa?

Tần Mỹ Đình đã bị cái vinh dự đó làm u mê đầu óc, không còn cách nào để thích ứng lại với cuộc sống nhân loại nữa rồi.

Cô hài lòng sống trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, chỉ cần cô không nói ra, thì mọi người sẽ không có ai biết được bạn trai của cô không phải là người thường.

Trời đã tối, Tần Mỹ Đình chỉ bật một bóng đèn, ánh sáng của nó không đủ để chiếu sáng căn phòng, cô nằm trên giường, trên ngực ôm cái đầu và vuốt ve không rời tay.

Khi vuốt ve, ngón tay sờ vào mặt của bạn trai, cặp mắt anh ta

đang nhắm, bỗng nhiên mở trừng ra. Ánh mắt hiện lên vẻ ác độc, cô chưa nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn như thế bao giờ.

Tần Mỹ Dĩnh giật thót, liền bật người ngồi dậy, tay vô ý bám vào điều khiển tivi để trên giường.

Màn hình tivi bật sáng, Tần Mỹ Dĩnh ngạc nhiên nhìn thấy nó tự động bật sang kênh 153.

Hai chữ phụ đề phim to đùng, như dán chặt vào mắt Tần Mỹ Dĩnh, đó là đầu đề của một bộ phim có tên “Song ảnh”.

Tần Mỹ Dĩnh vừa quay người, thì nghe thấy lời tường thuật trong phim.

“Sao rồi?”

Câu nói áp đầy tính hiếu kỳ trong đầu óc Tần Mỹ Dĩnh, cô vẫn chăm chú nhìn màn hình, vừa nghe tiếng tường thuật.

Trời vừa qua một trận mưa lớn, làm tan đi cái nóng oi bức của thành phố này, nước được tích tụ trong không trung lâu rồi bây giờ mới đang từ từ chảy xuống.

Tôi cầm lấy cái ô và đi lên bậc thềm của tòa nhà Thăng Long.

tòa nhà này có bốn mươi chín tầng, nghe nói, hình như đây là tòa nhà tượng trưng của thành phố, quảng trường lớn đã che mất một nửa tầm nhìn của những du khách đến đây, ai không đến được cũng phải kính nể.

Tôi tên gọi Tần Mỹ Dĩnh, là nữ sinh mới rời khỏi trường đại học, cũng như những nữ sinh khác, cũng ôm giấc mộng đẹp và chân chính.

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm ở công ty “Hoa hồng Tâm

Duyên”, đó là công ty làm về mạch điện nằm trên tầng mười ba của nhà cao tầng Thăng Long. Con số tầng mười hai giao nhau với tầng mười ba này, những con số đó dần dần hấp dẫn tôi.

Tôi thích ái tình và hoa hồng, tin rằng đằng sau mỗi cánh hoa đều ẩn chứa những câu chuyện tình sống động và lãng mạn.

Trong khi tôi đang giữ những giọt mưa còn đọng lại trên chiếc ô, để đi vào trong thang máy, thì một chàng trai trẻ người ướt sũng như con chim bị mưa, lỡ mãng chạy xộc vào, tôi phản xạ tránh vào trong góc cầu thang máy.

“Xin lỗi”.

Có lẽ cậu ta nhận thấy sự hoảng hốt của tôi, luôn mồm xin lỗi.

“Tôi không đem theo ô, trời mưa đột ngột quá”.

Tôi là người rất ít nói chuyện với người lạ, nhưng khi hai chúng tôi tiếp xúc với nhau, bỗng nhiên có một luồng khí gì đó rất mạnh xâm nhập vào tôi.

Sau cơn mưa trời lại trong xanh mây tạnh.

“Chị lên đến tầng mấy?” Không đợi tôi hoàn hồn lại, cậu ấy hỏi.

“Mười ba”.

“Mười ba?”

Trong ánh mắt cậu ấy phát ra tia sáng kỳ lạ, như hăm dọa, làm tôi sợ hãi, chẳng lẽ cậu ấy cũng nhận ra rằng tầng mười ba là tầng có con số không hay lắm sao?

“Tôi cũng lên tầng mười ba”, cậu ấy mỉm cười làm mê hoặc lòng người, và giúp tôi ấn nút cầu thang.

Cầu thang từ từ đi lên, các con số màu đỏ trên bảng điện tử thay đổi liên tục.

Trong không gian cầu thang chật hẹp chỉ có hai người, bức tường cầu thang bằng kim loại soi bóng hai chúng tôi xuống nền, bóng hơi nghiêng nghiêng. Không hiểu tại sao, tôi cảm thấy hơi bất an.

“Chị đến “Hoa hồng Tâm Duyên” phải không?” bỗng dưng cậu ta hỏi tôi.

“Đúng”. Tôi gật đầu. “Tôi đến đó làm việc”.

Nét mặt cậu ta tỏ vẻ rất vui mừng, phấn khởi cười và nói:

“Hay quá, hoá ra chúng ta là đồng nghiệp! À, quên không giới thiệu, tôi là Lý ảnh, từ Lý trong Lý Bạch, từ Ảnh trong từ hình ảnh. Hôm nay tôi đến để trình diện công ty, tôi là công nhân mới.

Lý Ảnh, cái tên thật kỳ lạ, cậu ấy cũng là nhân viên của công ty “Hoa hồng Tâm Duyên”.

Tôi cảm thấy cậu bé này cũng đáng yêu đấy chứ, cậu ấy nhất định sẽ giúp tôi trở thành nhân viên tốt trong công ty này.

“Tôi cũng là nhân viên mới, hôm nay tôi đến để trình diện công ty”. Tôi nói.

“Thật không?” Cậu ta sờ gáy và cười thật to, “khà khà”...

“Ting” một tiếng, con số mười ba đỏ chót dừng ở đó, cánh cửa cầu thang từ từ mở ra hai bên.

“Đến rồi”, cậu ta nói, “Chúng ta đi thôi”.

Tôi đi đằng sau cậu ấy, tiến về phía công ty, trước mặt tầng này còn có năm công ty nữa, đa phần là làm nghề IT, “Hoa hồng Tâm Duyên” ở phía sau đằng Tây. Đi qua con đường dài chúng tôi đã đến văn phòng của công ty.

Giám đốc nhân sự Trần Na khách khí đón tiếp chúng tôi, sau khi làm thủ tục xong, ông ấy đưa chúng tôi sang phòng biên kịch.

Gian nhà rất rộng này là nơi tập trung tất cả các văn phòng, có những tấm ngăn cao hơn một mét, ngăn ra thành những gian nhỏ.

Giám đốc nhân sự giới thiệu chúng tôi với những người trong văn phòng, họ đang vui đầu chăm chú vào công việc, nghe vậy tất cả họ đều ngẩng lên, những con mắt lộ ra sau những vách ngăn nhìn về phía chúng tôi. Chúng tôi nhìn họ, lễ phép gật đầu chào họ, tuy không nói ra lời.

Không có ai nhiệt tình đáp lại cả, ánh mắt của họ càng lúc càng hiếu kỳ, khiến tôi thất vọng.

“Tần Mỹ Đình, đây là bàn làm việc của cô, chủ nhiệm ban biên tập đi ra ngoài công tác, ngày mai về, ông ấy sẽ phân công công việc cụ thể cho cô, chiều này cô cứ làm quen với môi trường làm việc đi nhé”.

Trần Na chỉ vào một chiếc bàn trống và nói với tôi.

Tôi đồng ý, ngồi vào vị trí của mình. Lý Ảnh đứng sau lưng Trần Na nhún vai làm điệu bộ, cậu ấy bị phân đến một cái bàn cách tôi cũng không xa lắm.

Cuối cùng cũng đã có công việc rõ ràng rồi, nhất định phải làm tốt công việc của mình.

Tôi ngồi trong cabin của mình, trong lòng rất hưng phấn và hy

vọng. Những chiếc bàn làm việc trong này rất sạch sẽ, trên bàn chỉ có màn hình tinh thể lỏng và một chiếc hộp bút, bên cạnh để mấy tờ giấy trắng.

Tôi không biết trước tiên phải làm công việc gì, cô gái ngồi bàn bên cạnh ngoảnh đầu nhìn tôi, tôi mỉm cười làm quen với cô ta, trong mắt cô ta phát ra tia sáng khác lạ, hình như là muốn nạt tôi, tôi cũng cảm nhận được điều đó.

Tôi là con người mẫn cảm, ánh mắt cô ta làm cho tôi hơi khó chịu.

“Chào cô”, tôi làm quen với cô ta.

“Chào cô”, cô gái vội vàng đáp lại, rồi lại cắm cúi vào công việc của mình.

Trong phòng làm việc thật yên tĩnh, hình như hai chúng tôi đến làm cho không khí yên tĩnh càng trở nên đặc biệt hơn, chỉ nghe thấy những tiếng ngón tay gõ lên bàn phím “cạch, cạch...” liên hồi, không khí trong phòng có vẻ hơi buồn tẻ.

Tôi quay người nhìn Lý ảnh, chỗ ngồi của cậu ta cách chỗ tôi mấy vách ngăn, chỉ nhìn thấy nửa cái đầu hơi động đậy, còn ngoài ra không biết cậu ta đang làm gì.

Tại sao công ty mới lại làm cho tôi có cảm giác bị ức chế như vậy nhỉ? Có lẽ do tôi đa nghi quá, hay là tôi vừa rời khỏi ghế nhà trường nên chưa quen với môi trường làm việc như thế này?

Tim tôi đập mạnh, tôi tự nhủ đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Tôi vươn người bật máy vi tính, giờ tay ấn nút dưới máy chủ, vô tình nhìn thấy bên nút công tắc có dán tấm đề can hình một con chó con thật đáng yêu, nhìn động tác nghịch ngợm của con chó, tôi mỉm cười, máy này có lẽ chủ trước là con gái.

Cô ta như thế nào nhỉ? Tại sao lại không làm ở đây nữa?

Trong khi đợi máy khởi động tôi suy nghĩ lung tung.

Ánh sáng của màn hình tinh thể đen trắng, chiếu vào mặt tôi, tôi bỗng nhìn thấy khuôn mặt tôi biến dạng, tôi định thần nhìn kỹ lại thì màn hình hiện lên chữ Windows.

Trên màn hình hiện ra một bức tranh lãng mạn, trông giống như bức tượng cao mấy mét.

Bức tranh có hình một tòa nhà cao, trên đỉnh có một người con trai đang ôm vòng qua lưng người con gái và nhẹ nhàng hôn lên trán cô gái đó.

Phía sau lưng cô gái là tay của người con trai đang cầm một bông hoa hồng.

Cô gái ngượng ngùng đỏ mặt, giống như quả đào đỏ mọng, trên trời là màu xanh đen, những ánh sao lấp lánh như những hạt trân châu, mặt trăng màu vàng như đang mỉm cười.

Bức tranh được vẽ với đầy đủ sắc màu sặc sỡ, đây là cảnh mơ mộng lãng mạn nhất, bất kể cô gái nào cũng muốn mình được như vậy.

Tôi nghĩ cô gái chủ nhân của chiếc máy này trước kia cũng có suy nghĩ như vậy.

Tôi bấm vào mạng nội bộ QQ của công ty.

QQ là tên mạng nội bộ của công ty “Hoa hồng Tâm Duyên” chỉ dùng cho những người trong công ty liên lạc công việc với nhau.

Nhưng tôi vừa nháy một cái, thì tất cả mọi người trong cùng văn phòng bỗng hốt hoảng ngoảnh lại nhìn tôi, hình như tôi không

nên vào mạng này thì phải.

Sao lại như vậy nhỉ? Tôi đang suy nghĩ không tìm được câu trả lời.

Đúng lúc đó mạng QQ nhảy sang mục hội thoại, làm tôi giật thót người.

“Dĩnh, tôi là Tiểu Ảnh đây, cô đang làm gì vậy?” Mục hội thoại hiện ra dòng chữ đó.

Tôi thích thú mỉm cười, trong lòng cảm thấy có chút ấm áp, trong môi trường làm việc như thế này, người mãi cảm nhất trên thế gian này như tôi, cảm thấy suýt nghẹt thở.

Lời của Lý Ảnh đã làm cho tôi vui đi nỗi căng thẳng và nỗi cô đơn trong lòng.

“Tôi buồn quá, chẳng có việc gì để làm cả”. Tôi tự nói một mình.

“Tôi cũng vậy, tôi đang vẽ hoa thủy tiên”.

“Tại sao lại vẽ hoa thủy tiên?”.

“Tôi thích hoa thủy tiên, nó thanh cao mỹ lệ, quân tử.

Cô có biết không? Khi này nhìn thấy hình bóng của cô trong mưa, tôi cảm thấy cô giống y như hoa thủy tiên vậy”.

“Nói dối, được rồi Lý Ảnh, hoá ra cậu theo dõi tôi!”.

“Không phải là theo dõi, mà là đúng lúc cùng đường đi, ai bảo chúng ta là đồng nghiệp cơ chứ? Và ai bảo cô lại nổi bật hơn người khác cơ chứ?” Cậu ta bướng bỉnh tuôn ra một loạt những lời tình tứ như vậy.

Nói đến đồng nghiệp, trong tim tôi như có một làn mây u ám bao phủ lên, hình như có cái gì đó làm tôi thấp thỏm không yên.

“Tiểu Ảnh, cậu không nhận ra mọi người không thích chúng ta sao?” Tôi chần chừ một lúc và đánh vào dòng chữ đó.

“Đừng suy nghĩ nhiều, nguyên nhân có thể là cô chưa quen mà thôi, khi quen rồi thì không có chuyện gì đâu”, cậu ta an ủi tôi.

Cậu ấy bắt đầu vào mạng QQ kể về công việc của cậu ấy, hoá ra cậu ấy giống như tôi, đều không phải là người bản địa, cũng vừa mới tốt nghiệp đại học mỹ thuật năm nay, có một lần vào mạng tuyển dụng và đã trúng tuyển vào công ty “Hoa hồng Tâm Duyên” này, công việc của cậu ấy là thiết kế mỹ công cho trạm mạng.

Cậu ấy nói: “Thành phố này thật đẹp, nếu như đứng trên đỉnh tòa nhà cao tầng Thăng Long này ngắm toàn cảnh thành phố, thì mới tuyệt làm sao!”

Tôi thực sự không muốn ngồi vẽ ở trong phòng.

Vậy đây là đỉnh tòa nhà cao tầng đó sao?

Bức hoạ lãng mạn này có lẽ là của người con trai thiết kế để tặng người con gái.

Vậy họ là đôi tình nhân sao? Bỗng dưng mặt tôi đỏ bừng lên.

Đột nhiên, trên mạng QQ lại hiện ra cửa sổ hội thoại, trên đó có dòng chữ nhấp nháy “Đang làm việc không được nói chuyện riêng”.

Nguồn gốc tin đó có tên gọi ID là “Rắn Trắng”.

Tôi giật thót người liền tắt vội QQ, rồi đảo mắt nhìn ra xung

quanh, mọi người vẫn cặm cụi làm việc của mình. Tôi không đoán ra được “Rắn Trắng” là ai.

Nhưng anh ta (cô ta) nhắc nhở như vậy rất đúng, nếu như ngày đầu tiên đi làm mà nói chuyện riêng, bị ông chủ nhìn thấy thì ông ấy sẽ có ấn tượng không tốt với mình.

“Không dễ gì chịu nổi đến khi tan ca.”

Tôi không mong gì được đặc xá, liền buông ra một câu.

Nhưng như vậy càng nảy sinh ra ngoài dự kiến của tôi... Không có ai chào hỏi tôi.

Trong nửa phút mọi người đã đi hết, chỉ còn lại tôi và Tiểu Ảnh, cậu ấy đang ngồi ngáy ra ở chỗ của mình.

“Chúng ta cũng đi thôi nào!” Tiểu Ảnh đi đến bên tôi và nói.

“Sao họ lại đối xử với chúng ta như vậy?” Tôi vừa ảm ức vừa nói.

“Không việc gì, không việc gì, bỏ qua đi, rồi sẽ tốt thôi”, cậu ấy vừa cười vừa nói.

Ngày hôm sau, chủ nhiệm đã về, ông ấy nhanh chóng phân công cho tôi một công việc cụ thể, đó là phụ trách công việc thu thập và sắp xếp nội dung trạm mạng lưới.

Tôi lên mạng tìm những đoạn văn liên quan đến những câu chuyện tình của nhiều người, đây là công việc mà tôi thích nhất, thời bình tôi thích đọc những thể loại văn như thế.

Thời gian trôi đi rất nhanh và một ngày làm việc tìm người đã hoàn thành.

Công việc thật mệt, tôi thốt ra một câu và nhìn các đồng nghiệp

xung quanh, họ cũng bận túi bụi, thậm chí không có thời gian để ngẩng đầu lên, còn tôi chỉ biết dạo một vòng trên mạng không mục đích.

Bỗng nhiên, mục hội thoại của mạng QQ lại hiện ra:

“Dĩnh, nhanh xem hòm thư đi”.

Tôi mỉm cười, lại là Tiểu Ảnh, cậu ấy lúc nào cũng tuân thủ nghiêm ngặt qui định của công ty như vậy sao? Không dùng bằng mạng QQ mà dùng Email thì không thể cấm được, cậu ấy thật biết tận dụng kẽ hở.

Tôi mở hòm thư ra, trong đó có bức thư gửi tới, đầu đề là “Tặng cho bạn món quà”. Nick của người gửi là 153@***.com, đây là hòm thư của người lạ.

Không hiểu tại sao, trong lúc tôi để con trỏ lên đầu hòm thư, bỗng cảm thấy như có gì đó hồi hộp như muốn mở ngay ra xem có chuyện gì xảy ra. Ngón tay tôi bấm vào đó và bức thư được mở ra.

Trong Email không có nội dung gì cả, chỉ có văn bản phụ lục, tôi mở tiếp phụ lục ra, nhưng chẳng thấy tin gì.

Như vậy là sao nhỉ? Tiểu Ảnh, cậu làm cái gì vậy? Tôi nghi ngờ trong lòng.

Nhưng trong giây lát, tôi bỗng kinh ngạc nhìn thấy, ở giữa màn hình hiện ra một mầm cây non.

Cây non này cứ lớn lên mãi, giống như đang nhẩy nhót giữa màn hình, dần dần lớn thành cây hoa thủy tiên, đẹp mê hồn không có gì sánh nổi, trên đầu có ba nụ hoa.

Tôi di chuyển con chuột sang một nụ hoa, đầu nhọn con chuột

biến thành bàn tay nhỏ, nụ hoa bỗng lay động nhẹ... Hoá ra đây là phim hoạt hình flash!

Tôi ấn chuột trái, nụ hoa thủy tiên nứt ra.

Trong nháy mắt, hình như tôi ngửi thấy mùi hương thơm của phấn hoa, hương thơm nhẹ nhẹ trôi tan trong màn hình.

Trong nụ hoa nở ra có một người con gái đẹp thuần khiết đang ngủ.

Tôi không nhịn nổi liền bật miệng cười, Tiểu Ảnh, cậu ấy thật có ý nghĩa, làm ra phim hoạt hình thật là vui.

Tôi khẽ động vào người thiếu nữ đó, thiếu nữ đột nhiên tỉnh dậy, nhẩy múa thoăn thoắt trên cánh hoa.

Tôi lại kích chuột vào nụ hoa khác, bên trong bông hoa lại hiện ra một người con trai, người con trai đó kéo tay người con gái, nhẩy múa vui vẻ trên màn hình.

Sau đó, trên màn hình hiện ra dòng chữ:

“Thủy Tiên, hy vọng bạn luôn vui vẻ”.

Trong mũi tôi bỗng thấy hơi cay cay, cái thành phố này đối với tôi sao mà lạ lẫm thế, tuy nó rất hoa lệ nhưng trống vắng quá.

Có lẽ chỉ có Tiểu Ảnh là người cùng cảnh thì mới hiểu tôi mà thôi.

Tôi vào mạng QQ để cảm ơn Tiểu Ảnh đã ban tặng cho tôi nụ cười.

Tôi muốn mở tiếp bông hoa thứ ba ra, nhưng không làm thế nào để mở được.

Khi đưa con trở đến chỗ đó thì nó không đứng yên, mà nó cứ rung lên, vậy là không thể mở ra được, không biết ở trong đó có gì đặc biệt nhỉ? Tính tò mò hiếu kỳ của tôi nổi lên, tôi định hỏi Tiểu Ảnh, nhưng nghĩ lại, có lẽ đây là câu chuyện bí mật của cậu ấy lưu ở trong đó, tôi đoán vậy, nếu mà đi hỏi cậu ấy thì e không tiện.

Đóng flash lại, tôi phát hiện ra mặt tôi hơi nóng, như vậy là tại sao nhỉ? Trước kia tôi có như vậy đâu.

Tan ca rồi, Tiểu Ảnh nói với tôi, buổi tối nay phải đưa tôi đi đến một nơi đặc biệt.

Khi tôi hỏi đi đâu, cậu ấy nói: “Đợi trời tối rồi sẽ biết”.

Chúng tôi ăn cơm trong văn phòng của tòa nhà. Trong khi ăn, Tiểu Ảnh hay nói chuyện, cậu ấy nói liên mồm, cậu ấy kể, khi còn nhỏ nghe mọi người kể những câu chuyện ma thì rất sợ, nhưng khi lớn lên học đại học thì lại trở thành thầy của những câu chuyện như vậy, cậu ấy bất kể lúc nào cũng nói được, nói hết chuyện nọ sang chuyện kia, chuyện trên trời dưới bể, làm tôi cười chảy cả nước mắt.

Khi chúng tôi từ phòng ăn ra thì trời đã tối om.

“Bây giờ cô bịt mắt lại, tuyệt đối không được mở ra đấy nhé”, cậu ấy nói.

“Cậu làm gì vậy?” Tôi hồi hộp không yên liền hỏi, cậu ấy đỡ vai tôi, đưa tôi vào thang máy.

Thang máy bắt đầu đi lên phía trên, tôi cảm giác như đang bay lượn, nhắm mắt trong cầu thang sẽ cảm giác được sự kỳ diệu đó, không buồn tẻ như lúc bình thường và thật sự thích thú khi được đi như thế này, đi mãi lên tận trời cao, lên tận thiên đường như vậy thật tuyệt làm sao.

Nhưng cầu thang đã dừng lại rồi, Tiểu Ảnh đưa tôi ra.

“Đây là đâu?” Tôi hỏi và muốn mở mắt ra nhìn, nhưng Tiểu Ảnh lấy tay che mắt tôi, ghé vào tai tôi nói nhẹ nhàng: “Không được nhìn trộm đâu nhé”.

Cuối cùng chúng tôi dừng lại một chỗ cố định, một làn gió mát lạnh thổi vào mặt, tôi cảm nhận được hương vị của biển.

Khi tay của Tiểu Ảnh bỏ ra khỏi mắt tôi, tôi ngạc nhiên không tìm được đã thốt ra một câu.

“Ôi! Đẹp quá!”

Trước mặt tôi là cảnh đêm của thành phố với những ánh đèn lấp lánh như những ánh sao đêm.

Thật tuyệt, trông giống như ánh pha lê trong truyện thần thoại.

“Dĩnh, đây là nơi cao nhất của thành phố, tất cả đều ở dưới chân chúng ta, Tiểu Ảnh xòe hai cánh tay bên cạnh tôi, hứng lấy gió trời, giống như con chim đang giang cánh để bay.

Cậu ấy chỉ cho tôi xem những nơi phong cảnh đẹp nhất của thành phố.

“Dĩnh, thành phố này thuộc về chúng ta, chúng ta hãy nhận lấy!”. Tiểu Ảnh bị kích động bởi thành phố dưới chân, giọng cậu âm vang đầy sức sống làm cho tôi cảm động chảy nước mắt.

Khi cậu ấy nhìn tôi, trong ánh mắt đó chứa chan tình cảm ấm áp làm lay động lòng người, tôi không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, bối rối quay mặt đi.

“Cô sao vậy?” Cậu ấy hỏi.

“Không, không sao, tôi chỉ thấy thành phố này quá lớn, làm tôi hơi sợ”. Tôi trả lời bằng quơ.

Cậu ấy cười rất sảng khoái, nói:

“Cô yên tâm, đã có tôi rồi”.

Trái tim tôi đập rộn ràng, cậu ấy nói vậy có ý gì?

Tiểu Ảnh bỗng nhiên nắm chặt tay tôi, trong đôi mắt phát ra tia sáng nóng rực, cậu ấy nói:

“Chúng ta là bạn của nhau nhé, Dĩnh, từ khi nhìn thấy ánh mắt em trong cơn mưa hôm đó đã làm cho anh thích em rồi.

Thành phố này tuy lạ, nhưng người không lạ, đã có anh đi cùng đường rồi”.

Tiểu Ảnh như muốn bộc bạch hết ra, làm tôi lúng túng, đây thật bất ngờ, tôi không có sự chuẩn bị.

Nhưng khi tôi nhìn vào ánh mắt cậu ấy, thì tôi lại không cự tuyệt lại được, hình như bên trong ánh mắt đó có sợi tơ vô hình nào đó ràng buộc chúng tôi lại với nhau.

Tiểu Ảnh nói đúng, có lẽ đây là ý của ông trời sắp đặt chúng tôi lại với nhau.

Đứng nơi cao nhất của thành phố này, chúng tôi cảm thấy càng gần nhau hơn, cứ như trên thế giới này chỉ có hai chúng tôi.

Nhưng khi môi của anh ấy chạm vào trán tôi, bỗng nhiên hình ảnh bức họa trong máy tính đó hiện lên trước mắt. Tôi không hiểu vì sao tình cảnh bây giờ và bức họa đó lại giống nhau đến thế? Cứ như nó dự đoán được trước tình cảnh này! Dù sao bức họa đó và hiện thực đều lãng mạn.

Nhưng sau lưng tôi lại có những u ám khó nói ra được, có bàn tay băng giá từ từ vượt qua người tôi, khiến cho người tôi không lạnh mà run.

Tôi đẩy anh ấy ra và nói:

“Xin lỗi, tôi vừa mới quen anh được hai ngày”.

“Nhưng mà...” Cậu ấy không nói được hết.

“Tôi thấy khó chịu, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi”. Tôi nói, cầu thang đưa tôi trở về, chỉ còn lại Tiểu Ảnh đứng ngây trên sân thượng.

Mặc dù tôi nói với Tiểu Ảnh những lời ngoài ý muốn và khó nghe như vậy, nhưng sự cô đơn làm chúng tôi ngày càng xích lại gần nhau hơn.

Cuối cùng, hai trái tim trẻ giống như hai chiếc thuyền đang trôi lênh đênh trên biển, tự nhiên dựa vào nhau.

Chúng tôi bắt đầu trở thành điểm chú ý của những người trong công ty, nghiêm nhiên trở thành tình nhân của nhau.

Anh ấy thường dùng email để gửi các phim hoạt hình rất đáng yêu và vui nhộn cho tôi, anh ấy rất chăm chỉ làm việc vì tương lai của chúng tôi, vì chúng tôi muốn ở lại thành phố này, muốn lập nghiệp ở đây.

Tôi nhìn những bức hoạt hình trên máy, trong lòng rất cảm động.

Nhưng bóng tối trên mạng QQ lại bịt kín tin tức của tôi.

“Không được nói chuyện yêu đương với anh ta”. Lại là tin của “Rắn Trắng”.

Lần trước khi nhận được tin của “Rắn Trắng”, tôi vẫn không tìm ra tên thật của anh ta (cô ta), từ đó tôi vẫn nhớ mãi đến bây giờ.

Bây giờ lại lặp lại, nó khơi dậy tính hiếu kỳ của tôi.

Đi làm được mấy tuần, tôi cũng đã làm quen được với mấy người trong cùng công ty.

Những địa chỉ trong mạng QQ tôi thuộc như lòng bàn tay, nhưng “Rắn Trắng” thì tôi chưa từng nghe qua.

Tôi xếp những địa chỉ của tất cả những người bạn theo số thứ tự, mới phát hiện ra địa chỉ của “Rắn Trắng” thừa ra, nó không thuộc nhóm nào mà tôi đã xếp.

Bỗng dưng tôi hồi hộp hẳn lên, chẳng lẽ nào nó lại là ID số hai của người nào đó?

“Mày là ai?” Tôi đánh vào dòng hội thoại và hỏi.

Đối phương chần chừ một lúc rồi cũng trả lời:

“Tôi là người bên cạnh bạn”.

“Tại sao lại ngăn cấm tôi và Tiểu Ảnh kết bạn?”. Tôi vội đánh lên dòng chữ đó.

Đối phương không trả lời, hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

Tôi chăm chú nhìn vào hộp thoại, lặng lẽ đợi tin, trái tim bắt đầu đập dồn dập, không khí cũng có vẻ ngưng trệ.

Bỗng nhiên trong hộp thoại hiện ra một cái đầu lâu đen ngòm, tôi sợ hãi kêu thét lên.

Tất cả những đồng nghiệp giật thót người và cùng nhau nhìn về

phía tôi, ánh mắt họ nhìn tôi cứ như tôi là yêu quái ấy.

Chỉ có Tiểu Ảnh bình tĩnh đứng lên hỏi tôi:

“Dĩnh, có chuyện gì vậy?”

“Không, không có chuyện gì đâu, không sao, xin lỗi”. Từ đó tôi bắt đầu quan sát tỉ mỉ những hành động của tất cả mọi người trong văn phòng, mong tìm ra chân tướng của “Rắn Trắng”, nhưng tôi thất vọng, tất cả những biểu hiện của họ đều giống nhau, không có gì đáng nghi cả.

Trong lúc tôi đang kinh ngạc và khiếp sợ, lại thêm có cái gì đó làm tôi càng kinh ngạc hơn.

Tôi lại ngồi vào chỗ của mình, “Rắn Trắng” đã biến khỏi màn hình, trên màn hình chỉ còn lưu lại bóng đen của cái đầu lâu.

Anh ta (cô ta) rốt cuộc là ai? Muốn nói với tôi điều gì? Tình yêu của tôi và Tiểu Ảnh có gì không đúng?

Tinh thần tôi luôn bị ám ảnh đến mức sống như thế nào cũng không được.

Mấy tháng trôi qua, không có chuyện gì xảy ra nữa, quan hệ của tôi và Tiểu Ảnh ngày càng thân mật hơn.

Nói thực lòng, tôi đã thầm yêu người con trai hoạt bát, sáng trong như ánh dương này lâu rồi, vào buổi tối chúng tôi thường ngồi trên sân thượng của tòa nhà cao tầng, cùng nhau ngắm thế giới hoa lệ đó, thao thao chuyện đời chuyện người, phác họa cảnh đẹp xưa và nay.

Tiểu Ảnh nói: “Sống trong thành phố này, tất cả đều phải nắm lấy cơ hội của mình, việc gì cũng phải cố gắng thì mới thành công”.

Tôi mỉm cười nhìn trộm nét mặt rất tự tin của anh ấy, tin rằng anh ấy sẽ đem lại cho tôi một cuộc sống tốt đẹp nhất.

Tôi cảm thấy không cần biết ai trên thế giới này nữa, chỉ cần anh ấy mà thôi.

Nhưng mỗi lần tôi ngồi trước màn hình và mở QQ ra, nhìn thấy cảnh đầu lâu của “Rắn Trắng”, trái tim tôi như thắt lại.

Anh ta (cô ta) sao không nói gì nữa? Hay là thấy tôi và Tiểu Ảnh đối xử tốt với nhau lại tự cảm thấy hổ thẹn trong lòng? Không được, tôi nhất định phải bắt anh ta (cô ta) nói chuyện với tôi.

Tôi mở hộp hội thoại ra và nhập vào dòng chữ.

“Anh ấy là người tốt, tôi rất thích anh ấy”.

“Bạn sẽ hối hận”.

Tôi vừa nhập vào dòng chữ đó, thì lập tức nhận được câu trả lời này luôn.

Tôi tưởng “Rắn Trắng” không lên mạng nữa, không ngờ anh ta (cô ta) ẩn thân bây giờ mới hồi đáp.

“Chúng tôi rất tốt với nhau, xin bạn đừng nói những lời buồn như vậy”. Tôi tức giận trả lời.

Hộp thoại vẫn lặng im, một lúc sau cuối cùng cũng có câu trả lời:

“Anh ta sẽ giết chết bạn”, và gửi tới tôi một bức tranh đầu lâu.

Toàn thân tôi run bắn lên, đầu óc và cơ bắp tôi như bị tê dại, nhưng rất nhanh tôi lấy lại bình tĩnh rồi hỏi tiếp:

“Sao mà lại phỉ báng anh ấy như vậy?”

“Tin tôi đi, giấc mộng đang đến gần cô. Cuối cùng rồi cô cũng phải rời bỏ công ty mà thôi, không còn cơ hội gặp lại anh ta nữa”.

“Rốt cuộc mày là ai?”

“Là người bên cạnh cô”. Anh ta (cô ta) chỉ nói mỗi câu đó, mặc tôi hỏi đi chẳng nữa cũng không có phản ứng gì.

Tôi dựa vào thành ghế, bỗng thấy toàn thân choáng váng, không còn chút sức lực nào.

Những lần hội thoại như vậy không những không giải toả được cho tôi mà còn làm cho tôi ngày càng nghi ngờ thêm, thậm chí tôi còn cảm nhận được sự nguy hiểm đang đến gần.

“Anh ta sẽ giết chết bạn”. Tôi chợt nhớ ra năm chữ trong câu hội thoại đó, nó cứ như chiếc kim đâm vào cơ thể tôi.

Khi đóng QQ lại, tôi phát hiện ra điều bất ngờ khiến cho thần kinh tôi căng thẳng thêm. Trên máy vi tính, bông hoa trong tay của người con trai ôm sau lưng cô gái bỗng biến thành con dao nhọn, nụ cười trên môi thay vào đó là bộ mặt bị thương, toàn cảnh bức tranh trước kia miêu tả chuyện tình lãng mạn, giờ đây nó lại miêu tả cảnh chết chóc đáng sợ.

Tại sao lại như vậy? Hay là có người nào đó chơi khăm mình? Tay tôi run run, nhất định là có người ghen ghét tôi và Tiểu Ảnh rồi, tôi không tin Tiểu Ảnh làm chuyện đó đối với tôi.

“Dĩnh, hôm nay hình như tinh thần em không được ổn”. Tiểu Ảnh nói.

“Tiểu Ảnh, anh không xin lỗi em sao?” Tôi nói.

Tiểu Ảnh lộ vẻ ngạc nhiên:

“Tại sao bỗng nhiên lại hỏi như vậy?”.

Tôi cười cười lắc đầu nói:

“Không sao, chỉ là hỏi đùa thôi mà”.

Tiểu Ảnh nghiêm nghị nói:

“Nhất định có vấn đề, có phải có người nói xấu anh không? Đừng để ý đến họ, tôi Lý Ảnh xin thề, nếu như làm tổn thương đến Dĩnh, thì sẽ tự nhảy từ trên sân thượng nhà cao tầng này xuống đất”.

Nghe lời thề của anh ấy, tôi vừa ngạc nhiên vừa bất ngờ, biết thế đừng nói với anh ấy như vậy, bởi lời thề đó đối với tôi không có lợi.

Tiểu Ảnh vẫn như cái bóng hàng ngày vẫn đưa tôi về phòng, chúng tôi đi từ phòng ăn ra, đi xuống đến tầng thấp nhất của tòa nhà Thăng Long.

Hội trường rất to cao và rộng, trên trần nhà có treo một chiếc đèn rất hoa lệ, nhưng ánh sáng không đủ mạnh, thậm chí còn hơi mờ, hình bóng của chúng tôi được in xuống nền nhà trông thật dài.

Bên ngoài trời đang mưa, chúng tôi đứng ngoài hiên đợi thuê xe.

Bóng của Tiểu Ảnh nghiêng như cái cột trên hành lang, loáng một cái, tôi bỗng phát hiện thấy cái bóng đó động đậy, cái đầu lắc lư quay quay, sau đó từ từ di chuyển thân mình, hình như đang nhìn tôi. Làm tôi sợ hãi, bản thân Tiểu Ảnh không động đậy gì, vậy cái bóng đó không phải của Tiểu Ảnh?

Tôi hoảng hốt kêu lên.

“Sao thế?” Tiểu Ảnh sợ xanh mặt đỡ tôi dậy, hỏi.

Tôi nhìn thấy sợ hãi quá, cái bóng đen đằng sau anh ấy càng to càng cao lên, dùng cả hai tay hai chân bò lên trần nhà của hành lang, giống như tượng nước đen ngòm chảy trên trần nhà, cứ bò thẳng xuống đỉnh đầu tôi.

Tôi dùng hết sức lực để đẩy nó ra, nhảy vào bên trong cầu thang của tòa nhà Thăng Long, đóng chặt cửa lại.

Trời ơi, chuyện gì vậy? Tôi dựa sát vào tận trong góc của cầu thang, toàn thân run lên bần bật.

Đó là giờ phút kinh hồn nhất, thang máy bỗng tự chuyển động, những con số trên bảng cứ nhảy tăng lên, cầu thang chuyển động lên trên.

Tôi hốt hoảng liền ấn nút ra của từng tầng, những con số của các tầng đều bị tôi ấn sáng lên hết, nhưng cầu thang cũng không dừng lại, vẫn tiếp tục hướng lên trên.

Không thể để sợ quá mà mất hết lý trí, cầu thang máy đã đem lại cho tôi một nơi đáng sợ nhất, muốn nó dừng lại, nhưng nó như không hề hay biết gì.

Trong thang máy bỗng nhiên đèn vụt tắt, bốn bề chìm trong bóng tối, nó như đang giam cầm để thử nghiệm chứng bệnh hoảng sợ.

Hai chân tôi mềm nhũn ra, không thể đứng vững được nữa, dần dần trượt bệt xuống sàn góc cầu thang, tôi ôm lấy đầu và khóc.

Không biết bao lâu thì cầu thang bỗng kêu “tinh” một cái và dừng lại. Bốn bề vẫn tối om, không nhìn thấy gì cả, nhưng tôi vẫn cảm nhận được ở bên ngoài cầu thang máy có đồ vật gì đó, nó đang đợi tôi!

Không mở cửa được, toàn thân tôi mềm nhũn, không còn tí sức lực nào nữa để làm việc đó.

Cửa thang máy cuối cùng cũng được mở ra, hình như mở chậm hơn so với ngày thường, tôi nhìn thấy bên ngoài trời mưa như trút nước, hoá ra thang máy đưa tôi lên tận sân thượng của tòa nhà Thăng Long.

Mưa xuống đọng lại những vũng nước với những ánh đèn soi vào long lanh như viên ngọc, đây cũng là tia sáng kỳ dị, hầu như hạt mưa nào cũng có sự thần bí của nó.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân thánh thót, từ trong vũng nước lách tách vọng ra.

Một lúc sau, đôi giày cao gót của con gái đã bị ướt sũng đang sùng sùng đứng trước cửa thang máy.

Cô ta cứ đứng như vậy trước mặt tôi, yên lặng không nói một câu, nước mưa cứ chảy dài trên đôi chân trắng nõn tuyệt đẹp của cô ta... Không, đó không phải là nước mưa! Là máu! Vì toàn màu đỏ.

Tôi trợn tròn mắt nhìn, nhưng không đủ sức để ngẩng đầu nhìn cô ta, sợ hãi tột độ làm cho tôi hôn mê, mắt dần dần tối sầm lại.

“Dĩnh”, cửa thang máy bỗng vọng ra tiếng của Tiểu Ảnh, là anh ấy, đúng là anh ấy rồi! Người con gái đáng sợ kia đã biến mất, hiện ra trước mắt tôi là thân hình của Tiểu Ảnh.

Tiểu Ảnh đỡ tôi dậy, và hỏi liên hồi:

“Lúc này em làm sao vậy? Tôi thấy em chạy vào thang máy và đi lên đỉnh lầu, chỉ có mỗi một cầu thang lên đó”.

Trong bóng tối không có hình ảnh quái dị nữa, chỉ có thân hình thật và ấm áp này, tôi không kìm nổi và gục vào vai anh ấy khóc nức nở.

Khi tôi kể cho Tiểu Ảnh nghe chuyện kỳ dị đó, anh ấy không lấy đó làm ngạc nhiên, mà còn cho là tinh thần tôi bất ổn, anh ấy kéo tôi vào văn phòng công ty, mở máy tính ra. Anh ấy khôi phục lại bức tranh trước đó bị mất, tôi giật mình phát hiện ra, trên máy tính người con trai đó vẫn đang cầm bông hoa hồng, và vẫn cười rất tươi, nhưng trong QQ không còn ID của “Rắn Trắng” nữa.

Tôi lúng túng, chẳng lẽ những gì trước đó tôi nhìn thấy chỉ là ảo giác thôi sao?

Không, không thể thế được, trừ khi tôi bị điên, tất cả chuyện đó là thật, nhưng tôi không có bằng chứng để nói rõ cho Tiểu Ảnh hiểu.

Tất cả sự việc đó hầu như giống như lời Tiểu Ảnh nói, đó là do tinh thần tôi không được tốt dẫn đến ảo giác như vậy, vì trong mấy tuần sau tất cả đều bình yên.

Không có chuyện gì xảy ra nữa.

Nhưng tôi vẫn không hiểu, nỗi sợ hãi rất lớn đang lặng lẽ xâm nhập vào tôi.

Công ty “Hoa hồng Tâm Duyên” vì phải phục vụ khách hàng 24/24 giờ, đêm nào cũng phải phân công nhân viên trực đêm. Công việc này thật khó khăn, cả đêm không được ngủ gật, hàng vạn khách hàng thông qua mạng hỏi, hơn nữa trả lời cho họ không đúng thời gian, thì sẽ bị trừ tiền thưởng.

Càng khổ hơn, khi bị ông chủ có thể thông qua mạng để kiểm tra nhân viên, có làm đúng qui định công việc hay không, kiểm tra như vậy mới có hiệu quả, cho nên mỗi nhân viên trực đêm phải

có tinh thần và trách nhiệm cao độ.

Sau khi phân công xong, hôm nay đến lượt tôi trực, đây là lần đầu tiên tôi trực.

Tiểu Ảnh hỏi tôi có thể làm được không?

Từ khi chuyện đó xảy ra, nói đến tòa nhà này tôi rất sợ, mỗi khi nhớ đến bóng người trèo lên nóc nhà là chân tay tôi lại bủn rủn ra rồi, nhưng tôi không muốn làm phiền anh ấy.

Trời đã tối, tôi nhìn ra bên ngoài đã thấy ánh đèn sáng ra từ những ô cửa của những tòa nhà trong thành phố, nhìn lên bức tranh có hình thác nước chảy xuống từng đợt lấp lánh như thủy tinh.

Tôi đơn độc ngồi một mình trong phòng làm việc, trước mặt tôi là ánh sáng của màn hình máy vi tính, ánh sáng đó toả sáng cho cả văn phòng, nhưng ánh sáng quá yếu không đủ để làm sáng rõ mọi vật.

Hình như thời gian trôi đi rất chậm, tôi nhìn chăm chăm vào màn hình nhưng không có người nào vào mạng hỏi, tôi thật nhàn rỗi, tôi không biết làm gì để cho thời gian trôi đi nhanh hơn, liền mở máy, mở đến mục flash gửi cho tôi.

Say mê nhìn con người nhỏ xíu đang nhảy múa trên màn hình, sau đó cứ bấm vào nụ hoa mà lần trước không thể mở được.

Trong nụ hoa có xương, rốt cuộc có gì vậy?

Tôi không tìm được sự hiếu kỳ, tôi liền gọi điện cho Tiểu Ảnh hỏi trong đó có gì.

“Hoa Thủy Tiên nào? Anh chưa bao giờ làm phim hoạt hình như vậy”.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy tim rung lên một cái, hình như phía sau lưng có một bóng tối nào đó bao trùm lên, tôi quay đầu lại nhìn và chỉ thấy cái bóng của mình in trên vách ngăn.

“Anh nói gì?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại anh ấy, “Không thể như thế được, chẳng lẽ phim hoạt hình đó do em ảo tưởng ra sao?”

“Không, anh có làm phim hoạt hình gửi cho em, nhưng anh chưa bao giờ làm phim hoa thủy tiên” nào cả, đó không phải do anh làm”. Tiểu Ảnh nói và sau đó hỏi lại tôi:

“Dĩnh, em không sao chứ? Có cần tôi đến không?”

Tôi trả lời “không sao” rồi cúp điện thoại.

Nhưng bây giờ ngoảnh đầu nhìn con người bé nhỏ đang nhảy trên màn hình đó, tôi cảm thấy rùng rợn.

Phim hoạt hình flash này nếu không phải do Tiểu Ảnh làm tặng tôi, vậy thì ai làm? 153@***.com!, đây rõ ràng là địa chỉ email từ Tiểu Ảnh gửi sang! Tôi đang hoài nghi, thì Thủy Tiên trong đài hoa bỗng rung lên kịch liệt, hình như bên trong có cái gì đó muốn đập để chui ra.

Tôi nín thở, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, im lặng không cử động.

Trong ổ máy bỗng phát ra thứ âm thanh hỗn độn, âm thanh đó khò khè giống như đang hô hấp người bị bệnh, trong văn phòng tĩnh mịch này âm thanh đó lại càng trở nên đặc biệt hơn.

Người tí hon trên màn hình bỗng dừng lại không nhảy múa nữa, chúng nó sợ hãi nhìn vào nụ hoa bên góc màn hình, toàn thân uốn cong giống như hai con rắn.

“Nó lại đến rồi!”

Trong ổ máy phát ra giọng như mách bảo, nụ hoa đỏ bỗng bật mạnh nứt ra một đường, lộ con mắt sáng long lanh, đây là mắt của con người, con mắt đó rất sống động và linh hoạt, nó đang ngấp ghé trong nụ hoa nhìn tôi.

Tại sao lại như vậy? Tại sao trong nụ hoa lại có con mắt? Đây là mắt của ai? Tôi sợ run bắn lên, từ từ lùi về phía sau.

Khi tôi lùi đến bên bàn của Tiểu Ảnh thì nghe “keng” một cái, máy của Tiểu Ảnh bên cạnh tôi bỗng bị mở ra, màn ảnh phát ra ánh sáng màu xanh, trong văn phòng tràn đầy các sắc màu sặc sỡ.

Tôi bị nó làm giật mình ngồi bệt xuống chiếc ghế của bàn bên cạnh.

Máy tính khởi động thật nhanh, trên màn hình của Tiểu Ảnh cũng giống của tôi, cũng có bức họa cao hàng “mấy mét”: Người con trai đang hôn người con gái trên đỉnh lầu.

Nhưng tôi càng ngạc nhiên hơn, khi màn hình đã khởi động rồi, thì trên màn hình chuyển đi phim hoạt hình đó.

Người con gái chạy lên đỉnh lầu ngắm sao, người con trai đứng sau lưng đang ôm cô ta, và buông tay dần dần ra.

“Không, không được”. Tôi bỗng thét lên, cứ như đang nhìn thấy vụ mưu sát hàng loạt, người con trai đẩy thật mạnh và người con gái sẽ lao xuống dưới rồi vụt biến mất trên màn hình, người con trai đi từ phía sau ra phía trước, hướng về phía tôi cười với bộ mặt vẻ độc ác.

“Anh ta sẽ giết chết bạn”, “Rắn Trắng” đã cảnh báo trước cho tôi điều đó.

Chân tay tôi tê dại đi, đầu óc trống rỗng.

Sau khi tỉnh lại, tôi nghĩ đến việc đầu tiên phải làm là lấy lại dũng khí để bò lên bàn của Tiểu Ảnh, để hỏi anh ấy mật mã của máy, rồi tôi mở hòm thư của anh ấy ra.

Bức thư đầu tiên tôi gửi cho anh ấy đã hiện ra, tôi đọc nội dung của bức thư, tôi lại càng ngạc nhiên hơn.

Tuy bức thư đó địa chỉ gửi đến là từ địa chỉ của tôi, nhưng nội dung lại không phải do tôi viết, có người đã sửa lại nội dung trả lời của bức thư đó.

Đọc xong bức thư này, mặt tôi đỏ rực lên, bởi vì những dòng chữ trong bức thư có từ “em” đây là sự biểu hiện tình cảm sâu đậm của Tiểu Ảnh, trách nào Tiểu Ảnh lại bộc bạch tình cảm đối với tôi nhanh như vậy, hoá ra anh ấy cho rằng tôi đã sớm tin tưởng và nói lời yêu thương trong email.

Trong bức thư còn ghi rất nhiều những lời ngọt ngào, khiến người đọc cảm động, cứ như là tôi và anh ấy yêu nhau rất tha thiết.

Tôi ngồi ngây ra bên bàn làm việc của Tiểu Ảnh... Tình yêu của chúng tôi bắt đầu bị người khác điều khiển rồi!

Có người đã lợi dụng tình cảm của chúng tôi để email cho đối phương, trong âm thầm chúng tôi phải giữ lấy nhau.

Mục đích của ai đó làm như vậy để làm gì? Người đó là ai? “Rắn Trắng” thần bí đó có lẽ hiểu tất cả. Có thể bây giờ nó đã biến mất rồi. Tôi làm thế nào đây?

Đúng lúc này, máy tính kêu “tinh” một tiếng, hòm thư của Tiểu Ảnh lại nhận được một bức thư mới.

Đây là bức thư được gửi đi từ địa chỉ hòm thư của tôi.

Tôi liền lao về chỗ của mình để xem sao, chợt phát hiện ra có một người ngồi ở đó.

Tôi nhìn bộ dạng của cô ta, đúng, đây là con gái, tóc dài và đen, cái eo thon thả, nước da trắng nõn, cô ta ngồi im ở đó, mắt nhìn bông hoa, một đoá hoa Thủy Tiên!

Thủy Tiên! Tim tôi đập mạnh, đúng lúc đó tôi cảm giác sau lưng tôi có người đang đứng, thậm chí tôi còn nghe thấy hơi thổi như làn gió thổi nhẹ nhàng vào tai tôi, làm tôi dựng cả tóc gáy.

Tôi không dám quay đầu lại nhìn, từ trên ghế người tôi cứng đờ, rồi lấy bẫy bò ra lối đi trong văn phòng, ngã xoài ra góc phòng.

Sự sợ hãi như cái lưới trùm lên đầu tôi, làm tôi không cử động được, tôi còn nhìn thấy một người con trai gầy, đeo kính đen, nhưng tôi không nhìn rõ mặt anh ta, cảm giác anh ta hơi giống Tiểu Ảnh.

Tôi đang nhìn thấy hai người đó, mặt vô cảm đang ngồi ở chỗ tôi và chỗ của Tiểu Ảnh, họ toàn dùng email để liên lạc với nhau, ánh sáng của màn hình yếu dần đi, hai hình bóng đó bỗng phát ra ánh sáng màu xanh, hai người họ cứ ngồi như vậy để giao lưu với nhau.

Qua một lúc lâu, tôi cảm thấy như sắp nghẹt thở, tôi dần dần lấy lại chí khí, bò ra phía cửa, như muốn nhanh thoát khỏi cái căn phòng tối om đầy ma quỷ này.

Nhưng, vừa bò tới bên cửa sổ, tôi nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài hành lang vọng tới, cứ từng bước từng bước gõ cạch cạch lên sàn nhà phát ra âm thanh thật đáng sợ.

Tôi nghĩ đó có thể là đôi chân của người con gái mà có lần tôi đã nhìn thấy, sự sợ hãi làm tôi rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Tiếng bước chân ngày càng gần hơn, cảm giác cứ như đang gõ từng nhịp lên đầu tôi.

Có người đang mở cửa, tôi nhìn thấy năm ngón tay trắng bệch xoè ra bám trên cánh cửa! Tôi sợ hãi quá liền bịt miệng lại, không dám thốt ra câu nào, lập cập bò vào trong góc, dùng hai tay che mặt và cuộn tròn người nằm khoanh trên sàn nhà, không muốn nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ đó nữa.

Bỗng nhiên “cạch” một cái, có người vào! Tay tôi run run rời khỏi mặt, ánh sáng rọi vào làm tôi chói cả mắt.

Người đó đã bật đèn lên, hai ảo mộng đó vụt biến mất.

Trên lối đi của văn phòng, đứng ở đó là nét mặt tuấn tú của Tiểu Ảnh, anh ấy vẫn chưa phát hiện ra tôi ở trong góc phòng.

“Dĩnh, em ở đâu?” Anh ấy lo lắng gọi tôi.

Nhìn dáng vẻ anh ấy quan tâm đến tôi, bỗng trong lòng tôi thấy cảm động.

Hoá ra anh ấy vẫn không yên tâm về tôi, liền đến công ty tìm tôi, tiếng bước chân vừa rồi là của anh ấy.

“Em ở đây!” Tôi run run trả lời.

Tiểu Ảnh nhìn sang phía tôi đang nằm trên sàn đất, ngạc nhiên vội vàng chạy sang đỡ tôi lên.

“Dĩnh, xảy ra chuyện gì vậy? Sao em lại nên nông nổi này?” Anh ấy đau lòng hỏi.

Tôi chỉ biết ngồi xuống và lắp bắp nói:

“Lúc này, lúc này có hai người”.

Tiểu Ảnh nghe vậy, đi vòng quanh một lượt, nhưng không phát hiện ra điều gì nghi vấn.

“Có phải em lại ảo giác không? Dĩnh, dạo này em làm sao thế? Tại sao thần kinh lại suy nhược đến như vậy?” Anh ấy quay về phía tôi hỏi liên hồi.

Tôi kéo tay anh ấy sang bên bàn máy, bảo mở máy tính ra, sau khi khởi động xong, màn hình hiện lên, lúc đó tôi không biết phải vui hay thất vọng, trên màn hình không có gì thay đổi cả, mọi thứ vẫn nguyên như trước, tất cả đều vẫn bình thường.

Sau khi mở hòm thư của Tiểu Ảnh ra, tôi hầu như không tin vào mắt mình nữa, hòm thư của anh ấy vẫn trống không.

“Hòm thư đây, vì giữ bí mật chuyện tình cảm của chúng mình, cho nên mỗi khi tôi xem thư xong đều có thói quen xoá nó đi luôn”. Tiểu Ảnh nói với tôi như vậy.

“Những bức thư của em tôi đều giữ trong trái tim”.

“Nhưng nội dung đó không phải do em viết”.

Thanh minh của tôi làm Tiểu Ảnh ngạc nhiên, tôi lại lần nữa không giải thích rõ được cho anh ấy hiểu, chỉ biết kéo tay anh ấy sang bên bàn máy của tôi. Mở hoạt hình flash đó ra cho anh ấy xem có giống như lời tôi nói không, nụ hoa đã nở ra rồi.

Tiểu Ảnh nhìn chăm chú phim hoạt hình đó, trầm ngâm suy nghĩ.

Một lúc sau, anh ấy nói:

“Có thể hòm thư này là của chủ nhân trước còn lưu lại, chưa kịp gửi đi, có thể người đó lập nên và gửi vào hòm thư, cho nên

chúng ta mới nhận được như vậy”.

“Vậy, ai là chủ nhân trước?” Sự phán đoán của Tiểu Ảnh làm tôi thức tỉnh nhớ lại... Vậy hai ảo ảnh mà tôi vừa nhìn thấy, một người con trai và một người con gái đó không thể đoán chắc là nhân viên cũ của công ty được.

Chuyện này thật kỳ quặc, các đồng nghiệp khác chắc hẳn là biết rõ những chuyện như vậy, chẳng vô duyên vô cớ mà ngay từ ngày đầu họ, nhìn chúng tôi với con mắt khác thường như vậy, có lẽ chúng tôi đến đã gọi lại cho họ những chuyện đã qua không tốt đẹp gì.

Tôi âm thầm nghĩ, nhất định phải tìm rõ chuyện này.

Tối hôm đó, Tiểu Ảnh ở lại trực cùng tôi, nhưng vẫn không phát hiện ra chuyện đáng sợ nào khác.

Ngày hôm sau, theo qui định của công ty tôi nghỉ một ngày ở nhà, nhưng tôi sợ những chuyện đó ám ảnh làm tôi không ngủ được, tôi nhất định phải tìm hiểu rõ chuyện này, cứ cho là hơi điên khùng đi.

Ăn cơm xong, Tiểu Ảnh đi về công ty trước.

“Đình á”. Tôi gọi một người đồng nghiệp sang, đó là cô gái ngồi trước bàn ăn của tôi, cô ta vừa ăn xong đang dọn bát đĩa định đi ra thì nghe tôi gọi lại.

“Gì vậy?” cô ta, tay đang cầm đĩa, quay lại hỏi tôi.

“Tôi có chút chuyện muốn hỏi cô”. Tôi kéo cô ta sang một góc, nói:

“Cô có thể nói cho tôi biết, chỗ của tôi và Tiểu Ảnh ngày xưa là của hai người nào ngồi không? Họ là ai vậy?”

Tôi hỏi liên hồi, nhìn về do dự của Đinh á, tôi lại hỏi tiếp.

“Hai người đó là tình nhân của nhau phải không? Người con trai đó dáng gầy gầy, đeo kính gọng vàng, dáng người con gái đó rất đẹp và có mái tóc dài đen phải không?”

“Đừng, đừng, cô đừng nói nữa”. Đinh á ngắt lời tôi.

“Hôm qua tôi nhìn thấy họ rồi”. Tôi nói thật nhanh “Cô nói với tôi đi, chuyện đó như thế nào vậy?”

Đinh á toàn thân run lên bần bật, cái khay trong tay rơi xuống đất đánh “choang” một cái, làm cho mọi người trong phòng ăn giật mình.

Đinh á vội nhặt những mảnh khay, rồi đứng dậy bỏ đi.

“Nói cho tôi biết chuyện gì đi”. Tôi gào sau lưng cô ta.

Cô ta quay lưng lại, nét mặt vẻ rất sợ hãi nói:

“Cô đừng hỏi tôi nữa, tự mà đi tìm tin tức trên mạng ấy”.

Nói xong, ném những mảnh khay ra thùng rác rồi đi thật nhanh khuất sau cánh cửa phòng ăn.

Phản ứng khác thường của Đinh á càng làm cho sự phán đoán của tôi có hiệu nghiệm hơn. Hai nhân viên cũ đó chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi.

Ra khỏi phòng ăn tôi đi thẳng về phía hội trường ở tầng một, ở đó có mạng máy tính miễn phí, mấy máy đó là cùng một mạng của công ty, tôi tìm ngẫu nhiên những tin tức cần.

Trong phòng máy chỉ có một mình tôi, tôi ngược nhìn màn hình, bởi vì đáp án sắp được lộ ra rồi, tôi hơi hồi hộp, sờ sờ, nhưng lại

pha chút hưng phấn.

Ngồi một lúc, tôi mới mở IE máy và lướt qua một lúc, trong hàng loạt các mục được mở ra có những đầu đề “Đại lầu Thăng Long thành phố Linh Lang”.

Trong khi lục tìm tay tôi ra rất nhiều mồ hôi.

Dừng lại một lúc, máy tự động tìm và sau đó tự cho kết quả tìm kiếm.

Với tin tức về “Đại lầu Thăng Long” này thì rất nhiều, bởi vì trong tòa nhà này còn có rất nhiều các công ty khác cũng thuê, mỗi một công ty đều có tin tức riêng của công ty mình.

Tôi lướt qua từng mục từng mục một, toàn là tin về làm ăn, công việc, với việc kỳ quặc này thì tôi không thể thôi được.

Bỗng nhiên, mắt tôi dán vào một mục tin ở trang thứ ba, nhìn thấy tiêu đề tôi đã cảm thấy rờn rợn sau gáy, mắt tôi tròn tròn nhìn.

“Nhảy từ trên lầu cao xuống chết vì tình, nam nữ thanh niên ngày nay tan xương nát thịt cũng chỉ vì tình”.

Những con chữ đó làm mắt tôi tỉnh táo hẳn lên.

Tôi lấy những ngón tay run run mở tin ra xem, đây là tin cũ, đó là tin của một năm về trước, từ khi chuyện đó xảy ra đến ngày hôm nay đúng tròn một năm.

Tin viết “Trên lầu cao của tòa nhà Thăng Long ở thành phố Linh Lang đã xảy ra vụ tự tử nhảy lầu, một đôi nam nữ đã cùng nhau nhảy từ trên tầng bốn mươi chín của tòa nhà cao tầng xuống đất, hiện trường là cả hai đều bị chết”.

Căn cứ vào điều tra cho thấy, hai người chết này là đôi tình nhân tâm đầu ý hợp, cùng làm trong mạng lưới của một công ty nào đó trong tòa nhà này.

Không rõ nguyên nhân tại sao hai người đó đã lên đỉnh của tòa nhà để cùng nhau nhảy xuống.

Cảnh sát cho biết, nguyên nhân là do hai người họ đã không làm chủ được tình yêu, và đã chọn con đường chết nhẹ nhàng là nhảy lầu tự tử.

Bỗng tôi cảm thấy trời tối sầm lại, người ngã ra ghế.

Hôm qua trên bàn máy đã diễn ra cảnh chết chóc nào đó, có lẽ người chết muốn nói gì với tôi sao? Lẽ nào đây không phải là vụ tự tử bình thường?

Có tin bình luận: “Đa phần con người đều làm nên sự việc thật đáng tiếc, nhưng cũng có người nói, từ trên lầu cao như vậy mà hai người nắm tay nhau nhảy, thì chắc cảm giác cứ như đang bay, giống như hai con bướm đang bay trong không trung, sau đó là cùng chết, đó là chuyện rất lãng mạn trên thế gian này, thậm chí có thể ví họ như Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài”.

Tôi liên miên hồi tưởng lại những tình tiết trong hòm thư và flash đó, vậy hai người họ hẳn trong cuộc sống trước kia hợp nhau lắm, nhưng tại sao lại chọn con đường tuyệt mệnh như vậy?

Tôi đang nghĩ ngẩn người ra thì màn hình máy tính rung lên, trên màn hình hiện ra hình cong cong không nhìn ra cái gì cả, một dòng máu nóng tanh tanh tan ra trên màn hình, khiến người mẫn cảm như tôi nôn oẹ ra.

Mặt tôi tái mét, tôi nảy lên và lại ngã xuống ghế.

Đúng lúc đó thì hình cong trên màn hình được khôi phục lại, đã trở thành một cảnh quay dốc ngược, giống như cái hành lang, người con gái đứng trên hành lang thấp thỏm chờ đợi.

Đó là người con gái tự sát đó sao? Tính hiếu kỳ của tôi làm cho tôi dần dần quên đi sợ hãi, mắt tôi nhìn không chớp vào màn hình.

Một lúc sau, người con trai xuất hiện trên cảnh vẽ, nói với người con gái điều gì đó, hai người họ nhìn nhau rất thân mật.

Nhưng đúng lúc tôi vừa nhìn rõ khuôn mặt của người con trai, thì tôi há hốc mồm ngạc nhiên.

Không! Đây không thể là! Người con trai này không phải ai khác mà chính là Tiểu Ảnh! Nhất định có chỗ nào nhầm lẫn rồi! Đây không phải là thật! Tôi thôn thức trong lòng.

Người con trai kéo tay người con gái đi sang phía hình vẽ treo ngược đó, một hồi lâu, chỗ cảnh vẽ đó biến thành cầu thang máy, hoá ra họ ở trên tầng mười bốn của tòa nhà Thăng Long.

Hai người đó đi vào cầu thang máy, sau khi thang máy đóng lại rồi, con số trên bảng điện không ngừng thay đổi và hướng lên trên chuyển động, đi một mạch đến số “năm mươi”, họ đã lên đến đỉnh lầu.

Tôi chạy vào thang máy, quả thật đó không phải là video mà là thật, con số hiển thị trên bảng điện tử nó đang dừng ở con số “năm mươi”.

Tôi càng nghĩ càng thấy sợ và đau lòng, tôi vội vàng chạy sang thang máy khác, ấn nút lên tầng “năm mươi”.

Nhưng có lẽ đó không phải là sự thật, có thể là do tôi ảo giác, Tiểu Ảnh sẽ không làm như vậy đâu. Tôi thầm cầu nguyện trong lòng.

Cửa thang máy mở, tôi đi ra sân thượng, nhưng sự thực đập vào mắt tôi, làm tan đi ảo tưởng của tôi, Tiểu Ảnh đang ôm hôn thắm thiết một cô gái trên sân thượng này. Tôi đứng lặng người đi, không biết phải làm gì.

Người con gái đó phát hiện ra tôi trước, cô ta kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Tôi đã nhận ra, cô ta là con gái ngàn vàng của ông Tổng công ty “Nam Kỳ Long”, tôi đã từng gặp cô ta trong thang máy mấy lần rồi.

Công ty “Hoa hồng Tâm Duyên” và công ty “Nam Kỳ Long” có một số việc liên quan đến nhau, hơn nữa công việc này lại do Tiểu Ảnh đảm nhiệm.

Tôi tức khắc hiểu ra ngay, lúc đó tôi không ngăn nổi nước mắt, nó cứ trào ra.

“Dĩnh, là em sao?”

Tiểu Ảnh cũng đã nhìn thấy tôi, ngạc nhiên gọi tôi.

Tôi không muốn anh ấy nhìn thấy nước mắt tôi như vậy, tôi quay người chạy vào thang máy, giơ tay bấm lung tung số tầng.

Cầu thang không hoạt động, tôi dựa vào bức tường lạnh băng đó, nước mắt cứ trào ra ướt cả khuôn mặt, lòng rối như tơ vò.

Tại sao, tại sao lại để cho tôi nhìn thấy cảnh đó? Tại sao hôm anh lúc nào cũng nói lời yêu tôi hả Tiểu Ảnh? Tiểu Ảnh lảng mạn của tôi bây giờ lại đi yêu người con gái khác sao? Có phải cô ta là con nhà giàu không? Tại sao sự thật lại phũ phàng vậy?

Tiểu Ảnh đã từng nói “Sống trong thành phố này, tất cả đều phải dựa vào bản thân, và biết nắm lấy cơ hội”.

Hoá ra anh ấy nắm lấy cơ hội này đây, vì sự thành công của anh ấy mà hy sinh đi tình yêu đẹp của chúng tôi, sớm biết như vậy thì lúc đầu tôi không nên gặp anh thì phải, lẽ ra tôi không nên đến công ty “Hoa hồng Tâm Duyên” này để làm việc.

Nhưng tất cả đều đã muộn rồi, tôi rất yêu anh ấy, yêu đến sâu đậm rồi, sâu đậm đến nỗi ngay cả tôi cũng thấy sợ.

Ra khỏi thang máy, tôi liền chạy một mạch rời xa cái tòa nhà đáng sợ này, tôi thần thờ đi trên đường phố.

Nhưng bất kể tôi đi xa đến đâu cũng vẫn nhìn thấy bóng dáng của tòa nhà đó, vì nó là đỉnh núi của cái thành phố này, dáng của nó rất oai phong, tôi thực sự không thoát ra khỏi được cái bóng của nó.

Máy di động của tôi nhận được tin nhắn của Tiểu Ảnh, anh ấy nói muốn gặp tôi để nói cho rõ, bởi vì chuyện này rất phức tạp.

“Tám giờ tối, nơi gặp cũ, nếu em đến, tôi sẽ chờ”. Anh ấy nhắn.

Tôi cúp điện thoại, vẻ thất vọng hỗn loạn trong đầu.

Tôi ngồi trong công viên cả buổi chiều đến khi trên trời đầy sao, tôi mới nghĩ đến cuộc hẹn.

Nơi gặp cũ vẫn là trên sân thượng của tòa nhà Thăng Long, tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời trong đêm, bóng tối trên đỉnh lầu hướng về phía tôi như thúc giục, như có sợi dây vô hình nào đó kéo tôi về phía anh ấy.

Cuối cùng tôi quay trở về tòa nhà Thăng Long đó.

Đại lầu giờ này thật yên tĩnh, không khí có vẻ hơi lạnh, yên tĩnh đến mức ngoài cánh cửa ra vào, thì không nhìn thấy một bóng người nào.

Anh ấy vẫn đợi tôi, tôi đi vào thang máy bấm nút.

Loáng một cái hình như tôi nghe thấy bên tai có tiếng nói:

“Đừng đi”!

Tôi giật mình sợ hãi, trong thang máy chỉ có một mình tôi, không có ai cả. Nhưng tôi nghe phảng phất như tiếng con gái nói, giống như người con gái Thủy Tiên đó.

Là cô ta cảnh báo tôi sao? “Rắn Trắng” là cô phải không?

“Anh ta sẽ giết chết bạn”. Câu nói đó lại hiện lên trong đầu tôi.

Tôi đã hiểu ra vấn đề, nhưng cánh cửa cầu thang đã bật mở ra rồi.

Tôi đã nhìn thấy bóng của Tiểu Ảnh trong đêm tối, rốt cuộc anh ấy vẫn đợi tôi, tôi bỗng nhiên cảm thấy sờ sờ, muốn đóng cửa cầu thang và quay trở xuống.

“Dĩnh!”

Anh ấy gọi giật tôi lại, tôi đành quay người bước ra khỏi cầu thang.

“Anh không cần phải giải thích, tôi tin vào mắt tôi là sự thực”. Tôi bước tới trước mặt anh ấy và lạnh nhạt nói.

“Dĩnh, tôi xin lỗi, người con gái đó là mối tình đầu của tôi từ khi còn học trong trường, tôi không nghĩ là gặp cô ta ở đây”. Tiểu Ảnh nói.

Nước mắt tôi lại trào ra, nói “Hoá ra tôi chỉ là vật thay thế khi trong lòng anh trống vắng cô ta”.

“Không, tôi yêu em, tôi yêu em thật lòng. Từ trước tới nay tôi không hề nói dối em, hãy tin tôi”. Anh ấy nói.

Những lời anh ấy nói chứa đầy ma lực và lòng chân thành, cả ánh mắt anh ấy cũng rất thật, khiến tôi mềm lòng.

Anh ấy đi đến bên cạnh tôi và ôm chặt lấy tôi, nói:

“Dĩnh, hãy tha thứ cho anh”.

Trong chớp mắt bỗng tôi trở thành yếu đuối, nhưng sau đó như có một cái gì đó làm thức tỉnh tôi, tôi lập tức đẩy anh ấy ra nói.

“Anh phải lựa chọn rõ ràng giữa tôi và cô ta, anh không thể cùng một lúc yêu hai người con gái được”.

Anh ấy chịu sự đả kích đó, bỏ sang bên lan can sân thượng, dõi mắt nhìn thành phố trong đêm, anh ấy suy nghĩ rất lâu.

Tôi biết là anh ấy đang đấu tranh tư tưởng, tôi đồng ý cho anh ấy có thời gian để suy nghĩ.

Cuối cùng, anh ấy quay lại với nét mặt đau khổ, nói:

“Dĩnh, xin lỗi, anh không thể bỏ cô ta được, anh đã gặp bố của cô ta, ông ấy đồng ý cho anh làm Phó tổng của công ty Nam Kỳ Long. Nhưng anh muốn nói, người anh yêu nhất lại là em”.

Tôi nghe và lùi lại một bước, rồi tự nói với mình rằng “Tình yêu không bằng được sự nghiệp, tôi đã mất anh thật rồi, mãi mãi mất anh”.

Anh ấy quay người lại và nói trong nghẹn ngào:

“Anh không bao giờ quên, những đêm chúng ta cùng nhau trên sân thượng này, cảm ơn em đã cho anh những ngày tháng tốt

đẹp, chúng ta chia tay nhau nhé”.

Tôi tiến đến gần anh, tuy trong lòng rất đau khổ, nhưng vẫn muốn ôm anh lần cuối thật lâu, muốn ở cùng anh ấy mãi mãi trên này, tôi giơ tay về phía anh ấy, cứ như có ma lực hút tay tôi vào.

Trong nháy mắt tôi đẩy Tiểu Ảnh xuống, hình như tôi nhìn thấy bóng của anh ấy lao vụt xuống đất, cười “ha ha” rất to, đó là bóng gầy gầy, nhưng ngay sau đó bóng của Tiểu Ảnh vụt biến mất.

Khi Tiểu Ảnh rơi xuống không kêu một tiếng nào, tất cả đều trái ngược nhau, bỗng nhiên tôi chợt tỉnh dậy.

Một năm về trước cũng là chuyện người con gái giết người con trai, chính họ, câu chuyện lặp lại chính là họ, tôi nghe phía sau lưng vọng lại tiếng bước chân của đôi giày cao gót, ngoảnh đầu lại nhìn, đứng sau lưng tôi là một người con gái mặc váy trắng, cô ta đang cười với tôi, giống như hoa thủy tiên lắc lư trong gió.

Tôi cũng cười với cô ta, sau đó tung người nhảy từ lầu cao xuống.

Tôi phải đi cùng với Tiểu Ảnh, mãi mãi ở bên anh ấy, gió thổi vào tai tôi, tôi cảm thấy mình đang bay lên giống như con bướm bay lượn. Tiểu Ảnh trước mặt tôi, nở nụ cười như ánh dương, anh ấy giơ tay nắm lấy tay tôi.

***

Một năm sau, tôi gọi Khương Mỹ Anh đến, cô ta là nhân viên mới của công ty “Hoa hồng Tâm Duyên”, hôm đó đến để trình diện tôi, tôi gặp một người con trai rất đặc biệt, anh ta cũng vừa đến công ty làm.

Tôi có một linh cảm thần bí, giữa tôi và anh ta sẽ xảy ra câu chuyện tình lãng mạn.

Ngày hôm sau, anh ta làm phim hoạt hình flash để tặng tôi, một đóa hoa thủy tiên biết sinh trưởng, trên hoa có đôi nam nữ đang nhảy múa, còn một nụ hoa không nở ra được, đó là sự đê mê mà anh ta dành cho tôi sao?

Ôi! Hoa Thủy Tiên mới tuyệt làm sao!

“Thủy Tiên quý quái gì, với tôi có liên quan gì chứ?”.

Cuốn phim kết thúc, vô tuyến tự động tắt.

Tần Mỹ Dĩnh dần dần cảm thấy không hứng thú lắm, trong phòng này rõ ràng chỉ có một mình cô. Vô tuyến của cô rõ ràng không có kênh 153, nói gì đến công năng tự động tắt, hay là có ai quấy rối làm như vậy?

Bỗng nhiên Tần Mỹ Dĩnh bị một trận hoảng hồn, trong cảnh đó có nữ chủ cùng tên với mình, cảnh vẽ khi nhảy lầu vẫn in rõ trong đầu cô.

Thậm chí cô còn tưởng tượng ra là Tần Mỹ Dĩnh trong phim nhảy lầu xuống đất và đầu óc bắn tung toé, máu tươi chảy thành dòng bên cạnh người cô ta.

Thê thảm quá không sinh động chút nào.

Căn phòng nơi người đó nằm bỗng trở nên u ám, Tần Mỹ Dĩnh giật mình nhảy từ trên giường xuống đất.

Lúc này đây cô không muốn ở đây thêm giây phút nào nữa.

Dưới ánh đèn mờ mờ, cô nhìn sang cái đầu sọ điện tử của người bạn trai. Nó đang nằm đó và nhìn chăm chăm vào cô, hai con mắt như muốn rơi ra một nửa, ánh mắt loé lên vẻ hung tợn.

“Không?” Tần Mỹ Dĩnh thét lên một tiếng, rất lâu rồi, cô mới có

cảm giác được ở cùng bạn trai người máy.

Sau đây còn chuyện đáng sợ nữa.

“Choang”, một tiếng động mạnh vọng ra từ trong tủ quần áo.

Cô vội né về phía sau, mắt nhìn vào thân người máy không có đầu đó, nó tiến từ trong tủ quần áo ra.

Một chế tác sinh động như thật, tượng người máy này giống như người thật bị phân tách thi thể với linh hồn ra.

Bây giờ thân thể này mới được lắp ráp với cái đầu, nối với cái cổ.

“Không phải em rất yêu tôi sao? Sao lại sợ như vậy?”

Câu hỏi được thốt ra, làm Tần Mỹ Dĩnh giật mình hét lên một tiếng, cô được chứng kiến tận mắt vật quái dị đó.

Bỗng nhiên nó biến thành thân hình của Kiều Quân Á.

Kỳ lạ, làm thế nào họ cũng không gặp được nhau, hoá ra họ chỉ là một mà thôi!

Không có thời gian để Tần Mỹ Dĩnh ngạc nhiên nữa, một trận gió lạnh bỗng tràn vào căn phòng, gió trên tầng cao như rất mạnh và lạnh, mạnh đến nỗi làm cho người không mở nổi mắt ra.

Bị Kiều Quân Á lôi kéo dậy, cô ta kéo rèm cửa ra và ném cô ra ngoài cửa sổ, Tần Mỹ Dĩnh điên cuồng giãy giụa.

Nhưng tất cả những phản ứng đó đối với người máy thì không có tác dụng gì cả, đó là thân thể không có trái tim.

Tần Mỹ Dĩnh cố mở mắt ra. Trong nháy mắt con người của cô ta bỗng co mạnh lại, tóc dài bay lả xoã, giống như vôi con bạch

tuộc đang múa... Tần Mỹ Đình đã ngã từ trên tầng cao xuống.

II. Chuyện riêng tư

Từ sáng sớm, bộ phận biên tập, mọi người đang làm việc với khí thế hừng hực, có vẻ rất bận bịu. Hoàng Kim Đáp đi một mạch về tòa soạn và vùi đầu luôn vào công việc có vẻ rất khẩn cấp.

“Sư đệ, cậu lấy bản thảo đó làm cho xong rồi nhập vào máy tính nhé”.

Tất cả những công việc từ xưa tới nay đều do Đào Tử làm nhanh như gió.

Cậu ta nhận bản thảo từ tay sư tử, nhanh chóng ngồi vào bàn của mình, đánh chữ nhanh thoăn thoắt.

Những gì xảy ra, trong lòng Đào Tử vẫn chưa hết sợ. Cô đi pha cà phê cho mình và sư đệ, khi cô cầm thìa, do quá sợ nên làm rơi thìa xuống đất.

Có thể cô căng thẳng vì câu chuyện nhảy lầu đó sao? Đào Tử tự hỏi.

Buổi tối hôm qua, có một câu chuyện thật ly kỳ.

Tên người con gái nhảy lầu là Tần Mỹ Dĩnh. Bảy giờ tối cô ta bay từ cửa sổ nhà mình ra ngoài.

Thật may sao, trong khi Tần Mỹ Dĩnh nhảy xuống thì ở dưới có rất nhiều lều lán của những hộ lân cận bên dưới, vì tốc độ nhảy từ từ cho nên mới tránh được mất mạng ngay lúc đó.

Những người đi trên đường phố sau khi phát hiện ra Tần Mỹ Dĩnh bị hôn mê bất tỉnh nằm trên đất, lập tức đưa cô ta đi cấp cứu.

Vì lầu cao cho nên không tránh khỏi bị thương nặng, cuối cùng cô ta không thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, và đã ra đi mãi mãi.

Nhưng đây vẫn không phải là phần làm cho Đào Tử căng thẳng nhất.

Cô nhấp một ngụm cà phê, vị đắng của cà phê xâm nhập vào họng cô.

Buổi sáng hôm nay, Đào Tử nhận được nhiệm vụ cùng với sư đệ Hồ Tử đi đến hiện trường.

Sau khi được sự đồng ý của cảnh sát, họ đi vào tận trong nhà của Tần Mỹ Đình.

Có rất nhiều hộ sống trên tầng cao đó, những cánh cửa được đóng kín hầu như tách biệt hẳn nhau. Họ liền phỏng vấn mấy hộ cùng tầng, không ai biết rõ trong nhà Tần Mỹ Đình gồm những ai, trong phòng ngủ của người chết, nhìn từ chỗ treo quần áo ngoài những quần áo của cô ta ra vẫn còn quần áo của một người con gái khác.

Sau khi phát hiện ra sự việc, cảnh sát đã cho canh giữ quanh ngôi nhà rất cẩn mật, nhưng vẫn không thấy người con gái đó quay trở về.

Cảnh sát kiểm tra cửa sổ bên giường ngủ của Tần Mỹ Đình. Đó là cửa sổ có bệ cửa rất cao, nếu muốn trèo lên bệ cửa này để nhảy xuống thì phải dùng vật gì đó để trèo lên mới nhảy ra ngoài được.

Nhưng quan sát quanh cửa sổ và chỗ giường ngủ đó thì lại không thấy vật gì để có thể trèo lên được, nếu muốn nhảy được lên để nhảy ra ngoài thì phải lấy đà cách đó hai mươi mét, nếu như vậy thì người chết đó phải là vận động viên siêu hạng.

Những cảnh sát làm nhiệm vụ lục soát, họ vẫn không tìm ra được vật chứng gì trong nhà Tần Mỹ Dĩnh, về cơ bản là loại bỏ chi tiết tự vẫn.

Bảo vệ của tòa nhà nói “Tôi hôm qua đi cùng Tần Mỹ Dĩnh về còn có một nam thanh niên, tướng mạo rất bảnh trai. Trong máy camera chỉ thấy người đó đi vào trong tòa nhà mà không thấy đi ra lúc nào”.

Có lời bình luận rằng, thái độ của người thanh niên đó với Tần Mỹ Dĩnh rất thân mật. Tuy nhiên cảnh sát điều tra và thu thập tất cả những chứng cứ xung quanh tòa nhà, thì vẫn không lần ra được dấu vết của người thanh niên đó.

Một thời gian sau, có hai người có thể làm chứng cho vụ thẩm sát đó là bạn trai và người khách cùng phòng thì họ cũng đã biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Đào Tử ngồi trước máy tính và hồi tưởng lại, nếu như không có vật đệm ở dưới chân thì Tần Mỹ Dĩnh không thể trèo lên đó để nhảy ra ngoài được.

Vậy thì, cô ta bị người khác mưu sát sao? Khi hình thành ý nghĩ đáng sợ này trong đầu, càng làm cho Đào Tử căng thẳng hơn.

Đào Tử đã có thâm niên kinh nghiệm về lĩnh vực này, linh cảm cho cô biết, đây là một cuộc mưu sát không bình thường.

Ai mà có thể dùng một sức mạnh phi phàm như vậy, đây phải là một người thanh niên rất khoẻ mạnh, mới có thể nâng người lên với độ cao như thế, mà lại có thể vút được cô ta ra ngoài cửa sổ nữa. Phải chăng sẽ có rất nhiều người hoặc là lúc đó Tần Mỹ Dĩnh bị ngất lịm không biết gì?

Người con trai đó đi cùng Tần Mỹ Dĩnh vào trong tòa nhà, nếu kể

gian cao chạy xa bay, thì nên làm thế nào đây? Rất nhiều vấn đề cứ hỗn loạn trong đầu Đào Tử, cô không muốn chờ đợi lâu nữa, liền lướt một vòng trên mạng.

Một loạt các tin tức rất hấp dẫn hiện trước mắt cô, tiêu đề trên màn hình có những dòng viết rợn người.

Khoa học kỳ quái rêu rao đã chế tạo loại người máy trí năng, ý muốn trùng tu lại nhân loại.

Ngón tay trở ấn nút trái chuột, kéo rê chuột rê một vòng, Đào Tử nhanh chóng lướt qua những tin tức đó.

Tần Xuyên là người tốt nghiệp loại giỏi của một trường học nổi tiếng, anh ta có những quan niệm bất đồng với những người bình thường, tuy nhiên trong những phát biểu, ngôn luận của mình anh ta không có biểu hiện gì là ức chế đối với hiện trạng phức tạp của thế giới ngày nay.

Khát vọng hoà bình, con người tốt cũng có hai loại, một là duy trì nguyên tắc sống lương thiện của bản thân, nỗ lực thay đổi người khác, hai là bưng bít dập tắt tất cả, bất kể tốt hay xấu, tất cả cần bắt đầu làm lại.

Tần Xuyên đang công khai tuyên bố, nên làm một loại người máy trí năng có nhân cách.

Ông ta rất yêu thích sách “kinh Thánh” trong đó có những cảnh lũ lụt làm rung trời lở đất, và tự xưng mình là thượng đế có thể điều khiển vạn vật.

Một cái đầu không thể nghĩ ra được, ý nghĩ trong đầu Đào Tử chợt loé ra bỗng nhiên làm cô giật thót người.

Nếu như tên giết người mất tích, thì tên đó phải là một tên biết bay biết nhảy trên tường là loại người máy có sức mạnh cực lớn,

vậy thì trong vụ án này nó mất tích là chuyện dễ hiểu.

Lúc này Đào Tử không muốn bàn tán tranh luận nữa, bởi vì cô không có chứng cứ.

Bỗng nhiên điện thoại reo lên, Đào Tử giật thót người, cô vội cầm lấy điện thoại “Alô” một tiếng. Đầu dây bên kia vọng sang giọng một người con gái rất lạ.

“Cô chính là Đào Tử phải không?”, giọng người con gái đó nghe rất truyền cảm, âm điệu thì lại cực kỳ khó nghe.

Đào Tử kiên nhẫn đáp “Chào cô, tôi là ký giả của bộ phận cơ động “Báo cáo”, Đào Tử, xin hỏi cô là ai?”.

“Tôi đã ngưỡng mộ cô từ lâu rồi, cô Đào Tử ký giả”, giọng điệu đó tuy rất cung kính, nhưng ngược lại chứa đầy ý chỉ trích, cô gái lại nói “nghe nói bộ phận cơ động “Báo cáo” Thích nhất là vạch rõ những chuyện kỳ quặc...”.

Không thể nghe cô ta nói hết câu, Đào Tử ngắt lời hỏi lại “Rốt cuộc cô là ai?”.

Nghe xong câu hỏi, đối phương vẫn giọng điệu như cũ, không tự cao và cũng không tự ti, tiếp tục:

“Tôi cho cô một lời khuyên, à không, là một lời cảnh báo. Đừng bao giờ nhúng tay vào chuyện đó nữa”.

“Xin lỗi”, nắm chặt ống nghe trong tay, Đào Tử vẻ mặt trầm xuống. “Theo dõi việc này là trách nhiệm của ký giả chúng tôi”. Một lúc sau cô mới nói ra được một câu.

Một hồi lâu không thấy đối phương trả lời.

Sau đó là một giọng cười khàn khàn u ám từ trong điện thoại

truyền tới.

Giọng cười đó mang nỗi trách oán vô tận, toàn thân Đào Tử run lên, cô lập tức cúp điện thoại xuống.

Tinh thần lúc này không thể bình tĩnh được nữa, đột nhiên cô nghe thấy tiếng gõ cửa phòng làm việc.

Đào Tử hít một hơi thật sâu, sau đó hướng về cánh cửa “Mời vào”.

Tiến vào trong phòng là một cô nhân viên. Cô ta đặt một chiếc phong bì to lên bàn làm việc của Đào Tử rồi nói “Đào Tử ký giả, thư đảm bảo của cô”.

Cảm ơn cô nhân viên đó xong, đợi cô ta ra ngoài, Đào Tử nhẹ nhàng cẩn thận mở phong bì ra.

Nguyên tắc công việc, mỗi tuần cô phải tiếp nhận thư không được thiếu thư nào.

Nhưng bức thư này rất kỳ lạ, chỗ ghi tên của người gửi không ghi gì, chỉ có góc bên dưới chỗ dán tem có ghi ba chữ: 153.

Đào Tử không một chút do dự liền bóc lá thư đó ra, đập vào mắt cô là một tập bản thảo in, nội dung giống như một đoạn trích trong tiểu thuyết, câu chuyện có tên rất hấp dẫn lòng người, tên tác phẩm là “Chuyện riêng tư”.

Dòng đầu tiên đập vào mắt đã làm cho Đào Tử giật thót mình, vì trong đoạn văn đó lại có tên địa chỉ trùng với đơn vị làm việc bộ phận biên tập “Báo cáo” của cô!

Ai mà viết kịch ác ý thế này?

Phải tìm đáp án, Đào Tử quyết định phải xem hết đoạn văn. Cô uống một ngụm cà phê và vùi đầu vào xem bản thảo đó...

1

Những tiếng gõ liên hồi lên bàn máy, bộ phận biên kịch toàn là “Báo cáo”.

Công việc của Cao Tiết Tần là điều hành các công nhân viên phải tập trung cao độ vào công việc, lướt phớt đi uống nước cũng bị phê bình.

Vì phải đảm bảo lượng phát hành cực lớn, ký giả và ban biên tập phải gánh vác trách nhiệm nặng nề.

Họ không giống như một số văn phòng khác, là cứ tận hưởng điều hoà thổi mát, đùa cười, xem một tí, rồi ngồi đợi giờ về, cứ tám tiếng một ngày xong, đến tháng lĩnh lương, cơm no là được.

Toàn bộ biên chế của ban biên kịch thật đơn giản. Ngoài Tổng biên tập và tổ trưởng văn phòng có phòng riêng ra, còn lại tất cả các nhân viên cùng ngồi trong một văn phòng lớn, có những vách ngăn, trong mỗi vách ngăn đó có trang bị một bộ máy vi tính.

Tần Ninh nói đùa, ngồi mãi trong cái ô này sớm muộn cũng trở thành con thú bị bệnh mất thôi.

Phòng biên kịch trong một phòng rất lớn, tất cả mọi người đều được cách ly, nếu như trèo lên trên trần nhà mà nhìn xuống thì thấy nó giống như cái tổ ong bị chọc thủng.

Bên bộ phận cơ động chỉ có ba người, ngoài tôi và Tần Ninh ra còn có tổ trưởng Cảnh Dị, một người trầm tính ít nói, là người hay đeo cặp kính có gọng vàng.

Bộ phận cơ động. Nghe tên nhớ đến nghĩa.

Thực ra thì không có một công việc cụ thể nào cả, có lúc thay nhau làm tất cả các công việc vặt.

Sáng sớm khi đến tòa soạn, tôi đã không nhìn thấy Cảnh Dị đâu, nói với bộ phận hành chính là Cảnh Dị xin nghỉ, đi sang trung tâm hội nghị thu thập một số hội ý chính yếu.

Sau khi tôi sửa xong bài, ngẩng đầu lên, phát hiện ra chỗ ngồi của Tần Ninh trống vắng, tôi nhìn lên đồng hồ ở góc dưới bên phải màn hình, áng mình vừa làm việc được khoảng nửa tiếng.

Thường ngày, Tần Ninh vẫn gió gần nước cuốn, làm việc rất dứt khoát, nhanh nhẹn, sao hôm nay lè mề thế?

Tôi uốn éo người cho đỡ mỏi rồi đứng lên, đi vào chỗ rửa tay, các ký giả đi lại với tốc độ nhanh chóng hơn hàng ngày, nhìn họ có vẻ rất tất bật, các đồng nghiệp như thoi đưa, vừa đi vừa ngoảnh lại nhìn tôi, tôi cũng đi nhanh như họ, nhưng khi ngang qua phòng lưu giữ bị niêm phong đó, đôi chân như theo bản năng dừng bước lại. Liếc nhìn qua, hình như tôi nhìn thấy cánh cửa của căn phòng có kẽ hở, kẽ hở đó cong queo biến dạng, giống như cánh cửa vừa bị mở gấp, bên cạnh mọi người vẫn tấp nập đi lại.

Nhận điện thoại, nhận fax, khởi động máy tính, đó là công việc không rời tay, tôi như một con người bị tách biệt với bên ngoài, trong ban biên tập lúc nào cũng nóng như lửa đốt ấy.

Ánh sáng rọi qua một vòng, giống như trong kịch Đồng Vũ Đài, thoát ra khỏi ánh sáng của đèn tụ quang, bỗng bóng tối tràn vào.

Từ nơi bất an, cảnh chết chóc bao trùm lên đầu tôi, tôi dần dần hồi tỉnh lại thành chính mình...

Trước mắt là cánh cửa gỗ màu hạt dẻ, ngoài màu sắc đậm khiến người nhìn thấy như bị đè nén, không có gì bất thường nữa.

Trong cánh cửa gỗ là một gian lưu giữ tất cả những tài liệu của bộ phận biên tập nội bộ, ngày trước nó là phòng của tổ trưởng bộ phận cơ động Tổng Gia Lâm.

Tổng Gia Lâm, người ký giả của bộ phận “Báo cáo”, do bệnh tim tái phát đã chết trong căn phòng đó.

Rất ít người thích phòng làm việc của cô ta, khi nó trở thành câu lạc bộ vui chơi của tổ trưởng Doãn Thanh Thúc, anh ta không để ý đến những chuyện đó, khi ông cho người đến sửa lại căn phòng đó, trên bốn bức tường sơn dầu đều có dán tấm mi ca.

Căn phòng của Tổng Gia Lâm đóng kín, ngay cả cửa sổ cũng bị bịt kín đến bây giờ, cứ mỗi lần đi vào phòng đó lại ngửi thấy mùi lạ.

Bệnh của cô tái phát có thể là do người tu sửa đó, sửa không đúng cách. Có thể người sửa đó không có kinh nghiệm.

Không có lý do hợp lý, rất dễ giải thích tại vì sao sau này căn phòng được sửa thành nơi lưu giữ tài liệu.

Lúc này, trong bộ phận biên tập có tiếng người ồn ào.

Tôi cảm giác như đang bị người khác rình mò, hình như trên cánh cửa gỗ có cánh quạt đó đang nứt ra hình một cái mắt.

Với tốc độ của người chạy bộ, tôi lao ra khỏi văn phòng lớn, chạy một mạch vào trong phòng rửa tay, cánh cửa đập “phình” một cái, rồi tự động đóng lại, tôi giật mình toát mồ hôi.

Đằng sau lưng tôi còn có năm cánh cửa của nhà xí khác khép hờ, tôi đứng trước chiếc gương to, và nhìn liếc qua gương những cánh cửa sau lưng, ngoài tôi ra không có một ai rửa tay ở đó.

Đi vào trong phòng vệ sinh công cộng, tôi có thói quen phải là

không có ai, thói quen đó là từ nhỏ tạo nên rồi, cho dù nó được ngăn ra thành từng ngăn, nhưng tôi vẫn ghét nhà vệ sinh công cộng, những nơi đông người.

Tiếng xả nước ồn ào cùng với tiếng bước chân, tiếng nói cười, những âm thanh đó đều làm cho tôi khó chịu.

Theo linh tính, tôi nghe có tiếng hơi thở nhẹ nhàng từ bên vách nhà xí đến.

Tôi quay người lại, khe khẽ co người và đưa mắt nhìn, lại vẫn là những cánh cửa của những nhà xí, không có ai ngồi ở trong đó cả. Không kìm nổi sự run sợ.

“Khạc, khạc...”, một tràng âm thanh được phát ra, tôi phân tích bằng tất cả lý trí.

Ở đây sao lại có người?

Tôi đi đến cánh cửa phòng vệ sinh vừa phát ra âm thanh đó, tính hiếu kỳ nổi lên, tôi giơ tay đẩy nhẹ cánh cửa được khép hờ.

“Tần Ninh!”. Sao cô ta vẫn lè mề ở đây?

Cánh cửa được mở hẳn ra, tôi nhìn Tần Ninh ngồi khoanh tròn trên bệ máy, bệ máy đó là để sửa trần nhà, nó đã được hạ xuống, làm toàn thân Tần Ninh thụt vào nhà vệ sinh, nét mặt hiện ra vẻ tiều nhọt nhạt.

Tay cô ta buộc quyển bút ký máy tính, cô ta hút thuốc liên tục. Tôi nhìn thấy cô ta đã chất đống đầu mẩu thuốc lá ở đó, vội hỏi “Tại sao cô lại ở đây hút thuốc? Bản thảo chưa viết xong sao?”

Tần Ninh là nữ ký giả rất có cá tính, tuy công việc quay cuồng nhưng khi nhận được tin mới là hăng hái xung phong đi ngay.

Đến nay tôi vẫn nhớ, do nguyên nhân giới tính, tôi và cô ta trong công việc đôi chút gặp phải cản trở.

Tính tình cô ta hơi nóng, trong trí nhớ của tôi hình như tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ta ủ rũ bất mãn như bây giờ.

Cô ta ngược mắt nhìn tôi, hạ tay đang cầm điều thuốc xuống và nói “Đào Tử, tôi nghi là tôi đang bị người khác tống tiền “.

“Cái gì?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại. “Chuyện gì vậy? Cô nói chi tiết xem nào, sao cô lại để cho đối phương nắm được điểm yếu?”

Gấp quyển ghi chép máy tính lại, Tần Ninh đứng lên, chúng tôi ra hiệu cho nhau, trước tiên là phải đi về phòng biên tập đã.

Khi đi qua phòng lưu giữ, tôi lại run lên bần bật.

Cánh cửa đó lại hiện ra trước mắt tôi, nó oằn cong một cách xảo quyệt.

Tôi chăm chú nhìn xem. Thì lại không thấy gì nữa.

Không khí đè nén lên lưng tôi, hình như trong cánh cửa đó có đôi mắt thù hằn, đang biến hình nhìn qua khe cửa, chăm chăm nhìn tôi. Trên hành lang Tần Ninh tiến về phía trước. Cô ta hình như rất sốt ruột, sau khi về đến chỗ ngồi, lập tức gọi tôi lại.

Tôi hạ ghế quay và đẩy trượt sang gian làm việc của cô ta.

Nơi này tuy nhỏ hẹp nhưng rất có khí thế làm việc, thoáng nhìn là rõ, nó không giống như những gian phòng làm việc khác. Chỉ ít bạn ngồi ở trong này sẽ không bị người khác làm phiền, và người khác cũng không biết bạn đang làm gì.

Tôi ngồi cạnh Tần Ninh, chỉ nhìn thấy cô ta giở lại quyển bút ký máy tính, nhập vào IE, mở hòm thư máy tính ra, nói “Đối

phương gửi cho tôi một số văn bản”.

Vì phải thuyết trình cho tôi xem, có đích xác là văn bản được gửi đến không, cô ta đánh dấu vào những hòm thư đã nhận.

Cô ta cũng giống tôi, chức vụ của một ký giả, khiến hòm thư trong máy tính của Tần Ninh lúc nào cũng đầy ắp, đa phần là những bản thảo quan trọng. Vội vàng lướt qua một lượt các văn kiện, mắt tôi bỗng dừng lại ở một hòm thư có địa chỉ 153@**.com, chỉ có một chữ ký của một người kỳ quặc nào đó, gọi là Thủy Tiên!

Trên đó là tên của loài hoa, tên của một “cô tiểu thư mỹ lệ nào đó”, chủ yếu là để thu hút sự chú ý của mọi người.

Tôi cười vẻ đau khổ với Tần Ninh. “Cái tên Thủy Tiên này nếu như không phải là lời GAY, thì có thể khẳng định đây là con người yêu hết mình”.

Khi Tần Ninh nói nét mặt không cười, biểu hiện vẫn nghiêm khắc.

Cô ta mở hòm thư Thủy Tiên gửi tới, đó là một hòm thư không viết một chữ nào. Nhưng lại có một phụ lục thêm ở đó, sau khi tải tần số thị giác đến máy chủ, Tần Ninh đánh thật nhanh gửi đi.

Tôi nhìn cô ta tác phong vội vàng, tay phải run run, ngón tay phải ấn đến mấy lần mới ấn được để gửi đi.

Không kịp chú ý, bỗng nhiên hình vẽ bị cắt ra thành nhiều ô nhỏ tràn đầy màn hình. Ống kính lắc lư, tôi nhìn Tần Ninh ngồi ở trong chiếc Tuyết Phát Lan của cô ta, cô ta đang lái ở trên đường.

Cảnh được quay trong đêm, bên ngoài cửa xe là một miếng sơn đen, ống kính đó không giống như những chiếc khác đứng im,

mà nó lắc lư như thăm dò để quay, nó tự động vận hành. Tôi phán đoán ống kính đó được gắn trên nóc xe, nó có thể quay được toàn bộ 360 độ.

“Như vậy cô lái xe về nhà sao? Có gì khác lạ đâu”. Tôi hỏi.

“Đừng hỏi, xem tiếp đi”. Tần Ninh nói và cau mày lại, rồi điềm nhiên rút điếu thuốc ra châm hút, hít một hơi thật sâu.

Tôi lại một lần nữa dán mắt vào màn hình, chỉ thấy ống kính đó vẫn quay từ góc này sang góc khác, nó không quay thẳng về phía Tần Ninh nữa, mà lại chuyển hướng về phía cánh cửa kính chắn gió.

Đèn xe chiếu chói mắt, trước mặt là con đường không có ai đi cả. Bỗng nhiên hình vẽ bị lay động mạnh, có một hình người màu trắng vội vàng đi ra!

“Trước mặt là cái gì kia?” Tôi không kiềm chế nổi kêu lên.

Tần Ninh dụi dập điếu thuốc trong tay, lấy ngón tay trở dài ngoẵng ấn vào con chuột chỉnh tốc độ kéo trở về, xác định khoảng cách cho hình vẽ.

Lần này thì tôi đã nhìn rõ đó là người, một người con gái!

Tuyết Phát Lan của Tần Ninh lao nhanh và trong nháy mắt, người con gái đó lao ngang qua đường cái. Trong thời gian ngắn không đến một giây, cô ta đã trượt từ trên tấm kính chắn gió xuống, rớt cuộc là bị xe đè lên.

“Cô đâm vào người rồi sao?” Câu này tôi nói rất nhỏ, ngoài tôi và Tần Ninh ra không có người thứ ba nghe thấy.

Không trả lời câu hỏi của tôi, Tần Ninh lại lần nữa ấn nút phóng đi. Trên hình vẽ, Tuyết Phát Lan của cô ta đang lay động mạnh

và dừng lại hẳn.

Cảnh quay quái dị đó giống như là đôi mắt trong não tạo ra, lại từ từ trở về buồng lái, ngồi trong phạm vi quay! Tần Ninh thở hổn hển, cô ta giật mình. Hình ảnh rùng rợn đó không người nào mà yên tâm lái xe được, trên chiếc gương phản chiếu sau xe, Tần Ninh nhìn con gái nằm xoài phía sau xe, bất động trên mặt đất.

Tôi dám khẳng định rằng, người con gái đó trước tiên đã bị một vật rất cứng đập vào rồi sau đó mới bị xe đâm.

Tần Ninh xưa nay lái xe rất nhanh, vừa mới thoáng một cái, nhất định xe đã động vào thân thể người chết dẫn đến chấn động mạnh như vậy.

Người con gái này chắc chắn là chết không nghi ngờ gì nữa rồi.

Xem ra người ngồi bên cạnh tôi - Tần Ninh bị đoạn phim làm cô ta cũng hoảng loạn.

Trong xe, cô ta hút một điếu thuốc lá, chuẩn bị xuống xe kiểm tra xem người con gái đó là ai.

Nhưng vừa xuống xe, thì sự việc không thể tưởng tượng được, người con gái bị ngã sau xe đó bỗng nhiên đứng thẳng dậy, cô gái đó mặc áo trắng cái đầu gục xuống, tóc rối bời, đang tiến từ từ về phía xe của Tần Ninh!

Kinh hãi nhìn thấy cảnh đó, tại sao người chết lại sống lại được?

Nhìn động tác cứng đờ của cô gái đang tiến về phía xe mình, giống như thi thể mất đi phần hồn, lúc đó tôi như hít phải khí lạnh, phản ứng đầu tiên trong đầu là: người chết đứng dậy được!

Bỗng nhiên lúc đó, cả tôi và Tần Ninh đều hoảng sợ, cô ta đã nhìn thấy một cảnh khó tin đáng sợ đó lại xảy ra.

Người con gái áo trắng quái dị đó tóm lấy đuôi xe của cô ta, Tần Ninh phản ứng lại, đập mạnh vào van dầu phụt cô ta về phía sau.

Đoạn phim kết thúc, tôi thở hỗn hển, hỏi “Người bị thương đó như thế nào rồi? Sau chuyện đó cô có đi nghe ngóng xem sao không?”.

Như không muốn lưu lại đoạn phim đáng sợ đó trong máy nữa, Tần Ninh kéo nó vào góc máy, đến khi không còn nữa, nói:

“Ngày hôm sau tôi đi đến con đường đó nghe ngóng, nhưng tối hôm trước do sương mù dày đặc cho nên đã xảy ra mười mấy vụ tai nạn. Tôi đi đến bệnh viện, vẫn không tìm được người con gái có tình cảnh tương tự như vậy”.

Vô tình, tôi cảm thấy sau lưng tôi mồ hôi chảy ướt đầm áo.

Không thể phủ nhận được Tần Ninh đã trải qua một sự việc kinh hãi thực sự.

Hơn nữa tôi không rõ tất cả những thứ đó làm thế nào mà ghi lại được.

“Thật kỳ quặc phải không?” Mắt Tần Ninh bỗng tối sầm lại, nói tiếp “Tôi đã kiểm tra lại xe, trên nóc xe có một lỗ nhỏ như lỗ kim, ở đó có gắn đầu camera”, chỉ có một lỗ rất nhỏ, không đủ để quay hình nhiều chiều như vậy được.

Huống chi lại có thể cắt thành nhiều miếng nhỏ, giống như có người sao chép nó nguyên bản vậy, cứ như quay bình thường.

Nhưng đối với chi tiết đó, Tần Ninh hầu như không ngần ngại gì. Cô ta nhìn tôi, ánh mắt mách bảo cô ta đã đoán được ai làm điều đó rồi ấy.

Tôi ngược mắt nhìn về phía Tần Ninh, thấy phòng của Doãn

Thanh Thúc rất gần.

Doãn Thanh Thúc là tổ trưởng của khu vui chơi giải trí của bộ phận “Báo cáo”, bây giờ tận mắt gặp anh ta đi từ trong phòng ra. Hình ảnh của người ký giả bây giờ khác rất nhiều so với lúc bình thường, tóc vàng của Doãn Thanh Thúc rối bời, anh ta đi vào phòng biên tập cũng không mặc đồng phục làm việc, đồng phục đó luôn gắn với vườn giải trí.

Không thể phủ nhận Doãn Thanh Thúc là một người được thừa kế tất cả những cái tốt, anh ta luôn biết phân biệt trái phải.

Tất cả mọi người đều không muốn nhắc đến cái chết của Tống Gia Lâm, tôi cũng mới biết cô ta từ đó, nhưng cũng phải thừa nhận khuyết điểm và tính cách của cô ta, và cũng không đổ lỗi chiếc máy quay nhỏ như lỗ kim đó là của cô ta lắp trên nóc xe được.

Tôi vỗ vỗ vào vai Tần Ninh, khuyên “Đừng để tâm nữa, có thể người bị thương đó không sao đâu, có lẽ họ đã tự đứng lên đi về nhà rồi, vả lại máy quay cũng không quay được, cũng không có chứng cứ, thì chúng ta cũng không thể đổ lỗi bừa bãi cho Doãn Thanh Thúc được”.

“Xe đè lên người rồi, có thể sống lại được không?” Câu nói lạnh nhạt của Tần Ninh đánh tan đi lời khuyên của tôi, cô ta nói.

“Người bình thường không có thiết bị máy quay nhỏ như thế này được, chỉ có ký giả mới tạo được ra nó.

Nhất định là Doãn Thanh Thúc, anh ta muốn quay trộm chuyện riêng tư của tôi”.

Tần Ninh nói như đinh đóng cột khiến tôi hơi sợ, tôi nói:

“Tần Ninh, chuyện đâm vào người, cô phải có trách nhiệm đấy.

Nếu như là lời tổng tiền thì đối phương nhất định sẽ nói rõ cho cô biết. Đến lúc đó cô đừng có sợ mà trực tiếp cầm bức thư này đến đồn công an báo cho họ biết”.

Lần này, Tần Ninh không trả lời tôi, một lúc sau cô ta mới nói:

“Tôi biết rồi, Đào Tử. Cảm ơn cô, thôi đi thôi nào”.

Trở về chỗ ngồi tôi lại luôn tay với công việc. Tôi liên tục nhận điện thoại, nhận tin tức, đôi lúc lại cảm thấy trong lòng bất an.

Cánh cửa của phòng lưu giữ đó lại hiện lên phía sau lưng tôi, vẫn vết nứt cong cong lúc nào cũng nháy nhót trong đầu. Lại thêm vào Tần Ninh cho tôi xem cuộn phim đó nữa.

Đến nay, tôi vẫn không tin nổi là người con gái bị đâm xe đó lại có sức mạnh phi thường, có thể đứng dậy được.

Hình ảnh ấy lúc nào cũng ẩn hiện trong đầu tôi, khiến tôi cứ thỉnh thoảng lại phát hoảng lên.

2

Ăn cơm trưa xong, tôi lại bắt đầu vào làm việc.

Trước tiên là tiếp nhận điện thoại của một ký giả từ nước ngoài gọi đến, nói là có gửi một bức văn kiện quan trọng.

Tôi đứng trước máy fax để đợi bức văn kiện đó, tờ giấy đi từ từ trong máy fax ra.

Nhưng khi giơ tay để nhận nó, tôi bỗng giật thót người không nói lên lời.

Tờ giấy không phải là bức văn kiện của ban biên tập cần mà là một bức tranh mờ mờ không rõ nét! Cảnh trong bức tranh trông giống như cảnh đêm trong quán rượu, trai đỏ gái xanh họ đang vui chơi điên loạn, trên thân thể không một mảnh vải che, cứ như người bị thần kinh ở với nhau.

Trong điểm nóng hỗn loạn, bức tranh đó một mặt miêu tả cảnh đêm của thành phố, một mặt miêu tả cảnh dâm loạn điên rồ, tôi nhìn thấy mà tròn mắt thè lưỡi ra.

Trong đám điên loạn đó, bỗng tôi nhìn thấy Doãn Thanh Thúc, anh ta tay đang ôm một người con gái, đang nhảy nhót khiêu vũ, tôi nhận ra ngay đó là người con gái đã làm nóng cả ngòi bút và một góc truyền hình gần đây.

Doãn Thanh Thúc đang đứng trên bục câu lạc bộ vui chơi, đang phát biểu mấy câu hỏi có liên quan đến cô ta. Tôi mãi không hiểu tại sao Doãn Thanh Thúc lại đáp ứng được những yêu cầu khó tính của mấy bà làm kinh tế giỏi có tiếng đó, để chiếm được độc quyền phỏng vấn họ. Bây giờ tôi mới hiểu có lẽ anh ta đã dùng thân thể để làm việc đó rồi.

Máy fax vẫn tiếp tục gửi đến, tôi chưa kịp phản ứng gì thì tờ giấy thứ hai lại xuất hiện. Nội dung tương đối giống tờ thứ nhất, người quay phim, nhiếp ảnh này ngày càng tinh vi hơn, to gan đã chụp hình, quay phim trực tiếp được.

Trên bức ảnh, Doãn Thanh Thúc và cô diễn viên đó đang ở trong góc quán rượu, râu tóc bù xù, rối bời.

Tôi bỗng thấy hơi quá đáng, trong bức ảnh nhìn họ thật xấu xí, họ giống như con rắn uốn éo biến dạng.

Tôi thấy bức ảnh hơi có chút chỉ trích, Doãn Thanh Thúc tuyệt đối không nghĩ tới điều đó, anh ta làm ký giả của câu lạc bộ này lâu rồi, cuối cùng vẫn bị người khác lừa bịp một cú như vậy, cứ

như dính vào vận đen vậy.

Vui vẻ hào hứng nảy sinh trong đầu tôi, tôi rất muốn biết ai đã chụp bức ảnh này.

Tôi kiểm tra lại nguồn gốc số của tờ fax đó, chỉ có ba chữ đơn giản: 153.

Tôi bỗng giật thót người, đây không phải là hòm thư của Thủy Tiên sao?

Thoáng qua, tôi thấy hơi rờn rợn người, sự việc so với sự tưởng tượng của tôi ngày càng phức tạp hơn.

Nếu như tất cả các mã số giống nhau, cả những bức bưu kiện và tờ fax cũng giống nhau thì có thể loại bỏ sự nghi ngờ là Doãn Thanh Thúc.

Rốt cuộc anh ta cũng không biết ngay cả chuyện riêng tư của mình cũng bị đào bới lên và bị chuyển đến ban biên tập.

Tôi đang do dự nên xử lý như thế nào, thì bỗng có cánh tay vòng qua từ phía sau lưng tôi giật lấy tờ fax và chạy đi.

“Ồ, đây không phải là Doãn Thanh Thúc sao? Không thể tin được anh ta đón tiếp nữ minh tinh như thế nào, từ trước đều là lừa bịp...”

Tần Ninh xuất hiện, làm tôi không kịp đề phòng. Doãn Thanh Thúc đang sống cuộc sống riêng tư, nhiều nơi để buông thả, nhưng dù sao mọi người cùng làm một đơn vị.

Tôi hối hận, sao không kịp thời kéo tay Tần Ninh lại, để nói cho cô ta hay, cho dù đó là lời khó nghe.

Tôi giật lại tờ giấy, không ngờ lời nói của Tần Ninh làm cho mọi

người nghe thấy và quay lại nhìn.

Công việc tuy khô khan nhưng thú vị, thỉnh thoảng có những tin mang yếu tố bất ngờ nhưng lại có tác dụng bôi trơn, mặc dù đó là những lời chọc ghẹo khó nghe, nói lung tung đến chuyện riêng tư của người khác.

Tin từ fax đó đã lan rộng ra ngoài làm mọi người bình luận xôn xao, trong những lời bình luận đó không tránh khỏi những lời nói coi khinh Doãn Thanh Thúc.

Trong khoảnh khắc đó tôi nhận thấy sắc mặt của Tần Ninh có vẻ rất đặc ý, lộ ra vẻ đắc thắng.

Không thể phủ nhận, nét mặt đó khiến cho tôi không rét mà run.

Bên ngoài cánh cửa to, Doãn Thanh Thúc quay lại nhìn, làm tất cả mọi người im bật. Trong ánh mắt khác lạ của đồng nghiệp, khiến anh ta có vẻ không hài lòng.

Tôi vội đi lên phía trước:

“Anh Doãn, chiều nay tôi phải đi phỏng vấn một người, anh đi cùng tôi nhé”. Tôi nói:

Muốn xoá đi vẻ bối rối trước mặt mọi người, cuối cùng vẫn là câu nói của Tần Ninh đánh tan sự bối rối, cô ta tiến lại, thay mặt toàn thể công nhân viên nói:

“Đào Tử, cô đừng góp sức với người khác, loại người này, ai mà biết trước được trong người anh ta có bệnh gì?”

Lúc đó mặt Doãn Thanh Thúc sầm lại, anh ta đẩy tôi một cái và xông lên trước mặt Tần Ninh:

“Nói cái gì, cô? Không nể cô là nữ thì tôi đã bạt tai cho mấy cái

rồi”.

Doãn Thanh Thúc bị kích động mạnh, anh ta định tóm lấy cổ tay của Tần Ninh, nhưng bị cô ta hất mạnh ra.

Tôi chưa từng thấy Tần Ninh phản nộ như thế bao giờ, cô ta trừng mắt nhìn Doãn Thanh Thúc, nói từng câu một:

“Nếu có bản lĩnh làm thật xem sao, đừng có giả bộ như vậy, anh cho là tôi sợ anh sao?”

Các đồng nghiệp vội chạy lại vây quanh họ, tôi biết rõ Tần Ninh định nói gì rồi, cô ta hoài nghi Doãn Thanh Thúc lắp trộm ống quay trên nóc xe của cô ta, và quay đoạn phim đáng sợ đó, sau đó chuyển vào hòm thư của cô ta để tổng tiền.

“Chuyện gì vậy? Tại sao mọi người lại vây quanh cả đây thế này? Sao không làm việc đi?” Lời nói như kim đâm, Cảnh Dị kịp thời chạy tới.

Giống như tổ trưởng, so với Doãn Thanh Thúc anh ta đứng đắn hơn nhiều.

Tôi nhìn về phía Cảnh Dị ra hiệu bằng ánh mắt ý là kéo họ ra.

Tổ trưởng âm thầm trong lòng tiến đến khuyên giải họ:

“Nhanh về chỗ làm đi, việc gì cần làm trước thì làm đi đã”.

“A! Tôi hiểu rồi”, bỗng nhiên khẩu khí của Doãn Thanh Thúc thay đổi hẳn, anh ta nhìn chằm chằm về phía Cảnh Dị và Tần Ninh, cứ như là hai người họ có bí mật gì ghê gớm lắm.

Trong không khí tràn ngập mùi hồ dán, bỗng nhiên nghe tiếng người gào to.

“Không ổn rồi, văn bản cháy hết rồi, nói bao nhiêu lần rồi, đừng hút thuốc lá trong này”.

Tôi nghe thấy vậy liền chạy đi xem, đó là chỗ ngồi của Tần Ninh, khi làm bản thảo, cô ta có thói quen hay hút thuốc. Hôm nay lơ đãng quên không vớt đầu mẩu ra thùng rác.

Xem ra cái bức thư quái dị đó đã làm ảnh hưởng đến thực tại của cô ta rất nhiều.

Cuối cùng, liếc nhìn Doãn Thanh Thúc một cái, Tần Ninh lập tức trở về chỗ ngồi của mình.

Hoả khí của cô ta rất mạnh, mạnh đến mức cháy hết cả bản thảo, rơi xuống đất, cô ta liền dùng chân giẫm giẫm lên dập lửa.

3

Ngày hôm sau, cần đến bản thảo bị cháy đó, trời đã tối mà Tần Ninh không thể không làm thêm giờ. Nhìn cô ta đau đầu nát trán vội vàng tắt bật, thực ra tôi thấy ái ngại, không muốn về trước, tôi đi sang gõ lên bàn làm việc của cô ta nói:

“Cô đi ăn cơm đi, viết xong bản thảo tôi đến giúp cô nhập vào máy cho”.

Nói cảm ơn tôi xong, Tần Ninh vội đi xuống lầu.

Bây giờ chỉ còn lại tôi một mình trong văn phòng, máy điều hoà vẫn để nhiệt độ thấp như vậy, ngồi trong đó lâu khiến cho toàn thân tôi nổi hết da gà lên.

Đúng lúc tôi mở file word ra, khi chuẩn bị nhập văn bản vào, thì tôi nhìn thấy hòm thư MSN của Tần Ninh đang nhận được bức

thư mới.

Tôi định tắt file gợi ý đó đi, chỉ bấm vào chữ “X” ở bên phải, bỗng nhiên nhảy ra chữ 153@***.com! Khi tôi nhận ra người chuyển đến bức thư đó có tên là Thủy Tiên, thì người tôi đã run bắn lên rồi.

Lại là Thủy Tiên, vẫn là con người quấy nhiễu này, có thật là Doãn Thanh Thúc không?

Phải chăng chuyện lúc ban chiều rất hoài nghi, lại chuẩn bị tổng tiền Tần Ninh sao?

Những câu hỏi cứ hiện lên trong đầu tôi, không kịp nghĩ nữa tôi liền mở bức thư đó ra.

“Nhận điện thoại đi” - Trong thư chỉ vẽ vện bốn từ đó, nhưng tôi vẫn muốn biết rõ, mặc dù trong lòng rất sợ hãi.

Bỗng nhiên, một hồi chuông điện thoại reo lên.

Cuối cùng tôi run rẩy rút điện thoại ra nghe, nhìn thấy số điện hiện trên màn hình, tôi thở phào nhẹ nhõm, người gọi điện cho tôi là Tần Ninh.

“A lô, cô ăn cơm xong chưa?”, tim tôi dần dần bình tĩnh lại, tôi nói trong điện thoại.

Tôi không nghe thấy ai ở đầu dây bên kia trả lời cả, chỉ nghe thấy tiếng ồn ào huyên náo pha trộn vào nhau ở bên đó.

Tần Ninh chửi nhau với ai ở ngoài đó sao? Lúc này trong đầu tôi hiện ra ý nghĩ ấy, tôi liền quát cho cô ta mấy tiếng, nhưng vẫn không thấy phản ứng lại.

Loáng thoáng, tôi nghe thấy có tiếng chửi nhau trong điện thoại,

nghe giống như sự việc lúc ban chiều vừa xảy ra.

Có phải là Tần Ninh đã dùng di động của mình để ghi lại vụ việc lúc chiều không?

Tôi thở nhẹ và nói:

“Nơi nhiều người thì nhiều phức tạp, thôi đừng tính toán gì với Doãn Thanh Thúc nữa”.

Lúc này, bỗng nhiên trong điện thoại nhận được tín hiệu, tôi nghe thấy tiếng “tút tut” trong máy, tôi cảm thấy kỳ quặc, rốt cuộc cô bé này đã làm chuyện gì vậy?

Khoảng nửa tiếng sau, Tần Ninh trở về, trên tay cô ta cầm hộp cơm, nói với tôi.

“Xin lỗi, đã để cô đợi lâu, ở phòng ăn đông người quá phải xếp hàng, lúc đó quên không đem điện thoại mà gọi cho cô biết”.

Tôi đang bê cơm hộp trên tay, nghe Tần Ninh nói vậy, tôi run bắn lên, làm hộp cơm trong tay rơi xuống đất, bắn ra tung toé.

Tôi đứng phắt dậy sợ hãi nhìn Tần Ninh lôi ngăn kéo ra và cầm lấy điện thoại để quên trong ngăn kéo, cô ta tra xem có tin nhắn không.

“Vừa rồi cô không gọi điện cho tôi sao?” Trong thời gian không đến nửa phút, đã làm cho cổ họng tôi khàn khàn.

“Gọi điện cho cô?” Tần Ninh ngẩng đầu lên, nói tiếp “di động của tôi để quên ở trong ngăn kéo này, sao mà tôi gọi cho cô được”.

Hai chân tôi cứ như bị chôn xuống đất, lúc đó tôi không đủ khả năng để phản ứng nữa. Sau một lúc thì tôi hoàn hồn lại được và lấy máy di động của mình ra cho Tần Ninh xem, nói “Đúng là cô

gọi cho tôi mà, không thể thế được”.

Thật nhanh tôi bấm tìm mục đã nhận điện, trên màn hình bỗng hiện ra con số 153, tôi lập tức thở ra kinh ngạc! Sao lại như vậy nhỉ?

Tôi ôm lấy cái đầu như muốn nổ tung tự trấn tĩnh mình, nói với Tần Ninh:

“Tôi không dối cô đâu, vừa rồi tôi nhận được điện thoại của cô thật mà, nhưng bây giờ trên màn hình lại hiện lên con số của Thủy Tiên”.

Khi tôi nói ra mấy chữ “Thủy Tiên” đó đã làm cho Tần Ninh xúc động hơn.

Dần dần cô ta cũng lo lắng hẳn lên:

“Lại là nó! Nhất định lại là màn kịch tổng tiền rồi”.

Tần Ninh nói nghiêng răng nghiêng lợi, “như vậy, cô cứ theo con số này gửi đi, để xem cô ta còn gửi gì đến nữa không”. Trong thâm tâm tôi, thấy đề nghị này không được chắc chắn cho lắm, nhưng lúc này đây, bóng tối đã bao trùm lên đầu và cơ thể tôi càng ngày càng nhiều hơn rồi.

Trái tim tôi cũng thúc giục tôi nhanh nhanh tìm ra đáp án.

Tôi hít một hơi thật sâu và sau đó đành vừa run vừa bấm con số để gửi đi.

Một lúc sau không thấy có ai nhận điện thoại, lúc đó tôi và Tần Ninh cùng dán mắt nhìn vào màn hình, đợi hồi âm của địa ngục gửi cho mình.

Bỗng một hồi chuông nghe khác lạ kêu lên, tôi giật mình buông

cả điện thoại xuống, từ từ nghe ngóng cẩn thận.

Tốt rồi, đó là điện thoại của ban biên tập gửi đến! Lúc ẩn lúc hiện, nó cứ vây quanh chúng tôi.

Tôi cúp máy di động, gọi lại lần nữa, xem có hồi âm gì không.

“Ở đó...” Bỗng nhiên Tần Ninh kêu lên.

Lúc đó tôi nhìn về phía Tần Ninh, thấy cô ta mặt tái mét, tay giơ lên run run, Tần Ninh chỉ về phía phòng lưu giữ có cánh cửa gỗ, và nói “Chuông điện thoại là từ đó ra đây”.

Ma xui quỷ khiến ơi! Tần Ninh đứng phắt dậy, giống như con rối bị giật dây điều khiển, cô ta lù lù đi về phía phòng lưu giữ ấy.

Bây giờ trong lúc này đây trong phòng chỉ có tôi và cô ta, Tần Ninh ngồi trên bàn đèn, nơi phát sáng nhất, bóng cô ta được chiếu đi quanh căn phòng, góc nào cũng có.

Tôi nhìn thấy cô ta từ từ tiến vào bóng đêm, bóng hình của cô ta dần dần khuất đi, giống như đi vào không gian của ma quỷ đáng sợ.

“Tần Ninh”.

Tay của cô ta như sắp động vào cánh cửa của phòng lưu giữ, tôi kịp thời hét ra một câu.

Không hiểu vì sao, sáng nay cánh cửa phòng lưu giữ bị nứt đó cứ hiện trong đầu tôi.

Trực giác mách bảo tôi, nhất định không được động vào cánh cửa cổ quái đó, hầu như cánh cửa bị nứt ấy lúc nào cũng có thể trở thành cái bôn to đầy máu, như muốn nuốt sống con người.

“Đào Tử! ở trong đó có người!” Tần Ninh không ngoảnh lại mà nói với giọng run run.

Giọng của cô ta nhấn mạnh đến phát sợ, tôi thấy da đầu ê ẩm.

Trong phòng đó như có ma, những ngày bình thường hầu như không mở đến, tại sao lại có người đi vào đó được?

Trước tiên là tiếng chuông điện thoại được truyền từ trong đó ra, khiến tôi không thể phủ nhận, trong phòng xác thực có chiếc điện thoại bị rơi, rốt cuộc là điện thoại của ai chứ, lại chỉ dùng số máy khác lạ với chỉ có ba số?

Tất cả những nghi vấn đó làm cho tôi phải đi đến cánh cửa, ngày càng phức tạp hơn.

Lúc này, tôi mở to mắt nhìn chăm chăm vết nứt trên cánh cửa, thấy nó có vẻ cong queo thêm, mùn gỗ trên cánh cửa đang bong ra và rơi xuống đất, giống như bộ mặt đầy vết nhăn, gầy khô đi, nhưng nó lại đang cười với tôi và Tần Ninh.

“Choang...” Một âm thanh rất to, làm tôi và Tần Ninh giật thót người, khiến chúng tôi càng tăng thêm sự sợ hãi, âm thanh đó lại vọng ra từ trong phòng lưu giữ, trong đó không biết đang xảy ra chuyện gì nữa, nó như muốn đập cửa để thoát ra ngoài.

“Choang”, lại thêm một tiếng nữa!

Cánh cửa cũ hẹp không được trùng tu lại rung lên như muốn đổ ụp xuống.

Tần Ninh bỗng nhiên tiến sát, nắm lấy tay tôi, tôi cảm giác cô ta sợ mình không đứng vững được.

“Tút”, máy fax sau lưng chúng tôi bỗng kêu lên, một lúc sau tờ giấy A4 rơi xuống cạnh chân chúng tôi.

Tần Ninh nhặt tờ giấy đó lên, cô ta nhìn qua một cái, toàn thân lại co giật như người bị bệnh. Cũng giống như lúc này tôi nhận được bức thư, trong nội dung tờ fax thật đơn giản, chỉ có hai từ “mở cửa”.

“Làm thế nào đây?” Tần Ninh không tự quyết định được đành hỏi tôi, giọng nói đã bị biến giọng.

Trong không gian hoảng loạn, cô ta kéo vạt áo tôi như muốn nhả ra khỏi căn phòng, nhưng lúc đó không cẩn thận liền bị dây điện quấn vào chân, tôi đang định giơ tay để đỡ cô ta dậy thì có chuông điện thoại kêu lên.

Lúc này, bên trong căn phòng lưu giữ phía sau lưng chúng tôi đang nổi lên âm thanh “tùng, tùng” liên hồi, tiếng chuông đáng sợ đòi lấy mạng kêu lên giống như tiếng kêu gào thê thảm của ma quỷ.

Toàn thân tôi hình như không động đậy được nữa, đứng im như đinh đóng cột.

Một lúc sau quay đầu lại, chỉ nhìn thấy cánh cửa gỗ dần dần uốn cong, biến dạng, tiếng kêu giống như con vật đang bụng đói kêu óc ách.

“Kéo kẹt...” Một âm thanh giống như tiếng kêu của ma vọng đến, cánh cửa của phòng lưu giữ bị mở ra.

Mắt chúng tôi như có sợi dây vô hình hút hồn vào trong đó, tôi nhanh chóng nhận ra ngay người trước mặt mình là ai rồi, nhưng hình ảnh của người đó trong lúc này thật hãi hùng, đứng đờ, như đang bay trên không.

Trong đầu tôi bây giờ lại bị thêm cảnh sợ hãi đó bao trùm lên, trong khi bên tai tôi Tần Ninh hét ré lên như xé gan xé ruột.

Cuối cùng tôi cũng đã nhìn rõ khuôn mặt của người trong phòng lưu giữ, đó là Doãn Thanh Thúc.

Thân thể anh ta như con vật bị treo đang quay quay tiến sát lại trước mặt tôi.

Đây là khuôn mặt vẹo vọ nhìn như dở khóc dở cười, ánh đèn mờ trong căn phòng làm cho da mặt của anh ta chuyển thành màu tím loang lổ, trên mặt có những cục máu thâm tím, cảnh trước mắt thật kinh hãi.

Đáng sợ nhất là đôi mắt của anh ta, hai con mắt như muốn rơi ra ngoài, và nó phun máu ra trông thật khiếp sợ.

Tuy tôi rất sợ hãi, nhưng vẫn phải tập trung nhìn.

Lúc này thân thể Doãn Thanh Thúc vẫn xoay tròn chỗ đó, chúng tôi nhìn thấy cà vạt trên cổ anh ta đã thít chặt vào cổ họng, đầu treo lên chỗ treo đèn.

“Anh ta đã chết rồi sao?” Tần Ninh bỗng đứng phắt dậy, như bị bệnh cuồng điên.

Tôi chưa kịp đến dìu thì cô ta lại loạng choạng ngã xuống, nói lảm bảm trong họng.

“Anh ta lại chết trong phòng lưu giữ này...”.

Tôi nghe hình như Tần Ninh đang giấu giếm tôi điều gì. Trong giây phút hoảng loạn đó khiến tôi không nghĩ ra điều gì nữa.

Hôm nay tan ca Doãn Thanh Thúc không ra về như mọi ngày, sự thực đau lòng đang bày ra trước mắt, anh ta đã treo cổ chết trong phòng lưu giữ này rồi, nơi đây cũng là nơi Tống Gia Lâm ra đi.

4

Bên ngoài bộ phận biên tập vẫn hỗn loạn, và cảnh sát cũng đã kịp thời đến hiện trường, có cả Cảnh Dị - tổ trưởng bộ phận cơ động chúng tôi cũng tới.

Tin Tần Ninh nhìn thấy cảnh sợ hãi đó đã lan đi, Tần Ninh nhìn thấy Cảnh Dị tới liền lao ra ôm lấy anh ta, nức nở, cô ta nói liên hồi “Doãn Thanh Thúc chết rồi, anh ta rõ ràng đã chết rồi...”.

Cảnh Dị ôm lấy Tần Ninh, vỗ nhẹ lên vai cô ta và nhỏ giọng động viên.

Hai người họ cứ ôm nhau như đôi tình nhân lâu ngày gặp lại.

Nói thực lòng, từ ngày tôi vào làm trong bộ phận cơ động này, tôi vẫn thấy Cảnh Dị và Tần Ninh tình cảm nhạt như nước lã.

Hôm nay xảy ra vụ này, có lẽ đã làm cho họ gần nhau hơn.

Phình! Tiếng cánh cửa như một tiếng sấm vang lên, bỗng nhiên đánh tan suy nghĩ của tôi.

Tôi nghiêng người nhìn, giật bắn lên, vẫn là thi thể của Doãn Thanh Thúc nấp bên trong cánh cửa gỗ. Rõ ràng là trong phòng không có gió, vả lại đang bị cảnh sát bao vây, mà sao cánh cửa lại tự động đóng lại, cứ như cố ý làm cho tinh thần trở nên căng thẳng.

Bỗng nhiên, một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu tôi. Sao tôi lại ngây thơ nghĩ tình cảm đó của Tần Ninh và Cảnh Dị là mới phát sinh nhỉ? Hoặc từ khi vợ anh ta là Tống Gia Lâm chết đi, thì họ mới thân thiết nhau như vậy, hay là sớm hơn, khi vợ anh ta còn sống chẳng?...

Tôi thấy những điều đó thật kỳ quặc, và, nó cứ in vào trong đầu tôi.

Tôi vốn là người không thích xen vào đời tư của người khác, vì tôi không thấy hứng thú lắm.

Bầu trời ngoài cửa sổ đã tối om, toàn cảnh thành phố đã chìm trong bóng đêm.

Theo luật, tôi phải trả lời những câu hỏi của cảnh sát, tôi nhận thấy hình như họ đang nghi vấn tôi và Tần Ninh.

Rốt cuộc họ đã tập trung vào hai người con gái mới đầy đủ chứng cứ là Doãn Thanh Thúc đã chết như vậy.

Thêm vào đó, lúc ban chiều Tần Ninh và Doãn Thanh Thúc có xích mích với nhau, do vậy tình trạng của cô ta càng phức tạp hơn.

Thi thể của Doãn Thanh Thúc được chuyển ra khỏi phòng lưu giữ, tấm vải trắng phủ kín toàn thân.

Khi khiêng qua chỗ đứng của Tần Ninh, một cảnh khó tưởng tượng đã xảy ra... bỗng cánh tay đã được bọc kín bằng vải trắng, thò ra, năm ngón tay quặp lấy vạt áo của Tần Ninh.

Động tác đó đã làm Tần Ninh hoảng hồn kêu thét lên, ngay cả tôi cũng kinh hãi khiếp sợ.

Nhưng đó chỉ là do khi Doãn Thanh Thúc gần chết vì giãy giụa nhiều cho nên những ngón tay quặp co lại, không thể thẳng ra được, nó khô héo như những móng vuốt.

Chết không nhắm mắt sao?

Một ý nghĩ nghiêm trọng bỗng xuất hiện trong đầu tôi.

Cho dù rất nhiều hoài nghi, nhưng cảnh sát vẫn không giải thích được tại sao.

Doãn Thanh Thúc ngoài bộ phận trên cổ bị hằn ra, trên thân thể anh ta cũng bị thương.

Nếu như nói tôi và Tần Ninh dùng vật cứng để treo cổ anh ta lên, thế tại sao trên người anh ta lại có vết hằn cào xước.

Kết luận mới đầu là tự sát!

Tất nhiên kết luận này làm tôi không hài lòng. Bởi vì khi tôi tiến lại gần, nhìn vào mắt của người chết, anh ta vẫn như đang sợ hãi cái gì đó, tất cả khuôn mặt của anh ta đều do sự sợ hãi làm cho biến dạng.

Nét mặt chết như vậy, không thể nói là người này thích về với tổ tiên được.

Lúc này các cây bút lại làm việc thâu đêm, ông Tổng biên tập của tòa soạn cũng được mời đến để cùng ban biên tập điều tra sự việc.

Trong tình cảnh như vậy, nếu muốn ngày mai tất cả các đồng nghiệp đều biết thì sẽ phải tiến hành ghi chép và cứ thế mà làm.

Trong góc phòng, Cảnh Dị đã mua về bát cháo nóng, đang khuyên Tần Ninh ăn đi cho hoàn hồn. Tổng biên tập và mấy người nữa đang bận rộn theo chân các anh cảnh sát làm nhiệm vụ.

Tôi cô đơn ngồi một mình trong chỗ của mình, tôi mở máy tính ra và bấm vào mục hòm thư điện tử.

Rất nhiều nghi vấn đang vây quanh tôi, tôi rất khó lý giải và cũng khó bỏ qua.

Người ký giả này, nên thăm dò đời tư của anh ta có gì khác lạ không.

Tôi thực sự muốn biết nguyên nhân làm sao Doãn Thanh Thúc sợ hãi quá độ tới nỗi phải dùng cà vạt của mình để tự vẫn. Và con mắt ẩn hiện sau hòm thư “Thủy Tiên” nữa là ai?

Không sai, đích thực đó là mắt!

Tôi hít một hơi và đi đến nơi vẫn còn đông người đang vây quanh, vẻ mặt họ như đang thăm dò.

Tất cả những hòm thư kỳ quặc và bưu kiện, fax kỳ lạ, những tần số thị giác đều không chứng minh được sự tồn tại của con mắt đó.

Tôi thậm chí còn cảm nhận được chủ nhân của con mắt đang ẩn chứa phía sau nụ cười u ám sâu thẳm, mang vẻ khinh miệt và bất cần.

Trên mỗi cơ thể con người đều có làn da khác nhau, và bí mật của nó, nhưng bí mật đó bị nhìn thấu qua, những cảm giác thật làm cho tôi khó chấp nhận, đành phải nói ra mồm để giải tỏa, để làm rõ chân tướng.

Sau khi tôi vào đến mục hòm thư bưu kiện, tôi sao chép lại và điền vào địa chỉ người nhận với hòm thư “153@***.com”, nhanh chóng nhập vào và gửi đi luôn.

Nội dung thư thật đơn giản chỉ là: “Ông là ai?”.

Mấy giây sau, tôi ấn F5 đổi sang trang mới, trong hòm thư quả nhiên đã nằm sẵn email của “Thủy Tiên” gửi tới. Trong thời gian không đến nửa phút do dự, tôi liền mở hòm thư ra, vẫn là những chữ thô to đen sần sùi quái dị đó, thể chữ đứng dọc theo kiểu bài vị, nó được in đậm trên màn hình.

“Cô có thể tìm đáp án trên thân thể người đó”.

“Ai?” Tôi bỗng nhiên bật ra câu hỏi.

Không thể để tiếp tục xảy ra chuyện phải suy nghĩ như vậy nữa, lúc đó tôi ghé sát mặt vào bưu kiện, nó dần dần được chất thành đống lại trông giống như hình người.

Lúc này hình vẽ vẫn rất mơ hồ, đồ chơi trên màn hình không phải là hình nhăn nheo của phôi thai, nó từ từ hiện ra mặt, mũi, da!

Trong khi đợi hình người trong màn hình hiện thành hình hoàn chỉnh, thì tôi đã nhận ra đó là khuôn mặt của Cảnh Dị.

Doãn Thanh Thúc đã chết cách đó nửa tháng rồi, cảnh sát điều tra nhiều nơi, cuối cùng vẫn kết luận là anh ta tự sát.

Đối diện với kết quả này, mọi người trong bộ phận biên tập vẫn vẻ hoài nghi, trước khi Doãn Thanh Thúc chết thì không có tình tiết nào cho thấy là bị ức chế hay áp lực gì cả.

Con người này từ xưa tới nay sống buông thả, anh ta là người có sở thích truy lạc, nhưng dù sao nhìn cũng không giống người tự sát cho lắm.

Hơn nữa lục tìm ở nhà anh ta và ở hiện trường đều không tìm được vật chứng hoặc di chúc gì để lại cả.

Sau khi biết được kết quả pháp định cho là tự sát, tinh thần Tần Ninh không yên, và phản ứng là từ khi trong ban biên tập xảy ra chuyện án mạng đó, tinh thần cô ta bị suy nhược khác thường, có khi chỉ cần một tiếng gào to là đã làm cho cô ta ngã vật ra rồi.

Đến mười hai giờ trưa, tôi từ chối tất cả những lời mời đi ra

ngoài, một mình đem theo quyển ghi chép và máy tính xuống quán trước tòa nhà ngồi uống cà phê.

Tôi tự rót cho mình một cốc cà phê, uống hết và sau đó lại gọi người phục vụ lại yêu cầu một cốc cà phê không đường nữa. Tôi nhớ rất rõ, người đồng nghiệp đó ngày xưa cũng rất thích uống cà phê.

Xa xa, tôi nhìn thấy Cảnh Dị đang đi về hướng quán cà phê này, tôi lập tức giơ tay lên vẫy anh ta lại ngồi với mình.

“Hôm nay có gì vui mà lại mời tôi uống cà phê thế này? Có phải là đã gặp phải vấn đề gì khó giải quyết phải không?” Cảnh Dị tiến lại ngồi trước mặt tôi nói.

“Tổ trưởng, anh biết rõ tôi là người không thích đùa cợt”. Tôi nói nghiêm nghị.

Ngay lúc đó trên bàn cà phê tôi đang để quyển ghi chép và máy tính ở đó, tôi nói:

“Tôi có một số tần số thị giác lục tìm được từ máy của Tần Ninh, muốn trình tổ trưởng xem, và lấy ý kiến của tổ trưởng”.

Nghe tôi nói vậy, sắc mặt của Cảnh Dị bỗng nhiên biến sắc, giọng anh ta trầm hẳn xuống:

“Đào Tử, sao cô không để mọi người lục tìm tất cả các máy?”

Không để ý câu nói vô thưởng vô phạt đó, tôi liền đẩy máy tính trước mặt anh ta:

“Tổ trưởng, anh tốt với Tần Ninh như vậy, thì chắc là Tần Ninh cũng đã nói cho anh biết rồi, cách đây không lâu, cô ta đã lái Tuyết Phát Lan của cô ta và đâm vào người, nhưng sau đó không tìm thấy người bị thương đâu. Hơn nữa quá trình đâm xe đó,

đoạn phim này sẽ ghi lại trung thực, mục đích của tôi mời anh xem là để anh là người thừa nhận”.

Nói xong, tôi liền bấm nút xác định. Lúc này đoạn phim kinh dị đó hiện lên trước mặt anh ta.

Mặc dù trong quán cà phê rất đông người và cà phê thơm phức, mùi hương của nó rất dễ chịu, nhưng tôi vẫn nhận ra rằng Cảnh Dị đang run, không tự kiểm chế được bản thân, cho nên không giấu được sự run sợ đó.

“Người bị đâm xe đó... là cô ta...”, từng giọt mồ hôi đang lăn xuống cặp kính có gọng vàng của Cảnh Dị.

Tôi liền hỏi:

“Cô ta là ai? Có phải là người vợ đã chết của anh không?”

Với câu hỏi dồn dập nghi vấn của tôi, Cảnh Dị không dám trả lời luôn, toàn thân anh ta rơi phịch xuống ghế sa lông, khó tránh được bật nảy lên.

Anh ta bỗng hồi tưởng lại, Tần Ninh chỉ khóc, trước mặt anh cô ta nói là chỉ nhìn thấy Tống Gia Lâm nhưng anh không cho là như vậy.

Nhưng khi đối diện với cô ta, toàn thân áo trắng, Cảnh Dị chết cũng không bao giờ quên được hình dáng của cô ta.

Đó là ký ức đáng sợ một thời đã bị bịt kín, anh ta vùi đầu vào công việc để quên đi ký ức đáng sợ đó, nó làm cho cuộc đời của Cảnh Dị không lúc nào thấy yên.

Tôi phát hiện ra mình cũng im lặng không nhúc nhích gì.

Không khí trầm lặng xuống, một lúc sau tôi nói “Cái chết của

Tổng Gia Lâm, làm cho anh thăng chức lên thành tổ trưởng của bộ phận cơ động, cái chết của cô ta không phải là bệnh tim thông thường chứ?”

“Cô nói cái gì?” Cảnh Dị bỗng nhiên quay đầu lại nhìn tôi, lại nói, “cô nghi ngờ tôi giết vợ tôi sao?”

“Ha, ha,... sợ hãi không chỉ một mình anh đâu”. Tôi cười nhạt: “Anh và Tần Ninh đã vạch ra kế hoạch cao tay để mưu sát dã man, các người biết là bệnh tim của Tổng Gia Lâm không được tốt, và đã dựng lên cảnh quan hệ bất chính để làm cho cô ta bị kích động không chịu nổi, kế hoạch của anh và Tần Ninh được chuẩn bị thật chu đáo, quan hệ của anh và Tần Ninh, ngoài vợ anh ra không có ai biết cả. Và người phải nhận sự đau khổ mãi mãi lại chính là cô ta”.

Trước khi quyết định nói chuyện này với Cảnh Dị, tôi đã đến Tổng biên tập để thỉnh cầu ông ấy nói cho tôi biết rõ về vụ việc có liên quan đến Tổng Gia Lâm. Lúc đầu ông ấy vẫn cảnh giác với tôi, không lộ hết những chi tiết quan trọng ra, làm tôi không chịu nổi, tôi liền xông lên gào to nói “Trong bộ phận biên tập đã mất đi hai mạng người, ông vẫn không thấy kỳ lạ sao?”

Tôi nói câu đó xong, Tổng biên tập nhìn tôi rất lâu, ông ấy là người bậc trên, tính nết rất nhã nhặn.

Ông ấy thở dài, và cuối cùng cũng nói tất cả cho tôi biết, ông còn giải thích từng chi tiết cho tôi rõ.

“Cô ta là một người sống nội tâm, biết bảo tồn, gìn giữ nề nếp sống. Kết hôn với Cảnh Dị, cô ta nghĩ rằng sẽ rất hạnh phúc, nhưng số phận thật trớ trêu, và không ai biết được đó là một cuộc hôn nhân sai lầm, nguyên nhân bắt đầu từ khi có ác mộng sau hôn nhân, Cảnh Dị bắt đầu lạnh nhạt với Tổng Gia Lâm, anh ta cảm thấy sống với vợ không có hứng thú gì. Người con trai khao khát theo đuổi sự ham muốn, và sự ham muốn đó là thể

xác, mà anh ta không tìm thấy trên thân thể người vợ, anh ta đã theo một người con gái đẹp, có trí thức như Tần Ninh. Cô ta đã làm cho anh ta rung động, cảm thấy có hương vị ái tình trong cô ta.

Tình cảm vợ chồng xuống dốc từ đó, ông trời đã sắp đặt như vậy rồi, Tống Gia Lâm đành phải nhẫn nhục một mình”.

Trong căn phòng cùng đi ra đi vào này, không ai biết Cảnh Dị và Tống Gia Lâm là cặp vợ chồng bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Sau này, sau khi Tống Gia Lâm chết trong căn phòng của mình, Tống biên tập mới cảm thấy tiếc thay cho cô ta, ông thấy Tống Gia Lâm chịu quá nhiều sự kích động, mới dẫn đến bệnh tình càng nghiêm trọng, ngay cả bệnh viện cũng không đưa đi kịp.

Như vậy thì Tống Gia Lâm là do Cảnh Dị và Tần Ninh hại chết, trong đầu khó mà giải bày được.

Nhưng bây giờ đang đối diện với người đàn ông này, thực tế tôi không thể chịu nổi nữa rồi.

“Xin lỗi, tôi không thể hiểu nổi anh là con người như vậy, mà các người lại cùng làm trong một bộ phận”. Tôi đứng phắt dậy, nói tiếp “Đến chiều tôi sẽ đề nghị Tống biên tập cho tôi chuyển sang tổ khác”.

5

Đúng mười ba giờ tôi đã có mặt ở bộ phận của mình, chuẩn bị công việc buổi chiều.

Khi đi qua chỗ ngồi của Tần Ninh, cô ta giờ chân ngáng chân tôi, nói giọng trêu chọc:

“Vừa rồi cô tìm tổ trưởng có chuyện gì vậy?”

“Để hỏi kẻ địch một số vấn đề, chẳng liên quan gì đến cô cả”. Tôi cũng giọng điệu như cô ta và trả lời.

Không ngờ câu nói đó lại làm cho cô ta phẫn nộ.

Cô ta đẩy ghế một cái và đứng phắt dậy trước mặt tôi nói:

“Ai cho cô động vào máy tính của tôi, cô lục tìm tần số thị giác đó tưởng tôi không biết sao? Từ trước tôi cứ tưởng người tổng tiền tôi là Doãn Thanh Thúc hoá ra là cô cơ đấy”.

Nhìn bộ dạng có vẻ muốn khiêu khích của cô ta, tôi cười nhạt nói:

“Tần Ninh, không nghĩ là cô lại bất mãn như vậy, thế tối hôm đó cô đâm xe vào ai vậy? Cô không thể không biết chứ. Tôi muốn tìm hiểu, tại sao cô lại thấy người bị thương đứng dậy, cô không cứu mà lập tức lái xe bỏ chạy. Không ngờ trong tim cô có tâm hồn của quỷ”.

Những lời như vậy, nhằm đúng vào điểm yếu của cô ta, nét mặt cô ta lúc đó trở nên biến sắc, nói gấp gáp với tôi:

“Cô nói là tôi đâm xe vào Tống Gia Lâm sao? Đồ hèn, lúc đó cô không đi cùng, vậy cô lấy gì để làm chứng? Cái chết của cô ta không liên quan gì đến tôi, không phải tôi, không phải tôi...”.

“Không phải cô xen vào chuyện hôn nhân của người khác sao? Không như vậy thì sao lại nên nông nổi này? Cô còn nói là không phải sao?”

Loáng một cái, tôi vung mạnh tay và tóm lấy cổ của Tần Ninh, tôi nhìn thấy cô ta hoảng loạn sợ hãi, có vẻ không chịu nổi, cô ta

uốn cong người xuống, tôi nghĩ buông tha cho cô ta, nhưng tay tôi không thể buông ra được.

“Đào Tử, cô làm gì vậy? Cô không còn lời nào để nói nữa sao?” Các đồng nghiệp vây quanh và kéo chúng tôi ra.

Tay tôi rời cổ cô ta và tôi lập tức tiến nhanh về phía nhà rửa tay, té nước lên mặt cho tỉnh táo.

Tôi làm sao vậy? Tại sao lại phần nộ quá vậy? Giống như là bị ma làm vậy.

“Để cho cô ta đi, để cho cô ta đi”. Tiếng những người đồng nghiệp nói, Tần Ninh nhìn về phía tôi, ánh mắt có vẻ sợ hãi.

Tôi nhận thấy cô ta đang nhìn tôi, nhưng không phải hoàn toàn nhìn vào tôi, hơn nữa sau lưng tôi, quay người lại chỉ nhìn thấy cánh cửa gỗ nặng nề của phòng lưu giữ đó.

Người bên cạnh vội kéo tôi ra, khi tôi đi ra một đoạn rồi, tôi nghe thấy loáng thoáng tiếng Tần Ninh nói: “Tôi xin cô, hãy tha cho tôi, cô đừng đứng ở cửa nhìn tôi nữa...”.

Một tuần sau, Tần Ninh xin nghỉ dài ngày. Bộ phận cơ động thiếu người làm, khiến việc xin chuyển bộ phận của tôi gặp khó khăn. Do Tần Ninh không chịu nổi sự sợ hãi nên đã làm đơn xin từ chức. Đơn từ chức đã được đưa lên trên, sự ra đi của cô ta làm Cảnh Dị luyến tiếc khó xử.

Tôi nhìn thấy anh ta cũng rất sợ hãi, trong phòng làm việc đông đúc ồn ào này, anh ta vẫn cảm thấy trống trải cô đơn, sự việc cánh cửa phòng lưu giữ có những tiếng cười hoặc tiếng gọi, thật sự ảnh hưởng lớn đến công việc của các đồng sự, đã làm cho mọi người hoảng loạn.

Cuối cùng, mỗi buổi chiều bắt đầu vào công việc, sắc mặt Cảnh

Dị cứ dần ra, lấy những tờ giấy dùng để in mạng tới cánh cửa phòng lưu giữ và rút bật lửa ra để châm đốt, bị mọi người phát hiện và kéo ra.

Cảnh Dị lúc đó không giống Cảnh Dị ngày xưa trầm tính ít nói nữa, giờ đây anh ta ngây ngô ngớ ngẩn, tiêu cực, thô bạo, đùn đẩy, làm cản trở công việc của người khác.

Mọi người nhìn anh ta với ánh mắt không hài lòng. Sau khi bàn luận cấp tốc, mọi người quyết định báo cảnh sát.

Cảnh Dị đã đổ sụp xuống, cả anh ta và Tần Ninh cũng vậy, có thể nhìn thấy vong linh của Tống Gia Lâm bên trong cánh cửa gỗ đó.

Cảnh sát đã kịp thời đến, khi bị cảnh sát còng chặt, anh ta luôn mồm nói câu “Các người sẽ không thoát khỏi tay ta, chuyện riêng tư cũng không thoát khỏi, các người sẽ bị báo úng! Không người nào có thể thoát được”.

Câu nói đó làm những đồng sự khiếp sợ, tôi thấy mọi người có những thay đổi kỳ lạ.

Ai cũng có đời tư, mà không thể nói với người khác được, nó không nhìn thấy ánh sáng, không nhìn thấy con người, nó chỉ được giữ kín trong mỗi trái tim của con người, dần dần nó thất bại và biến mất.

Hôm đó Cảnh Dị bị cảnh sát đưa đi, tôi liền gửi bức thư đến địa chỉ 153@***.com.

Tôi hỏi: “Doãn Thanh Thúc, Tần Ninh, Cảnh Dị đều đã phải nhận hình phạt xứng đáng, có thể nói cho tôi biết Tống Gia Lâm chết về nguyên nhân gì không? Những sự thật liên quan đến cô ta nữa?”

Mấy giây sau thì những con chữ lạnh băng được hồi đáp.

“Cô ta chết về chuyện riêng tư khó biểu đạt ra được”.

Trong không gian phập phù xao động, tôi nhìn thấy trên màn hình, những câu hỏi đáp như vậy.

Theo tiêu đề xem, phải chăng Tống Gia Lâm không phải là do Tần Ninh trực tiếp làm hại.

Đang suy tư, máy di động trên bàn bỗng rung lên hồi chuông, thật đáng sợ, tôi run lên.

Tôi cầm lấy máy, chợt nhìn thấy số gọi đến là 153.

Lại là Thủy Tiên, đó là một đoạn thư, phát cho tôi một tần số âm thanh, đoạn văn có tên là “Chuyện riêng tư”.

Đây là tiêu đề khuyên bảo mọi người, lập tức làm cho tôi thấy trong lòng xôn xao, ý ngờ vực thăm dò.

Vì không muốn cho người khác nhìn thấy, tôi rút tai nghe ra, cắm vào máy, sau đó ấn vào nút xác định.

Tần số âm thanh bắt đầu, càng nghe càng làm cho tôi khó chịu, chỉ nghe được trong máy chuyển đến âm thanh khe khẽ, giống như âm thanh nam nữ đang yêu nhau được phát ra.

Mặc dù trong tần số âm thanh đó, người con gái rất cẩn thận kìm chế, nhưng hơi thở hỗn hển ngẫu nhiên bật phát ra và nghe được mấy câu nói, tôi xác nhận âm thanh đó là của Tần Ninh! Cô ta đang nũng nịu và gọi tên người con trai, tôi nghe được Tần Ninh gọi tên của Cảnh Dị, và sau đó cô ta làm chuyện nhăng nhít gì đó, đúng là Cảnh Dị.

Trong lòng tôi bỗng cảm thấy bị ức chế, thực tế tôi đã không nghe nổi gì nữa, chỉ muốn chỉnh nhanh tần số âm thanh, âm

thanh trong tai nghe bỗng ngừng lại đột ngột, thay vào đó là tiếng khóc của người con gái.

Âm giọng đó nghe rất lạ, tôi chưa nghe thấy âm giọng này bao giờ và tôi chưa nhận ra ai.

Nhưng tôi đoán đó là thân phận cô ta, nhất định đây là tổ trưởng của bộ phận cơ động trước kia, đó là Tống Gia Lâm! Tiếng khóc của cô ta pha tạp với nhiều âm thanh khác, xen vào đó là giọng của người con trai.

Bỗng nhiên tôi nghe được giọng của Doãn Thanh Thúc nói rất trôi chảy: “Chị Tống, chị đừng đau buồn như vậy. Tôi cho chị nghe nội dung của đoạn ghi âm này, mục đích là để cho chị biết Cảnh Dị rốt cuộc là người như thế nào”.

“Tôi đã biết anh ta và Tần Ninh quan hệ với nhau từ lâu rồi...”
Tống Gia Lâm nói.

Giọng của Doãn Thanh Thúc dần dần nhỏ lại, anh ta cười và nói: “À, ha ha, làm thế nào cho được đây? Chị Tống, chúng ta đều là người trong bộ phận biên tập “Báo cáo” mà, việc này mà lọt ra ngoài thì không hay chút nào đúng không? Lạ thật, cái gì chị cũng biết, vậy mà tôi cứ tưởng chị không biết cơ đấy”.

Nghe trong lời nói của anh ta hình như có ý đồ gì đó, Tống Gia Lâm hỏi:

“Vậy, anh nghĩ như thế nào?”.

Vẫn giọng khúm núm vọng đến, Doãn Thanh Thúc nói:

“Chị không muốn chuyện của ba người bị lọt ra ngoài, thì phải dùng tiền để bịt miệng tôi lại, hoặc là dùng chính bản thân chị cũng được, ha, ha, dĩ nhiên Cảnh Dị đối với chị cũng như vậy mà, chị còn gìn giữ gì nữa”.

“Đúng là đồ hèn hạ vô liêm sỉ!”

Tôi nghe đến đây, máu trong người sôi lên sùng sục, tôi chửi thầm trong lòng.

Mấy giây sau, tôi lại nghe thấy tiếng bật nắp lọ, tôi nghe thấy từng viên từng viên thuốc rơi ra.

Tiếng rót nước, thả thuốc, uống nước, ực một cái rất mạnh...

Tất cả những âm thanh đó đều được truyền theo âm thanh tới, như hiện ra ngay trước mắt tôi.

Tôi nhận ra rằng người đang uống thuốc đó là Tống Gia Lâm! Cô ta nhất định là đang uống thuốc trợ tim!

Cuối cùng tôi đã rõ ý trong bức thư rồi.

Điều đáng nói đến là chuyện riêng tư, mong muốn chỉ là để kêu gọi bốn con người này, tất cả những bí mật đừng để cho người khác biết được.

Sự suy sụp của Tống Gia Lâm, gây nên tấn bi kịch về cuộc hôn nhân.

Vì hình ảnh của sự nghiệp, cô ta đã cự tuyệt để vạch trần tất cả những thành phần luôn ức hiếp người khác.

Không thể ngờ tới là ông trời lại một lần nữa đùa cợt với người con gái đáng thương này.

Chuyện tình cảm của Cảnh Dị và Tần Ninh bị Doãn Thanh Thúc biết được và đã ghi âm vụng trộm, anh ta lại là người ham sắc, lẳng lơ muốn chiếm đoạt cô ta, nhưng đã bị Tống Gia Lâm chống cự lại đẩy anh ta ra.

“Phịch” một tiếng, nghe như người ngã xuống đất.

Như mách bảo sinh mệnh của Tống Gia Lâm đã đến hồi kết, tôi ngồi trước bàn làm việc trong phòng tối om om, không nói một câu nào, dò xét mọi người bỗng nhiên tôi cảm thấy thật sợ hãi, người khác cố gắng cất giấu bí mật của họ đi, thì mình lại thích bới đào lên.

Nhưng kết thúc như thế này thì không thể tưởng tượng nổi.

Đang lúc tôi định rút tai nghe ra, thì tần số âm thanh lại kêu lên. Tôi bỗng nghe thấy âm thanh của máy móc, khẩn khoản nói:

“Đào Tử, có lẽ cô cho là không bao giờ cô nói chuyện riêng tư của mình cho ai biết phải không?”

Tôi giật thót mình, rõ ràng màn hình đã đóng rồi, bỗng nhiên nó lại hiện ra một bức thư bên ngoài ghi địa chỉ là Thủy Tiên gửi tới!

Lúc này, tôi cảm thấy kẻ thù đang ở trước mặt tôi.

Một trực giác mách bảo tôi, bư kiện lần này là nhằm vào anh đấy.

Từ nhỏ đến giờ tôi không gây sự với ai, chỉ có một lần duy nhất là quấy rối, nhưng chuyện đó lâu rồi.

Tôi nhớ đến mẹ tôi, trên mặt đầy những nếp nhăn, đôi mắt sâu hõm của người già.

Bà ra đi không một lời dặn dò người nhà tôi, sự ra đi đó là một sự giải thoát, bởi vì mẹ tôi nằm trong bệnh viện những ba năm trời.

Bác sĩ nói với bố tôi là mẹ không thể tiếp tục cứu chữa được nữa.

Bố mẹ rất gian nan, điều kiện trong nhà không cho phép họ tiếp

tục nuôi một người bệnh chín phần chết một phần sống như vậy nữa.

Khi đó tôi đang học cấp II, tôi chưa kịp đóng học phí, bị các bạn cùng học cười khinh.

Hôm đó tôi đến bệnh viện thăm mẹ tôi, và nói với bà ấy: “Sao bà không chết đi, bà đã làm cho cả nhà khổ theo bà, khiến cho chúng tôi không muốn sống nữa”.

Lúc đó, tôi nhìn thấy sắc mặt của mẹ thay đổi hẳn, bà nhìn tôi có vẻ rất sợ hãi.

Sau khi tôi hét lên trong phòng bệnh, thì bà đã trút hơi thở cuối cùng, do lời của tôi vừa nói ra.

Từ đó đến nay, lúc nào tôi cũng cảm thấy đau lòng, và không bao giờ quên được ngày tháng đó.

Trong lúc này đây, tôi đang đối diện với bức thư đáng sợ này, tôi run rẩy mở nó ra xem.

Loáng một cái, một khuôn mặt già nua, hiện trên màn hình, bà ấy hằm hằm nhìn tôi, giống như khi bà ấy chết. Bà ấy chính là mẹ tôi.

Sau một trận đau mỗi, Đào Tử đặt cuốn bản thảo xuống, định đứng lên để vận động một chút, bất chợt một bóng đen trước mặt bao phủ lên mặt cô.

Một giọt máu từ từ chảy ra, Đào Tử bình thường cũng hay xuất hiện hiện tượng này, cái choáng váng vừa rồi không phải là do cơ thể không thích hợp, mà nguyên nhân chính là do bản thảo có cái tên kỳ lạ chồng chất lên nhau thôi.

Đào Tử không phải là ký giả của “Bộ đăng liên”.

Nếu như muốn gửi truyện ngắn về những linh hồn kinh dị thì cũng không nên gửi cho Đào Tử.

“Chuyện riêng tư” - đầu đề này ý muốn nói lên là cô đừng để ý đến nó làm gì sao?

Lại một tiếng gõ cửa làm gián đoạn suy nghĩ của Đào Tử.

Không đợi cô trả lời, người gõ cửa tự mở bước vào văn phòng.

“Sư tử, chị vừa gọi điện đến để ghi âm phỏng vấn bản thảo viết tay, em vừa chuyển đến hòm thư của chị rồi, chị có thể đối chiếu xem”.

Người đó là sư đệ, Đào Tử trong lòng vẫn đang sợ hãi, nghe vậy liền bỏ đi, cô gật gật đầu, và ngồi trước máy tính kiểm tra lại xem sao.

Hồ Tử đến bên cạnh cô, hỏi:

“Chuyện án mạng người nhảy lầu đó rất phức tạp, không giống như những sự việc khác do con người gây nên. Nếu tiếp tục điều tra thì thật nguy hiểm. Chị vẫn dự định tiếp tục phỏng vấn chứ?”

Bỗng nhiên câu hỏi của Hồ Tử hơi kỳ quặc, Đào Tử nhìn anh ta một cái và nghĩ chàng trai trẻ này cũng giống cô, tràn đầy chính nghĩa, lúc nào cũng khát vọng làm rõ chân tướng, nhưng hôm nay sao lại chùn bước như vậy?

“Đương nhiên rồi, tôi không dừng cuộc phỏng vấn”. Đào Tử đáp và vẫn tiếp tục mở hòm thư của mình ra, điều làm cho cô ta thấy kỳ lạ, trong hòm thư không có bản thảo của Hồ Tử gửi tới, mở đoạn thăm vấn, bỗng nhiên nghe tiếng “tinh tinh” và tắt hẳn.

Đào Tử kinh ngạc nhiên, sư đệ đứng bên cạnh liền xộc đến lấy tay bóp chặt vào cổ của cô.

“Cô vẫn thật là ngu dốt bất tài”.

Trước mặt là Hồ Tử không thân thiện như ngày thường nữa, trong ánh mắt đó phát ra vẻ hung ác.

“Anh không phải là Hồ Tử...”, Đào Tử lúng túng nói được mấy câu, trên cổ đang bị siết chặt hơn, Đào Tử cảm nhận được máu trong người không thể lên đầu được nữa.

Nhưng trong lúc này đây cô vẫn tỉnh táo, cảm giác thật mách bảo cô, và cô đoán không sai.

Con người lúc này không phải là Hồ Tử thật, mà là do Tần Xuyên đã chế tạo ra quái vật đáng sợ đó!

Làm thế nào đây?

Trên đầu cảm giác cái chết đang đến rất gần, Đào Tử không dùng sức mạnh để chống cự nữa, cứ dùng sức mạnh của mình thì không thể thắng được máy móc.

Cô cần lưu lại cảnh này để cho Hồ Tử thật biết, đến lúc đó thì cô cũng chết rồi.

Trong khoé mắt thấp thoáng nhìn thấy đầu camera trong màn hình bị tách ra khỏi vị trí, Đào Tử nhanh tay ấn nút xác định quay hình.

Quái vật không phát hiện ra khác lạ gì, Đào Tử từ từ nhắm mắt lại.

Cô muốn lưu lại chứng cứ cho sự đệ, được rồi, kết thúc nhanh quá.

Tút! Một tiếng kêu bồng được phát ra trong cơ thể người máy đang tập kích.

Hít một hơi thoải mái, Đào Tử ngồi phệt xuống đất.

Vừa rồi cô bị người máy 153 vác lên vai, vác ra ngoài cửa sổ, men theo mặt tường của căn phòng, bay nhảy trên trần nhà, rồi rơi vào một căn nhà khác.

Đào Tử rất cuộc đã hiểu, tại sao mà Kiều Quân Á cùng người con trai đó biến mất.

III. Trò chơi trốn tìm

Tại bộ phận “Báo cáo”, Đào Tử ký giả bị mất tích thần bí trong tòa soạn, dẫn đến sự xôn xao của đồng nghiệp, một số người cho biết, sáng sớm ký giả Đào Tử phỏng vấn xong về, sau đó đi vào trong phòng làm việc và không thấy trở ra nữa.

Mà trong phòng làm việc của cô ta, ngoài cửa sổ đóng vào mở ra thì không có lối nào ra nào nữa.

Bộ phận biên tập viết bài ở trên tầng mười, nếu người bình thường thì không thể đi từ cửa sổ đó để xuống đất được.

Ngày hôm sau, tòa soạn đã cử một người liên lạc với người nhà của Đào Tử, và được biết là cô ta vẫn chưa về nhà, cuối cùng họ quyết định báo cảnh sát.

1

Nhân vật được phỏng vấn trước tiên là Hồ Tử đã được hỏi xong, thiếu một người đó là sư tử của cậu ta.

Hồ Tử than vãn, rọi ống kính vào nhân vật mới. Trong căn phòng màu sắc sặc sỡ trông thật lộng lẫy. Trước tiên anh đến dự tiệc cưới của phú gia Trác Tịch Đồng, tiệc cưới được phô trương rất linh đình, tiệc được tổ chức luôn tại nhà của Trác Tịch Đồng.

Người phụ trách hôn lễ nói to trêu ghẹo tân lang, Hồ Tử nhìn về phía tân nương đang mặc áo dài trắng, cảm thấy tiếc thay cho cô ta.

Hồi tưởng lại, hôm qua phỏng vấn Trác Tịch Đồng, đây là một người con trai, khi đã chơi say rồi thì chỉ cần một đêm là tài sản

sẽ bay hết ngay, cảm giác đó nhân đôi làm Hồ Tử thoải mái hơn.

“Là một nhà doanh nghiệp thành công, mà không biết tận dụng cơ hội quảng bá hôn lễ của mình trên truyền hình cho hoành tráng thì không xứng đáng”, trong cuộc phỏng vấn ngoài việc hết lời khen ngợi doanh nghiệp của mình ra, Trác Tịch Đồng còn mãi nguyện miêu tả tân nương đẹp hoàn mỹ của anh ta.

Trong cuộc nói chuyện, thái độ suồng sã lả lơi của Trác Tịch Đồng làm Hồ Tử không hài lòng, và có ác cảm với anh ta.

ống kính bỗng nhiên lại quay về tân nương cao quý đó.

Hồ Tử than thở, người con gái đó có tên là Kiều Quân Á, nhìn giống như người thoát trần khác người, khí chất cao siêu không ngờ, vượt quá mức tưởng tượng của người con gái bình thường.

Sau khi kết thúc tiệc cưới, các vị khách dần dần ra về hết.

Thời gian tiếp theo trong ngôi nhà giàu có đó chỉ còn lại Trác Tịch Đồng và cô vợ mỹ lệ của anh ta.

Trong tiệc cưới Trác Tịch Đồng cảm thấy mình như trẻ lại, tất cả là vì sắc đẹp của Kiều Quân Á.

Cô ta làm mê muội lòng người như vậy, nhiều người nhìn thấy mà thèm, như vậy càng làm cho Trác Tịch Đồng thấy hài lòng hơn.

Tiếp xúc với Kiều Quân Á chỉ vắn vẹn trong một tháng, Trác Tịch Đồng đã ngấm đánh giá cao cô ta, và nghĩ phải tạo điều kiện tốt cho cô ta, quanh cô ta có rất nhiều người theo đuổi.

Khi gặp được tay lừa đảo nhất hạng này, thậm chí lại còn được đón tiếp nhiệt tình, Kiều Quân Á đồng ý.

“Quân á, em ở đâu?”.

Giọng người con trai oang oang cả căn phòng vắng vẻ đó, Trác Tịch Đồng không đợi được nữa, anh ta gọi to tên, như muốn chà đạp lên cô ta.

Người con gái là những thứ đồ gì chứ, chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi dưới chân anh ta và phục vụ anh ta mà thôi.

Tất cả chân lều trong phòng đó quay cuồng, mà vẫn không phát hiện hình bóng của Kiều Quân Á.

Với điệu cười nhếch mép tàn ác, tân nương lấu cá đó chắc có lẽ chỉ muốn chơi trốn tìm với anh ta mà thôi.

Tháo cà vạt, Trác Tịch Đồng cởi bộ com lê ra, ném xuống ghế xa lông và chuẩn bị lên lầu tìm. Khi anh ta vừa quay đi, bỗng nhiên bị gọi giật lại, trên cầu thang máy tối om om, chỉ có một cánh tay trắng toát thò xuống.

Trác Tịch Đồng toát mồ hôi, anh ta lùi lại, nhưng cánh tay cứ dài ra và từ từ đưa về phía anh ta rồi lặn xuống!

“Cái đồ quỷ quái gì thế này?” Trác Tịch Đồng lúng túng quay cuồng, hất mạnh cánh tay đó ra.

Anh ta gào lên và gọi liên tiếp: “Quân á, em ở đâu?”

ánh đèn treo tường tạo nên khung cảnh lãng mạn.

Giờ đây cánh cửa cầu thang tầng hai có một cái bóng đen ngòm bị kéo dài ra từ từ tiến đến trước mặt của Trác Tịch Đồng, toàn thân cô ta trắng toát, bên tay trái bị khuyết, nụ cười trên khuôn mặt ảm đạm và đáng sợ.

“Anh không phải rất yêu tôi sao? Tại sao ngay cả cánh tay của tôi

anh cũng sợ?”

Tình cảm của Trác Tịch Đồng thay đổi nhanh như chớp, hai chân anh ta đứng như trời trồng, sợ hãi quá độ ngồi “phịch” xuống đất, anh ta nhìn rõ như một, cái cổ của Kiều Quân Á bị cưa và đang rỉ máu ra, từng giọt máu rơi xuống nền nhà, Trác Tịch Đồng kinh hãi quá, và tự trách mình đã rước đồ vật quái dị gì về nhà như này?

“Không phải anh rất thích chơi sao?” Kiều Quân Á cởi bộ quần áo trắng toát đó ra và từ từ đi xuống cầu thang

“Đó không giống câu chuyện tôi nói với anh về trò chơi trốn tìm sao? Anh là chồng, anh làm chủ nhé?”.

“Không, không chơi nữa! Cô buông tha tôi ra”, anh ta lúc đó không còn khí thế bá chủ, phú gia nữa, Trác Tịch Đồng không dám nhìn, ôm đầu nói.

Sau một hồi cười sắc buốt, Kiều Quân Á nhật cánh tay bị gãy của mình lên, “khặc” một cái liền lấp vào cơ thể mình.

Cô ta lại nói: “Thật đáng tiếc, loại người lẳng lơ, tràn đầy dục vọng như anh, lại trở thành một con người hèn mọn”.

Lúc này toàn thân Trác Tịch Đồng bất lực mềm nhũn ra, anh ta bò trên mặt đất, mặc dù anh ta đã bịt kín hai tai lại rồi, nhưng anh ta vẫn không thoát khỏi âm thanh từ miệng Kiều Quân Á.

Mồ hôi lăn dài trên trán anh ta, trước mắt anh là cái xác cứng đờ của tân nương đang tràn đầy dục vọng, đây có thể nói là câu chuyện đáng sợ...

***

Ngày thứ ba, chín giờ sáng.

Tôi đi vào phòng làm việc, bắt đầu vào công việc đầu tiên của một ngày.

Tôi bật máy tính, nó tự động nối mạng rồi hòm thư điện tử hiện ra, trong hòm thư có ba bức thư mới, tôi mở ra, hai thư trước là của khách hàng chuyển mẫu hợp đồng đến cho tôi.

Bức thư thứ ba có địa chỉ lạ và nội dung có chút kỳ quặc, viết:

“Trò chơi chốn tìm đã bắt đầu, ở trong cây có gang sắt

ánh sáng màu trắng đi vào bóng tối trong không gian trong suốt,

Súc sinh điên loạn đi đôi với dục vọng, nuốt trí tuệ và lương tri.

Trò chơi trốn tìm đã bắt đầu, người và linh hồn luôn đi cùng nhau.

Luôn rượt đuổi đến tận gốc tội lỗi và tham vọng.

Bạn tìm thấy chưa?

Một bên là địa ngục, một bên là thiên đường”.

Địa chỉ là “153@***.com”.

Tôi kiểm tra lại một loạt nội dung bức thư, bức này xác thực là đến từ một nơi rất lạ và không liên quan gì với mình.

Làm thế nào đây?

Một đoạn văn thơ hiện đại sao? Hay vẫn là thư rác?

Bức thư không có phụ lục, cũng không có nội dung nào khác, tất cả không phải lo lắng gì nữa, đó có thể là bức thư bị vi rút.

Tôi thở dài một cái rất thoải mái.

Nếu như bức thư bị vi rút thì tất cả các máy tính trong văn phòng thì cũng phải bị chú? Hoặc bị tê liệt hoặc bị mất đi một số văn kiện quan trọng, ông chủ nhất định chửi tôi chết.

Tôi dựa vào ghế xa lông, xem lại một lần nữa cho thật kỹ từng từ từng câu trong bức thư kỳ quặc đó. Sau đó kích vào mục hồi đáp.

“Câu chữ rất hay, nhưng như vậy có ý nghĩa gì?”

“Trò chơi trốn tìm, cây gang sắt, bóng tối trong suốt, còn địa ngục, thiên đường”, những câu này có ý nghĩa gì?”

Đây là tản văn hiện đại tiên phong sao? Tại sao lại chuyển vào hòm thư của tôi?

“Bạn là ai? Chúng ta làm quen nhé?”.

Bức thư được gửi đi rất nhanh, đợi khoảng năm phút sau vẫn không nhận được hồi đáp, tôi bỏ đó đi làm công việc khác.

Khoảng nửa giờ sau, tôi làm xong bản thảo hợp đồng, tôi lại mở lại hòm thư đó, trong đó có một thư mới.

Tôi mở ra đó lại là 153@***.com.

Nội dung thật đơn giản, duy chỉ có một câu:

“Bạn đã từng chơi trò chơi trốn tìm chưa?”

Tôi hồi đáp “Đương nhiên là đã từng chơi rồi, rốt cuộc bạn là ai? Tại sao lại biết địa chỉ hòm thư của tôi? Tại sao không trả lời tôi câu hỏi vừa rồi?”

Năm phút sau lại nhận được thư mới:

“Chúng tôi đang đến để chơi trò chơi trốn tìm đây, tìm được tôi, tôi sẽ nói cho bạn biết, nếu không tìm thấy thì...”.

Tôi liền hỏi xen vào “Nếu không tìm thấy thì thế nào? Rốt cuộc bạn ở đâu? Chơi trốn tìm cũng có phạm vi chứ, nếu tôi đi tìm bạn nhưng không tìm được thì sao đây?”

Thư lại hỏi lại:

“Trò chơi chốn tìm đã bắt đầu, ở trong cây có gang sắt.

ánh sáng màu trắng đi vào bóng tối trong không gian trong suốt,

Súc sinh điên loạn đi đôi với dục vọng, nuốt trí tuệ và lương tri.

Trò chơi trốn tìm đã bắt đầu, người và linh hồn luôn đi cùng nhau.

Luôn rượt đuổi đến tận gốc tội lỗi và tham vọng.

Bạn tìm thấy chưa?

Một bên là địa ngục, một bên là thiên đường”.

Nội dung giống y hệt như bức thư đầu, rốt cuộc đối phương muốn nói gì với tôi đây?

Tôi lại hỏi thư:

“Tại sao vẫn lặp lại nội dung của bức thư trước?

Tôi muốn biết bạn đang ở đâu, ít ra thì cũng có phạm vi, như vậy mới có thể tìm được bạn.

“Có phải tôi đã tìm thấy bạn không? Bạn trả lời thật cho tôi đi? Nếu như tìm không được thì làm như thế nào?”

Lần này phải đợi rất lâu, khoảng nửa tiếng đồng hồ mới thấy hồi đáp lại.

“Bạn tìm thấy chưa?”

Một bên là địa ngục, một bên là thiên đường.

Tôi đang ở cạnh bạn, có thể bạn tìm thấy tôi, chỉ vì trò chơi thuộc về bạn, nhưng bạn chưa bắt đầu, bạn sẽ phải tập trung vào đó, tất cả mọi người đều không có cách lựa chọn nào khác.

Kết cục chỉ có hai cách, một bên là địa ngục, một bên là thiên đường”.

Bức thư này vẫn chưa nói rõ điều gì.

Tôi tiếp tục viết thư hỏi:

“Tại sao trò chơi của tôi lại chưa bắt đầu? Bao giờ mới bắt đầu? Địa ngục và thiên đường mang ý nghĩa gì? Cái gì mới là địa ngục? Cái gì mới là thiên đường?”

Nhưng lần này đối phương không trả lời.

Phải đến một tiếng đồng hồ sau, tôi đóng hòm thư lại và để ý mọi người xung quanh mình.

Câu nói “Tôi ở ngay bên bạn, nhưng bạn không tìm thấy tôi...”.

Tôi đưa mắt nhìn một vòng xung quanh phòng.

Trong công ty tính cả ông chủ ít cũng có bốn mươi người, nhưng trong phòng tôi chỉ có khoảng sáu, bảy người, chẳng lẽ tất cả bọn họ đều đáng nghi ngờ sao?

Tuy đã đóng hòm thư lại rồi, nhưng câu chữ đó vẫn in rõ trong

đầu tôi.

Đến giờ về rồi, nhưng bức thư kỳ quặc nào không xuất hiện nữa.

Tôi cũng không đủ khả năng để tìm ra người đó bên cạnh mình đã viết bức thư kỳ quặc đó.

Tất cả đều thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm cho con người cảm thấy bất an.

2

Ngày thứ ba, mười giờ tối.

Tôi đang mơ màng, bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên, làm thức tỉnh. Tôi cầm lấy máy di động nhìn, là Hoàng Lỗi nhắn tin cho tôi.

Hoàng Lỗi là bạn học cùng đại học với tôi, sau khi tốt nghiệp cả hai cùng đến công ty này cùng nhau, và bây giờ cả hai chúng tôi đều là Giám đốc.

Đoạn tin nhắn thật đơn giản.

“Trong công ty có nơi nào có thể nấp được không?”

Tôi chau mày lại, mỗi công ty đều sử dụng một tầng nhà để làm việc, có ít nhất cũng là mười phòng, chỗ nào mà chẳng nấp được.

Từ trong giấc mơ tôi choàng dậy, tôi cảm thấy người bồn chồn. Liền bấm máy gửi tin nhắn đi trả lời.

“Bạn có hâm không đấy? Trong công ty chỗ nào mà chẳng nấp được, từ kho đến nhà ăn có những mười mấy nơi, chẳng lẽ có

như vậy mà cũng hỏi tôi sao?”

Tôi lại vùi đầu vào chăn ngủ tiếp.

Hoàng Lỗi không gửi tin cho tôi nữa.

3

Ngày thứ tư, chín giờ sáng.

Vẫn như mọi ngày, tôi vào văn phòng và bật máy vi tính lên, trong hòm thư có một bức thư mới, lại địa chỉ “153@***.com”.

“Trò chơi chốn tìm đã bắt đầu, ở trong cây có gang sắt.

ánh sáng màu trắng đi vào bóng tối trong không gian trong suốt,

Súc sinh điên loạn đi đôi với dục vọng, nuốt trí tuệ và lương tri.

Trò chơi trốn tìm đã bắt đầu, người và linh hồn luôn đi cùng nhau.

Luôn rượt đuổi đến tận gốc tội lỗi và tham vọng.

Bạn tìm thấy chưa?

Một bên là địa ngục, một bên là thiên đường.

Chỉ lưu lại một bức vẽ cuối cùng cho nhân gian”.

So với bức thư ngày hôm qua không khác nhau mấy, chỉ khác mỗi câu cuối cùng là.

“Chỉ lưu lại một bức vẽ cuối cùng cho nhân gian”.

“Một bức vẽ” vẽ gì vậy? Tôi lăm lăm tự hỏi.

Cánh cửa văn phòng bỗng mở “phình” một cái rất nặng nề, ông chủ phăng phăng đi từ ngoài vào.

Ông ấy đi đến trước mặt tôi, đập mạnh tay xuống bàn quát to “Hoàng Lỗi, anh ta đâu?”.

Tôi lắc đầu nói “Hôm nay tôi không nhìn thấy anh ta, có lẽ anh ta chưa đến”.

“Vẫn chưa đến?” Ông chủ lại gào tiếp “Bây giờ cô gọi điện ngay cho anh ta và bảo anh ta chết đi, đừng đến nữa”.

Tôi rụt rè “Vâng” một tiếng.

Ông chủ tức giận vút tập tài liệu trong tay ông ấy xuống trước mặt tôi, nói.

“Còn nữa, trước giờ sáng sớm ngày mai, cô phải hoàn thành bản kế hoạch này, nếu sáng sớm mai tôi không thấy đâu thì cô cũng giống như anh ta mà thôi, tôi không dùng nữa”.

Tôi lại gật đầu và “vâng” một tiếng.

Ông chủ nói xong lại phăng phăng đi ra.

Cánh cửa bị đẩy mạnh, cú đu đưa đập đi đập lại rất mạnh.

Tôi bắt đầu gọi điện cho Hoàng Lỗi, nhưng anh ta tắt, tôi gọi về nhà anh ta, người nhận điện là mẹ của Hoàng Lỗi.

Mẹ của Hoàng Lỗi nói với tôi, Hoàng Lỗi hôm qua làm thêm giờ, đến bây giờ vẫn chưa về nhà.

Tôi cúp điện thoại, mắt lại chăm chú nhìn vào dòng chữ trên

màn hình.

Trong lòng bất an, hình như tôi đang run lên, tôi gõ mạnh lên bàn phím, trút hết bực tức lên bàn phím.

“Rốt cuộc cậu là người như thế nào? Có phải đầu óc có vấn đề không? Không có việc gì làm thì chết đi, làm ra những thứ đồ vô nghĩa này để người khác phải buồn phiền”.

Bức thư được gửi đi, tinh thần tôi cũng bớt kích động.

Tôi lại cầm bản thảo trước mặt, lật đi lật lại nhìn. Đây hình như chỉ là tập bản thảo hư cấu tưởng tượng mà thôi, so với thực tế thì còn cách xa nhau nhiều lắm.

Tôi tính phải làm liên tục, chí ít cũng phải mất một ngày một đêm mới xong.

Tôi thở dài than vãn.

Lần này cánh cửa lại bị mở “phình” ra một lần nữa.

Ông chủ lại đi vào, lại tiến đến trước mặt tôi, vút bực từ giấy trước mặt tôi phần nộ nói “Anh gọi ngay Hoàng Lỗi về đây, và thu ngay đồ rác rưởi này đi! Còn nữa, và bảo anh ta thu dọn tất đồ của anh ta đi đi”.

Ông chủ vừa nói vừa bước đi, sau đó mắt hút bên ngoài cánh cửa.

Tôi nhìn tờ giấy trên bàn, một tờ giấy trắng A4 bình thường, nhìn thấy một mặt không viết gì. Tôi vùng đứng dậy mới phát hiện nội dung ở phía mặt sau.

Là cái mặt của Hoàng Lỗi, mặt Hoàng Lỗi hình như có vật gì đè lên biến dạng, hai con mắt hiện lên vẻ đần độn vô hồn.

Nhìn giống như dán bộ mặt đó lên tờ giấy, và được in ra thì mới có hình như thế này.

Lúc này có mấy người đồng nghiệp cũng đi đến chỗ tôi để xem bức hình đó.

Tôi hỏi mọi người “Ông chủ hôm nay làm sao vậy? Có ai biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Lưu Đào là người cùng học với tôi nói “Nghe nói tối hôm qua, Giám đốc Hoàng định làm thêm giờ để làm bản thảo đó cho xong, nhưng đến sáng ông chủ đến thì lại không thấy Hoàng Lỗi và bản thảo đâu nữa, sau đó ông chủ đến bên chiếc máy phô tô thì thấy tờ giấy này”.

Lưu Đào chỉ tờ giấy trong tay tôi và nói tiếp “Đang tức lại càng tức thêm, cho nên hôm nay ai cũng bị mắng”.

Hoàng Lỗi đã mất tích rồi, nhưng hôm qua anh ta còn nhắn tin cho tôi mà, tại sao bỗng nhiên hôm nay lại mất tích vậy?”.

Tôi sốt ruột, phẩy tay ra hiệu cho mọi người đi làm tiếp việc của họ đi.

Sau đó tôi ngồi trên ghế đẩu người ra, trên màn hình vẫn lưu lại dòng chữ bức thư vừa gửi đi.

“Trốn tìm...” Tôi nghi ngờ thì thầm nhắc lại.

“Bạn tìm thấy chưa?”

Một bên là địa ngục, một bên là thiên đường.

Chỉ lưu lại bức vẽ cuối cùng cho nhân gian...”.

Tôi lục tìm lại trong máy di động đoạn tin nhắn Hoàng Lỗi nhắn

cho mình.

“Trong công ty có chỗ nào để nấp không?”

Sao anh ta lại hỏi mình câu này nhỉ? Có lẽ nào hôm qua anh ta chơi trò chơi trốn tìm?

Còn câu “Lưu lại bức tranh cuối cùng cho nhân gian”.

Chẳng lẽ là tờ giấy trong tay mình đây sao?

Vậy thì bây giờ Hoàng Lỗi đi đến địa ngục hay lên thiên đường?

Bỗng nhiên trong máy tính phát ra tiếng “tít tít” tôi lập tức sang trang mới, trong hòm thư lại có thư từ 153@***.com, đây là thư mới.

Nội dung bức thư là:

“Trò chơi trốn tìm đã bắt đầu.

Một bên là địa ngục, một bên là thiên đường.

Chỉ lưu lại bức vẽ cuối cùng cho nhân gian”.

4

Ngày thứ tư, mười giờ tối.

Tôi ngồi trong phòng làm việc, trước mặt là máy vi tính và tập bản thảo kế hoạch chết tiệt đó, nó đã làm tôi trần trọc một ngày nay rồi, bây giờ vẫn phải thêm một đêm nữa mới có thể hoàn thành được.

Làm thêm giờ với tôi còn có Lưu Đào, anh ta đi ra ngoài mua đồ ăn đêm rồi, trong phòng giờ này chỉ còn lại một mình tôi.

Tôi vươn người thả lỏng toàn thân cho đỡ mỏi.

Bỗng nhiên, một mùi vị nhạt nhạt xông vào mũi tôi, tôi dựa lưng vào ghế, và thư giãn một chút.

Những đường gấp khúc trên màn hình toàn là những con số và chữ viết, tất cả như đang xoắn quẩn vào nhau.

Tôi mơ màng rồi sau đó bò lên bàn ngủ một giấc.

Người gọi tôi thức dậy là Lưu Đào. Tôi thấy anh ta tay đang cầm một cốc cà phê đã cạn.

Tôi cười cười nói “Vừa rồi tôi mệt quá ngủ thiếp đi không biết”.

Lưu Đào cũng cười và nói: “Đó là chuyện bình thường, ông chủ nói dễ nghe thật, những thứ này bình thường ra phải mất một tuần mới xong, vậy mà ông ấy nói là phải xong trong một ngày đêm, đương nhiên là phải mệt rồi”.

Tôi nhìn thấy trước mặt mình cũng đặt một cốc cà phê, tôi nhồm dậy uống một ngụm, nhưng tôi liền đặt xuống ngay và nói với Lưu Đào:

“Anh đã biết là tôi có thói quen uống và phê không cho sữa vào mà, vậy hôm nay anh lại quên rồi sao?”

Lưu Đào nhìn tôi, nói “Không phải tôi, cà phê này không phải cậu tự pha sao?”

Tôi hỏi lại “Tôi tự pha?”

Lưu Đào nói “Tôi quay lại thì đã thấy có cốc cà phê, tôi nghĩ là

cậu pha cho tôi, nên tôi đã uống hết rồi”.

Lưu Đào lại nói “Nhất định là anh làm rồi, nhưng anh ngủ mơ màng nên quên và không biết mình đã làm những gì nữa”.

Có lẽ cậu ta sợ mình trách đây, cho nên không dám nhận ấy mà, tôi xí xoá nói:

“Thôi chuyện đó không nói nữa, đi làm việc thôi, đừng để ngày mai bị ăn mắng”.

Lưu Đào gật gật đầu rồi tiếp tục đi làm.

Chúng tôi vừa mới bắt đầu vào làm việc, thì đột nhiên căn phòng làm việc tối om.

Tất cả các đèn đều bị tắt, máy vi tính cũng “tít” một tiếng.

“Mất điện rồi!” Lưu Đào nói.

“Có lẽ là vậy”, tôi nói. “Cậu đi ra kéo rèm cửa cho ánh sáng lọt vào một chút đi, đợi khi nào có điện chúng ta lại tiếp tục làm”.

Lưu Đào lập tức đi đến bên cửa sổ và kéo rèm cửa bằng vải nhung dày cộm ra.

Cửa sổ to đồ sộ hiện ra, ánh trăng rọi vào có thể nói là rất sáng.

Nhìn ánh trăng bên cửa sổ tôi chợt nhớ ra hai câu trong bức thư:

“Trò chơi chốn tìm đã bắt đầu, ở trong cây có gang sắt.

Ánh sáng màu trắng đi vào bóng tối trong không gian trong suốt”.

... Trong cây có gang sắt.

Rất nhiều người trong thành phố này nói:

“Rừng rậm có xi măng cốt thép”.

Vậy thì ở “trong cây có gang sắt” ý là chỉ cái tòa nhà này nằm trong thành phố này sao?

... “ánh sáng màu trắng đi vào bóng tối trong không gian trong suốt”.

Chẳng lẽ là cánh cửa kính to đồ sộ chiếm nửa không gian, đó không phải là: “Bóng tối trong không gian trong suốt... sao?

Vả lại chiều nay đã nhìn thấy “bức hoạ cuối cùng cho nhân gian”.

Tất cả những câu chữ trong bức thư đều nói đến cuộc sống thực tại.

Vậy còn câu “Súc sinh điên loạn đi đôi với dục vọng” và câu “nuốt trí tuệ và lương tri” đó mang ý nghĩa gì?

Tôi đang miên man suy nghĩ, bên ngoài hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân.

Tiếng bước chân nghe thật nhẹ nhàng, là tiếng đôi giày cao gót của con gái.

Ngoài hành lang vắng lặng đó, tiếng bước chân nghe càng vang.

Tiếng bước chân đó dừng ở cánh cửa văn phòng chúng tôi, có tiếng gõ cửa: “Cộc cộc” vang lên.

Tôi và Lưu Đào cùng nhìn ra cửa, chúng tôi không nói gì, bỗng cánh cửa được mở ra.

Một người con gái mặc quần áo màu đen đang đứng giữa cánh

cửa tối om. Lấp ló đường nét thân thể lồi lõm, trong ánh trăng mờ mờ nó càng nổi lên rõ rệt hơn.

ánh trăng màu trắng rọi vào mặt cô ta trông sắc mặt tái nhợt, nhìn thấy cô ta, cổ họng tôi như có lửa đang đốt.

Tôi hỏi “Cô gái, cô tìm ai?”

Cô ta không trả lời tôi, mà nói “Ở đây hình như mất điện rồi”.

Tôi không nói gì, Lưu Đào nhanh nhẩu nói “Đúng, ở đây mất điện rồi”.

Người con gái áo đen nói “Mất điện thì càng tốt, chúng ta làm chuyện tình trong bóng tối thì rất phù hợp”.

Tôi hỏi “Chuyện tình gì trong bóng tối lại thích hợp?”.

Người con gái áo đen nói “Nói ví dụ, chơi trò chơi trốn tìm chẳng hạn”.

Trong lòng tôi bỗng cuộn lên.

Lưu Đào nói “Được, vậy chúng ta chơi trốn tìm với cách thức như thế nào?”

Người con gái áo đen nói “Tôi đi nấp, các anh đi tìm”.

Lưu Đào nói “Nếu chúng tôi tìm được thì được thưởng gì?”.

Cô ta cười và nói giọng rất nhẹ nhàng “Các anh có hai người, nếu người nào tìm được tôi thì tôi đi với người đó, các anh thấy được không?”

Giọng cười này như thấu vào tận xương tận cốt của tôi.

Tôi và Lưu Đào cùng nhìn về phía cô ta và nói “Cô nói đúng lắm”.

Người con gái áo đen lại nói “Nhưng các anh phải cho tôi có thời gian đi nắp”.

Tôi và Lưu Đào cùng gật gật đầu và “Ừ” một tiếng.

Lưu Đào vung tay nói “Cô đi nắp đi, tôi nhất định tìm ra cô”.

Cô ta cười “khà khà” rồi nói “Vậy thì chúng ta dùng âm nhạc để tính thời gian nhé, tôi sẽ đi tìm nơi nắp, còn các anh ở đây đợi nhạc dừng thì đi tìm tôi nhé”.

“Âm nhạc? ở đây lấy đâu âm nhạc?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Người con gái áo đen nói “cao không có âm nhạc, đây không phải âm nhạc sao? Các anh không nghe thấy sao?”.

Lúc này bên tai tôi bỗng vang lên tiếng nhạc du dương.

Cô ta nói tiếp “Đợi nhạc dừng thì các anh mới đi tìm tôi nhé, nhưng nếu bản nhạc thứ hai dừng rồi mà các anh vẫn không tìm được tôi, thì coi như các anh thua nhé”.

Tôi hỏi “Nếu chúng tôi thua thì sao?”

Cô ta cười “ha ha” và nói “Đợi các anh thua rồi mới nói tiếp”.

Lưu Đào vô tư, phẩy tay nói “Được, chúng tôi nghe theo cô, cô nhanh đi nắp đi”.

Tôi vẫn muốn hỏi tiếp cô ta, nếu thua thì thế nào, nhưng thoáng nghĩ như vậy không quan trọng.

Trong lòng chỉ thấy như có lửa thiêu, vậy thì phải lập tức đi tìm cô ta!

5

Người con gái áo đen đi rồi, khoảng hai phút sau âm nhạc dừng.

Trong hai phút đó chúng tôi cảm thấy như dài hai năm, âm nhạc dừng rồi, chúng tôi không đợi thêm được nữa liền lao đi tìm cô ta.

Chúng tôi bắt đầu tìm những phòng bên cạnh, chúng tôi xộc đi tìm tất cả các góc phòng, nhưng vẫn không tìm thấy cô ta đâu.

Sau đó chạy sang phòng thứ hai vẫn không có, phòng thứ ba vẫn không thấy đâu. Tôi nhận thấy trong lòng mình càng bồn chồn, giống như đang có lửa thiêu, tôi không chịu được nữa.

Âm nhạc bên tai lại thúc giục hồi nữa, không chỉ có âm nhạc mà còn có cả những giọng cười đùa nũng nịu, lả lơi của cô gái, giọng cô ta lại vang lên.

“Các anh cứ đi tìm đi, ai tìm được tôi sẽ đi với người đó...”.

Âm nhạc này cứ như lửa cháy, càng thổi nó càng cháy bùng lên.

Khi chúng tôi xộc vào phòng thứ tư thì trên trán chúng tôi mồ hôi đầm đìa.

Lưu Đào tinh thần gằn như điên loạn, thô bạo vác cả những đồ dùng ra để đào bới.

Lúc này, tiếng “tít tít” vọng ra từ trong túi áo của tôi nghe rất rõ, đó là âm thanh của máy di động có tin nhắn, tôi lấy máy ra xem tin.

“Tịch Đồng, vẫn làm việc sao? Nhớ buổi tối nên nghỉ một chút đi, đừng để cơ thể quá mệt mỏi”.

Tin nhắn này là của bạn gái nhắn cho tôi.

Tôi nhìn Lưu Đào vẻ hoảng loạn khác thường, những ngày bình thường khiêm tốn lễ phép, thật là hai con người này khác nhau một trời một vực.

Anh ta lập tức tìm một vòng hết lượt tất cả các phòng, nhưng vẫn không thấy đâu, lao ra cả ngoài cửa sổ, lại còn cầu nhau với tôi “Anh còn làm cái gì vậy, không mau đi tìm cô ta đi”.

Tôi không nói gì, anh ta nói thậm chí còn không nhìn tôi mà cứ lao đi tìm như con thiêu thân.

Tôi hướng về phía anh ta gào “Lưu Đào, anh quay lại đi...”.

Nhưng anh ta làm ra vẻ không nghe thấy, liền đâm thẳng vào vách ngăn của phòng làm việc bên cạnh.

Tôi nhìn thấy chữ viết trên máy di động, toàn thân lúc này mềm ra, ngồi bệt xuống một chiếc ghế trong văn phòng.

Âm thanh từ bên phòng bên lại vọng đến, và cả điệu cười nũng nịu của cô gái, bây giờ tất cả những thứ đó nghe thật chói tai.

Những âm nhạc và điệu cười đó rớt cuộc từ đâu ra? Tại sao trong các căn phòng đều nghe rõ như nhau, tôi dùng hai tay nút chặt hai tai lại, muốn không cho âm thanh đó lọt vào tai mình nữa.

Đúng lúc đó, âm nhạc bỗng dừng hẳn lại, trong phòng trở lại yên tĩnh, tôi từ từ đi ra, đi về phòng làm việc của mình.

Âm thanh của người con gái lại vọng bên tai tôi.

“Âm nhạc dừng rồi, các anh thua rồi”.

Lúc này Lưu Đào cũng về đến đó.

Bóng của người con gái áo đen lại lần nữa xuất hiện trước cửa phòng chúng tôi.

Lưu Đào hậm hực nói “Lần này không tính, chúng ta chơi lại lần khác”.

Người con gái áo đen cười “khà khà” nói “Như vậy không được, các anh thua rồi, phải nhận hình phạt”.

Lưu Đào nói “Hình phạt gì? Cô nói đi?”

Cô ta nói “Hình phạt này là đưa các anh đi xuống địa ngục”.

Lưu Đào kinh ngạc nói “Đưa chúng tôi đi xuống địa ngục?”

Cô ta nói “Đương nhiên rồi, vẫn còn một loại phạt nữa, có thể cho các anh lựa chọn”.

Lưu Đào nói “Cô nói đi, đừng chần chừ nữa, là cách nào vậy? Phạt xong chúng ta lại tiếp tục chơi nhé?”

Người con gái áo đen nói “Các anh liên lạc với các bạn của các anh, chỉ cần các anh gọi được một người tham gia trò chơi của chúng tôi, như vậy trò chơi mới bắt đầu”.

Tôi giật giật vạt áo của Lưu Đào nói nhỏ “Tôi thấy cô gái này không bình thường, chúng ta đừng chơi nữa, nhanh đi thôi”.

Lưu Đào không thèm để ý đến câu nói của tôi, lại nói với người con gái áo đen đó.

“Bây giờ tìm người thì rắc rối quá, chúng ta nhanh chơi lại đi thôi”.

Cô ta nói “Không được, các anh thua rồi, phải nhận hình phạt

xong thì mới tiếp tục chơi được”.

Lưu Đào hình như đã nổi nóng, anh ta gào to “Tôi không cần biết, tôi không chịu nổi rồi”. Anh ta lại gào tiếp “Tôi cũng không tìm nữa, bây giờ tôi muốn đưa cô đi bây giờ, tôi không chịu nổi rồi”. Anh ta nói và lao về phía cô ta.

“Lưu Đào...”. Tôi muốn gọi anh ta, nhưng không có tác dụng gì nữa rồi.

Lúc đó, khi tôi muốn đứng dậy để kéo anh ta lại, thì bỗng nhiên có một luồng khí thơm nhẹ nhẹ bay vào trong mũi trong mồm tôi, làm người tôi ra rời ra.

Tôi không thể đứng dậy được nữa và đã đi vào giấc ngủ sâu.

6

Ngày thứ năm, tám giờ sáng.

Khi tôi tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ, máy tính trước mặt vẫn bật sáng, tối hôm qua tôi làm việc ở đó.

Trong phòng làm việc chỉ có mình tôi, buổi sáng hôm nay tôi cảm thấy lạnh lạnh thêm.

Tôi nhìn lên màn hình, những chuyện hôm qua lại hiện ra trong đầu tôi.

Máy tính không bị tắt, cũng không mất điện, hơn nữa bên cạnh tôi không có cốc cà phê nào cả.

Xem ra tất cả những chuyện đó đều do tôi ngủ mơ mà thôi.

Tôi thở phào thoải mái, và nghĩ đến Lưu Đào.

Cậu ta đi đâu rồi? Sao mãi không thấy trở lại?

Tôi gọi điện cho cậu ta, nhưng máy bị tắt, tôi liền than thở.

Tuy ác mộng qua rồi nhưng bản thảo kế hoạch chưa làm xong, bị ông chủ mắng cho còn khổ hơn ác mộng.

Tôi chỉnh lý lại phần đã làm được, chuẩn bị tài liệu để in ra. Như vậy cũng có chút ít thành quả, ông chủ cũng đỡ chửi hơn.

Tôi vừa nghĩ vừa đi vào phòng phô tô, tôi nhìn thấy một tờ giấy được in ra trên bàn phô tô. Tôi cầm lấy tờ giấy lên, và nhìn thấy Lưu Đào.

Không, không phải Lưu Đào mà là mặt của Lưu Đào, mặt của cậu ta được in trên tờ giấy đó.

Tờ giấy đó hình như vừa bị vật gì rất nặng đè lên, hai con mắt hiện vẻ đờ đẫn vô thần, giống như người đã chết.

Lúc này máy di động bỗng kêu lên, là điện của bạn gái. Tôi nhận điện thoại, giọng của cô ta được truyền đến.

“Tịch Đồng, tối hôm qua em nhắn tin cho anh, anh nhận được chưa? Tại sao không hồi đáp?”

Tôi hỏi “Tối hôm qua em nhắn tin cho anh sao?”

Cô ta nói “Đúng, lúc đó khoảng mười một giờ”

“Ồ!”, tôi thốt lên. “Lúc đó tôi đang chơi trò chơi trốn tìm”.

Chơi trốn tìm!

Hoàng Lỗi không thấy đâu, Lưu Đào cũng không thấy đâu, họ đi đâu cả rồi?

“Một bên là địa ngục, một bên là thiên đường

Chỉ lưu lại bức vẽ cuối cùng cho nhân gian”.

Rốt cuộc đây là thiên đường hay là địa ngục?

8

Ngày thứ năm. Mười giờ tối.

Thời gian qua đi mất một ngày rồi, cuối cùng cũng đã làm xong bản thảo kế hoạch.

Tối nay ông chủ và một số người bên ban kế hoạch họp để nghiên cứu bản kế hoạch này.

Còn tôi có thể về nhà đi ngủ được rồi, tuy trong mấy ngày qua nhiều chuyện kỳ lạ xảy ra, luôn làm cho tôi suy nghĩ nhiều, nhưng cũng không ngăn nổi sự mệt mỏi này.

Vừa về đến nhà tôi liền vùi đầu vào chăn ngủ luôn.

Nhưng ngủ mới đến một giờ sáng thì lại bị tiếng chuông điện thoại làm thức tỉnh.

Điện của ông chủ gọi đến, giọng nói của ông ấy trong điện thoại nghe có vẻ rất kỳ lạ.

“Trác Tịch Đồng, anh nghe đây, lập tức đến ngay công ty”.

Tôi bị ông ấy mắng cho một trận, lúc đó tôi đang ngái ngủ, tôi hỏi lại.

“Sao, có chuyện gì đấy ạ?”

Ông chủ quát to “Đương nhiên là có chuyện, có liên quan đến bản kế hoạch của anh đấy. Anh lập tức đến công ty ngay”.

Âm thanh của điện thoại bỗng rè đi, xem ra có chuyện với bản kế hoạch đó của tôi rồi.

Tôi cười đau khổ, nói “Thôi được, tôi sẽ đến ngay”.

Ông chủ kịp nói được câu “Lập tức đến ngay”.

Sau đó cúp máy. Tôi lấy xe máy phóng đi, khoảng mười lăm phút là đến.

Công ty ở trên tầng mười bảy. Tôi đến thang máy, tôi phát hiện ra có gì đó khác lạ. Toàn cảnh tòa nhà không có phòng nào là bật điện cả.

Trong lúc đó đèn trong cầu thang máy cũng bị tắt, tất cả các nút hiện số trong thang máy cũng không sáng.

Thang máy dừng lại, tôi đang do dự có nên đi ra không, bỗng nhiên trong thang máy tối om có cánh tay giơ ra tóm lấy cổ tôi lôi lên, thô bạo vút tôi ra ngoài.

“Ai vậy?” Tôi hỏi to.

Tôi cảm giác bên cạnh tôi có rất nhiều người, nhưng không có người nào trả lời. Lúc này giọng của ông chủ vang lên:

“Tôi đã tìm ra người rồi, chúng ta tiếp tục chơi thôi”.

Trong không trung giọng người con gái nũng nịu nói “Vậy thì được, âm nhạc bắt đầu, các anh có thể đi tìm tôi được rồi”. Nhạc đã nổi lên.

Nghe nhạc rất quen, giọng người con gái cũng rất quen, tất cả giống như chuyện hôm qua lại bắt đầu lại lần nữa.

Âm thanh này như rút da rút thịt trên thân thể người, lúc đó tiếng bước chân pha trộn vào nhau, tất cả bọn họ đều chen lấn nhau lao đi tìm.

Tôi đứng trong bóng tối, mắt bắt đầu thích nghi với ánh sáng yếu ớt đó. Tôi từ từ tiến về phía trước, ánh trăng ngoài hành lang thấp thoáng, tôi nhìn thấy có bóng người rất dài.

Lúc này âm nhạc nổi lên.

“Cô ta đang ở hành lang, tôi nhìn thấy cô ta rồi! Tôi nhìn thấy cô ta rồi!”

Câu nói đó là của Đỗ Vệ, trưởng phòng kế hoạch. Anh ta vừa chạy vừa hét toáng lên.

“Tôi tìm thấy cô ta rồi, cuối cùng tôi cũng đã tìm thấy cô ta!”

Tất cả gồm có bốn người từ trong văn phòng cùng lao ra.

Tôi nhìn rõ, ngoài ông chủ ra còn có ba người khác đó là: Vương Đồng, Hạ Động, Thẩm Triệu Dật.

Trong không trung vọng ra giọng người con gái “Ừ! Lần này cuối cùng các anh cũng đã tìm ra được tôi!”.

“Vậy thì cô có thể đi cùng chúng tôi rồi”. Đỗ Vệ nói.

Người con gái áo đen nói nũng nịu “Nhưng các anh có những

năm người, tôi chỉ có thể đi cùng một người thôi, các anh thương lượng với nhau đi, tôi nên đi cùng với ai?”

Ông chủ là người đầu tiên nói rất to “Đương nhiên là đi cùng tôi rồi!”

Đỗ Vệ phản nộ nói “Tại sao lại đi cùng ông chứ? Chính tôi là người nhìn thấy cô ta trước”.

Ông chủ dần giọng nói “Tôi là ông chủ, các anh ai dám tranh với tôi, tôi sẽ cho đi luôn”.

Đỗ Vệ không nói gì nữa. Ông chủ cười đắc thắng và nói với cô gái áo đen.

“Chúng tôi đã thương lượng xong rồi, cô sẽ đi cùng tôi”.

Người con gái áo đen nói “Các anh thực sự thương lượng xong rồi sao?”

Ông chủ nói “Thương lượng xong rồi, chúng ta đi thôi, tôi không thể tiếp tục đợi được nữa.”

Ông chủ vừa nói được nửa câu, thì bỗng nhiên im bật, vội nhận ra đó là tiếng kêu thảm thiết của mình!

Đỗ Vệ đứng sau lưng anh ta, trên tay cầm bình cứu hoả, đập vào người ông chủ, ông chủ ngã xuống đất nhưng tay Đỗ Vệ vẫn không dừng, hận thù đánh tiếp lên đầu ông chủ!

Máu tươi phun ra, dính lên cả người và tay tôi.

Đỗ Vệ vừa đánh vừa nói “Ai bảo ông cướp công của tôi, chính tôi là người nhìn thấy cô ta trước mà, cho vào cái gì đưa anh ta đi, cho vào cái gì đưa anh ta đi!”

Giọng cười nũng nịu đó lại vang lên “Xem ra anh ta không làm thế nào đưa tôi đi được rồi, vậy thì chúng ta tiếp tục chơi như cũ, ai tìm được tôi, tôi sẽ đi với người đó”.

Tôi nhìn thấy ông chủ không động đậy được nữa, vội rút điện thoại di động ra. Đang định gọi cho xe cấp cứu đến thì Đỗ Vệ giật lấy điện thoại của tôi, trợn mắt nhìn tôi, nói “Anh định làm cái quái gì vậy?”

“Gọi điện cho xe cấp cứu tới, ông ấy sắp chết rồi!” Tôi nói.

Đỗ Vệ vút máy di động của tôi xuống đất, lấy chân giẫm mạnh lên nói.

“Không được gọi điện thoại, chúng tôi vẫn còn đang chơi trốn tìm, không ai được ngăn cản chúng tôi!”

Giọng người con gái áo đen lại vang lên “Anh nói đúng lắm, chúng tôi đang chơi trốn tìm, không được ai ngăn cản chúng tôi!”

Người con gái áo đen lại nói “Bây giờ nhiều người như này, tôi muốn thay đổi cách chơi”.

Vương Đồng liền hỏi “Đổi cách chơi như thế nào?”.

Người con gái áo đen nói “Bắt đầu từ bây giờ không dùng âm nhạc tính giờ nữa, tất cả các anh đi tìm tôi, ai tìm được tôi, tôi sẽ đi cùng người đó, không hạn chế thời gian”.

Hạ Động nói to “Được, như vậy là tốt nhất”.

Thẩm Triệu Dật nói “Vậy thì chúng ta bắt đầu đi, cô chuẩn bị chưa?”

Người con gái áo đen nói “Tôi chuẩn bị lâu rồi, các anh bắt đầu

nào! Nhanh lên, bắt đầu đi tìm tôi đi, cố gắng tìm, dù thế nào cũng không được dừng lại. Ai tìm được tôi, tôi sẽ đi cùng người ấy”.

9

Bốn người cùng lao đi tìm, có vẻ rất cố gắng để tìm bằng được người con gái áo đen đó, họ rất nhanh phân thành hai nhóm, một nhóm gồm Đỗ Vệ và Hạ Động, còn nhóm kia gồm Thẩm Triệu Dật và Vương Đồng, nhìn họ lao đi nhanh thoăn thoắt. Trên nền đất ông chủ đã chết.

Mọi người trên thế giới này điên loạn hết rồi.

Đợi cho họ đi khuất, tôi liền đi vào trong phòng họp bên cạnh, ngồi xuống ghế, ôm đầu không biết phải xử lý như thế nào.

Mấy chiếc bàn trước mặt xếp vào nhau, trước đó mọi người vẫn ngồi ăn cơm với nhau.

Tôi thở dài, cách đây mấy tiếng đồng hồ vẫn còn ăn cơm với nhau, tại sao bỗng nhiên lại trở thành kẻ thù của nhau? Có lẽ đây là sự hấp dẫn của người đàn bà sao?

Ông chủ, Đỗ Vệ không phải họ đã từng nhìn thấy người đàn bà đẹp rồi sao? Vậy tại sao chỉ vì một người con gái đó mà điên loạn đến nỗi giết nhau như vậy?

Tôi đang suy nghĩ, thì bỗng nhiên cảm thấy gấu quần mình như có cái gì lôi kéo. Tôi giật mình nhìn xuống, lúc này dưới gầm bàn vọng ra tiếng nói.

“Trác Tịch Đồng phải không? Tôi là Cố Tiểu Đông”.

“Cố Tiểu Đông?” Tôi cúi xuống gầm bàn nhìn, quả nhiên nhìn thấy mặt của Cố Tiểu Đông, tôi nói “Sao cô lại ở đây? Nhanh ra đi”.

Cố Tiểu Đông chậm rãi nói “Tôi không dám ra... Không dám ra... ở đây có ma...”.

Tôi cố giữ bình tĩnh hỏi lại “Sao cô biết ở đây có ma?”

Cố Tiểu Đông nói “Tôi nhìn thấy đó là con ma nữ, cô ta đã giết Kiều Tuấn, hơn nữa ông chủ và trưởng phòng Đỗ cũng vì nó mà phát điên”.

Tôi lại hỏi “Rốt cuộc chuyện như thế nào, cô kể từ từ cho tôi nghe”.

Cố Tiểu Đông nói “Tối nay lẽ ra là phải họp để thảo luận về kế hoạch. Sau khi tan ca ông chủ liền gọi cơm hộp ở ngoài đem đến, sau khi họ ăn cơm xong, bảo tôi đi chuẩn bị tư liệu để họp. Nhưng bỗng nhiên, điện vụt tắt, tôi quay lại chỗ này, liền nhìn thấy con ma nữ”.

Cố Tiểu Đông nói tiếp “Con ma nữ đó bảo tôi đi chơi trò chơi trốn tìm với họ, nhưng tôi không dám đi, liền nấp ở đây”.

Tôi hỏi “Sao cô không đi cùng họ chơi trốn tìm?”

Cố Tiểu Đông nói “Tôi là người nhát gan, cái gì tôi cũng sợ”.

Tôi nói “Vậy tiếp theo, tiếp theo như thế nào?”

Cố Tiểu Đông nói “Về sau ông chủ và họ thua hai lần, lần thứ nhất con ma nữ bảo ông chủ gọi điện cho một người đến, Kiều Tuấn làm phiền họ, không đợi cô ta nấp xong liền đi tóm lấy cô ta, trong nháy mắt không thấy người đâu, sau đó cũng không thấy xuất hiện nữa, tôi cho là con ma đó giết rồi”.

Cố Tiểu Đông dừng một lúc lại nói “Lần thứ hai ông chủ gọi điện cho anh đến đó, bởi vì sau mỗi lần thua họ đều tập trung ở đây, do vậy hai lần đó tôi đều được chứng kiến cả”.

Tôi gật gật đầu, không biết nói gì.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân bên ngoài rầm rập bước vào, tôi chui vào trong gầm bàn cùng Cố Tiểu Đông và nhìn ra, có hai người đang đến đó là Đỗ Vệ và Hạ Động. Đỗ Vệ nét mặt có vẻ phấn khởi, nói rất to “Cô đợi tôi nhé tôi nhất định tìm ra cô, tôi hôm nay nhất định đưa cô đi”.

Trong không trung giọng người con gái áo đen vọng ra “Vậy thì anh nhanh đi tìm tôi đi, không được dừng lại, tiếp tục đi tìm đi”.

Đỗ Vệ nói to “Tôi hôm nay nhất định đưa cô đi, ai cướp của tôi, tôi sẽ giết người đó”.

Người con gái áo đen cười nói “Anh có nói thật không? Ai cướp của anh, anh sẽ giết người đó chứ?”

Đỗ Vệ nói “Đương nhiên là thật rồi, ai cướp của tôi, tôi sẽ giết...”.

Lời của Đỗ Vệ nói chưa hết thì bỗng có một giọng của người khác vang lên.

Như có hoả trong lòng, âm ức lâu ngày bây giờ bỗng bùng phát lên, giọng nói đó thậm chí lấn át cả tiếng hét của Đỗ Vệ.

Hạ Động cười sặc sụa và nói “Anh cũng sẽ giết tôi phải không? Tôi không thể để anh giết tôi được! Tôi cũng muốn đưa cô ta đi, vậy tôi phải tranh cướp với anh!”

Trong đêm tối tôi nhìn thấy Hạ Động lăm lăm cầm con dao trên tay và chém mạnh chiếc dao vào lưng Đỗ Vệ, máu tươi phun ra tay anh ta.

Con dao đó lúc đầu để ở trên bàn, không biết Hạ Động đã lấy nó từ bao giờ.

Đỗ Vệ không chết ngay, anh ta quay người lại, lấy hết sức để chống cự lại, đè lên người Hạ Động, dùng hai tay bóp cổ Hạ Động!

Hạ Động tóm lấy hai tay của anh ta, nhưng cố hết sức vẫn không cạy được ra, hai chân không làm chủ được nữa và cũng không gượng được thân thể lên được, Đỗ Vệ lật đổ ra.

Hạ Động không đè lên người Đỗ Vệ, mà thay vào đó là cầm lấy con dao mà lúc đầu anh ta đang cầm, hướng về mặt Đỗ Vệ chém liên tiếp! Cũng không biết là chém bao nhiêu nhát nữa, đến khi Đỗ Vệ không còn giãy giụa nữa thì mới thôi.

Bên tai lại vọng ra giọng người con gái áo đen “Các anh sao không đi tìm tôi? Chỉ cần tìm được tôi, thì tôi là của các anh”.

Mặt Hạ Động đầy máu, anh ta từ từ đứng lên, nói vào trong không gian.

“Bây giờ tôi đi tìm cô đây, cô đợi tôi nhé”.

10

Đêm đã về khuya. Tôi nhìn đồng hồ, đã mười một giờ ba mươi phút rồi. Cách đây nửa tiếng, tôi nằm ngủ trên giường, mà bây giờ đã chết hai người rồi!

Hạ Động vẫn không đi ra khỏi phòng họp, lúc này Vương Đồng và Thẩm Triệu Dật cũng đi vào, nhìn thấy xác của Đỗ Vệ nằm trên sàn nhà, họ cùng cười, lạnh nhạt và nói “Anh giết anh ta sao?”.

Hạ Động lùi về phía sau một bước, ánh trăng ngoài trời chiếu rọi vào mặt anh ta, máu tươi trên mặt anh ta vẫn chưa lau sạch, thậm chí có giọt còn chảy xuống cạnh mép mồm.

Hạ Động nói “Anh ta muốn giết tôi, cho nên tôi mới giết anh ta, các anh định làm gì?”.

Vương Đồng lấy chân đá đá vào xác Đỗ Vệ, xác định là Đỗ Vệ đã chết hẳn rồi, anh ta nói “Giết tốt lắm, coi như đây không phải là do anh giết, bởi vì anh ta sớm muộn gì cũng sẽ giết chúng ta mà thôi”.

Thẩm Triệu Dật nói “Ông chủ và Đỗ Vệ hai thằng khốn này đều đã chết rồi, chúng nó đều đáng chết! Chúng ta bây giờ phân nhau đi tìm cô ta đi, ai tìm được cô ta, cô ta sẽ thuộc về người đấy, chúng ta là bạn của nhau, không được vì một người con gái mà giết hại lẫn nhau”.

Hạ Động gật gật đầu, nhưng tay anh ta vẫn không rời con dao, mà còn giấu vào cánh tay áo.

Thẩm Triệu Dật nói như vua hạ lệnh rồi quay người đi ra ngoài.

Hạ Động đi sau hai người, vừa đi đến đoạn cánh cửa, Thẩm Triệu Dật bỗng dừng dừng bước, quay người về phía tôi và Cố Tiểu Đông đang nấp ở dưới gầm bàn, nói to:

“Ở dưới gầm bàn có tiếng động! Ở đó có người, cô ta nấp ở đó!”

Tôi giật mình, sờn gai ốc, tôi và Cố Tiểu Đông đã nấp rất kín rồi, mà vẫn bị anh ta phát hiện ra. Cùng giật mình còn có Hạ Động và Vương Đồng, họ cùng quay đầu lại, nhìn xuống gầm bàn! Nhưng khi họ nhìn quay lại thì tôi nhìn thấy Thẩm Triệu Dật và Vương Đồng bỗng đổi sắc mặt, sắc mặt của hai người lạnh băng.

Hạ Động hầu như chỉ chú ý vào gầm bàn, từng bước từng bước đi

lại, tôi nhận thấy ánh mắt anh ta cũng vẫn cảnh giác với hai người đó.

Lúc này Vương Đồng bỗng đột ngột lao từ phía sau, đẩy mạnh người Hạ Động lao về phía bàn, Vương Đồng lại tiếp tục lao tới định đè lên người anh ta, nhưng lúc này Hạ Động lật người lại thật nhanh, mặt ngửa lên phía Vương Đồng, anh ta rút con dao vẫn giấu trong ống tay ra và đâm liên tiếp vào mặt Vương Đồng.

Một nhát đâm chính mắt, do Vương Đồng nằm trên người Hạ Động nên khi Hạ Động rút dao ra thì máu phun theo bắn đầy mặt.

Trên mặt của anh ta máu của Đỗ Vệ chưa khô giờ lại thêm máu của Vương Đồng, lúc này người của Vương Đồng mềm nhũn và lăn xuống đất.

Khi xác của Vương Đồng vừa lăn ra khỏi người Hạ Động thì Thẩm Triệu Dật lao tới, vác một chiếc ghế lao vào đập lên Hạ Động làm anh ta không kịp trở tay.

Hạ Động phản kháng lại, dùng hai tay đỡ lấy ghế. Con dao trong tay Hạ Động văng ra góc tường. Thẩm Triệu Dật ném ghế ra ngoài và túm Hạ Động nhấc dậy.

Thẩm Triệu Dật to cao hơn so với Hạ Động, anh ta dùng hai tay túm lấy cổ áo của Hạ Động, liên tục lắc mạnh, ấn đầu Hạ Động xuống chiếc bàn màu đỏ, sắc mặt dần dần trở nên nhòe đi, hai tay anh ta múa liên tục, đánh vào cánh tay Thẩm Triệu Dật. Nhưng bất lực không cách nào đẩy nổi đối phương ra được.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, sắc mặt của Thẩm Triệu Dật như con thú hung dữ, ác độc, khoé miệng ẩn hiện điệu cười lạnh lùng tàn bạo.

Nhưng không tới một giây, điệu cười đó bỗng vụt tắt!

Hạ Động đã dùng hết sức lực còn lại của mình, lấy tay móc vào mắt Thẩm Triệu Dật.

Thẩm Triệu Dật thét gào lên âm thanh như xé gan xé thịt, hai tay anh ta bung lẩy mắt, máu tươi chảy theo bàn tay ra ngoài.

Hạ Động cuối cùng cũng thoát khỏi hai bàn tay của anh ta, thở hổn hển liên hồi. Đúng lúc đó anh ta nhìn thấy con dao ở trong góc tường. Hạ Động đi tới cầm lấy con dao, từ từ tiến về phía Thẩm Triệu Dật, rồi bổ một nhát lên đầu anh ta.

Thẩm Triệu Dật mắt hoa lên không nhìn thấy Hạ Động đâu nữa, một tay bịt vết thương tay kia dò dẫm. Tuy anh ta to cao hơn Hạ Động nhưng do vết thương chảy máu nhiều quá, nên không đủ sức lực để chống cự lại được, Hạ Động dồn anh ta vào tường, tay cầm dao chém liên tục lên người lên đầu anh ta. Trong thời gian không đến một phút đã chém không dưới hai mươi lần! Chém đến khi Thẩm Triệu Dật ngã lăn ra đất mới thôi.

Đêm vắng vẻ hắt lại.

Chỉ nghe thấy tiếng thở khó nhọc của Hạ Động.

11

“Trò chơi trốn tìm đã bắt đầu, trong cây có gang sắt.

Ánh sáng màu trắng đi vào bóng tối trong không gian trong suốt.

Súc sinh điên loạn đi đôi với dục vọng, nuốt trí tuệ và lương tri.

Trò chơi trốn tìm đã bắt đầu, người và linh hồn luôn đi cùng

nhau.

Luôn rượt đuổi tới tận gốc của tội lỗi và tham vọng.

Bạn tìm thấy chưa?

Một bên là địa ngục, một bên là thiên đường”.

Tôi lại nhớ đến bưu kiện có những dòng chữ kỳ quái đó, trong lúc này đây tôi đã hiểu được ý nghĩa của nó.

“Súc sinh điên loạn đi đôi cùng với dục vọng, nuốt lương tri và trí tuệ”.

“Người và linh hồn luôn đi cùng nhau, rượt đuổi đến tận gốc tội lỗi và tham vọng”.

Nhìn trên mặt đất lúc này, ba mạng người nằm ở đó đã nói lên rất rõ ràng.

Chẳng lẽ đây là bản tính của con người hay sao?

12

Hạ Động loạng choạng đứng dậy, đi ra phía cửa.

Giọng của người con gái áo đen đó trong không trung lại vang lên:

“Các anh đang làm gì vậy, sao không mau đi tìm tôi, tôi đang chờ các anh đấy!”

Hạ Động thở dài và nói to “Cô đợi tôi, họ đều bị tôi giết hết rồi, không còn ai để mà tranh cướp với tôi nữa đâu, hôm nay cô đi

cùng tôi rồi!”.

Hạ Động bám vào tường và loạng choạng đi ra.

Tôi thở phào một tiếng, toàn thân được thả lỏng. Lúc này mới thấy mình ướt đẫm mồ hôi.

Cố Tiểu Đông nắm chặt lấy tay tôi, mười ngón tay hầu như cắm chặt vào da thịt. Tôi vỗ vỗ vào vai cô ta, nói:

“Thả lỏng toàn thân một chút đi, anh ta đi rồi”.

Cố Tiểu Đông run run nói “Không, con ma nữ đó, nó vẫn còn ở trong này. Kiều Tuấn chết rồi, ông chủ chết rồi, Đỗ Vệ chết rồi, Vương Đồng chết rồi, Thẩm Triệu Dật cũng chết rồi, chúng ta cũng sẽ chết mà thôi. Con ma nữ đó nhất định sẽ giết chúng ta...”.

Cố Tiểu Đông liên mồm nói “Tại sao lại như vậy, lúc ăn cơm mọi người vẫn đối xử tốt với nhau, chỉ có mấy tiếng đồng hồ thôi lại trở nên như thế này đây...”

Đúng vậy, chỉ có mấy tiếng đồng hồ mà toàn thế giới thay đổi hẳn.

Tại sao lại như vậy?

Có ai biết tại sao lại như vậy không?

Tôi hỏi Cố Tiểu Đông “Cô đã từng nhìn thấy người con gái áo đen, có thật một chút suy nghĩ là đi theo cô ta cũng không có đúng không?”

Cố Tiểu Đông nói “Anh Trúc, anh cũng biết tôi là người nhát gan, vừa nhìn thấy ma là tôi mất hết cả hồn vía rồi còn gì, vậy còn lòng dạ nào nữa?”

Tôi hơi sửng sốt.

Tại sao tất cả mọi người đều trong tình trạng phát điên, gồm cả tôi, hôm qua Hạ Động cũng như vậy.

Tại sao lại chỉ có mỗi Cố Tiểu Đông là không như vậy? Tôi nhớ lại chi tiết, tối hôm qua khi xảy ra chuyện, rất nhanh tôi nghĩ đến tôi và Lưu Đào cùng uống cà phê mà không biết do ai pha.

Lúc đó tôi nghĩ là Lưu Đào pha, nhưng anh ta không thừa nhận, tôi cũng không hỏi tiếp nữa. Khi tôi bị Lưu Đào gọi dậy, anh ta đã uống cạn cốc cà phê rồi, còn tôi không quen uống cà phê sữa nên tôi chỉ uống có một ngụm, đây có thể là nguyên nhân tôi thay đổi thất thường, nhất định là có kẻ nào đó đã cho thuốc mê vào cà phê.

Do tôi chỉ uống một ngụm, cho nên triệu chứng nhẹ hơn người khác, kịp thời dừng chân trước vực thẳm, hồi phục lý trí.

Còn chuyện hôm nay nhất định là người con gái áo đen đó cho thuốc vào cơm hộp. Nhưng khi ăn cơm xong Cố Tiểu Đông đi chỉnh lý tài liệu, cho nên cô ta cho là không phát hiện ra sự khác lạ, cũng không tham gia chơi trò chơi của người con gái áo đen đó.

Tôi nghĩ đến đây rồi bò từ trong gầm bàn ra.

Cố Tiểu Đông hỏi tôi “Anh Trác, anh đi đâu?”

Tôi nói “Tôi đi tìm người con gái đó”.

Cố Tiểu Đông ngạc nhiên “Sao anh cũng đi tìm cô ta, anh cũng bị như họ sao?”

Tôi lắc đầu “Tôi phải đi tìm cô ta, xem cô ta là người như thế nào!” Sau đó tôi lại nói tiếp với Cố Tiểu Đông “Cô có đem theo

điện thoại không?”

Cố Tiểu Đông gật gật đầu và nói “Có đem”.

Tôi ghé vào tai Cố Tiểu Đông nói nhỏ “Sau khi tôi rời khỏi chỗ này, cô báo cảnh sát, nói là ở đây đang xảy ra án mạng, đã có năm người chết rồi”.

Tôi lại nói “Khi gọi cảnh sát phải nói nhỏ thôi, nếu không cô ta có thể nghe được chúng ta nói đấy, cô hiểu chưa?”

Cố Tiểu Đông gật đầu “Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ làm ngay!”

Tôi từ từ quay người đi ra phía cửa.

Cố Tiểu Đông nói nhỏ sau lưng tôi “Anh cẩn thận nhé”.

13

Tôi đi ra phía hành lang, hành lang tối om om, giống như trong lòng người cũng vậy.

Tiếng cười và giọng nói của người con gái đó lại vang lên “Chơi trốn tìm, bản lĩnh chơi trốn tìm của các anh kém quá, tại sao mãi không tìm ra tôi vậy?”

Các anh không được dừng lại, không được dừng lại, các anh không tìm ra tôi, tôi làm sao mà đi với các anh được”.

Trong gian phòng cách đó không xa lắm, giọng của Hạ Động gầm thét, lại rên rĩ vang lên, và tiếng đổ vỡ đồ vật “leng keng, phịch, phịch...”

Người con gái áo đen lại nói:

“Tốt rồi, bây giờ lại thêm một người nữa tham gia trò chơi của chúng ta rồi, nhanh đến, nhanh đến tìm tôi đi, không phải anh lúc nào cũng muốn biết tôi là ai sao? Tại sao không nhanh đi tìm tôi đi?”

Người con gái áo đen nói vậy chẳng phải đang nói tôi sao?

Hạ Động nghe thấy tiếng tôi nói, liền lập tức lao từ trong phòng ra.

Dưới ánh trăng mờ mờ tôi thấy thấp thoáng bóng của anh ta, và ánh mắt hung tợn của anh ta đang lục tìm hình bóng của tôi. Trông anh ta giống như con thú hoang bị đói, nó đang rình mồi.

Tôi áp sát vào tường, cẩn thận giấu mình.

Hạ Động đang gào to “Trác Tịch Đồng, tôi biết là anh đang ở đây, mau ra đây đi”.

Tôi không động đậy cũng không nói gì.

Hạ Động lại nói tiếp “Anh nhanh ra đây, Đỗ Vệ giết ông chủ, giết Thẩm Triệu Dật và Vương Đồng, anh ta lại muốn giết cả tôi nữa.

Nhưng tôi đã giết anh ta rồi, đó chỉ là tự vệ, tôi không muốn giết người”.

Tôi vẫn không nhúc nhích, vẫn không nói một câu gì. Nhưng tôi đã nhìn thấy chuôi dao trong tay anh ta vẫn dính đầy máu tươi, anh ta đang lăm lăm giơ con dao lên.

Hạ Động lại gào lần nữa “Trác Tịch Đồng, anh đừng sợ, tôi không làm hại anh đâu. Tôi giết Đỗ Vệ chỉ là tự vệ thôi, chúng ta cùng nhau đi tìm cô ta thôi, tìm được cô ta, tôi nhường cho anh, được không?”

Hạ Động đang từ từ thận trọng từng tí tiến về phía tôi, anh ta đương nhiên là không phát hiện ra tôi.

Tôi mừng thầm trong lòng.

Đúng lúc anh ta tiến sát gần chỗ tôi, tôi hít một hơi thật sâu, dùng hết sức lực lao từ trong bóng tối ra.

Hạ Động phản xạ nhanh giơ dao lên, tôi liền đâm một quả vào mặt anh ta.

Quả đâm đó mạnh đến mức tôi nhìn thấy máu ở trong mũi anh ta phun ra, sau đó là nước mắt nước mũi cũng chảy ra. Người anh ta loạng choạng lao xuống.

Tôi nhân cơ hội này, liền đâm tiếp cho anh ta quả nữa, và huych mạnh vào tĩnh mạch sau gáy.

Hạ Động mềm nhũn ra, mất hết cảm giác của tứ chi.

Tôi nhìn anh ta hôn mê bất tỉnh nằm trên sàn nhà, và tự tin nói rằng:

“Anh ngủ một lúc đi, khi nào anh tỉnh dậy, thì tất cả đã kết thúc rồi”.

Tôi bước qua người anh ta, tiếp tục đi.

Bên cạnh là cánh cửa của các gian phòng, trên dọc hành lang có những mười mấy phòng.

Người con gái áo đen rốt cuộc đang ở đâu?

Bỗng nhiên, giọng người con gái áo đen lại vang lên “Bây giờ chỉ còn lại mỗi mình anh sao? Tại sao còn chần chừ gì nữa, sao không đi tìm tôi đi? Trò chơi trốn tìm đã bắt đầu rồi, tất cả mọi

người đều không có cách lựa chọn khác. Kết cục chỉ có hai cách, “một là địa ngục, một là thiên đường”.

Kết cục chỉ có hai cách, một là địa ngục, một là thiên đường.

Vậy đợi tôi ở địa ngục hay là thiên đường đây?

Cho dù thế nào đi chăng nữa, tôi nhất định phải tìm ra cô ta. Tôi dừng lại, dõi mắt nhìn xung quanh.

Tại sao ở bất cứ chỗ nào cũng nghe thấy giọng của người con gái áo đen đó?

Tại sao chúng tôi ở đây, đang làm gì, cô ta cũng đều biết?

Có lẽ nào trong tất cả các gian phòng đều có lắp máy camera và loa phát thanh?

Vậy, hiện tại cô ta đang ở đâu?

Tôi đi tiếp về phía trước, cảnh trong đêm yên tĩnh quá, giống như đang đi vào địa ngục. Tôi tiến đến đầu hành lang.

Phía đầu hành lang có gian phòng chứa đồ dùng, có cánh cửa sơn đen.

Tôi đứng trước cánh cửa nói to:

“Cô ra đi, tôi đã tìm thấy cô rồi, trò chơi trốn tìm, đã kết thúc rồi”.

14

Trò chơi trốn tìm đã kết thúc.

Trong gian phòng loé lên ánh sáng yếu ớt của chiếc máy vi tính.

Một người con gái ngồi trước máy tính xách tay. Tóc dài và đen cùng với bộ quần áo đen, hiện lên đầy vẻ u ám đến rùng rợn.

Cô ta từ từ bỏ tai nghe trong tai ra, quay lại nhìn tôi. Cô ta nói chậm rãi.

“Tại sao anh biết tôi ở đây?”

Tôi cũng chậm rãi nói “Lý do thật đơn giản, bởi vì trong tòa nhà này tất cả các phòng đều có cửa sổ, một bên là cửa sổ, bên đối diện là hành lang, nhưng duy nhất phòng chứa đồ này là không có cửa sổ”.

Tôi tiếp tục nói “Cô đã lắp máy quay vào tất cả các phòng, cho nên cô phải cần có máy tính, để cô quan sát các cử động của chúng tôi”.

Cô ta gật gật đầu.

Tôi lại nói tiếp “Nhưng khi mất điện, cô sợ những người chơi trò trốn tìm sẽ phát hiện ra ánh sáng lọt qua cửa sổ hoặc qua hành lang”.

Hơn nữa phòng chứa đồ là nơi tối nhất, là nơi có thể nấp tốt nhất. Nếu có người đi đến cô lập tức gấp máy tính lại thì người khác sẽ không tìm ra cô nữa”.

Cô ta cười, nói “Anh rất thông minh”.

Tôi từ từ nói “Súc sinh điên loạn đi với dục vọng, nuốt trí tuệ và lương tri. Chứ không phải tôi thông minh, chỉ là do súc sinh và dục vọng thôi, nhưng không nuốt được trí tuệ và lương tri của tôi đâu”.

Cô ta tiếp tục cười, nói “Anh là người đầu tiên tìm ra tôi, bây giờ tôi có thể đi với anh rồi”.

Tôi nói “Tôi không nghĩ là tôi sẽ đi cùng cô, mà tôi chỉ muốn tìm hiểu chuyện này là như thế nào thôi”.

Cô ta hỏi “Chuyện này là chuyện gì?”

Tôi nói “Hoàng Lỗi có phải đã chơi trò trốn tìm với cô phải không?”

Người con gái áo đen nói “Đúng vậy, nhưng đáng tiếc là anh ta bị thua, và cả người anh ta gọi tới đó là Lưu Đào cũng vậy, họ đã phạm luật của trò chơi”.

Tôi hỏi “Vậy bây giờ họ đang ở đâu?”

Người con gái áo đen bật cười, chậm rãi nói “Họ à? Họ đã lưu lại bức vẽ cuối cùng. Một bên là địa ngục, một bên là thiên đường, anh nghĩ xem, họ đang ở dưới địa ngục hay là đang ở trên thiên đường?”

Tôi không nói lời nào.

Một bên là địa ngục, một bên là thiên đường, vậy anh ta đang ở địa ngục sao?”.

Vấn đề này thực ra không cần phải trả lời.

Tôi cười đau khổ và nói “Tôi vẫn còn một vấn đề nữa”.

Người con gái áo đen nói “Anh hỏi đi”.

Tôi nói “Tại sao cô lại làm như vậy? Tại sao lại chọn đúng công ty chúng tôi? Và những người như chúng tôi?”

Người con gái áo đen không trả lời câu hỏi của tôi. Cô ta chỉ cười và nhìn ra hành lang.

Bởi vì chúng tôi đều nghe thấy tiếng còi xe của cảnh sát đang đứng ở dưới lầu. Thoáng một cái đã thấy cảnh sát đứng trước mặt chúng tôi rồi.

Nhưng cảnh sát không dẫn người con gái áo đen đó đi, mà là dẫn thầy thuốc của cô ta.

Bởi vì một người chết không thể trả lời những câu hỏi của cảnh sát được.

Cô ta đã chết rồi.

15

Người con gái áo đen đã uống thuốc độc.

Cảnh sát đã thu được trên người cô ta một bình thuốc độc, và bình thuốc mê đó là một loại dược phẩm.

Đúng là loại thuốc mà đã hai lần tôi ngủ phải và hôn mê, đó chính là tác dụng của thuốc mê.

Hai ngày sau, tôi được gọi đến đồn cảnh sát làm biên bản nghị cung.

Cảnh sát nói với tôi, đã tìm được thi thể của Lưu Đào và Hoàng Lỗi trong chiếc hòm ở căn phòng để đồ đó.

Đến bây giờ mới biết người con gái áo đen đó, thực ra cô ta có lai lịch là một người đã từng mắc bệnh thần kinh.

Khi cô ta vừa tròn mười hai tuổi, chị gái cô ta có một lần chơi trò trốn tìm rồi bị mất tích, năm ngày sau thì thi thể của chị cô ta được tìm thấy ở bên bờ sông.

Kết quả khám nghiệm cho biết cô ta bị hiếp chết.

Từ đó đến nay bệnh của cô ta càng thất thường. Mãi đến khi mười tám tuổi cô ta mới hồi phục và được ra viện.

Đây có lẽ là nguyên nhân vì sao cô ta lại làm như vậy.

“Nhưng tại sao cô ta lại chọn những người trong công ty các anh?”

Lời của cảnh sát đã làm cho tôi không nhẫn nại được nữa và cười đau khổ.

“Có lẽ là do số của các anh không may, hoặc là do bảo vệ tòa nhà công ty các anh thường hay ngủ gật, hoặc là do những người công ty các anh thích làm thêm”.

Không cần biết nguyên nhân tại sao, nhưng bây giờ ổn rồi không cần tra cứu nữa.

Rốt cuộc, người con gái áo đen đó đã thả dược phẩm vào thức ăn của chúng tôi, thuốc đó đã được kiểm định, là một loại dược phẩm kích dục bình thường.

Dù đó chỉ là một loại dược phẩm kích dục bình thường, thế mà chúng tôi lại tự khoe mình là một người văn minh ở thành đô này, mức độ điên loạn đến thế là cùng.

“Súc sinh điên loạn và đi với dục vọng, nuốt trí tuệ và lương tri”.

Đây chẳng lẽ là loại súc vật và dục vọng xấu nhất đã ẩn nấp trong tim nhân loại hay sao?

Nó có sức mạnh như vậy, thêm một chút mê hoặc là có thể vẽ đường cho hươu chạy được rồi, nó có thể nuốt chửng tất cả trí tuệ và lương tri nhân loại.

Kết quả như vậy là do trải qua một quá trình đáng sợ nhất, càng làm cho người khác khủng hoảng thêm.

Sau khi sự việc đó xảy ra, tôi rời khỏi đô thành hoa lệ này, đến sống ở một thị thành nhỏ yên tĩnh hơn, ở nơi đó có thể tìm được những con người có nhân tính hơn, và yên bình hơn.

Hy vọng rằng sau nhiều năm, tôi có thể quên đi được câu chuyện đó, không khơi lại cho ai những hồi ức đáng sợ đó nữa.

Câu chuyện trốn tìm vừa qua đi, tiệc cưới của Trác Tịch Đồng vừa xong, thì Hồ Tử đã nhận được tin dữ là ngay đêm tân hôn anh ấy đột ngột chết.

Không kịp dặn dò người thân, Hồ Tử lập tức đến nơi ở của Trác Tịch Đồng.

Nơi đó là tòa nhà lộng lẫy đêm hôm trước vừa diễn ra ca múa nhạc, trong một đêm nó đã biến thành nhà có ma.

Pháp y khám nghiệm tử thi bước đầu nhận định rằng, do Trác Tịch Đồng trải qua quá trình sợ hãi quá sức, dẫn đến bệnh trầm cảm, lại không được đưa đi chữa kịp thời do vậy bị chết tại nhà. Tính thời gian bị chết khoảng mười hai giờ.

Hồ Tử suy nghĩ một lúc và nhận định rằng đó là thời gian mọi người đã ra về.

Ngay cả anh và nhân viên an ninh cũng không rõ lý do tại sao, Kiều Quân Á vợ của Trác Tịch Đồng lại không có nhà?

Phát hiện ra thi thể của Trác Tịch Đồng là một người công nhân

quét ở hồ.

Hồ Tử trầm ngâm trong lòng tính toán, có thứ gì đáng sợ, sợ đến mức Trác Tịch Đồng phải bỏ mạng sao?

Sự việc này sẽ có liên quan đến Kiều Quân Á, cô ta là một người con gái trời gà không chặt, thì làm sao có thể làm cho tim của Trác Tịch Đồng sợ như vậy được?

Hay là một sự biểu hiện tình cảm mà đã làm cho anh ta sợ đến chết sao?

Cách nghĩ của Hồ Tử và cảnh sát nhân dân không giống nhau, mọi người đang nghi ngờ ngoài Kiều Quân Á có lẽ còn có tông phạm.

Thật may sao, bên ngoài khu biệt thự cao cấp của Trác Tịch Đồng có lắp máy quay camera, cảnh sát kiểm tra lại cảnh quay những người tới hôm trước đã ra vào nhà Trác Tịch Đồng, thật kỳ lạ, sau khi khách rời khỏi nhà Trác Tịch Đồng, mãi đến ngày hôm sau người quét dọn đó mới đến thăm hỏi, là một người có thể ra vào nhà Trác Tịch Đồng bất kỳ lúc nào.

Cũng có thể nói đây là người tới qua đã ở lại nhà Trác Tịch Đồng, chính xác trong nhà chỉ có Trác Tịch Đồng và Kiều Quân Á.

Nhưng đến hôm nay Trác Tịch Đồng đã chết rồi, nhưng Kiều Quân Á cũng không thấy dấu vết đâu.

Hiện tượng này lặp lại câu chuyện nhảy lầu cách đây mấy năm của Tần Mỹ Dĩnh, phát hiện ra một số cảnh giống nhau, trong đó trên một tấm ảnh có ghi chữ “Khách phòng Kiều Quân Á “.

Bây giờ đã chứng minh rõ khách của phòng Tần Mỹ Dĩnh, chính là tân nương mất tích này đây.

Lần này Hồ Tử để lưu lại trong lòng nhiều hơn, con mắt nhạy bén của anh cũng không thua đồng nghiệp của anh ta đâu.

Trực giác mách bảo anh là, sự mất tích của Đào Tử cũng có liên quan đến Kiều Quân Á, anh nhất định phải điều tra đến tận gốc.

Sau khi đi vào bộ phận biên tập “Báo cáo”, Hồ Tử lập tức đi thẳng lên phòng làm việc của Đào Tử.

Nơi đây đúng thật là một nơi yên bác của sư chị, bây giờ thì nó yên tĩnh quá.

Mở máy tính của Đào Tử ra, Hồ Tử cẩn thận xem tỉ mỉ những văn kiện của Đào Tử, anh đang tìm một số dấu vết chứng từ mờ mờ, không biết chị ấy có lưu lại đâu mới cho anh xem không.

Trong kẹp tài liệu “Tần số thị giác” Hồ Tử xem qua mấy giây, thấy không có gì khác thường liền mở tiếp tài liệu khác.

Kẹp tài liệu tần số thị giác của Đào Tử hầu như chỉ có cô ta tự chỉnh lý lại những tài liệu quay phim phỏng vấn.

Chị ấy quả thật là một người hết mình vì công việc, Hồ Tử cũng ít nhiều ảnh hưởng. Do vậy, anh nhất định phải cứu thoát cho chị ấy! Đúng, phải cứu thoát! Chị ấy bây giờ nhất định đang rơi vào cảnh hoạn nạn!

Sau khi kim đồng hồ tần số thị giác đang nhân ra mệnh danh, thì toàn thân Hồ Tử ra trước màn hình.

Mấy giây sau, anh không chịu được đã phát run lên, khó mà tưởng tượng được, do trong tần số thị giác đó đã ghi lại được đoạn bức vẽ kinh hãi đến cực độ của anh.

Hồ Tử nhìn thấy một người con trai giống hệt anh, đã bóp chặt lấy cổ của Đào Tử, biểu hiện của anh ta rất tàn ác, không nghi

ngờ gì nữa, Đào Tử chết rồi.

Nhìn thấy cảnh đau khổ của Đào Tử, Hồ Tử cảm phần nắm chặt nắm đấm, trong mồm lấm bầm chửi:

“Đồ chết tiệt, ai đã hoá trang thành tôi để giết hại người?”

Trên màn ảnh vẫn hiển thị, cảnh hải hùng đó, trong lòng Hồ Tử sợ đến nhoà cả mắt, anh không dám xem tiếp nữa, chẳng lẽ chị ấy cuối cùng bị giết chết rồi sao?

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, người mô phỏng đó bỗng dừng tay, mắt của người đó bỗng nhiên đờ đẫn, giống như hệ thống đường dây bị ngắt.

Hồ Tử nhìn thấy Đào Tử như muốn nhảy ra, nhưng khi chị ấy vừa động người một cái, liền bị người mô phỏng đó kéo lên.

Trong lúc này, Hồ Tử sợ quá kêu lên. Anh há hốc mồm, lẽ nào người đó đã sao chép nguyên bản người của anh, sang ôm lấy Đào Tử và nhảy ra ngoài cửa sổ.

Họ không rơi xuống dưới!

Hồ Tử khẳng định. Tuy đã ra ngoài cửa sổ, bức hình chỉ quay khoảng hai giây, nhưng anh cũng nhìn rõ là người mô phỏng đó đã xách Đào Tử trèo lên vách tường.

Nếu như kẻ phạm tội là một người bình thường, thì điều đó thật khó lý giải, anh ta có thể sẽ rời khỏi hiện trường ngay.

Người có thể bay lên mái nhà trèo lên tường, chỉ có siêu nhân mới làm được, hoặc là người máy rồi!

Người máy?

Hồ Tử tiếp tục tìm, anh nghĩ ngay đến mạng vi tính, xem đến các tin tức, cho biết có một nhà khoa học quái dị đã tuyên bố rằng anh ta có thể chế tạo được người máy trí năng hủy diệt nhân loại.

Xem lướt qua nhanh IE, Hồ Tử dựa vào những hồi ức, nhập vào mấy dữ liệu liên quan, tìm ra vô số các trang mạng khác. Một cái tên nghe rất quen, vô số những tin tức hiện lên trước mặt anh.

Tần Xuyên?!

Đúng rồi, đúng là con người này rồi!

Hồ Tử thu nhỏ phạm vi lục tìm, gần đúng với các nhà khoa học như Tần Xuyên để tiến hành điều tra.

Một phát hiện đầy đủ, khiến anh giật mình, sự kiêu căng, hiểm độc, nhà khoa học thiên tài Tần Xuyên, muốn chế tạo ra người máy không thích giống người bình thường, biến hoá ra tính cách có thể thích ứng được với người cần giao tiếp. Giống như thuật đánh vào lòng người của bộ tiểu thuyết võ hiệp, không có ai ghét nó, bởi vì tồn tại trong nó một thuật có thể thích ứng được với tất cả những đối phương giao lưu với nó.

Cái đáng sợ nhất là, loại người máy này đạt được trình độ cao là tùy theo thời điểm, nó có thể thay đổi hình tượng và tính cách. Thuật nóng chảy của nó có thể như thật, mặc dù diện mạo, giọng nói, các chi tay chân, khí chất, đều không khác mấy so với con người thật.

Màu đen đỏ làm nền cho trạm mạng nguy hiểm, Hồ Tử một mình xem lời để lại của anh ta khi phát minh ra người máy đó. Tỷ lệ đồng ý không đến mười phần trăm, những người giao lưu đó đều là những phần tử điên, không có ai cho đây là câu chuyện.

Hồ Tử hoang mang, nếu như người máy có thể gây nên sự kiện khủng bố như thế này thì trước đây rất nhiều điều nghi vấn

không thể giải thích, giờ đây có thể tìm được đáp án.

Góc dưới nhất của trạm điện, Hồ Tử bất ngờ phát hiện ra, Tần Xuyên lưu lại địa chỉ của phòng thực nghiệm. Có thể anh ta muốn để cho những người trên thế giới biết đến, cá tính quá tải như vậy, cũng có thể hơi phí hoài tài năng không gặp cơ hội, ứ đọng mãi mãi.

Sau khi ghi được địa chỉ của phòng thực nghiệm, Hồ Tử xem lại cảnh sợ hãi trong lòng, nhưng chỉ trong mười mấy giây. Anh cảm thấy có một cái gì đó mãnh liệt, nhất định cần phải biết về Tần Xuyên.

Nhưng chỉ có một mình anh đi, tất cả những gì nghĩ trước đây đều không chứng thực, Hồ Tử không thể lấy nội dung của tần số thị giác để công bố cho cảnh sát, như vậy chỉ làm cho anh thêm rắc rối.

Ngẫu nhiên đi đến phòng làm việc của Đào Tử, Hồ Tử khoác áo gió, và nửa đùa nửa thật với đồng nghiệp “Tôi ra ngoài phỏng vấn, nếu hai mươi tư giờ sau mà không thấy tôi về, thì giúp tôi báo cảnh sát nhé”.

Không đợi đồng nghiệp trả lời, Hồ Tử liền vội đi ra ngoài cửa phòng biên tập.

IV. Loé nhanh

Sau khi ngồi xe hơn một tiếng đồng hồ, Hồ Tử hỏi rất nhiều người, cuối cùng cũng tìm đến được phòng thực nghiệm ở gần nhà dân. Trên cửa của phòng thực nghiệm có biển đề là 153! Vòng quanh đó đều là nhà của dân ở, nhìn căn nhà cũ nát, Hồ Tử không dám tin, đây lại là trạm thí nghiệm của Tần Xuyên “Độc mã đơn phương chế tạo”.

Chần chừ một lúc, Hồ Tử quyết định vào gõ cửa. Không có ai trả lời, anh không đợi được nữa liền chạy sang một nhà người dân bên cạnh để hỏi. Có một cụ già, đen, gầy ra mở cửa, người gù còng gầy nhỏ, nhìn bà cụ giống như bà đồng.

Hồ Tử quyết định tiến vào, lễ phép chào hỏi “Chào cụ, cháu là bạn của Tần Xuyên nhà bên cạnh, cháu đã gõ cửa nhưng hình như không có ai trong nhà...”.

Không ngờ câu nói chưa hết, bà cụ phẩy phẩy tay đuổi ra ngoài “Đi ra, đi ra đi! Chúng tôi không quen người đó!”

Chó của nhà bà cụ cũng sủa inh ỏi lên, Hồ Tử không nhẫn nại tiếp được nữa, lại hỏi “Cháu chỉ muốn gặp anh ta một chút mà, ban ngày ông ấy thường không có nhà hay sao hả cụ?”

“Ông ta đã hơn nửa năm nay không thấy ra ngoài rồi, nếu anh muốn vào đó phải đi cửa sau, đừng ngậy ra đó nữa”. Bà cụ nói, giơ cánh tay gầy chỉ cho Hồ Tử cửa sau vườn.

Hồ Tử nóng ruột, lại hỏi tiếp câu cuối “Cụ có thể nói cho cháu biết là thường ngày có ai đến tìm anh ta hay không?”

Bà cụ lấy bẫy ngược mắt nhìn Hồ Tử, chỉ nói một câu ngắn gọn “Lúc vào là nữ, lúc ra là nam, căn nhà đó thật đáng sợ”.

Trong lòng nghĩ muốn đi xem thực hư như thế nào, Hồ Tử cảm ơn bà cụ xong, nghe theo lời bà cụ nói, Hồ Tử đi ra phía vườn sau căn nhà Tần Xuyên, ở đó quả nhiên anh phát hiện ra có cánh cửa khép hờ.

Sau khi đã vào được trong nhà, Hồ Tử nhận thấy trong này thật khác biệt với thế giới bên ngoài. Tần Xuyên đã bố trí bày đặt nơi đây là vương quốc thí nghiệm của anh ta!

Đập vào mắt là vô số những dây điện, một màn hình to đồ sộ che kín bức tường. Hồ Tử vừa sợ, vừa từ từ tiến vào bên trong.

Giữa căn phòng bỗng nhiên, anh nghe thấy có âm thanh đang bò, rất khác lạ. Hồ Tử đứng lại lắng tai nghe, âm thanh đó ngày càng gần, giống như động tác bò của con rắn trên mặt đất.

Hồ Tử không phải là không sợ, nhưng trong tình cảnh này, khiến anh cảm thấy như đang bị khủng bố tinh thần, cũng giống như khi ma nữ xuất hiện trong đoạn phim, trong căn nhà cũ nát, đang bò xuống!

Không có thời gian sợ hãi thừa như thế, Hồ Tử đã tận mắt nhìn thấy toàn thân cô gái, đang bò rất nhanh trước mắt, cô ta nghiêng đầu một cái, trong mắt toàn là màu trắng không có con ngươi, Hồ Tử sợ, lùi về phía sau mấy bước.

Cái khiến anh ấy sợ nhất là, diện mạo khuôn mặt của cô ta giống hệt Kiều Quân Á, có thể là cô ta không nhìn rõ anh.

Hồ Tử mạnh dạn nhảy qua chỗ cô ta đang bò. Vào một căn phòng rất lộn xộn, cuối cùng anh cũng thất thanh kêu lên, cảnh trước mắt không thể chịu nổi nữa, trong đó toàn là lông xương lổn nhổn!

Trong căn phòng hỗn tạp đó, Hồ Tử nhìn thấy rõ rành rành Kiều Quân Á đang ồng ọ trên sàn đất, trên cơ thể chỉ thấy khuyết tay,

thiếu chân, đôi mắt thì mù, nhưng tất cả thứ đó đều là đồ thực nghiệm.

Nhìn những hình người nộm này, Hồ Tử bị một trận sợ hãi. Trong phút chốc anh lấy lại bình tĩnh, vì anh đã tìm thấy sư tử.

Hai mắt bị bịt kín, chân tay trói buộc, đẩy vào trong góc, Hồ Tử nhảy qua người máy tàn khuyết đó, lao tới cởi trói cho Đào Tử, nói:

“Đào Tử, chị đừng sợ, em đến cứu chị đây rồi!”

Lúc này mặt của Đào Tử đã tái nhợt, cô yếu quá không thể nói được ra lời.

Hồ Tử, trước khi rời khỏi chỗ đó đã kịp trói con quái vật lại, rồi cũng Đào Tử chạy ra khỏi căn phòng thực nghiệm.

Đào Tử ngồi bên cạnh lái xe. Cô không đủ sức để kể lại tỉ mỉ nữa, mấy ngày nay rốt cuộc đã phát sinh ra những vấn đề gì, chỉ khe khẽ nói với tài xế Hồ Tử “Em đừng đi tìm Kiều Quân Á nữa, Tần Xuyên đã biến cô ấy thành một siêu nhân chỉ biết đi hại người khác...!”.

Hồ Tử không bắt tiếp câu chuyện của Đào Tử, mà chỉ nói “Chị ạ, chị nghỉ ngơi đi, em sẽ lái xe đưa chị đến luôn bệnh viện, sau đó mới liên lạc với người nhà của chị”.

Từ từ nhắm mắt lại, Đào Tử hít một hơi thật sâu, cuối cùng cô cũng được giải thoát khỏi căn nhà thực nghiệm đáng sợ, mà trước đây ít phút cô cứ tưởng phải bỏ mạng trong đó.

Liên lạc với người nhà của Đào Tử xong, Hồ Tử liền quay về phòng biên tập. Anh tiếp tục trấn tĩnh lại, nghĩ nên làm như nào tiếp sau đây? Không đi tìm Kiều Quân Á, thì cô ta sẽ lại đi giết hại người khác sao?

Hiển nhiên là Hồ Tử không làm nổi. Anh ngồi trong phòng đăng MSN, nhìn thấy có một vị làm thủ tục báo tử cho Trác Tịch Đồng vừa xong, Hồ Tử liền nói chuyện phiếm với người đó và mời gặp mặt một lần sẽ nói chi tiết hơn.

Không ngờ, vừa mở mục hội thoại ra, lập tức màn hình bị đen kịt, trên đó phát ra câu nói nghe nghe rợn cả người...

“Anh cho rằng anh trốn được sao?”.

Hồ Tử toàn thân co rúm lại, anh nhìn mục hội thoại đó không ngừng chuyển đến một loạt chữ, tốc độ rất nhanh, cho dù đối phương phục chế, dán lên cũng không nhanh được như vậy.

Như bị dồn vào chỗ chết, Hồ Tử đẩy chân nhưng không đẩy nổi, anh như hít phải một khí lạnh, ngẩng đầu lên.

Đây là bức thư thật kỳ quái, bức thư có tên là “Loé nhanh”, người gửi thư là một địa chỉ rất lạ.

“Hồ tiên sinh!

Xin mời anh tham dự hoạt động “loé nhanh” của chúng tôi, xin mang theo một cây nến, đúng chín giờ tối tuần thứ tư này tập trung tại lầu đài An Phúc, đốt nến, tắt nến người loé sáng. Tất phải đến, không đến cả nhà chết không yên, đau khổ cả một đời.

Người tổ chức”.

Là người nào mà viết nội dung thư ác như vậy? Không phải như vậy, nhất định không phải là người bình thường.

Tuần thứ tư, hôm nay chính là tuần thứ tư.

Lầu đài An Phúc, chính là tòa nhà ngay cạnh tòa nhà tôi đang ngồi. Chẳng qua, văn phòng công ty chúng tôi trên cùng, liếc

mắt nhìn là có thể nhìn thấy sông Hoàng Phố và hòn ngọc phía đông. Tầng bốn, tầng bốn đó... tôi thấy rùng rợn hết cả người.

Bởi vì liên quan đến công việc của tôi, hàng ngày tôi phải nhận điện thoại, văn kiện, bưu kiện rất nhiều.

Tôi có thói quen sau khi đến làm và trước khi ra về đều mở hòm thư ra kiểm tra.

Đúng lúc tôi xem đến bức thư này, mọi người trong phòng đã đi gần hết rồi, chỉ còn lại tôi và Lạp Lạp.

Cuối tháng gần đây, các bản thảo phỏng vấn tích lũy trong tay tương đối nhiều, không thể không làm thêm giờ để chỉnh lý, Lạp Lạp là trợ lý biên tập của tôi, đương nhiên là phải chịu khổ cùng tôi.

Tôi và Lạp Lạp có mối quan hệ tương đối đặc biệt, cách đây ba tháng tôi và cô ta vẫn còn là người yêu của nhau, bây giờ thì là bạn bình thường rồi.

Tôi nói “Lạp Lạp, cô sang đây một chút”.

Lạp Lạp cho là tôi phát hiện ra sơ đồ có chỗ sai, quay sang phía tôi trợn mắt toàn lòng trắng.

Kiểu lộn lòng trắng mắt của cô ta rất cao, nhiều đến mức không thấy lòng đen đâu, chỉ thấy hai lỗ toàn là màu trắng.

Mọi người mà thấy rợn hết cả chân tóc. Tôi nói “Cô sang đây xem này, tôi nhận được một bức thư thật kỳ lạ”.

Lạp Lạp xem xong bức thư đó, không nói một lời nào.

Tôi nói “Cô nghĩ giúp tôi đi, ai có thể nhìn rồi mà lại gửi cho tôi như này?”

“Đi mà xem, tôi không biết”. Giọng nói của Lạp Lạp hơi châm chọc, ý cười tôi là thẳng nhát gan.

“Không phải là tôi không dám đi, tôi muốn biết đây là ác ý gì thôi, tôi sẽ vui vẻ đi, để tránh cạm bẫy của người khác”.

“Mượn cớ” Lạp Lạp nói. “Anh vốn vẫn là người như vậy mà, làm cái gì cũng cộp vôi vào, đó chỉ là mượn cớ cho mình mà thôi”.

Tôi nhìn Lạp Lạp đang bắt đầu lấy chuyện nọ xọ chuyện kia, muốn làm căng chuyện giữa hai chúng tôi, vội dùng lời để áp đảo lời của cô ta đi, tôi nói.

“Đi thì đi, đó chỉ là ở tầng bốn thôi mà, sao mà không tới được”.

“Anh xem lại anh xem, ngay cả lời nói cũng phát run”.

Lạp Lạp vỗ vỗ lên vai tôi nói “Anh yên tâm, tôi sẽ đi cùng anh, không để cho ma nữ làm hại anh đâu mà sợ”.

Khi Lạp Lạp nói đến hai chữ “ma nữ”, cô ta cố nói to giọng, ý là cô không sợ và kiên quyết chiến đấu đến cùng, nhưng tôi nghe đến hai từ này, trong lòng run lên.

“Bây giờ mới bảy giờ hai mươi phút, còn những một tiếng bốn mươi phút nữa, vẫn có thể kịp về nhà, chúng ta ở lại công ty tìm quán cơm ăn cho no bụng đi đã, và đi đến một cửa hàng mua cây nến, rồi sau đó quay lại công ty đợi đến giờ “loé nhanh” đó”.

Khi chúng tôi đi ra khỏi công ty vẫn còn chào người bảo vệ, vậy mà thật lạ, bây giờ quay về, lại không thấy anh ta đâu rồi.

Tôi đi vào trong cổng nhìn đông nhìn tây, Lạp Lạp nói “Có phải anh muốn tìm người bảo vệ ở đâu phải không?”

“Đúng rồi, khi đi ăn cơm, tôi nghĩ là anh ta ở đây để giúp mọi

người đến chơi “loé nhanh”, thế mà bảo vệ lại như này, xem ra...”
Tôi tự cười một mình.

“Có lẽ tôi lo hộ người khác rồi!”

“Vậy thì, người ta đến đây hoạt động, trước tiên là phải qua cổng bảo vệ, trình bảo vệ”.

“Nói như vậy, anh vẫn cho là hoạt động đó là thật sao?” Lạp Lạp trợn mắt hỏi “Anh nói xem?”.

Tôi không nói lời nào nữa, trong lòng cảm thấy hơi kỳ lạ, “loé nhanh” bình thường là hoạt động trên mạng, không phải kiểu những người không quen biết cùng đến một địa điểm cố định để tổ chức gì cả.

Chúng tôi ở trên tầng bốn, có thể nói đây là tầng để hoang, không giống nơi làm văn phòng chút nào, nhưng có một số công ty thuê nơi này làm kho chứa.

Nếu như bảo vệ mà xếp sắp tất cả những thứ hỗn tạp này vào kho, thì quả là vất vả. Đó là công việc của bảo vệ phải gánh trách nhiệm. Thật khó nói, “loé nhanh” đó chỉ là câu nói mượn cớ, chẳng lẽ đây là ý đồ, giữa bảo vệ và bọn trộm cắp ở ngoài cầu kết với nhau?

Tôi lắc đầu, nếu thật như vậy, thì họ đừng có kéo tôi vào chuyện này để làm gì, nhưng còn một khả năng khác nữa, bảo vệ có lẽ đang đi tuần tra ở công ty khác chẳng.

Nhưng nếu có đi tuần tra chỗ khác, chẳng lẽ lại lơ đãng mà quên đóng cửa như vậy sao? Một khả năng cuối nữa là, có thể bảo vệ... bị bọn người đó giết mất rồi...

Đèn trong tòa nhà này hơi tối, phía sau lưng thấp thoáng có cơn gió thổi qua, làm khô mồ hôi sau lưng áo. Tôi sợ không chịu nổi,

thầm cười trong lòng, đây chẳng phải mình tự dọa mình sao? Cảm giác gió thổi trên đầu rì rào như huyết sáo.

“Sao cầu thang máy lại đi lên tầng hai mươi ba?” Lạp Lạp nói thì thào, bấm nút cầu thang đi xuống.

Tầng hai mươi ba? Đó là tầng trên nhất của tòa nhà, cũng là tầng có văn phòng của công ty chúng tôi, khi chúng tôi đi xuống ăn cơm, với lại trong thời gian đó tất cả mọi người trong tòa nhà đều đi hết rồi, vậy còn ai đi lên tầng đó nhỉ? Trong lòng cảm thấy kỳ quặc quá.

Hai mươi ba, hai mươi hai, hai mươi một,... ba, hai, một, cánh cửa cầu thang được mở ra, bên trong không có ai cả, tôi và Lạp Lạp đều nhìn vào đó, mắt chúng tôi hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Đi lên thôi!” Tôi giả bộ mạnh dạn bước vào cầu thang, bấm nút tầng hai mươi ba, cười nhạt. Tôi nói “Có lẽ bảo vệ biết chúng ta sẽ đi lên tầng đó để hứng gió mùa thu”.

Lạp Lạp không nói, cũng bước vào cầu thang cùng đi.

Cầu thang từ từ đi lên, Lạp Lạp bỗng giơ tay bấm lên tầng bốn, tôi giật mình nói “Cô làm gì vậy?”.

Lạp Lạp vẻ mặt vênh vác, nói “Chẳng phải anh muốn đi lên đó để xem sao?”

“Tôi...”, tôi chưa nói được lời nào, thang máy đã dừng ở tầng bốn, cánh cửa từ từ mở ra, hiện ra một không gian đen ngòm ngòm. Tầng bốn từ trước tới nay vẫn không có đèn, tôi liền bấm nút đóng cửa cầu thang máy lại, nói “Có gì đáng xem đâu chứ, thôi đi lên thôi”.

Nói nhưng không tránh khỏi ngắt quãng vì run, nói tiếp “Xem rõ là ai đã giả làm ma?”

Cửa cầu thang máy được đóng lại, cầu thang tiếp tục đi lên, ánh mắt của Lạp Lạp vẫn trợn trắng như trước, nhìn vào cánh cửa cầu thang, tôi giật thót tim nói “Lạp Lạp, cô nhìn gì vậy?”.

“Không, không có gì”. Lạp Lạp quay lại trả lời, mắt vẫn trắng dã.

Có lẽ, cánh cửa cầu thang có kẽ hở, do vậy Lạp Lạp đã nhìn thấy gì chăng?

Tầng bốn này trước đây có truyền thuyết kể lại, lúc nào cũng in trong đầu tôi, nơi tòa nhà An Phúc này, từ thời Diên Sinh chưa bao giờ có được an ninh tốt. Cho nên không có tầng bốn, mà gọi là tầng F, tầng này kiến tạo bao giờ cũng thấp hơn các tầng khác rất nhiều, có lẽ do máy móc làm, lắp hệ thống điều hoà cực to ở giữa tòa nhà, hệ thống phối điện nước và máy phát điện, vv...

Do đó nơi này trở thành một nơi tương đối đặc biệt, có hệ thống cách âm rất tốt.

Trước đây chịu trách nhiệm duy trì bảo dưỡng máy móc là một ông lão, sáng sớm ngày nào ông cũng phải đi kiểm tra một lần quanh đó, phát hiện ra kim đồng hồ trên bàn lực ép chỉ không đúng, ông liền mở ống gió ở giữa ra để kiểm tra xem, chợt rơi ra một cô gái chỉ còn nửa thân, nói là còn nửa thân là bởi vì nửa kia cũng tìm thấy ở trong ống dẫn dầu của phòng phát điện.

Sau khi xảy ra vụ án ly kỳ đó, ông cũng xin nghỉ hưu luôn, những câu chuyện kỳ quái trong tòa nhà này cứ liên tiếp phát sinh.

Mấy người bảo dưỡng duy trì máy móc sau này cứ luân phiên nhau vào bệnh viện tâm thần hết, những người đến thuê phòng ở đây cũng dần dần ít đi. Mãi đến mấy năm trước đây, một nhà buôn bất động sản mua lại tầng đó, và tu sửa lại.

Thiết bị máy điện bị chuyển xuống tầng dưới nhất, những phòng

trống đó được tu sửa ngăn ra, cải tạo thành văn phòng tầng thấp, cho thuê với giá rất rẻ, tòa nhà lại hưng thịnh từ đó.

Nhưng không được bao lâu, một số công ty trong tầng bốn đó lại làm cho mọi người hoang mang, nguyên nhân là có một người tên là Đơn Phồn làm thêm giờ, đã nghe thấy ngoài phòng rửa tay có người đang rửa tay mặc dù chẳng có ai ở đó.

Những người khác cũng kể như vậy rất nhiều, mấy năm trước đây ông lão bảo dưỡng máy móc đó phải nghỉ hưu cũng vì quá sợ như vậy, nơi ngày xưa để máy gió làm máy điều hoà ở giữa cho tầng nhà, thì giờ đây được cải tạo thành nơi vệ sinh, cũng là nơi trước kia đã tìm thấy thi thể nạn nhân ở đó. Các công ty đến đây thuê ngày càng ít đi, lại bỏ hoang lần nữa, chuyển thành nơi làm kho chứa.

“Ngây ra đó làm gì”, Lạp Lạp kéo tôi đi. “Không phải anh muốn đi bắt kẻ trộm sao?”.

Đã đến tầng hai mươi rồi, tôi vừa bước được nửa bước ra khỏi cầu thang máy, Lạp Lạp mắt sáng tay nhanh, đẩy tôi một cái và nói:

“Anh còn muốn làm cái gì nữa, như là rơi mất tim rồi sao? Đúng là anh sợ rồi sao?”. Nói rồi môi cô ta cong lên, lộ ra nụ cười giống như người thời cổ. Tim tôi bỗng đập mạnh, trên nóc cầu thang máy như có luồng gió mạnh, lạnh thấu xương.

Lạp Lạp kêu lên kinh ngạc “A”, da đầu tôi co chặt lại, hai chân mềm nhũn ra, người dựa vào thành cầu thang.

Lạp Lạp nói “Hồng rồi, quên không đem chút đồ uống lên đây”, con nha đầu chết tiệt này, trong khi sợ không có gì uống thì làm sao mà kêu to vậy.

Tôi từ từ thở ra, lúng túng cười, cũng rất xấu hổ khi nói ra, sợ cô ta cho là đồ nhát gan.

Đèn ngoài hành lang bật sáng lên, các công ty khác đều đã đóng cửa, máy vi tính của tôi và Lạp Lạp vẫn bật sáng, tất cả vẫn như cũ, hình như không có ai qua chỗ này, là do tôi lo bò trắng răng rồi.

Lạp Lạp nhìn đông nhìn tây rồi liền thoảng nói “Kẻ trộm đâu? Kẻ trộm đâu rồi?”, vừa nói vừa cười.

Tôi thật không muốn ngồi lại bên bàn nữa, cái cô bé này, mở mồm ra là nói những lời quá quắt, thật không biết thương người.

Tôi nói “Lạp Lạp, cô đừng làm tổn thương tôi nữa, tôi mà nhát gan như vậy sao tôi có thể làm quản lý được chứ, cô nghĩ xem có kỳ lạ không, vô duyên vô cớ cầu thang máy lại tự động đi đến tầng hai mươi ba sao?”

“Chẳng lẽ anh làm thêm giờ, mà người khác lại không biết làm thêm giờ sao?” Lạp Lạp nói. “Không chừng có người nào đó quên tài liệu quay lại lấy”.

“Lấy xong thì họ phải đi xuống chứ, cô xem xem bây giờ tầng này có người không?”.

“Đều yên tĩnh như vậy, chỉ có phòng chúng ta là đèn sáng, bây giờ đương nhiên là không có ai rồi, mọi người đã đi hết từ lâu rồi”.

Tôi nói “Lạp Lạp, cô nói như vậy không lô-gích chút nào cả, người ta đương nhiên muốn đi xuống thì phải đi cầu thang, nhưng hiện tại chúng ta lại đang ở trong cầu thang này, vậy thì người đó sẽ không thể vận chuyển cầu thang lên được, đúng không?”

Lạp Lạp nghe tôi nói vậy, mặt bỗng đổi sắc, đứng dựa vào tôi, nói “Hồ Tử anh đừng dọa tôi, tôi..., tôi sẽ không sợ”.

“Ai nói cô sợ đâu, cô không nhát gan như tôi mà”.

Nhân tiện cơ hội đó tôi chọc gheo cô ta, Lạ Lạ lại trợn mắt nhìn tôi, khiến người tôi toàn thân như bay bổng.

Tôi đốt một điếu thuốc lá, mở cửa sổ ra, đêm đầu mùa thu ở Thượng Hải và mùa hạ không khác nhau lắm, gió khô hanh thổi khô căn phòng ẩm ướt này, khí nóng đó khiến cho lòng người cảm thấy ấm áp lạ thường. Lạ Lạ cầm bao thuốc của tôi, lấy ra một điếu, nói “Hồ Tử, tôi nghĩ đến, có lẽ chúng ta đi bằng cầu thang vận chuyển hàng đi, mọi người lên vận chuyển hàng, bảo vệ phải mở cầu thang cho họ, đúng rồi, nhất định như vậy rồi, vậy thì người bảo vệ đó đang ở trong cầu thang vận chuyển hàng rồi, cho nên chúng ta đến không thấy anh ta đâu”.

“Nghĩ là như vậy”. Tôi hít một hơi thuốc, tôi nhìn ánh đèn neon lấp loé ngoài cửa sổ, từ từ nói ra lời nghi vấn trong lòng: “Lúc cầu thang dừng ở trên tầng bốn, có phải cô đã nhìn thấy gì không?”

“Tôi...” Lạ Lạ ấp úng, nói “Tôi bị hoa mắt rồi”.

“Rốt cuộc cô nhìn thấy gì?”, tôi hỏi dồn dập.

“Đùi, một cái đùi của con gái...” Giọng của Lạ Lạ trở nên khàn giọng, âm thanh như bị tắc nghẽn trong cổ họng. “Một cái đùi trơ trọi”.

“Cô nói gì?” Tôi rợn hết cả tóc gáy.

“Có lẽ, đó là phục trang mốt của manơcanh nào bị thiếu”.

Có thể lắm, theo tôi được biết, trong tòa nhà này có những máy nhà chế tạo người giả cho các nhà tạo mốt, họ đã thuê tầng này để làm kho chứa những nguyên liệu chế tạo, họ chất đống ấy chừ. Theo cái kiểu sắp xếp lộn xộn của ban quản lý ngày trước, chuyện rơi vải lung tung đó là bình thường.

Tôi cười thâm, và vứt mẩu thuốc lá trong tay đi, nói “Lạp Lạp, bây giờ chắc không phải một mình tôi sợ nữa phải không”.

Lạp Lạp không nói gì, cúi đầu nhìn xuống bàn, điếu thuốc trong tay, tàn thuốc đã cháy dài ra.

Tôi nói “Lạp Lạp, giờ cô đi làm gì thì làm đi, chín giờ nhanh đến đó, chúng ta đừng tự dọa mình nữa”.

Lạp Lạp hình như không nghe thấy tôi nói, từng bước từng bước lùi về phía sau, tôi lên phía trước chặn cô ta lại “Sao vậy?”.

Lạp Lạp lấy tay chỉ tấm kính ở dưới bàn, môi run run nói, không nổi một câu.

Đó là một miếng tấm kính to bằng bàn tay hình trái tim, bên trong có đặt một tấm hình của Lạp Lạp.

Tôi cầm tấm kính đó lên lật phía sau xem, vẫn không phát hiện có gì khác lạ, tôi nói “Tấm kính này có vấn đề gì vậy?”.

“Tấm ảnh...” Lạp Lạp nét mặt tái nhợt. “Tấm ảnh sao lại biến thành ảnh đen trắng?”

“Cô muốn nói là, tấm ảnh này trước kia chụp là ảnh màu sao?”

Lạp Lạp gật gật đầu, ngày càng đứng sát vào tôi hơn, như muốn dính vào. Tôi chỉ cảm giác thấy người cô ta lạnh buốt, một chút giả vờ cũng không phải, cô bé này chắc không phải cố ý dọa tôi đâu.

Đúng thật đã xảy ra chuyện kỳ quái gì vậy, bảo vệ không thấy đâu, cầu thang máy thì tự động đi lên tầng hai mươi ba, một bức ảnh màu biến thành ảnh đen trắng. Nghĩ đến đó, tấm kính đang cầm trên tay tôi, rơi xuống đất, vỡ vụn ra.

“Xin lỗi, làm vỡ mất rồi...”

“Hồ Tử chúng ta đừng đi tham gia hoạt động “loé nhanh” đó nữa, bây giờ chúng ta về nhà thôi được không?”

Cảnh đêm thành phố nóng ngọt ngọt, tình tiết khủng bố này đối với tôi đó là luật bù trừ, tôi là con người như vậy, tâm khẩu bất nhất, chết cũng phải xứng đáng, miệng tôi và trong lòng đều rất cứng rắn “sợ cái gì chứ? Chính vì chuyện kỳ quái này, mà chúng ta cần phải tìm ra kết quả, nhất định là có người đang quấy rối”.

Lạp Lạp hai tay đan vào nhau, nói nhỏ nhẹ “Chỉ sợ là có ma đang quấy rối người mà thôi”.

Lời nói vừa dứt, thì chuông điện thoại kêu lên “Ting, ting, ting”, cả hai chúng tôi đều giật mình, lại gặp ma đây, bây giờ là lúc nào mà vẫn có người nhàn rỗi gọi điện đến công ty vậy.

Cầm ống nghe lên, trong ống nghe không có động tĩnh gì cả, không có ai nói gì. Tôi nói “Alô, ai vậy, nói đi”, bên đầu dây bên kia vẫn tĩnh lặng.

“Không... không có người sao?” Lạp Lạp trợn tròn mắt sợ hãi, từ trước tới nay chưa bao giờ xảy ra chuyện kỳ quái khiến cô ta phải trợn tròn mắt như vậy, tôi nói “Không có chuyện gì, chỉ là điện thoại bị rè”.

Tôi đang chuẩn bị cúp điện thoại, lại nghe truyền đến một âm thanh “sụt soạt”, tiếp tục nhắc ống nghe lên, lại không thấy gì nữa, ghé tai chú ý nghe rất lâu thì vẫn thấy truyền đến âm thanh “sụt soạt”.

Âm thanh đó giống như có người đang ăn mì, để điện thoại trên bàn ăn.

Lạp Lạp dần dần áp sát lại hỏi “Anh nghe thấy gì vậy?”

Tôi nói “Ăn mì, có người đang ăn mì”.

Trên mặt Lạp Lạp không có một giọt máu nào rồi “Cái gì... ý là gì?”.

Tôi không trả lời Lạp Lạp, nói vào điện thoại “Cha bố mày rất cuộc mày là ai?”.

Vẫn không có tiếng trả lời, vẫn tiếng rít nước mì, âm thanh không nhanh cũng không chậm.

Tôi dập mạnh điện thoại, không biết thằng khốn nạn nào lại bày ra trò nực cười như vậy, trong lòng nghĩ phải đi tra số điện thoại xem ai, tìm được người quấy nhiễu này, nhất định phải chửi cho nó một trận thừa chết thiếu sống mới được.

Lướt qua xem tranh ảnh trên màn hình vi tính của Lạp Lạp, mắt tôi bị một bức ảnh đó hút hồn, bức ảnh đó nháy ra một trang khác, tôi vẫn dán mắt vào màn hình vi tính đó, tôi nói “Lạp Lạp, tấm ảnh của cô trước kia vẫn là ảnh đen trắng phải không?”.

“Không phải, không phải đâu”. Lạp Lạp ngờ vực nhìn tôi “Sao anh lại hỏi như vậy?”.

Tôi cười nhạt “Đừng dọa dẫm tôi, máy tính của cô bán mất rồi cô, lúc này tôi nhìn thấy tấm ảnh trong tấm kính của cô chụp rồi, màu đỏ là của khoang kính, chính là tấm kính tôi làm vỡ đó, nhưng tấm ảnh bên trong vốn nó là ảnh đen trắng”.

Lạp Lạp há hốc mồm, mãi mới nói được một câu “Trong máy tính của tôi... có tấm hình đó sao?”

“Đúng vậy”, tôi nói, “Cô đừng giả vờ nữa, tôi nhìn rõ cả rồi”.

Lạp Lạp lùi vào tận trong góc phòng, ngồi xuống đó, hai vai run

bắn lên. Không nói rõ câu “Về nhà... nhanh... tôi muốn về nhà ngay!”.

Nếu như nói là diễn kịch, thì Lạp Lạp diễn rất đạt, sẽ nhất định nhận được giải Oscar. Tôi cảm giác như vậy không đúng cho lắm, bởi vì khi tôi nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính của Lạp Lạp, có ý đợi tấm ảnh đó hiện ra, lập tức chỉ cho Lạp Lạp xem. Nhưng, lập tức bức tranh lật quay hai vòng, bức ảnh đó bị xếp vào rồi không xuất hiện nữa.

Da đầu tôi ê ẩm, giơ tay từ từ cầm lấy con chuột vi tính trên bàn Lạp Lạp, Lạp Lạp ngồi trong góc phòng co rúm, nói “Chúng ta từ trước tới nay có bao giờ để ảnh trong máy vi tính đâu”.

Tôi lại rụt tay lại, hôm nay chúng tôi làm việc thất thường quá, tôi hỏi:

“Lạp Lạp, hôm nay là ngày bao nhiêu?”.

“Ngày 29”.

Tôi giơ ngón tay ra tính ngày âm lịch, bỗng dưng toàn thân phát gai lên, hôm nay đúng là ngày 14 tháng Bảy, cũng chính là ngày mà người phía Nam gọi là Tết ma, chẳng trách nào mà nghe mùi nến thoang thoảng bay trong gió.

“Lạp Lạp, chúng ta đi thôi!” Tôi nhanh tay cầm lấy quyển sổ công tác, đi đến bên góc tường nắm lấy tay Lạp Lạp kéo dậy “Nhanh đi thôi, đừng ngây ra đây nữa”.

Lạp Lạp hầu như không hiểu ý định của tôi, tôi vừa kéo vừa dìu cô ta lao ra khỏi phòng làm việc, và cùng lao nhanh vào cửa cầu thang máy.

Tốc độ cầu thang máy hạ xuống rất nhanh, nhưng chúng tôi cảm thấy thật chậm, thật khó khăn khi nghe được tiếng “tinh” một

tiếng, cánh cửa cầu thang được mở ra, tôi và Lạp Lạp lập tức lao ra.

Lao ra khỏi cầu thang, chúng tôi rơi vào bóng tối đen ngòm.

“Đây là đâu?” Lạp Lạp giật lấy cánh tay tôi hỏi, trong lòng tay cô ta toàn mồ hôi. Da đầu tôi co lại, cảnh tượng trước mắt tôi là tầng bốn!

Rõ ràng chúng tôi ấn đi xuống tầng một, sao cầu thang lại đi lên tầng bốn thế này?

“Các anh đến rồi”. Trong bóng đêm bỗng có tiếng người chào hỏi chúng tôi, giọng có vẻ rất ngọt ngào, nhưng làm cho tim chúng tôi như bị rơi ra ngoài.

“Xoẹt”, có người như đang đánh bật lửa, khuôn mặt người đánh lửa bị ánh lửa hồng soi sáng, ngọn nến cháy làm sáng rất rõ, chúng tôi nhìn thấy ở đó có những hai mươi mấy người cả nam lẫn nữ, cả già lẫn trẻ, mọi người đều cười.

Đâu ra mà nhiều người như thế này, cả tôi và Lạp Lạp đều thốt ra một câu.

“Các anh sao không đem nến đến?” Giọng một người nam trung niên hỏi, giống như giọng vừa chào hỏi chúng tôi lúc nãy.

“Chúng tôi... vội quá, không kịp chuẩn bị”. Tôi liền gật đầu liên tục ý là xin lỗi, hỏi: “Ông là người tổ chức ở đây?”.

Người đó khừ một tiếng, nhưng không hẳn là trả lời. Tôi dần dần hiểu đây không phải là chuyện bình thường, cánh tay của Lạp Lạp tóm lấy tay tôi, bắt đầu lạnh băng, khiến tôi cảm giác như có rắn bò trên bàn tay tôi, cảm giác này làm tôi khó chịu. Nhìn cái đầu nhọn của Lạp Lạp giống như con rắn độc.

Tôi quay đầu về phía ngọn nến đang cháy, những ánh sáng bập bùng của ngọn nến đan chéo vào nhau giống như bức tranh cứ in vào trong mắt tôi, từng ngọn từng ngọn nến và từng người cứ mất dần mất dần đi. Tôi chú ý quan sát chi tiết những hành động của đám người đó, tất cả các cây nến bỗng nhiên vụt tắt, hành động của họ có vẻ rất vội vã, tôi không nhìn thấy đám người và những cây nến đó đâu nữa, những cây nến vụt tắt nhanh quá không lưu lại một chút ánh hồng nào. Khi mắt chúng tôi đã thích nghi được với bóng tối, thì bên cạnh chúng tôi không còn một bóng người nào nữa.

Tôi bật bật lửa lên soi, thực sự không còn một ai, tôi nói “Không thể thế được, ánh sáng loé cũng không thể loé nhanh như vậy được”.

Lạp Lạp toàn thân run bắn lên: “Hồ Tử, họ... không phải là người”.

“Không phải là người?” Trong lòng tôi phân vân.

“Họ đều mặc trên người đồng phục có số của bệnh nhân”. Lạp Lạp áp sát người vào tôi, tôi không dám tự do ôm chặt cô ta. Trong lúc này đây, không phải chỉ một mình Lạp Lạp muốn an toàn, mà ngay cả tôi cũng muốn có cảm giác ấy.

Đúng rồi, số của bệnh nhân, họ đều mặc đồng phục kẻ sọc đen của bệnh nhân, lúc này đúng như vậy rồi.

Lạp Lạp cắn răng kèn kẹt “Hồ Tử, anh có nghe thấy hơi thở của họ không?”

Vòng quanh da đầu tôi như bị thắt chặt lại, đúng, tôi không nghe thấy tiếng thở của họ, thậm chí ngay cả bước chân cũng không nghe thấy. Còn nữa, họ ra khỏi chỗ này bằng cách nào? Trong cầu thang máy đèn không bật sáng, cửa ra cầu thang máy của tầng bốn đều khoá an toàn rồi, họ biến mất ngay trước mắt

chúng tôi.

Họ là cái gì vậy?

Toàn thân tôi bắt đầu run lên, lúc ánh sáng của nến được phát ra, tôi đặc biệt chú ý đến cánh cửa của cầu thang, rất sạch sẽ, không có rác rưởi, đồ nguyên vật liệu, nhựa phế nào cả, vậy thì trước đó Lạp Lạp đã nhìn thấy cái gì vậy? Bả vai tôi như có kim đâm, lưỡi tôi như cứng lại “chúng ta nhanh rời khỏi đây thôi”.

Đẩy cánh cửa cầu thang, đi vào bấm nút xuống, không phản ứng được nữa, bấm đi lên, nhưng vẫn không thể phản ứng lại được, không khí xung quanh yên tĩnh đến phát sợ.

“Tôi hát cho anh nghe một bài hát được không?” Lời của Lạp Lạp khó hiểu, tôi biết, khi mà đối diện với sự khủng khiếp cực độ, phát ra một âm thanh nào đó thì sẽ làm cho mình mạnh dạn hơn. Khi tôi còn nhỏ, khi đi qua bãi tha ma, tôi cũng hay hát lên để tự động viên mình khỏi sợ.

Cô ta hát “Thỏ con trắng, trắng lại trắng, hai tai vểnh lên...”.

Trong lòng tôi bỗng chồn hẫng lên, quay đầu nói “Thay bài khác hay hơn được không?”.

Lạp Lạp mím môi, sắc mặt tái nhợt, giọng nói như muốn khóc “Lúc này... tôi... không... hát, không phải tôi hát...”.

Giọng hát vừa rồi nghe rất uyển chuyển nhẹ nhàng, vả lại giọng đó không giống giọng của Lạp Lạp, mặt tôi biến sắc, giơ nến khuấy vòng quanh một vòng, nói “Ai? Rốt cuộc là ai? Ra đây!”.

“Tinh” của cầu thang máy bỗng phản ứng lại, tôi và Lạp Lạp không do dự liền đẩy cánh cửa cầu thang lao vào, tôi hầu như đâm vào nút chữ số “một”, cầu thang rung động một cái, rồi đi hướng xuống dưới, ơn trời ơn đất đưa chúng tôi ra khỏi chỗ này

đi.

Bốn, ba, con số trên bảng điện tử bỗng dừng ở số ba, rất lâu vẫn không thấy đi tiếp, nhưng chúng tôi vẫn cảm giác cầu thang vẫn đang đi xuống. Chuyện này là như thế nào đây, lẽ nào con số hiển thị trên cửa cầu thang lại bị nhảy sai?

Không cần biết nó sai hay không, chỉ cần nó đi xuống là được rồi.

Hạ xuống! Hạ xuống! Hạ xuống...

“Sao mà mãi chưa tới tầng một?” Lạp Lạp nói xong, toàn thân lại run lên cầm cập.

Không thể thế được, từ tầng bốn xuống tầng một lại hết nhiều thời gian như vậy! Chiếc áo ướt đầm mồ hôi dính chặt vào lưng tôi, nghe loáng thoáng như đâu đây có linh hồn ma quỷ làm cho chúng tôi sợ hãi. Chẳng lẽ do sợ quá mà chúng tôi cảm giác thời gian trôi đi chậm như vậy.

Một cái rung rất nhẹ, toàn thân lay nhẹ, chúng tỏ là cầu thang vẫn đang đi xuống, tôi nhìn đồng hồ đeo tay, năm giây, mười giây, mười lăm giây, ... Một giây, cầu thang vẫn đang tiếp tục đi xuống...

Không thể thế được, bình thường cầu thang đi từ tầng hai mươi ba xuống tầng một chỉ hết bốn mươi giây, tại sao hôm nay đi từ tầng bốn xuống tầng một lại hết nhiều thời gian thế.

Nếu như cầu thang cứ đi xuống như thế, vậy chúng tôi sẽ đi đến đâu đây? Chẳng lẽ tòa nhà này còn mười mấy tầng hầm bí mật ở dưới nữa sao? Sự kỳ quặc này làm cho chúng tôi không nói được ra lời nữa.

Mười phút, hai mươi phút... cầu thang máy vẫn tiếp tục đi xuống, trong cái buồng cầu thang này, chẳng lẽ nó đưa chúng tôi

xuống tận địa ngục sao?

“Anh đoán đúng lắm, chính là đưa anh đi đến cái chết”. Lạp Lạp đứng sau lưng tôi bỗng phát ra câu nói đó. Câu nói đó đã làm cho tôi tan nát như tấm kính bị vỡ, tôi vội quay đầu lại, nhìn thấy Lạp Lạp đang chải đầu trong cầu thang. Một chiếc lược màu đỏ tươi, đang chải trên mái tóc dài và đen của cô ta.

“Tóc của Lạp Lạp, sao lại dài nhanh như vậy?”

“Lạp Lạp chải tóc để làm gì?”.

Tôi giơ tay ấn vai cô ta, nói “Lạp Lạp, cô ... “

Lạp Lạp quay đầu lại, hai mắt trợn trắng dã, trong khoé mắt chảy ra dòng máu tươi, từng bước, từng bước tiến lại gần tôi, trong mồm nói những câu nói thần chú “Hồ Tử, con người anh thật đáng hận, trước đây anh đã bỏ rơi tôi, bây giờ lại còn giết tôi...”.

“Cô, cô nói gì?” Tôi vừa lùi sâu vừa nói, dựa vào cánh cửa cầu thang.

Lạp Lạp giơ hai cánh tay về phía tôi, móng tay dài loé sáng, nhưng lạnh giá, giọng của cô ta không có thanh điệu tức giận.

“Anh giết tôi, tôi... tôi...”

“Tôi không, tôi không”.

Tay của Lạp Lạp bóp chặt cổ tôi, đau và sợ hãi lan truyền vào từng chân tơ kẽ tóc tôi.

“A”, tôi ngồi xuống ghế, cổ bị hằn lên người thẳng đứng lên, rồi lại nằm bò trên bàn làm việc, mồ hôi rơi trên bàn làm việc đó, trời ơi, hoá ra đều là do ngủ mơ.

Đây là thời gian buổi trưa, ăn cơm trưa xong, rồi nằm gục lên bàn văn phòng rồi ngủ mất, mơ một giấc mơ kỳ quặc. Tôi liếc trộm Lạ Lạ một cái, Lạ Lạ đang nhìn màn hình vi tính tùm tùm cười, chắc là đang tán tỉnh với ai trên MSN.

Cuối cùng tôi nghĩ, mấy ngày trước đây, đích thực tôi nhận được bức thư kiện “loé nhanh” kỳ quái đó thật, thư kiện đó Lạ Lạ cũng đã nhìn thấy, còn nói đùa tôi là sẽ đưa tôi đi tham gia hoạt động “loé nhanh” đó mà. Hôm nay chính là tuần thứ tư, xem ra hôm nay có chuyện đây, đêm đã ngủ mơ.

Không những đêm ngủ mơ, mà ngay cả ban ngày cũng ngủ mơ.

Tôi đứng dậy đi vào phòng rửa tay, bỗng dưng phát hiện ra trên cổ của mình có mấy vết đỏ in sâu vào cổ, nhìn những vết cào giống như móng tay nhọn cào lên, tôi giật mình, sao mà dã man như vậy?

Cũng có thể khi mơ cào lên, sao mà lúc mơ với thực tế giống nhau như vậy, tự mình bóp cổ mình. Thật là đen đủi, nói ra thì sợ người khác cười cho thối mũi. Tôi kéo cổ áo lên cao, cài thêm một cúc để che lấp chỗ có vết hằn đó đi.

“Hồ Tử, còn nhớ buổi tối có “loé nhanh” không, tôi đem nến đây rồi”.

Lạ Lạ ngồi trước màn hình nói vọng sang nhắc nhở tôi.

Tôi cười đáp lại, ai sợ ai? Chẳng qua chỉ là hoạt động nhỏ, cái tầng bốn đó truyền miệng là có một số chuyện kỳ lạ xảy ra, nhưng cũng chỉ đáng sợ như tôi vừa ngủ mơ là cùng.

“Hồ Tử, anh nghĩ xem, tầng chúng ta đang ở đây, tốt xấu đều có bảo vệ, có thể cho họ loé hay loé gì đó vào hay không? Lời của Lạ Lạ vừa nói, vấn đề này sao mà khớp với lúc tôi ngủ mơ đến thế.

“Ai mà biết được, có lẽ người tổ chức đó và bảo vệ quen biết nhau”.

Tôi đứng dậy đi phô tờ tài liệu, máy phô tờ cách chỗ Lạ Lạ ngồi rất gần, tôi đưa tờ tài liệu vào máy, ấn nút khởi động, nói nhỏ với Lạ Lạ.

“Lạ Lạ, nói thật nhé, cô có hận tôi không?”

“Hận anh cái gì?” Lạ Lạ lại tiếp tục nhìn trong máy tính cười, không thèm quay đầu nhìn tôi nữa, “Tại sao lại hỏi như vậy?”.

Xem ra tôi tự kiếm chuyện rồi, nói đúng ra, tôi rời bỏ cô ta, tuyệt nhiên không phải là vì tôi luyến tiếc gia đình này, không phải là nguyên nhân ly hôn vợ. Sau lưng tôi Lạ Lạ vẫn chát trên mạng với người ngoài, làm tôi hơi khó chịu.

Lạ Lạ thường nói với tôi là, chỉ có thể phóng lửa châu quan, không thể đốt đèn trăm họ. Tôi có thể lén lút sau lưng vợ tôi và ngoại tình với cô ta. Khi tôi không ở bên cô ta thì cô ta cũng không tìm người đàn ông khác, ở điểm này, thậm chí tôi cũng khó giải thích, người con trai nào cũng muốn cuồng phong lang điệp, nhưng lại muốn tình nhân phải là người tiết hạnh.

Tôi trả lời “Không có gì, chỉ là hỏi vu vơ thôi”.

“Thần kinh”, cô ấy nói.

Xem ra, mấy tháng đã trôi qua, Lạ Lạ không buồn đau về chuyện tình đã qua của chúng tôi nữa. Như lúc đầu đã nói vẫn là bạn của nhau, và vẫn giữ được như vậy.

Máy phô tờ đã chuyển ra tờ giấy, tôi cầm và ngạc nhiên, đó không phải tờ giấy tôi cần mà là một bức tranh.

Một bức tranh mà tôi đã từng gặp, một bức tranh mà trong mơ

tôi đã được nhìn!

Trong khung kính hình trái tim, ẩn chứa bộ mặt tươi cười của Lạp Lạp.

Lật máy phô tô lên, trong đó thiếu tờ tài liệu kia của tôi, tôi sờ gai ốc, chỗ đó như cái hằm để nước đá. Lạp Lạp thấy tôi không nói gì, cuối cùng cũng ngoảnh đầu lại hỏi “Anh sao vậy?”.

Tôi đẩy tờ giấy phô tô đó lại trước mặt cô ta, sợ thấu thẹn và nói “Tôi cho tờ tài liệu vào để in, nhưng in ra lại là...”

Lạp Lạp cầm lấy tờ giấy đã phô tô đó, cười rồi nói “Anh nói với tôi là cho tờ tài liệu vào phô tô, nhưng lại ra là tờ này sao? Kiểu dọa người của anh xưa rồi, anh chụp ảnh này khi nào vậy? Sao tôi lại không biết?”.

Tôi lấy lại tờ giấy đó, không nói thêm câu gì. Chuyện này cũng không nên nói với người khác, khi nào có đáp án chính thức mới nói với Lạp Lạp. Tôi lại bấm nút phô tô lần nữa, lần này thì rõ ràng là tờ tài liệu đó rồi.

Hoặc là, đúng thật áp lực tinh thần của tôi quá lớn, tự tôi đã làm ra những thứ này, cứ mơ màng nắm mãi trên tay sao? Hơn nữa máy phô tô có bật đâu? Trong ý nghĩ mung lung nghe phảng phất có làn mây dày đặc bao phủ lên tòa nhà.

Ăn cơm xong tôi và Lạp Lạp không tuyên bố ở lại nữa.

Khi đi làm nhân tiện mua liền hai bộ phim, sẽ xem vào trong khoảng chín giờ, đó là thời gian không làm gì, chúng tôi không xuống lầu ăn cơm, gọi hai hộp cơm ngoài đem vào.

Hai bộ phim, một bộ là phim của Hàn Quốc “Con trai của vua”, một bộ là do Từ Tĩnh Lôi đạo diễn và thủ vai chính trong phim “Mơ trở thành hiện thực”.

Tôi hỏi Lạp Lạp, “Xem phim Hàn Quốc trước hay là xem phim Trung Quốc trước?”

“Xem phim Trung Quốc trước, phim nào hay để thưởng thức sau”. Lạp Lạp nói vậy là trực tiếp phủ định ngành điện ảnh công nghiệp trong nước.

Tôi bất phục và nói “Nói như vậy là điện ảnh Trung Quốc xem không hay sao?”

Lạp Lạp nói lấp lửng “Xem rất hay, biết là con trai các anh chỉ thích những người con gái như Từ Tĩnh Lôi mà thôi”.

“Từ Tĩnh Lôi làm sao? Khuyết điểm ưu điểm của người ta thì mặc người ta”.

Tôi không chịu nổi liền nói “Con gái phải như Từ Tĩnh Lôi ấy, thông minh, trí thức, cái gì cũng biết, tiết hạnh, biết giữ gìn trong sạch”.

“Tôi sao không tiết hạnh, trong sạch chứ?” Lạp Lạp tắt loa thùng “bụp” một cái.

Đáng chết, tôi mở mồm ra là nói lung tung rồi, thật là hồ đồ, mất mấy tháng mới làm lành được vết thương tình đó, bây giờ chỉ vì câu nói này lại làm rạn nứt rồi.

Tôi mở loa thùng ra, xua xua tay nói “Xem phim thôi, không nói chuyện đó nữa”.

“Bụp”, Lạp Lạp lại tắt lần nữa, nói “Không xem nữa, hôm nay phải nói rõ chuyện này mới được, tôi làm sao không tiết hạnh chứ, tôi chỉ tán gẫu với người ta trên mạng mà thôi, anh dựa vào đâu để nói ra những câu đó?”

Tôi thở dài “Đúng là cô vẫn hận tôi thật rồi”.

“Anh nói đúng lắm, tôi hận anh, sao tôi không hận anh chứ, tôi lúc đó còn mang trong người giọt máu của anh, vậy mà anh dám vứt bỏ tôi, không thèm nhìn tôi hàng ngày dở cười dở khóc, còn làm ra vẻ không cần biết nữa chứ, kỳ thực tôi hận anh lắm, hận anh đến xương đến tủy, tôi hận anh, tôi tiếc là không tự tay giết anh được”.

Tôi nói “Con không phải cô bỏ rồi sao? Đừng làm ầm lên vô lý như vậy được không? Chúng ta xem phim tiếp đi”.

“Ai vô lý” mặt Lạp Lạp sị xuống, lòng mắt càng thêm âm u, “Tôi biết là bây giờ tôi không có quyền gì mà yêu cầu nhiều như vậy nữa, làm như vậy chỉ thêm rắc rối cho gia đình anh mà thôi, yêu quá như vậy sẽ dẫn đến hận thù, tôi vẫn đợi người sau này hận chính là vợ anh, có thể đợi đến khi nào chỉ là vấn đề nhỏ nảy sinh, lúc đó người hận tôi trước tiên là anh. Tôi đã sớm biết là, sau lưng, anh và vợ anh cùng căm tôi, các người sẽ thanh toán tôi đi, không cho tôi cơ hội sống thêm nửa tiếng”.

Tôi trợn tròn mắt há hốc mồm nhìn Lạp Lạp, không bao giờ nghĩ là cô ta lại phát từ trong mồm ra những ngôn từ như vậy, những lời đó đều do áp lực hận thù mà tuôn ra.

“Không ngờ đến phải không?” Lạp Lạp cười như bị bệnh cuồng điên “Anh cho là tôi yếu đuối phải dùng lừa dối để thắng phải không? Có thể anh không biết tôi cũng là một con người, cũng biết vui, buồn, khổ, sướng, tôi không phải là đồ bằng dây chun để cho anh thích đặt vuông thì vuông tròn thì tròn. Tôi nín thở trong lòng, hoả trong lòng giống như cái thùng chứa thuốc nổ, chỉ cần châm lửa là nó lập tức bùng lên ngay. Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, hàng ngày khuôn mặt vẫn phải giữ như bình thường, những cố gắng này làm cho da thịt khuôn mặt tôi đau ê ẩm, nhưng tôi không thể thả lỏng ra được, tôi vẫn từng bước thực

hiện theo kế hoạch của tôi...”

“Cô có kế hoạch gì?” Tôi cảm thấy toàn thân máu ngừng chảy.

“Rất công bằng, anh hủy bỏ tôi, tôi đương nhiên cần phải trở về”, giọng của Lạp Lạp bỗng trở nên gần gũi ôn hòa hơn “Hồ Tử, tôi bảo anh này, ngày xưa tôi giết gà giết vịt rất bình thường, rơi vào tay là xong ngay, trước đây tôi muốn nhìn anh cầm lấy con dao thái rau, tự tay anh chọc vào con vật, cam lòng bị anh làm thành con mồi. Nhưng bây giờ, tôi buộc chân và đầu gà vào với nhau, nắm lấy lông cổ con gà, tay phải cầm dao chuẩn bị dùng lực để cắt cổ”.

Lạp Lạp giơ tay ra hiệu cách cầm dao để chọc tiết, lộ ra vẻ mặt hung ác.

“Lạp Lạp, cô điên rồi”. Tôi há mồm thè lưỡi, bao lâu không nói nổi một câu.

Cách miêu tả của Lạp Lạp đã đi vào tâm trí tôi làm cho trạng thái của tôi trở nên say sưa nghe, Lạp Lạp đi sang bên cạnh cửa sổ, mở cánh cửa ra, gió thổi làm tóc dài của cô ta bay tứ tung, nghiêm mặt lại “Tôi muốn mượn tay giết gà, chính là chọn ngày hôm nay để xử lý anh, hoặc là người yêu quý của anh! Tôi muốn máu của vợ anh chảy thành một vũng trong nhà anh, sau đó tôi đứng giữa vũng máu đó vỗ tay nhảy múa được không? Tôi nghĩ đến cảnh tượng đó mà run lên bần bật, không phải tôi sợ, mà là tôi muốn tẩy chay sự mê hoặc này đi, cần phải nhẫn nại”.

Tôi không nghĩ là Lạp Lạp lại có dã tâm làm cho vợ tôi đau khổ như vậy, tôi không chịu nổi liền chạy lên phía trước, tóm lấy cổ của cô ta, nói.

“Cô có thể hận tôi, nhưng không được hận lây sang vợ tôi”.

Lạp Lạp không thèm nghe tôi nói, mắt cô ta đã biến thành màu

đỏ “Anh biết không, tôi đã tích được tiền, không phải là để cho anh ăn chơi mua sắm, để anh bồi bổ thân anh để anh làm tổn hại tôi. Tôi lấy số tiền này biến nó thành những bình có viên thuốc màu trắng, không phải anh vừa có một đứa con gái đáng yêu đó sao? Nghe nói, ban đêm nó thường không ngủ, lại hay khóc đêm, đừng lo, tôi đã chuẩn bị cho nó thuốc đây rồi, ngày thứ nhất uống 1 viên, ngày thứ hai uống 2 viên, ngày thứ ba uống 3 viên...”.

Máu tôi dồn lên tận đỉnh đầu, tôi đập mạnh vào đùi cô ta, tóm lấy nhấc cô ta lên ban công, rồi nói “Cấm được nói nữa, nếu nói nữa tôi sẽ ném cô xuống dưới kia”.

“Sẽ phải nói, tôi muốn cả nhà anh chết không yên thân, làm cho anh đau khổ cả đời”.

Những câu nói của Lạp Lạp giống y hệt những câu chữ trong bức thư “loé nhanh” đã gửi cho tôi, có lẽ bức thư đó là do Lạp Lạp gửi tới, những câu nói của cô ta đều là những lời hận tôi, hai tay tôi xách cô ta thả xuống, vụt một cái, bóng của cô khuất hẳn dưới ban công tầng hai mươi ba.

Vừa buông tay xong tôi bỗng cảm thấy hối hận, tôi đã kết thúc một sinh mệnh dễ dàng như vậy.

Giấc mộng đó giống như là ngụ ngôn, Lạp Lạp chính do tôi mưu sát.

Nếu như trên thế giới này có linh hồn tồn tại, thì cô ta nhất định sẽ về lấy mạng của tôi đi.

Đương nhiên, trước mắt hồn ma của cô ta sẽ làm phiền đến cảnh sát, tôi phải rời khỏi nơi này thật nhanh, trong lúc này đây, tôi không dại gì mà đứng ngây ở đây để mà chờ “loé nhanh” đến nữa, mà bây giờ “loé nhanh” lại chính là tôi.

Tôi không đi bằng cầu thang máy, vì trong cầu thang có lắp camera theo dõi. Từ cửa an toàn xuống, người canh cửa đang xem báo, tôi khe khẽ lướt qua, tất cả đều trôi chảy, không có ai phát hiện ra.

Trên đường phố người đi lại tấp nập, xem ra thi thể của Lạp Lạp vẫn chưa có ai phát hiện ra. Tôi không dám về nhà, mà đi tìm một phòng trọ gần đó để rồi ngủ một giấc cho quên đi tất cả.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, tôi bắt đầu nghĩ đến, làm cho mình không có chứng cứ ở hiện trường xảy ra án mạng. Cần có chứng cứ cần phải có người làm chứng. Tôi nhất định đến quán rượu gần đấy, ở đó không khí thật âm đạm, không có ai thèm để ý ai đến lúc nào, còn nếu như đó là một người con gái lẳng lơ, thì đã có người làm chứng rồi.

Tôi đẩy cửa quán rượu, không may, đúng lúc đó có một toán người đi ra. Sợ bị phát hiện nên tôi vội che mặt trùm đầu.

“Hô Tử! Sao anh cũng tới đây?” Có người gọi tôi, chết rồi, tất nhiên phải là người quen, nghe giọng rất quen thuộc, đợi đã. Giọng này là của...

Toàn thân tôi, trên đầu dưới chân đều lạnh toát, run lên bần bật!

Đây là giọng của Lạp Lạp!

Tôi giật mình, vội ngoảnh cái cổ cứng đờ lại, và nhìn chăm chăm. Lạp Lạp đứng đó cười tươi như hoa nở, phía sau còn có mấy người bạn đồng nghiệp đi cùng.

Cổ họng tôi tắc nghẽn, toàn thân lạnh giá “Cô, cô....” Thực ra tôi không tìm được câu nào để nói.

“Tôi làm sao?” Lạp Lạp ngó phải ngó trái, nói, “Trên mặt có hoa sao?”.

Mấy người đi cùng cũng cười ô lên, nói “Hồ Tử, anh chẳng ra làm sao cả, tốt xấu cũng là ngày sinh nhật của Tần Thiên, sao bây giờ anh mới đến đây?”

Tôi cố hết sức để nói câu chúc mừng, lắp ba lắp bắp hỏi “Lạp Lạp, hôm nay cô không làm thêm giờ sao?”

Lạp Lạp nói “Ai mà giống anh lao vào làm như điên thế, chúng tôi cứ hết giờ là đi uống cà phê hát karaoke”.

Tôi hỏi giọng hơi nghi ngờ “Cô vẫn ở đây?”.

“Đúng rồi!” Lạp Lạp lấy tay sờ lên trán tôi, nói “Hồ Tử, anh không sao chứ?”.

Thọ Tinh, Tần Thiên cũng đi lại: “Hồ Tử, có chuyện gì nói ra đi? Lạp Lạp vẫn ở đây với chúng tôi mà, cô ta là ca sĩ bất đắc dĩ đấy, hát lên có bị mọi người bỏ chạy không? Ai trong nhà vệ sinh cũng phải đóng chặt cửa lại nếu như nghe giọng cô ta hát!”

“Đừng có bêu xấu người khác nữa”, Lạp Lạp vừa cười vừa đuổi đánh Tần Thiên.

Trong lòng tôi rối như mớ bòng bong, nếu như Lạp Lạp vẫn ở đây hát với Tần Thiên, vậy thì ai đã làm thêm giờ với tôi, đã cãi nhau với tôi, đã bị tôi đẩy rơi xuống lầu kia?

Mồ hôi ướt đầm vòng quanh người, cứ như là vừa từ ngoài mưa vào ấy. Tôi sợ không dám nghĩ thêm nữa, thậm chí không dám nói là gặp phải chuyện như vậy nữa.

“Nhanh đi thôi, anh còn ngáy ra đấy để làm gì.”

Lạp Lạp đẩy nhẹ tôi đi, cánh cửa cầu thang máy đã mở, phía ngoài là hội trường tầng một.

Tôi bỗng nhớ ra, mình vừa đi ra khỏi tầng bốn đáng sợ đó, cầu thang máy không phải là đã hạ xuống rồi sao? Không phải là Lạp Lạp muốn bóp chết tôi sao? Có lẽ nào đó đều là do tôi mơ.

Hoặc có thể, mấy tháng trước tôi giết Lạp Lạp, bây giờ Lạp Lạp muốn trả thù tôi sao?

Thật may sao tất cả những điều đó đều là mơ mà thôi, không phải là thật, trong mắt Lạp Lạp không có cái gì là hung tợn, tàn ác cả, có lẽ đó chỉ vì quá sợ.

Nếu như mơ lúc này chỉ là mơ thôi, thì nhận định ngủ mơ trước kia đều là đúng sự thật, những sự việc kỳ quặc đó, đều làm cho tim tôi cảm thấy nặng nề.

“Chết thật! Tôi để quên ví trong phòng rồi!” Chúng tôi loạng choạng đi ra phía ngoài cửa tòa nhà.

“Ngày mai đến lấy”.

Tôi nói, nơi này nửa phút tôi cũng không muốn ở lại nữa.

“Không, chìa khoá và tất cả các thứ của tôi đều ở trong đó”.

“Không về nhà, đi vào nhà nghỉ thuê phòng”.

“Tiền lại ở trong ví”.

“Tôi trả tiền phòng cho”.

“Không được, thuốc của tôi cũng trong đó” - Lạp Lạp cuống cuống nói!.

Tôi hỏi ý thăm dò “Thuốc gì? Đến nhà thuốc mua”.

“Thuốc chống viêm”, Lạp Lạp nói. “Thuốc này, ở ngoài không có

bán”.

“Chống viêm?” Tôi giữ lấy vai của Lạp Lạp “Cô... cô... rớt cuộc...”

“Anh lại như vậy, có thể mà nói cũng chẳng ra hơi”. Lạp Lạp vừa nói vừa cười.

“Bệnh máu trắng trong người, chữa nhiều rồi, vẫn không có tiến triển gì, đúng là mỗi người một mệnh”.

Trời ơi, sao chuyện lớn như vậy mà tôi không biết, tôi luôn luôn làm khổ cô ta, thật không biết là cuộc sống của cô ta kéo dài được bao lâu, liệu tôi còn có cơ hội để bù đắp nữa không? Tôi bàng hoàng và chỉ biết ôm lấy Lạp Lạp, hỏi:

“Phát hiện ra khi nào?”

“Cách đây bốn tháng” Lạp Lạp cũng dần quên đi sợ hãi, nhún vai, nói “Anh ôm em chặt quá, không biết tình cũ của chúng ta còn nổi lại được không?”

“Sao lại không được” giọng của tôi bỗng nghẹn ngào hẳn lên “Tại em rời xa anh dứt khoát quá, có phải do căn bệnh này không? Có phải không muốn liên lụy đến anh không?”.

Lạp Lạp cúi đầu “Em không vĩ đại như vậy đâu, anh vốn vẫn là người cuối cùng của cuộc đời em, em chỉ muốn thưởng thức một chút cuộc sống độc thân thôi mà”.

Tôi áp sát vào cạnh môi cô ta, Lạp Lạp rút khăn từ trong túi áo ra đưa cho tôi, tôi cầm chặt lấy khăn lau mặt, nói trong nước mắt “Lạp Lạp, tôi đối xử với em không tốt rồi”.

“Ngốc ạ...” Lạp Lạp ngẩng đầu nhìn lên trời, tôi biết là cô ta đang kìm nén nước mắt, hồi lâu mới nhìn xuống, nhìn thẳng vào hai mắt tôi, nói “Anh nói được những câu như vậy là Lạp Lạp thấy

đủ lắm rồi”.

Tôi lau nước mắt, nói “Em ở đây, để anh lên lấy ví”.

Trong tim tôi như có cái gì đang bào mòn, trong đầu như bay đi hết những hạt bụi, tôi để Lạ Lạ đứng ở dưới cột đèn ở trên đường, một mình quay người đi vào tòa nhà.

“Này, này, này, ai đó vậy, không được chạy!”

Quay đầu lại nhìn, thì ra là người bảo vệ trẻ đang chạy sang phía tôi nghi ngờ gọi, nhìn thấy mặt quen, anh ta giật mình, nói “Là anh à, muộn như thế này rồi, còn đến đây làm gì vậy?”.

Tôi nói “Có chút đồ của tôi để quên trên văn phòng, lúc này anh đi đâu vậy? Tôi không nhìn thấy anh”.

“Lúc này?” Biểu hiện của người bảo vệ đó thật khó hiểu. “Tôi vẫn ở đây mà”.

“Vẫn ở đây sao?” Tôi cũng ngạc nhiên, có phải anh ta vừa nói dối không, hay là do mắt tôi bị hoa?

Tôi nói “Không thể thế được, bảy giờ ba mươi tôi và đồng nghiệp ra ngoài ăn cơm vẫn còn nhìn thấy anh, tám giờ quay lại không thấy anh đâu nữa, lúc vừa rồi tôi đi ra cũng vẫn không thấy anh đâu”.

“Anh nói những gì vậy” Người bảo vệ chỉ tay về phía dãy ghế salon nói.

“Lúc bảy giờ tôi nằm ở ghế salon kia xem phim, lúc anh đến một mình, tôi không để ý”.

Bên phòng đó chiếc vô tuyến Sony màn hình màu, dĩ nhiên là phải phát sáng chứ.

Chuyện này mà nói ra cũng nhiều vấn đề đây, nhưng tôi không có thời gian để truy cứu tới cùng nữa, tôi nói “Có lẽ tôi không nhìn thấy anh, bây giờ tôi lên lấy đồ đây, rồi sẽ đi ngay”.

“Không đúng, anh không nhìn thấy tôi, có thể lắm, nhưng làm sao tôi không nhìn thấy anh, thôi tôi sẽ để trong lòng vậy”.

Tôi nói “Anh thật là, anh không nhìn thấy tôi, vậy phải nhìn thấy người con gái chứ, lúc đó tôi đi cùng cô ta mà”.

Sắc mặt người bảo vệ thay đổi hẳn “Người con gái, người con gái nào?”.

Trong tòa nhà này, nhiều người nghe thấy câu chuyện truyền miệng của tầng bốn đó, cho nên buổi tối họ đều kiêng không được nói đến ba chữ “người con gái”.

Tôi nhanh chân đi vào thang máy, bảo vệ theo sau.

Tôi nói “Anh làm gì vậy?”.

“Tôi không tin, đáng vẻ anh như vậy làm tôi không yên tâm”.

Tôi nói “Anh nghi ngờ tôi ngủ mơ sao?”

Người bảo vệ không nói gì, biểu hiện của anh ta, đối với tôi thì rất có trách nhiệm. Cầu thang máy từ từ đi lên, tôi vỗ vỗ vào vai người bảo vệ, nói “Người anh em, có câu này tôi muốn khuyên anh. Tối nay tốt nhất anh đừng ở trong này”.

“Tại sao?”

“Tối nay rất không bình thường, tôi...” Tôi bỗng dừng đột ngột, không biết nên hay không nên nói ra chuyện đó.

Tay người bảo vệ nắm lấy thắt đai lưng của anh ta, “ý của anh là

gì vậy? Là để tôi rời khỏi chỗ này, vậy đúng anh là kẻ trộm đúng không?”.

Tôi nghĩ, đúng là cái anh chàng này, lòng tốt để trong bụng lừa, tôi nói “Anh có mê tín không, lúc này tôi vừa đi xuống, cầu thang tự động dừng ở tầng bốn, tôi đã nhìn thấy cái không nên nhìn, nghe thấy điều không nên nghe”.

Người bảo vệ nghe những lời đó, đẩy chặt cánh cửa lại, nói “Anh nhìn thấy, anh nhìn thấy... cái gì?”.

“Nhìn thấy một đám người mặc quần áo có số, có kẻ sọc của người bệnh chơi “Loé nhanh” ở đây, nghe thấy giọng nói của người con gái”.

“Anh đừng dọa tôi,” người bảo vệ nhìn tôi nói, rồi cười “Tôi biết, anh vừa vào đến cửa đã định dọa tôi rồi, rất nhiều người đều lấy câu chuyện tầng bốn đó ra để dọa bảo vệ chúng tôi”.

Cầu thang máy đã dừng lại ở tầng hai mươi ba, tôi rút chìa khoá ra mở cửa, người bảo vệ đứng sau lưng tôi nói “Này anh, không thể không thừa nhận, anh toàn lừa tôi và biểu diễn như thật vậy”.

“Tôi không dọa anh đâu” chìa khoá tra vào ổ khoá và vặn hai vòng, cánh cửa đã mở được, tôi nói “Anh nghĩ xem hôm nay là ngày gì?”.

“Ngày gì?”.

“Hôm nay là ngày 29, âm lịch là 14 tháng Bảy, anh nói xem là ngày gì?”

“Ha, ha, ý anh nói hôm nay là ngày Tết ma sao?” người bảo vệ, một tay ôm bụng cười, một tay giúp tôi đẩy cửa, “đừng nhầm nhé, hôm nay mới là 28, thứ tư, muốn nói ngày Tết ma thì phải

là ngày mai cơ”.

“Thứ?” Tôi giật mình, rút máy điện thoại ra, trên máy hiện là ngày 28 tháng tám, thứ tư.

Tôi liền đi vào trong văn phòng, đến bên cửa sổ và nhìn xuống dưới, ánh đèn trên đường lạnh lẽo chiếu vào không gian, Lạ Lạ, Lạ Lạ đi đâu rồi?

Toàn thân tôi lạnh rợn cả tóc gáy.

“Kìa anh, chìa khoá của anh tôi đã giúp anh rút ra rồi”. Người bảo vệ gọi ngay đằng sau tôi.

Chìa khoá, đúng rồi, vừa rồi tôi và Lạ Lạ đi xuống chỉ lấy chân đẩy cửa vào mà không khoá, nhưng tại sao vừa rồi tôi lại vặn hai vòng mới mở được cửa?

Tất cả những lời của người bảo vệ này đều là đúng sao?

Anh ta đứng gác ở cửa, không nhìn thấy tôi đi ra đi vào, anh ta không nghe thấy trong tòa nhà có gì khác lạ. Bởi vì tất cả những điều đó đều ngày mai mới phát sinh, thì hôm nay người bảo vệ đó không nhìn, không nghe thấy gì cả.

Bảo vệ đưa cho tôi chìa khoá rồi thò đầu ra ngoài cửa sổ ngó xuống dưới và xoài hẳn người ra ngoài.

Tôi nhìn thấy vậy lại liên tưởng đến giấc mơ, nghĩ đến lúc mà tôi đẩy Lạ Lạ xuống. Người bảo vệ lúc đó chỉ cần hơi kiễ chân lên cao một chút nữa, đầu nặng hơn thì lúc đó toàn thân anh ta sẽ bị lao xuống ngay.

“Công ty các anh lạ thật, ảnh của mọi người lại treo ở ngoài bức tường này nữa sao?”

“ảnh gì?”

Người bảo vệ nhắc người lên thụt vào trong, mặt có vẻ nghi vấn “Bên ngoài bức tường có treo những tấm ảnh, anh đừng nói là anh không biết đấy chứ”.

Tôi đẩy người bảo vệ đó tránh sang một bên, tôi trườn người ra ngoài giống như anh ta làm lúc nãy để nhìn, có một hàng mười mấy bức ảnh treo ở đó, trong lúc cố ép bụng trên ban công, tôi thất thanh kêu lên, những bức ảnh treo ngoài đó đều là những người mà tôi đã từng nhìn thấy, họ đều mặc đồng phục của bệnh nhân có số hiệu, họ đều là những linh hồn mà tôi đã gặp họ ở tầng bốn!

Bỗng nhiên có hai bàn tay tóm lấy hai chân tôi, toàn thân tôi lúc đó mất thăng bằng, nửa nhiều phần người trôi ra ngoài cửa sổ.

“Biết người đó là ai không?” Người đang giữ chân tôi cười quái dị đã man nói “Họ đều là những người điên của tòa nhà này!

Bảo vệ, hoá ra tất cả đều do người bảo vệ này làm ma!

“Tại sao?” Tôi không còn hơi nào để kêu lên được nữa.

“Tôi hận nhất loại người như các người, toàn ở trong văn phòng để ngoại tình, các người đều đáng chết!” Giọng của người bảo vệ bỗng trở nên điên cuồng, “Mẹ tôi vừa sinh ra tôi được mấy ngày, liền bị người ta giết chết ngay trong tòa nhà này, chỉ vì anh chàng lưu manh nào đó phụ tình, bởi vì tôi sinh ra sẽ làm ảnh hưởng đến gia đình họ, anh chàng lưu manh đó đã đưa mẹ tôi lên tầng bốn này bằm bà ấy ra thành hai khúc...”

“Anh định nói là, câu chuyện về tầng bốn đó chính là về mẹ anh sao?”

Lúc đó số mệnh tôi đang ngàn cân treo sợi tóc, bản thân đang bị

nguy hiểm, nhưng không hiểu tại sao những lời nói của người bảo vệ đó lại hấp dẫn tôi, khiến tôi phải hỏi cho rõ “Anh muốn nói là, những người điên trong tòa nhà này đều là những người ngoại tình sao?”

“Đúng, chỉ có những người ngoại tình thì mới thích làm thêm giờ, như vậy họ mới có cơ hội ở với nhau”.

“Anh nói như vậy là không đúng, chẳng lẽ những người bảo dưỡng tu sửa máy móc cũng ngoại tình sao?”

“Họ không ngoại tình, nhưng họ lại lừa, ngày trước người bảo dưỡng đó nếu không lừa, chịu khó đi kiểm tra một chút thì mẹ tôi sẽ không bị giết như vậy”.

Bảo vệ nói như người mất trí.

“Lạ Lạ đâu?” Tôi gào rất to “Anh đã giết cô ta rồi sao?”.

“Anh vẫn quan tâm đến người khác sao?” Người bảo vệ cười lạnh nhạt, “Không phải tự tay anh đẩy cô ta xuống lầu sao?”.

Không đúng, tôi cảm giác đó không phải, tôi đẩy Lạ Lạ xuống lầu chỉ là trong mơ thôi, chứ không phải là ngoài thực tế, nhưng tại sao người bảo vệ này lại biết được những chuyện mình mơ nhỉ?

“Anh không phải là bảo vệ, anh là ai?” Tôi liều mạng gõ người lên, hy vọng sẽ nắm được cái gì đó.

“Anh nói đúng rồi đó, tôi không phải là bảo vệ! Tôi là hy vọng, tôi là lương tâm, tôi là bi ai, tôi là đau khổ, tôi là anh!”

Một cái sọ ló ra ngoài cửa sổ, xuyên qua eo, xuyên qua nách tôi, một cái mặt xuất hiện trước mặt tôi, lông mày đậm, không có sức sống. Đúng rồi, khuôn mặt này mà hàng ngày tôi vẫn thường

soi gương ngắm! Đích xác là mặt tôi rồi.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt tôi!

Hai tay nắm hai chân tôi bỗng buông ra, tôi bắt đầu rơi xuống dưới.

Những tấm kính của những tầng nhà cứ lướt qua mặt tôi, tôi nhìn thấy bố mẹ, nhìn thấy vợ con, nhìn thấy Lạp Lạp, nhìn thấy cả mình, khuôn mặt âm của tôi ở trên tường cứ nhìn tôi cười...

“Này! Anh mơ như vậy có buồn cười không” Lạp Lạp đứng sát gần lại tôi.

“Khuôn mặt vẫn nguyên như vậy”.

Tôi giật thót mình, luống cuống quay sang một bên, khuôn mặt lạnh nhạt làm tôi hơi run, mới phát giác ra rằng, thân thể mình không bị treo, mà tự tay mình túm lấy chân mình, khoanh tròn trên tấm thảm dày.

“Anh làm cái gì vậy? Vẫn còn xấu hổ à?” Lạp Lạp tiến lại gần, “Yên tâm đi, tầng bốn sẽ không có ai vào đó đâu”.

Đúng thật, tầng bốn! Tôi nghĩ ra rồi, hôm nay là ngày 5 tháng Bốn, là Tết thanh niên, các đồng nghiệp đều làm thêm giờ, tôi và Lạp Lạp ở lại đây tình tứ, dưới là tấm thảm mà chúng tôi lấy ở cái kho đó sang.

“Anh làm sao rồi? Vẫn ngủ cố mấy phút à, ra nhiều mồ hôi vậy”, Lạp Lạp vừa ăn vừa cười, “Lúc này có dùng nhiều sức đâu, sức lực đều dùng vào ngủ rồi sao? Phạt anh lần nữa đấy”.

Hoá ra, từ trước tới nay vẫn chỉ là ngủ mơ, thật là đặc biệt, tất cả mọi người đều ngủ mơ, nhưng tôi, mơ đến tận gốc, càng đặc biệt hơn là, trong mơ lại có mơ.

“Vậy thì, bây giờ tôi có mơ không?” Tôi tự hỏi mình.

“Cẩn cho anh tỉnh luôn, vẫn còn mơ à, sắp lên đến trời rồi sao” Lạp Lạp cười nói. “Người lớn nhiều lên rồi, cũng không sợ xấu hổ gì nữa”.

Đúng rồi, người lớn nhiều lên rồi, dĩ nhiên là không xấu hổ nữa! Tôi tự trách mình, để cho Lạp Lạp khoác áo lên, mới thận trọng hỏi “Lạp Lạp, có phải em bị bệnh máu trắng không?”.

“Anh mới là người bị máu trắng” Lạp Lạp lấy một chân đạp lên bộ phận cấm của tôi, “Ai bảo anh nói lung tung”.

Lạy trời lạy đất, đều là ngủ mơ mà thôi, tôi nhìn Lạp Lạp, muốn ôm chặt lấy cô ta, trong lòng rối bời, cuối cùng tự mình không chế dục vọng.

Quay lại nói với Lạp Lạp “Xin lỗi, thực ra, tôi không nên làm như vậy”.

Tôi vội vàng mặc quần áo và chạy vào cầu thang máy.

“Hồ Tử, anh làm như vậy ý là gì?” Lạp Lạp gọi sau lưng tôi.

Trong công ty, mọi người đều rất bận. Với không khí gấp gáp như vậy, tôi lấy làm xấu hổ vì đã cùng Lạp Lạp lấy cớ là đi ăn cơm, để đi xuống tầng bốn tình tứ với nhau.

Tôi ngồi vào chỗ của mình, mở máy vi tính ra, outlook bỗng nhiên nhảy ra một bức thư.

Trong bức thư chỉ có hai chữ “Loé nhanh”!

Loé nhanh?

Là muốn biểu hiện mình tháo chạy nhanh sao?

Nhìn màn hình, Hồ Tử nắm chặt nắm đấm, anh không thể tha thứ cho những ngôn từ mà Tần Xuyên tuyên bố cho thế giới biết đến anh ta.

Trên thế giới này, bởi vì sự tồn tại của nhân loại, trên thực tế đã phát sinh rất nhiều điều đen tối, rất nhiều bất hạnh, nhưng những người chân chính vẫn phải yêu, phải quang minh, phải hy vọng.

Không có một quyền lực nào của con người, phải trừng tu lại hệ thống pháp quyền để phát triển nhân loại. Phải tiêu huỷ kẻ ác độc và đen tối, xóa đi bất hạnh của những người biết hy sinh.

“Xin lỗi tôi không biết loé, cũng không biết cất giấu!” Hồ Tử nói như đinh đóng cột.

“Thật không?”

Một âm thanh của hồn ma vọng đến. Hồ Tử bỗng ngoảnh đầu nhìn tứ phía, ngoài những người đồng nghiệp ra không có ai là người lạ.

Là ai? Rốt cuộc là ai đã nói với tôi vậy?

Nỗi sợ hãi lại đè lên đầu, nhưng không ngăn được lòng quyết tâm của Hồ Tử. Tuy không nhìn thấy đối phương, nhưng anh vẫn nói vào không trung “Đúng vậy! Tôi vẫn đợi anh ở đây!”.

Nói xong, giọng quái dị không thấy phát ra nữa. Hồ Tử yên lặng đợi một phút, bốn bề vẫn chỉ là giọng của những đồng nghiệp đang làm việc.

Ác độc cuối cùng không thể thắng được chính nghĩa.

Hồ Tử nghĩ, anh cúi xuống tắt phụ lục toàn văn hội thoại “Loé nhanh” đi.

Nhưng lúc này đây anh muốn đi kiểm tra xem, phía sau bộ não liệu có con vi trùng nào đang hoành hành không. Trong lúc đó, lại có một bóng tối che đi mất thị giác. Hồ Tử lại nghe thấy giọng nói trước đó, nó chỉ nói “Anh đợi một chút nữa đi, tôi sẽ đến ngay đây!”.

CHUYỆN QUÁI DỊ Ở CÔNG SỞ

CHUYỆN QUÁI DỊ TRONG HOA

PHUONGDONG

TỦ SÁCH BOOKBT #304 DC

V. Răng trả răng

1

ề bên vai người đàn ông tên gọi là Tạ Phi, Kiều Quân Á cười với giọng ấm lạ thường, giống như là cô ta vừa trải qua một trận săn bắt thú trở về.

Với cặp kính có gọng vàng kim, người con trai với một quyển sách, đã rơi vào cạm bẫy của cô ta.

Trời mưa thành vũng nước, mây dày đặc trên trời, không thể nhìn thấy ánh mặt trời. Kiều Quân Á không quên mình tên thật là 153, 153 thì không thích mưa.

Bởi vì cô ta không đem áo mưa, Tạ Phi trực tiếp mời cô ta về nhà ngồi chơi. Kiều Quân Á cười thâm trong lòng, chủ nhân của cô ta, những người đàn ông của cô ta vẫn luôn như vậy, thích tìm lý do mặc quần áo chỉnh tề để che đi những dục vọng bên trong.

Cầu thang máy không ngừng đi lên, cô ta kề sát vào sau lưng Tạ Phi, thủ thủ nói “Tiểu Phi, anh có thích em không?”

Tạ Phi cười “Sao lại hỏi như vậy? Đương nhiên là thích rồi”.

“Vậy có chết cùng em không?”

Câu nói vừa thốt ra, thì tay của người con trai run lên bần bật. Kiều Quân Á cười thâm trong lòng, hôm nay không cần Tạ Phi trả lời hay không trả lời, anh ta cũng phải chết, đây là 153 phải thực thi mệnh lệnh.

Kiều Quân Á đang định nói tiếp, thì cầu thang máy bỗng rung lên, tất cả các đèn báo hiệu hình như cũng ngừng hoạt động.

“Cầu thang máy có vấn đề rồi. Đừng lo, chúng ta sẽ gọi điện ra ngoài kêu cứu”. Tạ Phi vừa an ủi nói, vừa rút điện thoại ra bấm nhưng trong cầu thang kín quá không bắt được sóng, không liên lạc được với bên ngoài.

Tạ Phi thử bấm nút báo động, đợi một lúc không thấy động tĩnh gì.

“Quân á, cô đừng sợ, sẽ có người đến cứu chúng ta thôi” khuôn mặt thanh tú dính đầy mồ hôi, Tạ Phi một mình không thể làm gì được. Nhẹ tay vuốt lên mặt Kiều Quân Á, Tạ Phi nói nhỏ nhẹ “Tôi không thể để em ở đây được”.

Bất giác có một luồng hơi ấm chạy vào tim, Kiều Quân Á khẽ lắc lư, chủ nhân đã cấy vào người cô tính cách biết cảm động chăng?

Đúng rồi, đích thực là cảm động rồi.

Sau một hồi đợi, khí trong khoang thang máy đã ít dần. Tạ Phi vẫn động viên Kiều Quân Á, anh nói “Quân á, xin lỗi, lẽ ra anh không nên đưa em đến nhà anh như thế này, em không được là bỏ, càng không được chết ở đây...”.

Nghe anh ta nói như người đang bay lơ lửng, Kiều Quân Á ngăn anh ta không nói nữa, dành hơi mà thở tiếp.

Tạ Phi không phải say ngã mà anh ta bị hôn mê. Kiều Quân Á liền ôm lấy anh ta, lao dầm thủng nóc cầu thang, để cứu sinh mệnh Tạ Phi.

Chính vì lao thủng nóc cầu thang như vậy mà lần đầu tiên Kiều Quân Á có cảm giác tồn tại một thứ gì đó, nó có tên là tình yêu.

Nhưng cô ta không dám vi phạm mệnh lệnh của chủ nhân, cô phải làm như thế nào đây?

Sau lần xảy ra sự cố trong cầu thang hôm đó, tình cảm của Kiều Quân Á và Tạ Phi ngày càng thân thiết hơn. Cho đến tận giờ, Tạ Phi vẫn không hiểu hôm đó mình đã thoát hiểm bằng cách nào.

Người sửa chữa cầu thang cho biết, trên nóc cầu thang có chỗ thủng rất to.

Tạ Phi nói “Khi cả hai chúng tôi hôn mê có ông tiên đến cứu chúng tôi rồi”.

Kiều Quân Á cười rất bí mật, giống như giọt lệ rơi. Cô ta chỉ diễn kịch với Tạ Phi, vì mệnh lệnh của chủ nhân, cô không thể không ra tay với Tạ Phi.

Giờ tan ca, Kiều Quân Á dẫn Tạ Phi đến nhà gửi xe, đưa cho anh ta một chiếc đĩa, nói:

“Tiểu Phi, đây là âm nhạc mà gần đây em hay nghe nhất, cảm thấy rất hay, sao ra một đĩa cho anh cùng nghe”.

“Thật thế sao?” Tạ Phi hồ hởi trong lòng, hôn lên mặt Kiều Quân Á một cái, nói:

“Em về nhà nhớ đi ngủ sớm, đừng có vì công việc quá nghe không?”.

Kiều Quân Á gật đầu, nhỏ giọng nói “Anh cũng vậy” nói rồi, cô ta liền đi về phía chiếc xe của mình, người vừa quay đi, có một dịch thể thật quý rơi từ trong khoé mắt của người máy 153 ra, đó là nước mắt của nó!

Tạ Phi cho đĩa CD vào đầu đĩa trong xe ô tô để nghe. Hôm nay đường bị tắc, nhưng trong lòng anh vẫn thấy vui. Bởi vì có chiếc đĩa của Kiều Quân Á tặng cho.

Sau khi ấn nút phát lên nghe, không nghe thấy âm thanh gì là

âm nhạc cả, mà lọt vào tai Tạ Phi là một câu chuyện rất dài, hình như đang miêu tả cuộc sống của anh.

Tạ Phi chú ý nghe kỹ, và nghe bằng hết chiếc đĩa đó....

Công việc hàng ngày của tôi, là chiếc điện thoại không rời tai, và đồng hồ sơ cao ngất ngưỡng quá đầu người, như vậy khiến tôi chán chường.

Tốt nghiệp xong, đến Thẩm Quyến, vào làm việc cho một công ty bảo hiểm được hai năm, dần dần mới biết, làm quản lý bồi thường bảo hiểm là công việc không hấp dẫn cho lắm. Hàng ngày phải nhận điện thoại của khách hàng, cuối tháng thì lĩnh chút tiền cố định, cuối năm còn bị lãnh đạo phê bình, tỉ lệ bồi thường cao, nếu như làm sai hoá đơn bồi thường thì cả năm không có tiền thưởng.

Nhân viên nghiệp vụ thì ở ngoài đi câu khách hàng, lừa đến để nộp phí bảo hiểm, chúng tôi làm đại lý ở phía sau làm phụ trách, xem trường hợp nào không nên bồi thường thì kiên quyết không bồi thường, trường hợp nên bồi thường cũng cố tình tìm mọi kế để không phải bồi thường, mắc lỗi với người cũ họ không đến nữa thì lại lập loè khách hàng mới.

Chẳng lẽ Trung Quốc to lớn như vậy mà lại không lừa được những người ngốc sao.

Tôi làm trong công ty này tuy chỉ là cái kim, nhưng bản thân tôi cũng miệng nam mô bụng một bồ dao găm, cũng là kẻ lừa người bịp cả.

Mỗi khi xảy ra sự cố bảo hiểm gì, người bị hại thương tật nhẹ, nặng, chúng tôi đều đã gặp, gặp trường hợp bị chết cũng dần dần quen và cũng thờ ơ cả..., người khác chết đối với chúng tôi mà nói chẳng qua chỉ là bồi thường ít hay nhiều tiền mà thôi.

Mùa đông năm 2005 đã phát sinh ra một chuyện, từ cái thờ ơ này mà tôi đã phải chứng kiến nhiều cảnh đáng sợ trong cuộc sống, nó như cái mắt đen sâu hóm nửa đêm trên tường nhà, khiến tôi nhiều lần cảm thấy tim đập như đánh trống trong ngực.

Trước và sau sinh nhật chúa Giêsu, đó là những ngày lạnh nhất ở Thẩm Quyến, ở phía Bắc không có tuyết lớn, chỉ có mây mù và mưa lạnh, không khí âm u ảm đạm, trong phòng còn lạnh hơn ở ngoài trời, cảm giác giống như cái vũng nước giữa mùa đông lạnh thấu xương.

Buổi sáng ngày thứ năm, vẫn như những ngày thường tôi đội mưa đi làm, tuy đã mặc áo rất dày, nhưng vẫn không chịu nổi cái rét ngoài đường.

Cuối cùng rồi cũng đến công ty, tôi đập thẻ xong đi vào văn phòng làm việc, chỉ nhìn thấy trên bàn làm việc của tôi một đồng hồ sơ lộn xộn xếp ở đó, tôi gấp ô lại ném vào trong gầm bàn, ngồi xuống đẩy đồng hồ sơ đó sang một bên, xoa tay cho đỡ cóng rồi mở máy tính ra, nhập vào hệ thống OA của công ty. Trong hệ thống OA không có gì, tiếp đó tôi nhập vào hệ thống quản lý bồi thường của công ty, kết quả mở ra nhìn thấy một chữ màu đỏ rất to, đó đều là hồ sơ xử lý bồi thường, trong một đêm báo lên.

Xem ra tôi hôm nay nhàn rồi một chút.

Tôi thở dài và kéo đồng hồ sơ đó sang xem qua. Đều là những tập hồ sơ đang xử lý dở dang, tôi rút ở trong ra những bộ hồ sơ cần gấp hơn, tra chuốt giống như những phong hàm, chuyển đi cho mấy người nhận bảo hiểm.

Một phong hồ sơ đang viết được mấy hàng, thì bỗng có tiếng gọi từ đằng sau vọng tới “Tạ Phi, có fax của anh đấy”.

Tôi quay đầu lại xem, đó là người đồng nghiệp Tiểu Hồ gọi, anh

ấy đang đứng cạnh máy fax, trong tay đang cầm hai tờ fax, đưa về phía tôi.

“Ừ, cảm ơn”. Tôi vội vàng đi sang cầm lấy.

Đó là tờ thuật qua sự việc và hai tờ ảnh fax. Tờ thứ nhất nói rõ sự việc đã xảy ra hơi ngắn, phía bên dưới có ghi rõ tên công ty, mặt trên đề một tờ công văn khác.

Tôi xem qua.

“Khoảng ba giờ chiều ngày 9 tháng 12 năm 2005, công nhân xưởng tôi Lưu Văn Huy đang làm việc bình thường ở trong xưởng, do không cẩn thận đã bị bảnng dẫn điện máy hút vào. Bây giờ đang nằm viện điều trị, nhưng đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, có thể sẽ trở thành “người thực vật”. Vì xưởng của chúng tôi có mua bảo hiểm ở công ty các ông, vậy hy vọng công ty các ông nhanh chóng giải quyết, kịp thời bồi thường thanh toán bảo hiểm cho chúng tôi, xin liên lạc với ông Chu: 13798345***. Xưởng khuôn Hy Vọng Mới thành phố Thẩm Quyến. Ngày 16 tháng 12 năm 2005”.

Trong lòng tôi cảm thấy phiền phức quá, vì trong trường hợp này, nếu như muốn bồi thường thì đừng có đòi bồi thường bao nhiêu tiền.

Tôi vừa nghĩ như vậy và vừa xem tiếp trang hai, có hai bức ảnh, nhưng qua fax không được rõ lắm, hàng đồng mực đen sì sì, chẳng nhìn ra cái gì cả. Tôi chau mày lại, ngồi vào chỗ của mình, nhắc điện thoại, tiện đó có số di động gọi luôn đi, mấy giây sau, có người nhận điện liền.

Đang trong lúc tôi giới thiệu tên tuổi, thì đối phương “Chu tiên sinh”, lập tức tỏ vẻ rất khẩn cấp, nói với tôi rằng, anh ta chính là xưởng trưởng của xưởng khuôn Hy Vọng Mới, sau đó liền hỏi tôi về hồ sơ có thể bồi thường được không. Tôi không dám khẳng định với anh ta là được hay không được, tôi nói tôi cần phải đi

xem hiện trường đã, bảo anh ta chuẩn bị những tài liệu liên quan xong điện thoại cho chúng tôi.

Tôi đi đến cửa phòng Giám đốc, Giám đốc Thôi đang ngồi ở đó, lấy hai tờ fax để lên trước mặt ông ta, nói “Giám đốc Thôi, đây là hồ sơ rất phức tạp, tôi muốn chiều đi đến hiện trường xem sao”.

Ông ta chau mày xem xong, ngẩng đầu nhìn tôi, nói “Chiều tôi cùng đi đến đó xem sao, anh nắm rõ đầu đuôi công việc nhé”.

“Được”, tôi nói.

Không mấy chốc, giờ ăn cơm đã đến, mấy đồng nghiệp cũng cùng đi ăn. Ăn cơm xong, tôi và Tiểu Hồ ngồi ở bàn.

Tiểu Hồ bình thường không có lúc nào là ngớt mồm, còn nhớ ngày trước anh ta được điều từ bộ phận nghiệp vụ đến bộ phận của tôi, Giám đốc Thôi phê bình anh ta xử lý công việc chậm quá. Khi ăn cơm cũng như vậy, vừa ngồi vào chỗ ngồi là anh ta đã nhe cái răng cửa của anh ta ra rồi bắt đầu ghé về phía tôi thì thầm.

Tôi vừa ăn cơm vừa nghe anh ta liến thoắng, cảm giác ăn mất ngon, sau đó không chịu nổi nữa, tôi liền ngắt lời anh ta “úi dào! Anh ăn nhanh đi, chiều tôi còn phải đi ra ngoài, đừng có làm nhỡ công việc của tôi”.

“Chiều đi đâu đấy? Đi đến hiện trường à?” Anh ta hỏi.

“Đúng, đi ra ngoài, nghe nói người bị thương rất nặng và có thể thành người sống thực vật, chiều tôi đến đó xem sao”. Tôi nói.

“Người thực vật? Trời ơi, nghiêm trọng thế sao?”

“Hình như ở đó gọi là cái “Xưởng khuôn Hy Vọng Mới” gì đấy”.

“Xưởng khuôn Hy Vọng Mới?! Là ở khu Ngọc An phải không?”

Anh ta bỗng hỏi dồn dập.

“Hình như là thế, nhưng sao vậy?” Tôi buồn bực hỏi.

“Xưởng ở đó là do tôi ký đấy! Bảo hiểm tài sản, bảo hiểm xe, bảo hiểm trách nhiệm, tất cả những bảo hiểm đều do tôi ký”.

Theo tôi biết thì xưởng ở đó không to, cũng tầm tầm thôi, tất cả các bảo hiểm cộng lại thì khoảng ba mươi đến năm mươi nghìn là hết, lần này phải bồi thường to rồi”, anh ta vừa nói vừa chau mày lại.

Tôi lắc lắc đầu, hiểu được ý của Tiểu Hồ, hồ sơ này dù đến tay người làm nghiệp vụ nào cũng cảm thấy khó chịu vì không bồi thường, thì khách hàng sẽ kiện cáo, bồi thường rồi thì công ty tổn thất nhiều quá.

Nếu qua được cửa chúng tôi, thì lên cấp trên cũng khó khăn lắm.

Tiểu Hồ cuối cùng không nói gì nữa, cầm thìa đĩa bắt đầu xúc cơm, ỉu xìu ngẩng đầu nhìn tôi “Anh đi xong về bảo tôi biết với nhé... bên bộ phận bồi thường rất vất vả với công việc này, thật là rủi ro”.

2

Đến chiều tôi gọi điện trước cho ông Chu quản đốc xưởng, sau đó cùng với Giám đốc Thôi ngồi xe đi điều tra, xe chạy một mạch đến xưởng Hy Vọng Mới.

Ngoài đường không nóng lắm, nhưng chúng tôi ai cũng rạo rục muốn đến đó nhanh, khi chúng tôi đến đó, mọi người trong xưởng đã tan ca.

Xưởng không to, có thể nói là nhỏ nữa, xe chúng tôi lao vào trong cổng, trải qua một đoạn đường mấp mô lầy lội, trước mặt chúng tôi là căn nhà hai tầng, trên tầng hai là văn phòng của xưởng.

Tôi và Giám đốc Thôi xuống xe, đi thẳng đến tòa nhà đó, tầng một của tòa nhà thật yên tĩnh, tôi nhìn vào bên trong, không thấy có ai. Chúng tôi bước lên văn phòng trên tầng hai. Lên đến đầu hành lang gần phòng làm việc chỉ nhìn thấy một người lùn béo đang ngồi trong phòng, đó chính là ông Chu quản đốc phân xưởng. Ông ta nhìn thấy chúng tôi, vội vàng đứng dậy:

“A, chào các anh, các anh là người bên bảo hiểm phải không? Mời vào!”. Vừa nói vừa mời chúng tôi ngồi.

Hai chúng tôi đi vào và ngồi lên chiếc ghế salon.

Sau khi đưa các-vi-dít cho nhau xong, Giám đốc Thôi hỏi anh ta “Rốt cuộc câu chuyện xảy ra như thế nào, ông kể chi tiết cho chúng tôi nghe”.

“Đó là buổi chiều ngày thứ 6, Lưu Văn Huy đang làm việc ở gian số hai, trời hôm đó hơi nóng, anh ta không đi giày cách điện, kết quả là khi làm máy tiện, đã giẫm chân lên tấm dẫn điện ở dưới chiếc máy, lúc đó anh ta bị hất ngã ra đất.

Lúc bấy giờ tôi đang ở trên văn phòng tầng hai, công nhân chạy lên báo tôi, tôi vội vàng đi xuống xưởng, nhìn thấy Lưu Văn Huy mồm sùi bọt mép trắng xoá, mắt trợn ngược lên, tôi liền cho người đưa anh ta đến bệnh viện, họ đều nói là không thể cứu được. Anh cũng biết rồi đó, ở đây không có bệnh viện nào tốt cả, vì thế chúng phải đưa đến một bệnh viện khác tốt hơn để cứu chữa, sau đó anh ta nằm suốt ở bệnh viện, đến giờ vẫn chưa có gì chuyển biến cả”, ông Chu nói.

Giám đốc Thôi hỏi “Vậy máy tiện đó không có gì bảo vệ sao? Tấm cách điện kia thì sao? Vấn đề chất lượng như thế nào?”

Không chờ ông Chu trả lời, giám đốc Thôi lại hỏi “Tấm dẫn điện và cả chiếc máy tiện đều không có vấn đề gì về chất lượng thì hãy đưa chúng tôi đi xem”.

Ông Chu quản đốc xưởng đứng dậy dẫn chúng tôi đi xuống lầu.

Đến gian số hai, bên trong yên tĩnh và có để một chiếc máy tiện to, ông Chu quản đốc xưởng đứng bên cạnh, tay vừa vẽ vừa thuật lại “Chính là chiếc máy này, lúc đó anh ta đứng ở đây, giẫm chân lên đây, bị tấm dẫn điện ở trong hút vào”. Ông ấy vừa nói vừa làm đúng động tác như người bị tai nạn.

Ông ta nói thêm “Về chất lượng của chiếc máy này thì không có vấn đề gì, sau khi xảy ra sự việc đó đến nay, chiếc máy này vẫn làm việc bình thường”.

Giám đốc Thôi hỏi “Ông có chụp hình hiện trường không?”

Ông Chu, nói “Có, có, đương nhiên là chúng tôi phải chụp nhiều rồi, hôm nay thì gấp quá, chỉ có thể đưa cho các anh hai tấm thôi, tôi, để tôi sẽ lấy cho các anh”.

Chúng tôi lại quay lại văn phòng, ông Chu mở máy vi tính, chọn ra mấy tấm ảnh, sau đó bảo chúng tôi lại xem. Trong đó có khoảng bảy, tám tấm ảnh dùng máy kỹ thuật số chụp, các cảnh này đều là cảnh ở dưới xưởng mà chúng tôi vừa đi xem qua, trong ảnh có mấy người công nhân đang vây quanh chiếc máy tiện đó.

Giám đốc Thôi hỏi “Những tấm này là chụp khi nào?”

“Sau khi sự cố phát sinh, khi đưa anh ta đi đến bệnh viện rồi, tôi mới nghĩ ra cần phải lưu lại hiện trường, liền gọi người đem máy ảnh đến để chụp mấy kiểu”.

Ông Chu nói tiếp “Các anh xem đủ chưa?”

Giám đốc Thôi không nói gì, cứ lật đi lật lại mấy tấm ảnh xem rất kỹ, thu nhỏ, lại phóng to, bỗng nhiên ông ấy chỉ vào góc bức ảnh trên màn hình, hỏi “Đây là cái gì vậy?”.

Tôi vươn cổ xem, chỉ nhìn thấy trên nền đất bùn bằng phẳng bình thường, có một vài giọt máu và có mấy vết xước nhỏ.

Ông Chu quản đốc xướng, nhìn kỹ, sau đó nói “Ai dà! Xem ra đó là mặt anh ta cày xuống lúc bị ngã, nên mới bị dính máu ở đó ấy mà, có lẽ có cả răng nữa đấy”.

Giám đốc Thôi gật gật đầu, sau đó lại nói “Ông copy những tấm ảnh này ra một đĩa khác cho tôi, tôi cần đem về, với lại ngoài ra những tư liệu cần thiết, ông cũng copy cho tôi một bộ. Lát nữa chúng tôi cũng muốn đến bệnh viện thăm anh ta, không biết có tiện không?”.

“Được, được, tôi sẽ sắp xếp”. Ông Chu quản đốc nhắc điện thoại gọi mấy cuộc, sau đó copy mấy tấm ảnh đó sang đĩa rồi đưa cho tôi cầm.

Không bao lâu, một thư ký đem tài liệu đến, tôi cầm lấy tập tài liệu dày cộp xem qua, trên thực tế, ngoài hợp đồng lao động, bảo hiểm xã hội, tài liệu chi tiết sự cố xảy ra, giấy chứng nhận chất lượng máy, còn lại là tập dày về những bệnh án gồm giấy nhập viện và hoá đơn nộp tiền, đều là phô tô cả.

“Buổi tối tôi có chút việc, không dẫn các anh đi được, tôi gọi cô Vương đây đưa các anh đi, nếu có vấn đề gì, các anh cứ gọi vào máy cầm tay cho tôi nhé”. Ông Chu nói.

“Được!” Giám đốc Thôi đáp.

“Ông Chu, phiền ông ký giúp tôi vào đây”. Tôi đưa quyển ghi

chép điều tra cho anh ta ký.

Ông ta nhìn nhìn, thấy không vấn đề gì, liền hạ bút ký, rồi đưa quyển đó lại cho tôi “Việc này làm phiền các anh nhiều quá”.

“Vâng, chúng tôi cũng muốn giải quyết cho nhanh gọn”. Tôi vừa gấp quyển sổ lại vừa nói.

3

Khi cả ba người chúng tôi ngồi lên xe điều tra đến bệnh viện thì trời đã tối. Các y bác sĩ đều đã đi ăn cơm, không khí trong bệnh viện thật yên tĩnh. Hai chúng tôi đi theo tiểu thư Vương lên cầu thang màu trắng, đến trước một phòng bệnh. Sau khi đã chào hỏi y tá trực ở đó, chúng tôi đi vào phòng.

Đây là buồng đơn, trong phòng chỉ có một giường bệnh, nằm trên giường là một người toàn thân mặc quần áo trắng, hai tay dang thẳng ra, hai chân cứng đờ, không nhúc nhích chút nào. Trên đầu giường là chiếc bình ôxy và những dây dẫn khí xuống tận mũi anh ta.

“Anh ta chính là Lưu Văn Huy”. Cô Vương nói.

Tôi từ từ đi sang cạnh giường bệnh nhân, nhìn mặt anh ta, đã nhô hết cả xương ra ngoài, quầng mắt sâu hõm xuống, chỉ có hai mí mắt khép hờ, lộ ra nửa con ngươi đen trắng, anh ta hình như không cảm nhận được gì, trong khe hở con mắt, cứ như đang nhìn ra ngoài rình mò trộm cắp gì đó.

Mồm miệng anh ta khô và bị bong tróc giống như con rắn đang lột xác. Hai môi anh ta từ từ mở ra, lộ ra lỗ đen nhỏ bên trong, nhưng không nhìn thấy răng đâu, hình như mấy chiếc răng cửa đã gãy mất rồi.

Đây là lần đầu tôi tận mắt nhìn thấy người thực vật như thế này, anh ta nằm đó, ngay trước mắt tôi, khoảng cách rất gần và không có một chút gì là sự sống nữa, trong không khí tĩnh mịch như thế này, tôi cứ cảm tưởng như bàn tay đang dang ra kia sẽ sờ lên tôi bất cứ lúc nào.

Tôi nghĩ đến đây, bỗng trong người rợn cả tóc gáy.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng kêu lên “kèn kẹt”.

Tôi vội ngoảnh đầu lại, hoá ra là y tá đang đẩy cửa đi vào.

Chúng tôi hỏi về bệnh tình của anh ta và chỉ nhận được câu trả lời “Rất nguy hiểm”.

Lại hỏi cô ta chi tiết về nạn nhân sau khi nhập viện, chúng tôi thu thập tư liệu, rồi đi ra khỏi bệnh viện.

Bên ngoài trời đã tối om, bốn bề các tòa nhà đã chìm trong bóng tối, sự sợ hãi bắt đầu lan rộng.

Hai chúng tôi vội vàng cáo biệt tiểu thư Vương, và đi thẳng về nhà.

Chúng tôi ngồi trên xe cả buổi với cảm giác mệt mỏi, uể oải, riêng tôi thì thấy bụng bồn chồn khó chịu.

Giám đốc Thôi vừa lái xe vừa nói “Vụ án này phức tạp đây, nếu phải bồi thường thì cũng mất khá nhiều tiền”.

“Đúng rồi, nếu như hồi phục không tốt thì càng phiền phức hơn nữa, kiếm định là tàn phế, “người thực vật” là phải làm theo cấp tàn phế”. Tôi nói.

“Hơn nữa anh chú ý đến không, người bị thương lại có hộ khẩu

thành phố”. Giám đốc Thôi nói.

Tôi giở đống tài liệu ra, lấy tờ chứng minh nhân dân của anh ta xem, quả thật Lưu Văn Huy đúng là người Thẩm Quyển.

Hai năm làm quản lý bồi thường, tôi hiểu ngay ý của Giám đốc Thôi, người thành phố và người nông thôn mức bồi thường khác nhau rất nhiều.

Tôi thở dài dứt chứng minh nhân dân vào túi, dựa lưng ra ghế đằng sau, không nói gì nữa.

“Ngày kia là cuối tuần, nghỉ cho khỏe, đầu tuần sau xử lý. Vụ này không cần gấp”. Giám đốc Thôi nói.

“Được”, tôi mệt mỏi trả lời.

Không cần gấp, việc này tôi hiểu.

4

Ngày đầu tuần thời tiết vẻ ảm áp hơn, sáng sớm, tôi cầm những tập tài liệu của tuần trước đi vội về công ty, thiết nghĩ tập hồ sơ này làm đau đầu mọi người quá, lúc nào trên tay cũng cầm cặp da nặng trĩu.

Vừa bước vào công ty, đã gặp ngay Tiểu Hồ đi ra.

“Ấy, sao cuối tuần anh lại tắt máy cầm tay vậy?” Vừa nhìn thấy tôi anh ta đã hỏi luôn.

“Sao? Anh tìm tôi à?”

“Tôi muốn hỏi anh về vụ hồ sơ đó như thế nào rồi?”

“À, à, vụ hồ sơ đó à... như thế này vậy, buổi sáng tôi bận, buổi trưa đi ăn cơm tôi sẽ nói chi tiết cho anh hay, anh đừng vội”.

Tôi đi đến chỗ ngồi của mình, chưa ngồi ấm chỗ, chuông điện thoại đã vang lên. Tôi nhắc máy nghe, đó là ông Chu quản đốc xưởng.

“Tạ tiên sinh à, vụ hồ sơ đó xử lý như thế nào rồi?” Giọng của anh ta có vẻ gấp gáp.

“Hôm nay tôi vừa đến đây, đang xử lý, tôi sẽ làm nhanh cho ông”. Tôi nói.

“Tôi nói cho anh hay, hôm qua bố mẹ của Lưu Văn Huy đến xưởng của tôi, tôi nói thế nào họ cũng không nghe. Họ mở mồm ra đã đòi một trăm vạn, không những làm âm công ty lên mà còn dọa đi kiện nữa, các anh có thể xử lý nhanh giúp tôi được không, viện phí tôi đã phải chi hết hàng mấy vạn rồi”. Ông ta nói.

“Ông yên tâm, nếu họ đi kiện, thì một trăm vạn cũng không thể trụ nổi đâu, chúng tôi sẽ làm nhanh cho ông, các ông bên đó cũng nên làm tốt công việc với gia đình họ”. Tôi nói xong mấy câu, liền cúp máy.

Tôi âm thầm cảm nhận vụ này càng ngày càng rắc rối, vô tình những giọt mồ hôi chảy ra ướt cả trán. Tôi đặt ra ngày thứ 5 sẽ đem tư liệu về, viết trước chi tiết những sự việc thành một bộ, đưa đến bộ phận pháp vụ, yêu cầu họ cho một bộ ý kiến pháp luật, sau đó lại đưa đến đơn vị kiểm định hoàn chỉnh những gì có liên quan cho thoả đáng, giao cho bộ phận thẩm duyệt của bệnh viện, để họ cho ý kiến và phê chuẩn phương pháp điều trị.

Cả buổi sáng không lúc nào ngừng tay nghe điện thoại, hết giờ trưa tôi cùng với mấy người cùng bộ phận đi ăn cơm.

Tiểu Hồ tự nhiên lại đến ngồi cùng tôi, ngồi bên bàn ăn cơm, tôi

nói với anh ta: “Các bác sĩ đã hội chẩn và đưa ra kết luận ban đầu là có khả năng anh ta sẽ phải sống thực vật, không biết về sau thì như thế nào”.

“Thế phải bồi thường bao nhiêu tiền?” Tiểu Hồ hỏi.

“Chưa biết có đền bù hay không đền bù nữa, tôi xem ra vụ này không dễ gì mà đền bù, sau này anh sẽ biết”. Tôi nói.

“Cái gì?”

“Cứ như vậy thì nếu có phải đền bù thì vụ này cũng phải kéo đến nửa năm, vụ việc kéo dài làm cho người được đền bù không nhẫn nại được nữa, bắt buộc họ tự hạ số tiền đền bù mà họ đặt ra, lúc đó lại ký kết lại. Tính toán thời gian xong trước Tết cũng rất khó giải quyết, anh không phải lo lắng quá”. Tôi khuyên anh ta.

“Vậy là cần họ khởi tố?” Tiểu Hồ nói.

“Cần kháng cáo, có như vậy mới kéo dài được, nhưng họ cũng không hẳn là chịu đâu”. Tôi nói.

Tiểu Hồ lắng nghe tôi phân tích, nghe đến sau cùng thì thở phào một cái, gật gật đầu “Như vậy thì được, dù thế nào máy cầm tay của tôi cũng phải thay số, như vậy thì người của xưởng khuôn Hy Vọng Mới sẽ không tìm được tôi, tránh được họ là tôi đỡ vì tôi là người ở giữa rất khó xử lý”.

Bữa trưa cũng như mọi ngày, không cảm thấy có vị gì cả. Tôi và Tiểu Hồ sánh vai nhau đi ra khỏi nhà ăn, tôi cảm thấy anh ta có vẻ suy sụp. Đi lên cầu thang, anh ta bỗng quay đầu lại hỏi tôi “À, đúng rồi, bộ phận chúng ta đến Tết Nguyên đán có được nghỉ không?”

“Nghỉ ba ngày, nhưng sao vậy?” Tôi hỏi lại.

“À, hôm đó là sinh nhật của tôi, tôi muốn mời mọi người đến dự” Anh ta vui vẻ nói.

“Thật không? Hoá ra là như vậy, nhưng buổi tối ngày 31 tháng Mười hai bộ phận chúng ta đều ở lại công ty, cùng với bộ phận phê duyệt và bảo lưu làm thủ tục để chỉnh lý hồ sơ bồi thường, do vậy hôm đó mọi người đều phải ở lại làm, cho nên không có ai đi sinh nhật của anh đâu”.

“À, vậy sao? Vậy thì tôi đành phải ở lại công ty qua đêm để sinh nhật thôi, lại có các anh ở cùng”.

“Ha, ha, ha, như vậy là tốt rồi, xin chúc mừng sinh nhật trước nhé”.

5

Mấy ngày nay, ông Chu quản đốc xưởng khuôn Hy Vọng Mới cứ hai ngày một lần gọi thúc giục tôi, ngày nào tôi cũng phải đề đạt lên với bộ phận pháp vụ công ty và bên phê duyệt của bệnh viện, nói đến nỗi không còn lý do nào để nói nữa, lại khát lần khát lượt anh ta.

Ông Chu ngày càng bực tức, có một lần câu giận quá anh ta đang nói với tôi liền đập máy luôn.

Thực ra bên bộ phận pháp vụ công ty và bên phê duyệt bệnh án không có lý do gì xác thực cả, tôi không còn cách nào để xử lý nữa.

Nhưng tôi cũng hơi sốt ruột, cứ khát lần khát lượt như vậy thì cũng không được.

Một tuần sau, hai lần ý kiến lên, kết quả ý kiến làm tôi hơi suy

sự. ý kiến bên pháp luật và pháp vụ cho rằng, vụ này là do bên bảo hiểm chịu trách nhiệm, phải bồi thường cho người bị tai nạn đó, ý kiến bên chuẩn định của bệnh viện thì lại cho rằng, trước mắt tất cả viện phí đều do bên điều trị chi trả, như vậy thì cũng đúng, nhưng so với trường hợp từ trước tới nay thì lần này phải chi ra quá nhiều.

Tôi không thể đưa ra những số viện phí, hỗ trợ người bị nạn, lấy tiền nuôi người sống, tính đi tính lại, tôi kinh ngạc, đúng là phải đến những một trăm vạn.

Tôi viết một bản Báo cáo, trình lên Giám đốc Thôi. Ông ấy cầm bản Báo cáo, bỗng sững sốt phát cáu lên.

“Bản Báo cáo này tạm thời cứ để ở chỗ tôi, tôi còn phải trình lên trên”. Giám đốc Thôi nói.

Bản Báo cáo lại bị kéo dài thời gian xem xét.

Nhưng không hiểu tại sao, ông Chu quản đốc đó lại không thấy gọi điện đến nữa, đương nhiên tôi không thể gọi cho ông ấy được. Có lẽ họ chuẩn bị khiếu kiện chẳng? Thôi mặc kệ họ, khiếu kiện cũng tốt, để cho bên bộ phận pháp vụ họ đi xử lý.

Thoáng một cái, Tết Nguyên đán sắp đến, tất cả mọi người đều suy nghĩ sẽ đi chơi đâu với thời gian ngắn như vậy, và Tiểu Hồ đang chuẩn bị làm lễ tất niên bắc cầu giữa hai năm.

Ngày 31 tháng Mười hai đã đến, thời tiết ở Thẩm Quyển trong mấy ngày qua ấm áp hơn, bỗng nhiên lại thay đổi đột ngột, làm chúng tôi không ngờ tới.

Đến công ty rồi, tôi ngồi bên chiếc máy vi tính, tôi hắt hơi liên mấy cái, đúng lúc đó thì Tiểu Hồ đi vào, anh ta nhìn tôi cười, nói “Ai nhắc đến anh mà lại hắt hơi thế?”.

“Ai nhắc? Tôi nhìn lên màn hình máy tính, trước mắt tối om om, mơ mơ hồ hồ bỗng cảm thấy ngáy ngáy trong người.

Quả nhiên hôm nay lại vừa nhận được thông báo, tối nay phải cùng bộ phận bồi thường bảo hiểm, làm thâu đêm để kiểm kê.

Mấy ngày nay vẫn không thấy ông Chu gọi điện đến, làm tôi thấp thỏm không yên, không biết bên đó xảy ra chuyện gì. Lập tức, tôi bỗng nảy ra ý định gọi điện đến đó hỏi xem tình hình, nhưng lại không dám. Thôi vậy, thêm một việc thì cũng như mất đi một việc, lại kéo dài thêm ngày nữa vậy.

Buổi trưa thời tiết rất lạnh, mọi người đều muốn đi ra ngoài lấy cơm về ăn. Ăn cơm xong, tôi sang ngồi chỗ Tiểu Hồ, nhìn anh ta đang say sưa chơi trò chơi trên máy.

Tôi nói với anh ta “Sao? Hôm nay sinh nhật cậu tính sao đây?”

“Buổi tối không phải mọi người đều làm thâu đêm sao? Tôi nghĩ tôi cũng ở lại, tôi đã đặt mua bánh ga tô to lắm, sẽ đủ cho mọi người ăn”. Anh ta nhe những chiếc răng to của anh ta ra cười, nói.

“ái dà, đừng mím môi! Tôi vừa phát hiện ra, giữa hai chiếc răng to đó có chỗ hổng à?” Tôi nhìn răng anh ta cười.

Anh ta vừa cắn hạt dưa vừa chơi trò chơi.

“Răng gì mà lọt cả gió vậy”. Tôi vừa nói vừa đứng dậy đi.

6

Khi gần đến sẩm tối, trước giờ tan ca, tôi đi hỏi mấy người bên bồi thường bảo hiểm, họ đều nói làm không kịp, thì phải làm

thâu đêm là đương nhiên rồi.

Ăn cơm tối xong, tôi bò lên bàn tính nghỉ một chút, nhưng không hiểu vì sao mà trong lòng cứ hồi hộp cả lên, vừa chớp mắt một cái, trước mắt hiện lên một khuôn mặt tái nhợt, tôi nhìn kỹ, khuôn mặt đó mờ mờ ảo ảo không hiện rõ.

Tôi không biết là mình ngủ được bao lâu nữa, đang ngủ giật mình mở choàng mắt ra trước mắt tôi là một không gian tối om.

Tôi vội nhìn bốn bề xung quanh, nhưng vẫn không định được rõ hướng nào.

Tôi đang ở đâu đây?

Lúc này, bỗng từ trong không trung tối om vọng ra tiếng cười của rất nhiều người.

Tôi nhìn về phía đó, đó là hình bóng những người quen, họ cầm nến vây thành vòng tròn. Ngọn nến in hình bóng của họ chụm lại nhau. Và bóng tối xung quanh tan ra dần.

Trong đám người hình như có một người hai tay đang chấp vào nhau, mắt nhắm nghiền lại như đang cầu nguyện.

Tiểu Hồ? Và ngoài ra còn mấy người đồng nghiệp?

“Tiểu Hồ”. Tôi hướng về phía họ gọi, “Làm sinh nhật sao không gọi tôi với”.

Tôi đang định đứng lên đi sang chỗ họ, bỗng nhiên đám người đó cùng nhau ngoảnh đầu lại nhìn tôi, qua ánh sáng ngọn nến chỉ nhìn thấy những con mắt mà không có một động tĩnh nào.

Nhưng tôi không nhìn thấy rõ khuôn mặt của họ, da mặt họ trắng bệch, chẳng ra mặt mũi gì, giống như cái gì trát lên đó, bên

cạnh là mái tóc dài và đen xõa xuống.

Trong nháy mắt, bỗng tôi cảm thấy như có cái gì ấn nghẹt cổ họng, hai chân như xoài xuống đất.

Lúc này, Tiểu Hồ bỗng gạt mọi người ra, từ từ tiến lại gần tôi. Trên mặt anh ta lộ ra nụ cười thật kỳ quái, thò ra hai hàm răng khắp khểnh.

Anh ta đứng trước mặt tôi, giơ tay ra, vỗ vỗ nhẹ lên vai tôi...

Trong lúc này, tôi bỗng thấy cổ họng tôi đau nhói, “ái” tôi kêu lên!

Trước mắt là ánh sáng chói mắt, chỉ nhìn thấy Tiểu Hồ đứng ngậy ra trước mặt tôi.

“Tôi...” Tôi nhìn ngang nhìn dọc, hốt hoảng tột độ.

“Anh làm sao vậy?” Anh ta hỏi.

“Không... không sao, ngủ mơ rồi”. Lúc này tôi mới phát hiện ra rằng chân tôi tê ê ẩm.

“Anh ở đây... làm cái gì?”

“Tôi đến để gọi anh tỉnh dậy, Giám đốc Thôi sắp đến rồi, anh vẫn muốn ngủ tiếp sao? Nhanh dậy mau!” Anh ta nói xong liền quay người đi.

“Ồ”. Tôi nhìn đồng hồ, thì ra đã bảy giờ rồi.

Tối hôm nay, bộ phận quản lý bồi thường chúng tôi không có việc gì, chỉ còn đợi bộ phận phê duyệt là xong.

7

Do không còn việc gì gấp nữa, tối nay tôi dùng hết thời gian vào chơi trò chơi và lên mạng QQ, bàn tán chuyện thường ngày.

Đến khoảng mười giờ, bánh ga tô của Tiểu Hồ được đưa đến, chiếc bánh thật to, có ba tầng đủ để chúng tôi ăn no.

Tiểu Hồ để chiếc bánh lên một chiếc bàn trống trong văn phòng, chuẩn bị bắt đầu tiệc sinh nhật của anh ta.

Chiếc bánh ga tô làm không khí trong phòng chúng tôi nhộn nhịp hẳn lên. Bởi đúng lúc chúng tôi nhàn rỗi, mọi người đều đứng lên nhìn, đến bên chiếc bánh xem và nói chuyện thật thoải mái.

Thời gian vui vẻ nhanh qua đi, nhoáng một cái đã đến nửa đêm.

“Bắt đầu cắm nến nào!”

“Lấy bánh ra nhanh nào!”

“Nhanh một chút, mọi người đều đói quá rồi!”

Mọi người nói một câu nháo nhào cả lên.

Tiểu Hồ nhanh nhẩu mở hộp bánh ga tô ra, sau đó cắm những cây nến lên, mọi người đều giúp nhau đốt nến. Những ngọn nến phát ra ánh sáng bập bùng.

Lúc này không biết ai phát ra tiếng “phạch” một cái, làm tắt cả đèn trong phòng đều bị tắt. Xung quanh đều tối đen như mực, trong đám người đang vây quanh chỉ có ngọn nến le lói, khuôn mặt mọi người đều bị tối đen lại. Chỉ còn màn hình máy vi tính vẫn sáng, chiếu vào khuôn mặt chúng tôi trắng bệch.

Bỗng tôi cảm thấy cảnh tượng này rất quen.

“Ước đi”, mọi người đều cùng nhau nói với Tiểu Hồ.

Tiểu Hồ, chấp tay lại, mồm lẩm bẩm nói gì không rõ.

Không hiểu tại sao, tôi không nói ra được lời nào, chỉ trợn tròn mắt nhìn mặt từng người.

Dĩ nhiên trước mắt không có biểu hiện kỳ quặc nào cả. Tiểu Hồ hít một hơi thật sâu rồi thổi mạnh làm tắt cả các cây nến tắt, mọi người đều vỗ tay cổ vũ. Sau đó có một người đi đến bên công tắc điện, rồi lại có tiếng “phạch” một cái, lúc bấy giờ trong phòng bỗng chốc sáng rõ lên.

Tiểu Hồ nhổ nhanh những chân nến trên bánh ga tô, vút vào thùng rác ở dưới gầm bàn.

Có một cây nến bị rơi ra ngoài gần chỗ tôi, tôi đang định nhặt, thì Tiểu Hồ liền người xuống trước nhặt bỏ vào thùng rác.

Đúng lúc đó, tôi phát hiện ra bên cạnh thùng rác có hai miếng nhỏ nhỏ màu trắng loại chất rắn không thành hình gì cả rơi ở đó.

Tiểu Hồ cũng phát hiện ra, vút nến vào thùng rác rồi liền tiện tay nhặt luôn hai miếng chất rắn màu trắng đó.

“Cái gì đây?” Anh ta vừa nhặt vừa tự nói một mình.

Ngay lúc đó, tôi thấy “Phâng” một cái xuống đất, máu chảy vào trong não.

“Đừng động”. Tôi kêu to lên..

Giọng tôi kêu rất to, làm mọi người giật thót mình. Tiểu Hồ cũng bị giật nảy người liền đứng dậy trợn tròn mắt nhìn tôi, không

hiếu chuyện gì.

Tôi nghiền răng, liền cầm một cây nến soi xuống chỗ chất rắn màu trắng đó.

Mặt tôi bỗng biến sắc, sau lưng mồ hôi ướt hết áo, một tí nữa thì ngồi phệt xuống đất.

Đó chính là mấy chiếc răng.

Giám đốc Thôi là người nhanh nhất, đi lại ngay bên cạnh tôi, nhìn xuống dưới đất. Vừa nhìn thấy, sắc mặt anh ta thay đổi hẳn.

Anh ta liền đứng phắt dậy, vợ lấy tờ giấy bỏ, nhặt hai chiếc răng nhỏ trắng đó vào trong giấy và gói lại.

“Cái gì thế?”

“Có chuyện gì vậy?”

“Tạ Phi, anh vừa kêu gì vậy?”

Tất cả mọi người đều nhao nhao hỏi.

Chỉ có Giám đốc Thôi và tôi là biết rõ, hai khuôn mặt chúng tôi tái mét nhìn nhau, cảm thấy việc này không được bình thường.

“Không sao, Tiểu Hồ, nhanh đi cắt bánh ga tô ra đi”. Giám đốc Thôi bỗng nói to với mọi người.

Tất cả mọi người đều cảm thấy sự việc có vẻ nghiêm trọng, không khí vui vẻ vừa rồi có chút trầm xuống.

Tiểu Hồ vẫn bưng bình cắt bánh ga tô ra, vẫn vô tư đưa những đĩa bánh để vào tay từng người.

Mọi người cầm đĩa bánh của mình và im thin thít, không ai nói lời nào, họ đều nhìn nhau, không ai dám hỏi gì.

Tất cả mọi người đều đã ăn xong bánh, bỏ đĩa vào thùng rác rồi, người nào người ấy đều về chỗ của mình. Còn thừa nửa chiếc bánh không ai ăn tiếp.

“Tạ Phi, lại đây một chút” Giám đốc Thôi, ghé vào tai tôi nói nhỏ.

Tôi đi theo anh ta đến khu phòng rửa tay. Giám đốc Thôi đẩy cửa nhà vệ sinh, rồi vút bọc rãnh đó vào thùng rác, rồi trở lại.

“Tôi hỏi anh, rãnh đó là thế nào?” Anh ta trợn mắt nhìn tôi hỏi.

“Tôi không biết, tôi cũng đang muốn hỏi anh đây”. Tôi nói.

Giám đốc Thôi chau mày lại, không nói thêm lời gì nữa.

Rãnh của Lưu Văn Huy sao lại ở đây được?

Mẹ nó, gặp ma rồi...

“Không sao đâu, về chỗ đi”. Giám đốc Thôi nói với tôi, rồi sau đó quay về văn phòng làm việc.

Về ngồi trước màn hình không bao lâu, MSN của tôi lại nhận được liên tiếp mấy cửa sổ, đó là các đồng nghiệp hỏi tôi về chuyện vừa xảy ra lúc nãy.

Trong đó đương nhiên là có cả Tiểu Hồ. Tôi thiết nghĩ tạm thời không nói điều này cho ai cả, việc chưa rõ ràng mà nói với họ thì không hay.

Công việc chưa xong nhưng lúc đó cũng gần ba giờ. Tôi lên xe một mình đi về chỗ ở, người rất mệt, nhưng đầu óc tỉnh táo lạ thường.

Xe ô tô chạy bon bon trên con đường rộng thênh thang, hai bên đường khó mà nhìn thấy không khí Tết ban ngày, ngay cả người lái xe cũng không muốn nói chuyện.

Đèn trên đường không đủ chiếu tắt cả các ngõ ngách ở trên đường, để lộ ra từng khoảng tối đen sì.

8

Chuyện đó làm cho Tết Nguyên đán của tôi không lấy gì làm vui vẻ cả.

Ngày đầu tiên đi làm sau mấy ngày nghỉ Tết, việc đầu tiên tôi làm là đi ngay ra thùng rác nhà vệ sinh, nhưng lúc đó, thùng rác đã được đổ đi sạch sẽ rồi, bên trong không còn thứ gì.

Vụ bồi thường người bị nạn vẫn kéo dài. Khi tôi đang phân vân tại sao mà ông Chu quản đốc xưởng khuôn Hy Vọng Mới đó lại không sốt ruột, thì bỗng nhiên buổi chiều anh ta gọi điện cho tôi, nói với tôi rằng, Lưu Văn Huy không có khả năng hồi phục nữa rồi, bên phía bệnh viện đã đồng ý làm thủ tục ra viện, cho anh ta về nhà tự chăm sóc.

“Người bị nạn tình trạng bây giờ như nào?”. Tôi hỏi.

“Dự tính sống chẳng được bao lâu nữa”. Ông ta nói.

Đúng chiều nay, tôi và Giám đốc Thôi vội lái xe đi đến xưởng khuôn Hy Vọng Mới. Khi chúng tôi đến được đó thì ông Chu đã đứng đợi chúng tôi rất lâu rồi.

“Người bị nạn bây giờ ở đâu?” Chúng tôi đi vào văn phòng của anh ta, ngồi đối diện anh ta và hỏi.

“Tôi thuê phòng ngoài cho anh ta ở, hàng ngày bố mẹ anh ta đến chăm sóc”. Giọng ông Chu có vẻ không hài lòng lắm, “Các anh định thảo luận như thế nào đây? Bao giờ thì giải quyết xong? Cần bao nhiêu thời gian nữa?”.

Biểu hiện của Giám đốc Thôi hơi bối rối “Cái này thật khó nói, bởi vì trường hợp này tương đối đặc biệt, đã trình lên Tổng Giám đốc công ty rồi, đến bây giờ bên Tổng công ty vẫn chưa hồi âm, do vậy chúng tôi cũng muốn lắm”.

“Nên bồi thường thì bồi thường, không nên bồi thường thì không bồi thường, có gì mà muốn với không muốn! Nếu như Tổng công ty nói là không bồi thường thì các anh cũng không bồi thường phải không? Anh nói xem vụ này tại sao không bồi thường được?”.

“Không nói là không bồi thường, mà đây là công việc theo lộ trình sắp xếp của công ty rồi, tất cả đều phải thông qua Tổng công ty phê duyệt”. Giám đốc Thôi cười nhạt hai tiếng.

“Vậy thì anh phải nói rõ cho tôi cần bao nhiêu thời gian, lộ trình gì cũng phải có thời hạn đúng không? Ngày nào anh cũng khát lần khát lửa như vậy thì tôi làm sao mà chịu được! Anh xem, viện phí thì phải chi rất nhiều rồi! Vả lại bố mẹ bệnh nhân ngày nào cũng đến chỗ tôi làm ầm lên, nếu như xảy ra chuyện gì thì làm thế nào, ai chịu trách nhiệm?”.

“Như thế này vậy, nếu như ông thấy đối phó với bên gia đình người ta khó, thì ông ứng trước cho người ta một ít vậy...”

Câu nói chưa dứt thì ông Chu đã nói to làm ngắt đoạn câu nói: “Tại sao phải là tôi ứng ra, hừ, nếu tôi ứng ra rồi xong các anh nói là không bồi thường nữa, vậy là tôi phải chịu tất sao?”.

Trong khi đang nói, thì bên ngoài cửa có tiếng bước chân rầm rập đi tới, không phải là bước chân của một người, mà rất nhiều

người, những bước chân vội vàng ngày càng gần hơn. Chúng tôi liền quay ngoắt đầu hướng về phía cửa, chỉ nghe thấy tiếng “uỳnh uỳnh” một cái, cánh cửa bị đập ra, một người đàn ông trạc tuổi hơn năm mươi, tay cầm một thanh gỗ xông vào.

Tôi sợ hãi không biết đang xảy ra chuyện gì, thì anh ta đã đập thanh gỗ trước mặt chúng tôi gãy ra thành hai đoạn.

“Từ từ hãy nói, từ từ hãy nói!” Ông Chu xông lên phía sau anh ta giữ lại.

“Con tôi còn, anh còn, tôi còn!” Ông ta vừa kêu vừa vung đoạn thanh gỗ tứ tung như điên cuồng lên.

“Con tôi chết rồi!” Ông ta bỗng gào to và khóc lên.

Chúng tôi ai cũng ngây người ra.

Ông Chu từ từ đi sang ôm lấy vai và dìu ông ấy đi ra ngoài, lúc đó trong phòng chỉ còn lại Giám đốc Thôi và tôi.

“Về hãy nói”, Giám đốc Thôi hơi lo lắng.

Ngồi được mấy phút, ông Chu vội vàng trở về. Mặt anh ta khang khác, nhìn chúng tôi một lượt, sau đó ghé miệng ngời đối diện chúng tôi. Chúng tôi đang định hỏi tình hình, thì ông Chu bỗng hét toáng lên “Công ty bảo hiểm các anh khi đi thu phí bảo hiểm thì thúc giục người ta nhanh lắm, nhưng khi xảy ra sự cố thì cố tình kéo dài thời gian của người ta! Chuyện này mà không giải quyết cho nhanh thì chúng tôi sẽ trình lên trên! Các anh vừa nhìn thấy rồi đấy, tôi ngày nào cũng chịu hai, ba lần như vậy, công ty các anh phải chịu trách nhiệm!”.

Tôi và Giám đốc Thôi đều cảm thấy bối rối, liền cáo biệt anh ta trở về công ty, quá lúng túng. Sau khi đã định thần, Giám đốc Thôi lái xe đi về, đi được một đoạn, ông ấy bỗng tự nói một mình

“Chết rồi cũng tốt, không phải chịu tiền phí viện nữa”.

Tôi nhìn chăm chú đường phía trước, không nói lời nào.

“Không biết công việc này ai làm, làm thế nào mà nhà người ta lại như vậy, ông ấy nói.

Tôi thiết nghĩ Tiểu Hồ thật không may, anh ta cũng đang nơm nớp lo sợ.

9

Đến tối tôi ngủ không thấy ngon, cả đêm toàn mơ lung tung làm tinh thần mệt mỏi.

Ngày hôm sau đến công ty sớm, tôi mở máy vi tính ra, trong lòng không có hứng thú gì cho lắm, tiện tay tôi mở hệ thống OA của công ty, chỉ thấy trong đó có mấy bức thư mới. Mấy bức thư mới đó có đầu đề rất hấp dẫn... “Hoa Thủy Tiên chết”. Mới nhìn thì có vẻ kỳ quái: Tôi nhìn tên người gửi: “HYPERLINK” 153@***.com, không thấy quen. Nhìn bức thư giống như thư rác, định xoá nó đi, như lại nghĩ thế nào lại mở nó ra.

Trong bức thư chỉ có một câu đơn giản:

“Trả tôi tiền, tôi cần mua răng”.

Nhìn thấy hai chữ “mua răng”, tôi bỗng phát hoảng, dùng luôn ở đó và run lên, chỉ cảm thấy luồng hơi lạnh ma quái truyền từ đầu xuống chân.

Đó là Lưu Văn Huy về đòi tiền sao?

Nghĩ đến tiền, đầu tôi quay cuồng, hay là ông Chu, họ cần tiền,

mà cố ý dọa chúng tôi hay sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi hơi phân vân một chút, nhìn vào địa chỉ người gửi, “@” và “com” phía sau hơi lạ, tôi chưa bao giờ nhìn thấy địa chỉ như vậy, tôi phục chế nó lại, và dùng Google tìm kiếm.

Nhưng cuối cùng kết quả làm cho tôi sợ, không có địa chỉ nào như vậy trên mạng cả.

Tôi không chịu dừng lại, tiếp tục dùng phương pháp khác lục tìm, nhưng vẫn không tìm được.

Tôi cảm thấy hơi kỳ quặc, mồ hôi cứ tuôn ra, hình như tác giả của hòm thư này đang ở trước mắt tôi, đang nhìn tôi, đợi tôi hồi đáp. Tôi vội vàng tắt hệ thống OA.

Tôi đi sang bên bàn của Tiểu Hồ, xem anh ta đang làm hồ sơ bồi thường, tôi hỏi anh ta “Hôm nay hệ thống OA của anh có nhận được thư nào không?”.

“Thư gì? Tôi chưa mở hòm thư, anh đợi một chút”. Anh ta vừa nói vừa mở OA ra.

Kết quả, một loạt dòng chữ quen “HYPERLINK” 153@***.com” xuất hiện trên hòm thư mới.

“Nhìn thấy chưa?” Tôi chỉ vào các con số nói.

Tiểu Hồ vừa mở ra, nhìn các con số mặt biến sắc, run rẩy.

Bức thư này cũng chỉ có một câu đơn giản.

“Nếu không bồi thường tiền, răng trả răng”.

Đầu óc tôi u mê đi, không còn muốn nhìn anh ta nữa, liền vội

chạy sang phòng Giám đốc Thôi.

“Giám đốc Thôi, hãy xem OA đi”. Tôi nói nhỏ.

Ông ấy có vẻ hơi bực mình nhìn tôi, nhưng cũng mở OA ra.

Vẫn địa chỉ đó, nhưng câu chữ lại thay đổi.

“Răng của tôi, anh vớt đâu rồi?”

Tay của Giám đốc Thôi run lên bần bật, nhưng vẫn định thần nhìn vào màn hình xem lại câu đó lần nữa.

Lúc này Tiểu Hồ cũng chạy từ chỗ mình đến, nhìn chăm chăm vào đó, tinh thần cũng rất căng thẳng.

Cùng lúc đó cả ba người đều không nói gì, bỗng nhiên Tiểu Hồ nói ra một câu, “Gọi là cái gì “răng trả răng?” Sao lại bảo tôi “răng trả răng?”.

Tôi nói “Tôi cho rằng chuyện này có thể là ông Chu bên đó làm, nhưng vừa rồi tôi tìm hòm thư địa chỉ có đuôi là @***.com, nhưng không có hòm thư nào như vậy, chuyện này thật kỳ lạ”.

“Các anh cứ đi làm việc của các anh đi”, Giám đốc Thôi nói.

Tôi và Tiểu Hồ trở về chỗ của mình, tôi nhìn thấy Giám đốc Thôi cầm tập hồ sơ đi ra, nhưng một lúc sau ông ta lại quay trở lại, vớt tập hồ sơ vào chỗ cũ.

Buổi trưa đi ăn cơm, tôi, Giám đốc Thôi và Tiểu Hồ vô tình cùng ngồi một bàn, giống như một dây buộc ba chân vào nhau.

“Có người nào khác nhận được bức thư tương tự như thế không?” Giám đốc Thôi hỏi chúng tôi.

Tôi nói “Chưa nghe thấy ai, nếu như có ai nhận được thì họ sẽ nói với anh rồi”.

“Ừ... Sáng nay tôi đã báo cáo vấn đề này lên cấp trên, nhưng ý cấp trên vẫn muốn kéo dài thêm thời gian” để truy tìm thủ phạm. Giám đốc Thôi nói.

Ba chúng tôi nhìn nhau, không có ai muốn động đũa ăn tiếp nữa.

“Nói thực lòng, tôi cảm thấy chuyện này mà tiếp tục kéo dài thì không biết còn xảy ra chuyện gì nữa...” Giám đốc Thôi nói.

Nghe đến câu “xảy ra chuyện”, Tiểu Hồ có vẻ căng thẳng, há hốc mồm, im lặng.

Ăn cơm xong Giám đốc Thôi có việc phải đi trước, tôi và Tiểu Hồ đi cùng nhau về công ty, đi được nửa đường, Tiểu Hồ lo lắng nói “Anh bảo chúng ta có nên mua ít tiền giấy đốt không?”

“Mua cái gì?”

“Tiền giấy. Anh cho rằng bức thư đó là của người chết viết sao?...”

Câu nói đó làm đầu tôi đau ê ẩm.

“Đừng băn khoăn, mau trở về với thực tại đi”. Tôi nói.

“Không được, tôi phải đi mua, tôi tin như vậy, anh có đi không?”

“Không đi”.

“Vậy tôi đi đây, anh đừng hối hận nhé”. Nói xong anh ta quay người đi.

Tôi nhìn hình bóng của anh ta, trong người cảm thấy sần cả gai

ốc, chỉ thêm một giây thôi thì tôi xiêu xiêu lòng

Nhưng ngay lúc đó có nột cảm giác rất lạ chạy thẳng lên đầu, một chút do dự, tôi đã đi khuất vào trong góc nhà, tôi quay người đi về phía công ty.

Tiểu Hồ đi từ lúc đó mãi không thấy trở về.

10

Đến đầu giờ chiều đi làm, tôi phát hiện ra không thấy Tiểu Hồ đâu, sau đó là Giám đốc Thôi, rồi nhiều người trong Tổng công ty cũng đi tìm, đi hỏi các bộ phận khác, vẫn không thấy anh ta đâu.

Buổi trưa tôi ngủ, mơ mơ màng màng nghe thấy họ nói chuyện, bỗng giật mình tỉnh dậy, trong đầu “ùng” một tiếng. Lúc đó mọi người đều cho rằng có thể Tiểu Hồ đi xem xét ở đâu đó hoặc có việc gì đến muộn một chút, tôi cho đó là bịa đặt, nhưng cũng không ngăn được lời nói của họ.

Chẳng lẽ anh ta đi mua tiền giấy để đốt đến bây giờ vẫn chưa xong sao? Bỗng tôi lại nghĩ như vậy.

Tôi gọi vào máy cầm tay của Tiểu Hồ, thấy máy bị tắt.

Tôi linh cảm thấy chuyện này báo hiệu điềm xui xẻo.

Tôi mở lại hòm thư trong máy của Tiểu Hồ xem lại nội dung, là cái gì... “Nếu không bồi thường tiền, thì răng trả răng”?

Răng trả răng? Nghĩa là gì? Sao không trả cái khác?

Đến chiều Tiểu Hồ vẫn không thấy đâu.

Tôi nhìn sang bên chỗ Giám đốc Thôi nghe thấy chuông điện thoại kêu, nhưng mỗi lần nhắc lên ông ấy lại vội dập máy xuống.

Thoáng một cái lại đến giờ tan ca rồi, Tiểu Hồ vẫn biệt tăm hơi.

Cuối cùng, Giám đốc Thôi đi về phía tôi, hỏi:

“Đúng rồi, buổi trưa anh cùng với Tiểu Hồ ăn cơm xong, anh ta nói là đi đâu?”

“Chúng ta đi ra ngoài hãy nói”. Tôi nói với Giám đốc Thôi, và cùng đi ra ngoài.

Tôi đi ra đến đầu hành lang, ông ấy cũng đi theo tôi, vội hỏi “Sao?”.

“Anh ta đi mua tiền giấy, tôi đã nói anh ta đừng đi rồi”.

“Sao anh không nói sớm cho tôi biết?” Giám đốc Thôi hỏi.

“Tôi... tôi lại không nghĩ là chuyện nghiêm trọng như vậy”.

Giám đốc Thôi gật gật đầu, sắc mặt có vẻ hơi khác thường.

“Anh đi làm việc đi, để tôi nghĩ cách liên lạc xem sao”, Giám đốc Thôi nói.

Nếu như hai chúng tôi đi vào mà có chút không tự nhiên, thì các đồng nghiệp nhìn chúng tôi với con mắt tò mò, dò xét ngay.

Đến giờ về rồi mà Tiểu Hồ vẫn không thấy đâu.

Tất cả các đồng nghiệp đã đi về hết, chỉ còn lại tôi và Giám đốc Thôi, chúng tôi đều rất lo lắng.

Tôi đi qua, thấy ông ấy vẫn ngồi dựa vào ghế, mắt đang nhìn

chăm chú vào bức thư trong hệ thống OA đó, chau mày lại.

“Hoa Thủy Tiên chết... Hoa Thủy Tiên ...” Ông ấy tự nói một mình.

Tôi nhìn ông ấy rất lâu, rồi chào “Giám đốc Thôi, tôi đi về trước đây”.

Ông ấy gật đầu rồi lại nói với tôi “Anh cũng nên cẩn thận một chút”.

Một câu nói làm tôi cảm thấy lo lắng, tôi cũng gật đầu, và quay người đi ra.

Ngoài trời đã tối đen như mực, không biết trời mưa khi nào, tôi lại không đem áo mưa, mưa làm toàn thân tôi lạnh run lên. Bốn bề mọi người đều mặc áo mưa, và tất tả ngược xuôi.

Tôi không nhìn rõ mặt họ, cũng không biết họ tên là gì.

Trong đầu tôi bỗng nặng trĩu, mạch máu như muốn vỡ ra, có thể do mấy ngày nay tinh thần lo lắng nhiều. Tôi nhắm nghiền mắt, giơ ngón tay lên bấm bấm, sau khi mở mắt ra thì trước mắt tôi bỗng có một chiếc ô xuất hiện trong bóng tối. Tôi nhìn kỹ lại hình như người con trai đang giơ cao chiếc ô trên đầu, mặc quần áo màu ghi, thân thể gầy gò rúm ró, bước chân xiêu vẹo, ngật ngưỡng, lập cập tiến về phía tôi.

Tôi hơi hoảng hốt, sao người này cứ lơ đãng đi trong mưa như vậy? Tôi cố không muốn nghĩ nhiều, đi nhanh về phía trước, khi chỉ còn cách người đó một mét, thì vành ô của anh ta bỗng giơ cao lên, tôi chỉ nhìn thấy khuôn mặt gầy đầy xương không máu đang nhìn tôi. Bỗng tôi thấy quen quen, nhưng trong lúc đó không nghĩ ra là ai, khi đi ngang qua, tôi quay nhìn lần nữa, thì lại không nhìn thấy người đó đâu.

Tôi dụi dụi mắt, nhìn ngang nhìn dọc không thấy. Tôi rùng mình một cái, cố nhớ lại dáng người đó, cuối cùng lục hết trí nhớ ra, nhớ lại hình như Lưu Văn Huy! Là người thực vật vừa mới chết.

Nghĩ đến đó toàn thân tôi lạnh toát, liền chạy thục mạng đến chỗ đông người, vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn xem có thứ gì đi theo không.

Tôi chạy một hơi đến chiếc xe chật ních người, lúc đó mới dần dần đỡ sợ.

Về đến nhà, tôi liền vớt cặp xuống và lao ngay vào nhà tắm xả nước nóng. Khí lạnh trên thân thể bị nước nóng ngăn lại. Từng trận từng trận lạnh phát ra, tôi soi gương vuốt nước trên mặt, nhìn thấy hàm răng cứ cắm cặp va vào nhau.

Mẹ nó! Lúc này đúng là nhìn thấy ma rồi.

11

Tối hôm đó tôi ngủ không ngon giấc, sáng sớm đã dậy. Đi ra ngoài, việc đầu tiên nhớ là phải gọi điện cho Tiểu Hồ, nhưng điện thoại không thể liên lạc được càng làm cho tôi thêm lo.

Khi đến công ty thì thời gian không còn sớm nữa, tôi nhìn sang chỗ ngồi của Tiểu Hồ. Vẫn không thấy người đâu. Tôi để cặp lên bàn, đi sang phòng Giám đốc Thôi hỏi ông ấy “Tiểu Hồ vẫn chưa đến sao?”.

Ông ấy nhìn về chỗ ngồi của Tiểu Hồ, lắc lắc đầu, vẻ mặt sốt ruột.

Tôi nóng ruột nóng gan trở về chỗ ngồi của mình, chỉ nhìn thấy trên bàn toàn là những tập hồ sơ dày cộm, tôi làm nhưng không

để tâm lắm, lật lật những tập hồ sơ mới xem xem, lại là mấy vụ mới tiếp. Tôi nhắc điện thoại, nhìn số để gọi bên kia, để yêu cầu họ chụp ảnh hiện trường và fax sang cho bên này.

Một lúc sau, ước chừng thời gian, tôi đi đến bên chiếc máy fax, chuẩn bị nhận fax. Không lâu sau, tờ fax đã được gửi tới, âm thanh khởi động “ùng, ùng, ùng”. Tôi giơ tay ra chuẩn bị đón tờ fax. Máy fax bỗng ngừng hoạt động.

Tôi vỗ vỗ vào máy, nhưng nó không có phản ứng gì. Tôi liền kiểm tra đầu cắm và đầu nối dây điện, không vấn đề gì.

Tôi đành khởi động lại điện nguồn máy fax, máy fax lại vang lên âm thanh “ùng, ùng, ùng” lần nữa, sau đó mấy giây lại đứng im.

Xem ra không phải vấn đề là do điện nguồn, có thể bên trong bị mắc giấy, máy tự động dừng lại.

Tôi mở hộp đựng giấy ra, nhìn thấy phía trên máy bị một tờ giấy mắc nhãn nhúm ở đó.

Tôi lôi tờ giấy ra, nhưng do mắc chặt quá, kéo phía dưới không kéo được. Tôi lại phải tháo nắp nhựa đậy phía trên ra, cẩn thận kéo hộp mực ra, phía dưới có tờ giấy mắc thành đồng ở đó, tôi lấy tay kéo tờ giấy lên, xem cái gì mắc mà chặt thế.

Tôi kéo mạnh tờ giấy mới bật khỏi máy. Lúc đó có mấy thứ vụn vặt mắc ở đó lâu rồi tiện đó theo lên luôn, tôi lôi được để lên bàn.

Tôi vẫn cho rằng đã kéo được hết tờ giấy đó lên rồi thì thôi, quên không nhìn lại xem, lập tức thấy trong tờ giấy đó có hai chiếc răng hiện ra, làm tôi sợ hết hồn.

Tôi rút tờ giấy đang cầm trong tay, “á” một tiếng thật to. Tất cả mọi người trong phòng liền chạy lại vây xung quanh.

“Sao thế? Điện giật à?” Mọi người hỏi.

Tôi chỉ tờ giấy có hai chiếc răng trên bàn, lấp bắp nói với mọi người.

Đúng lúc tôi nhìn rõ lại, thì cũng là mấy người bạn gái đồng nghiệp cũng nhìn thấy kinh ngạc kêu lên, trong đó có người kêu “Đây... Đây sao lại giống của Tiểu Hồ thế?”.

Câu nói đó in luôn vào trong đầu tôi, làm tôi bần thần nhìn sang, chỉ nhìn thấy hai chiếc răng đó cũng hơi quen, răng hơi to, đó là răng cửa, hơn nữa ít người có răng cửa như vậy, tôi nhớ lại Tiểu Hồ đã từng nói, đó là do anh ta từ bé hay cắn hạt dưa nên nó như vậy...

Xem ra hai chiếc răng đó không phải cùng một hàm, nhìn như người đang sống bẻ nó ra vậy.

Tiểu Hồ anh ta?...

Tôi cảm thấy trên đầu như bị giội một chậu nước lạnh.

Giám đốc Thôi đi tới, xem kỹ tình hình xong, liền kêu to “Đừng có động vào, nhanh đi báo cảnh sát ngay”.

Lúc này mọi người mới tản ra và vội vã gọi điện cho cảnh sát.

Không đến mười phút thì cảnh sát đã đến. Tất cả mọi người trong văn phòng không ai nói gì, mọi người đứng thành nửa vòng tròn, xem cảnh sát chụp ảnh, lấy chứng vật, hỏi mấy người làm chứng. Hai chiếc răng của Tiểu Hồ được cảnh sát gói đựng vào túi ni lông nhỏ sau đó đựng vào túi da của họ.

Sau đó tôi và Giám đốc Thôi được mời đến đồn cảnh sát làm chứng, lấy lời khai.

Trong đồn cảnh sát tôi và Giám đốc Thôi ngồi hàng ghế phía sau cùng, không nói lời nào. Lúc đến đồn công an, người cảnh sát bỗng đập vào cánh tay của tôi, và hướng về phía tôi nói mấy câu không rõ lắm.

“Chuyện gì?” Tôi không nghe rõ, hỏi nhỏ anh ta.

“Răng... răng phải trả răng...” Anh ta nói.

Tôi run run, bây giờ mới nhớ ra là Tiểu Hồ nhận được bức thư ghi như vậy.

Đây chẳng lẽ “răng trả răng” sao? Tại sao Tiểu Hồ lại là người phải trả giá? Đây là chuyện rất quan trọng, đây đúng là ý nguyện của Lưu Văn Huy người đã chết đó...

Nếu thật như vậy, thì có báo cảnh sát cũng không có nghĩa lý gì...

Tôi trả lời câu hỏi của cảnh sát, tôi và Giám đốc Thôi đều nói những gì biết, và không thể để sót được một người, đó là ông Chu quản đốc xưởng khuôn Hy Vọng Mới, trong con mắt chúng tôi anh ta không thể thoát khỏi diện nghi ngờ. - Tiểu Hồ là nhân viên của công ty bảo hiểm, cũng là người đã trực tiếp đến ký hợp đồng với công ty họ

Từ khi chuyện phát sinh, ông Chu chưa được cầm số tiền bảo hiểm nào, bây giờ lại xảy ra chuyện của Tiểu Hồ như này. Thực ra ông Chu phải chịu nhiều phí viện như thế, lại bị người nhà của người chết quấy rối, có thể ông ấy quần lên đành phải dùng đến hạ sách, bắt cóc Tiểu Hồ, để uy hiếp công ty bảo hiểm bồi thường tiền.

Chúng tôi cũng đề ra ý kiến đó với cảnh sát.

Đồng thời nghĩ đến đó, tôi cũng có chút trách nhiệm, nếu như chúng tôi nhanh bồi thường cho họ những khoản đó kịp thời thì

Tiểu Hồ sẽ không phải gánh trách nhiệm như ngày hôm nay, đúng vậy!.

Bây giờ không rõ Tiểu Hồ đang ở đâu, việc này làm chúng tôi lo lắng. Răng của anh ta thì ở tay cảnh sát rồi, còn thân thể và các bộ phận khác có sao không?

Có lẽ, anh ta không còn trên thế gian này nữa.

12

Ngày hôm sau ông Chu bị mời đến đồn, cảnh sát gọi tôi và Giám đốc Thôi đến nhận dạng. Cảnh sát không bắt nhầm người, tôi và Giám đốc Thôi nhìn qua tấm kính liền nhận ra ngay anh ta. Ông ta ngồi trên chiếc ghế xalông, dáng vẻ rất bình tĩnh, đi quanh anh ta là một anh cảnh sát đang hỏi anh ta mấy câu gì đó, anh ta có vẻ rất bất bình với anh cảnh sát, một thời gian nói rất to. Tuy nhiên cảnh sát phải giữ anh ta thêm.

Đã qua mấy ngày xét hỏi, nhưng vẫn chưa có kết quả, ông Chu khẳng định là anh ta không có liên quan gì đến sự mất tích của Tiểu Hồ, cũng không thừa nhận đã để răng của Tiểu Hồ vào máy fax.

Do chưa đầy đủ chứng cứ nên cho cảnh sát rơi vào thế bí.

Đồng thời việc tìm cứu Tiểu Hồ cũng không có gì tiến triển, trong xưởng của ông Chu, nhà kho, xưởng nhà, nhà xí, vv... tất cả chỗ nào Tiểu Hồ có thể chui được, họ đều tìm lục lên hết, nhưng vẫn không thấy thân thể của Tiểu Hồ đâu cả.

Trong bộ phận công ty bảo hiểm chúng tôi sẽ có người bị nghi ngờ, nhưng không ai có thể biết là ai cả, càng dẫn đến sự việc phát sinh đó càng ngày càng mơ hồ, không hiểu do đâu.

Người nào cũng muốn tìm cho nhanh ra đáp án, trong lòng người nào cũng nơm nớp khi có ai hỏi đến vấn đề đó. áp lực đè nặng xuống, cuối cùng công ty chấp nhận bồi thường, hồ sơ nhanh chóng được ký hết, bao gồm, phí bệnh viện, tiền bồi thường người chết, bồi thường thương tật, bồi thường hơn một trăm vạn nuôi người sống, thanh toán một lần cho xưởng khuôn Hy Vọng Mới, sau đó xưởng này chuyển tiền cho bố mẹ của người bị chết. Từ nay không người nào nói đến chuyện này nữa.

Ngày qua ngày Tiểu Hồ vẫn chưa thấy trở về.

Thoáng một cái mà đã một tháng trôi qua, năm mới đến rồi, phía cảnh sát vẫn nỗ lực tìm kiếm, nhưng vẫn không nhận được một thông tin nào về Tiểu Hồ cả. Sống không thấy người, chết không thấy xác, làm cho tôi cảm thấy bồn chồn, khó chịu. Bộ phận chúng tôi tuyển một người đến làm thay công việc của Tiểu Hồ, nhưng hàng ngày tôi cứ nhìn thấy người đó ngồi ở chỗ Tiểu Hồ, tôi lại liên tưởng đó là Tiểu Hồ đang ngồi trước mặt tôi.

Tôi nghi ngờ có lẽ tôi sẽ bị chuyện này là ảnh hưởng tới thần kinh, và sẽ suy sụp tinh thần mất.

Còn mấy ngày nữa là đến Tết rồi, những người không phải là người Thẩm Quyến đều đang chuẩn bị hành lý về quê, tôi cũng là người ngoại tỉnh, cũng thu dọn hành lý, đặt mua vé trước để chuẩn bị về. Vé tàu hoả gần Tết không dễ gì mua được, gọi điện thoại đặt vé cũng không đặt được, phải đến trực tiếp để xếp hàng mua vé của ngày 27 tháng Mười hai âm lịch.

Phòng bán vé tàu có những mười mấy cửa bán, nhưng cửa nào cũng xếp hàng dài như đuôi rồng, xếp hàng đến tận trời tối đen vẫn chưa được.

Tốc độ xuất vé quá chậm, những người xếp hàng không thấy nhúc nhích về phía trước tí nào cả, đến lúc tôi cảm thấy chán

nản, tôi nhìn ngang nhìn dọc, đã xếp hàng những nửa ngày rồi mà mình vẫn ở mãi sau đuôi, bầu trời đã tối đen lại càng tối đen hơn.

Tôi nhìn đồng hồ trên máy điện thoại, đã gần 2 giờ sáng rồi, những người xếp hàng phía sau, ai cũng sốt ruột xoa tay, giậm chân, xuýt xoa vì lạnh, tôi cũng cảm thấy lạnh run người.

Lúc này, bỗng thấy người nào cũng nhích được một bước, có thể phía trước vừa xuất được một vé. Người được nhận vé đó vội vàng đón lấy chiếc vé trong tay nhân viên bán vé rồi đi sang một bên.

Tình cờ tôi nhìn thấy dáng đi của người đó rất quen, đang lúc tôi chú ý nhìn người đó, thì người đó bỗng rẽ quặt một cái, thoáng cái không nhìn thấy người đâu nữa.

Lúc đó bỗng tôi có phản ứng: Tiểu Hồ?.

Tôi nghĩ đến đó định gọi lên một tiếng, thì lại cảm thấy như vậy thật hoang đường, lắc đầu và quay người lại.

Tôi nghĩ có lẽ thần kinh của tôi quá mệt mỏi rồi.

Đừng nghĩ nhiều nữa, còn phải tỉnh táo để làm việc nữa. Không nghĩ đến Tiểu Hồ.

Tôi tự nói với mình như vậy.

13

Sau khi ăn Tết xong, công việc bận rộn lại bắt đầu. Ngày đầu tiên đi làm, tôi mở hệ thống OA của công ty ra, lần đầu tiên không thấy xuất hiện cái gì bất thường, hộp tin của ban lãnh đạo chỉ

nhánh công ty chuyển cho mỗi người chúng tôi nói, sau hai tuần nữa, trên Tổng công ty sẽ xuống chi nhánh công ty chúng tôi rút kiểm hồ sơ, yêu cầu mọi người phải chỉnh lý hồ sơ cho hoàn chỉnh.

Sau hai tuần, người của Tổng công ty đến. Hồ sơ của xưởng khuôn Hy Vọng Mới, trong phần trách nhiệm của năm ngoái, số tiền bồi thường nhiều quá mức, người thanh tra của Tổng công ty đương nhiên là rút trúng rồi, nói là chiều sẽ kiểm tra.

Tôi sẽ phải đi đến phòng để hồ sơ để lấy những tài liệu về.

Những cuốn hồ sơ rất nặng, rất dày, tôi phải cẩn thận rút từng tập từ trong tủ đựng hồ sơ ra, đem về bàn văn phòng, kiểm tra lại tỉ mỉ, xem còn thiếu tập nào không.

Tư liệu quá nhiều, nguyên hoá đơn điều trị ở bệnh viện đã mấy chục tờ rồi, mặt sau của phiếu điều trị là đơn xin bồi thường, giấy chứng minh nhân dân của người chết... tất cả những tư liệu đều đã đầy đủ. Tờ cuối cùng là tài liệu đơn bảo hiểm bản phô tô, tôi nhìn dưới góc phải, “Phương thức liên hệ với người làm bảo hiểm” viết một loạt những địa chỉ của Tiểu Hồ và cả số điện thoại di động của anh ta nữa.

Nhắc đến Tiểu Hồ, tôi lại thở dài lo lắng, sau đó gấp những tập hồ sơ lại.

Bỗng nhiên mắt tôi dừng lại ở số máy cầm tay trên tập hồ sơ.

Tôi đang nghĩ xem đây là số nào. Số này hình như tôi đã nhìn thấy ở đâu rồi ấy, rất quen.

Tờ đơn bảo hiểm này đúng là Tiểu Hồ ký tên, mã số của máy di động đúng là máy anh ta lúc đó cũng đang dùng.

Nghĩ đến đó, tôi cầm lấy điện thoại di động, kiểm tra lại số máy

của Tiểu Hồ, tất cả các số đều giống nhau.

Nhưng tôi nhớ là có lần Tiểu Hồ nói với tôi “Số máy của tôi, người của xưởng khuôn Hy Vọng Mới cũng không tìm được, tránh trường hợp họ đến gặp tôi vì tôi là người ở giữa để xử lý công việc, tôi lại càng khó xử hơn...”.

Nhưng thực ra, anh ta không thay số máy. Nếu như người của xưởng khuôn muốn liên hệ với anh ta cũng có thể tìm được anh ta.

Sao anh ta lại nói dối tôi?

Lại nghĩ đến hôm ở bến xe buýt tôi đã nhìn thấy một người giống dáng của Tiểu Hồ, tôi cứ thầm nghĩ, cảm thấy sự việc có thể có hướng để điều tra.

Tôi nói rõ với Giám đốc Thôi tình hình như vậy, ông ấy gọi điện luôn cho xưởng khuôn Hy Vọng Mới, nhưng bên đó không ai nghe máy.

Đến chiều, tôi và Giám đốc Thôi lên xe đi đến xưởng khuôn đó.

Trên đường đi, không ai nói câu gì, chúng tôi đều thấy sự việc không được tốt lắm.

Khi chúng tôi lái xe vào nơi mà cách đây hai tháng chúng tôi cũng đã đến, thì chúng tôi ngạc nhiên, tất cả nhà xưởng, văn phòng, kho... đều trống rỗng, trên cánh cửa lớn có chiếc khoá rất to, trên đó dán một tờ giấy trắng có viết ba chữ “Xưởng cho thuê”, ở phía dưới có lưu lại số máy liên lạc.

Chúng tôi ghi lại số máy đó và gọi đi, bên đầu dây có giọng người rất lạ trả lời, anh ta nói anh ta là chủ nhân của xưởng đó. Chúng tôi hỏi người chủ trước kia vẫn thuê ở đây bây giờ chuyển đi đâu rồi, anh ta nói xưởng khuôn Hy Vọng Mới trước Tết đã bán hết

các thứ và đóng cửa lâu rồi.

Trước và sau Tết, đó là thời điểm mà họ vừa nhận được tiền bồi thường.

Giám đốc Thôi tắt điện thoại, liền quay xe chạy một mạch về công ty, báo cảnh sát.

Cảnh sát liền cho đội quân điều tra theo hướng: Tiểu Hồ phạm tội lừa đảo.

Một tháng sau, Tiểu Hồ bị bắt tại quê ở Lan Châu cách đó hai tuần, trước khi bị cảnh sát bắt, anh ta đã đi cắm lại hai chiếc răng cửa.

Sau ba đêm liên tục tra hỏi, tâm lý của Tiểu Hồ cuối cùng cũng bị đổ sụp, tại đồn cảnh sát anh ta phải thừa nhận hết tất cả.

Hoá ra, anh ta lợi dụng thân phận mình là nhân viên nghiệp vụ bảo hiểm, đã cấu kết với “Ông Chu quản đốc xưởng đó” thuê xưởng và lấy danh nghĩa nhà xưởng cùng các thiết bị để mua bảo hiểm, họ cùng nhau nghĩ ra cách lừa công ty bảo hiểm để lấy tiền chia nhau.

Khi Tiểu Hồ vào trong bộ phận quản lý bảo hiểm làm, thì lúc đó máy móc mới đến, và từ đó đã có tay trong làm hồ sơ bảo hiểm sẵn. Một người ngoại tỉnh đến xưởng đó làm tên là Lưu Văn Huy, khi hiểu rõ hoàn cảnh của anh ta: đến đây một thân một mình, không có nơi nương tựa, từ đó ông Chu nhắm vào anh ta, sự việc hôm đó là do anh ta đã cố tình để điện bị hở ra ngoài, để dây điện cường độ cực mạnh để cố tạo cho anh ta bị điện giật sao cho thành sống thực vật, rồi sau đó sẽ chết. Sau khi xảy ra sự cố đó, ông Chu liền sửa giấy chứng minh nhân dân của anh ta thành địa chỉ ở thành phố Thẩm Quyến, tiếp sau là tiến hành đòi tiền bồi thường của công ty bảo hiểm.

Trong quá trình đợi bồi thường đã xảy ra tình trạng người nhà của Lưu Văn Huy gây rối đòi bồi thường, nhưng đó vẫn chỉ là do ông Chu thuê một số người nông dân đóng như vậy mà thôi.

Lại đến những bức thư bí ẩn trong hệ thống OA của công ty, đêm hôm sinh nhật Tiểu Hồ xảy ra chuyện chiếc răng của Lưu Văn Huy, và trong máy fax có chiếc răng của Tiểu Hồ... tất cả những chuyện đó đều do Tiểu Hồ tự đạo diễn tự đóng kịch mà thôi.

Tiểu Hồ vì sợ lộ thân phận nên không dám đi máy bay về nhà, nhưng đáng tiếc khi anh ta đi mua vé tàu thì bị tôi nhìn thấy.

Rất nhanh, Tiểu Hồ bị cảnh sát dẫn giải từ Lan Châu về Thẩm Quyến, giao cho cảnh sát Thẩm Quyến. Ông Chu sau khi biết Tiểu Hồ bị bắt mới thừa nhận hành vi phạm tội.

Mấy tháng sau, tất cả các báo đều đưa tin, vì cố ý giết người, ông Chu quản đốc xưởng Hy Vọng Mới và Tiểu Hồ đã phải nhận hai tội danh, và chịu hình phạt cao nhất là tử hình.

Khi tôi nghe thấy tiếng súng thì lúc đó họ đã gục đổ xuống rồi, không biết lúc đó răng của họ rơi đi đâu nữa. Không phải tôi nghĩ, mà họ lúc đó cũng cảm thấy không đau.

Không ai nghĩ rằng, rơi đầu xuống, lấy mệnh trả mệnh, răng trả răng, lại chính là hai người họ.

Sau khi tiến hành tử hình xong, thì Thẩm Quyến đã vào hạ, thành phố này lại chìm vào trong không gian tĩnh mịch.

Câu chuyện trong đĩa CD đã kể xong, không khí sợ hãi tràn ngập trong buồng lái làm cho người lái xe run lên bần bật.

Trong cặp kính trong suốt có gọng vàng, đôi mắt của Tạ Phi hiện lên vẻ hãi hùng.

Vừa nghĩ đến đĩa CD của Kiều Quân Á tặng cho anh, và câu chuyện kinh hãi vừa rồi, Tạ Phi vẫn cười nhạt, cho rằng cô ta kể chuyện sợ hãi dọa anh. Không nghĩ câu chuyện đó sẽ phát triển nữa, âm thanh trong âm hưởng đó lúc bổng lúc trầm, nhưng đó như là được truyền từ địa ngục đến. Anh ấy đang giơ tay định tắt âm thanh đó đi, thì bỗng phát hiện trong đĩa CD như có xác người chết thảm trong đất, đang quay với tốc độ cao.

Tạ Phi sợ quá, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy địa ngục mờ ảo đến phát sợ.

Thành phố này hoàn toàn bị chìm vào sắc màu ban đêm rồi, thời gian thấm thoắt, bỗng anh thấy mình lái xe đi ra đường khác, không phải đường về nhà, ma quỷ đưa đường hay sao, mà anh lại lái xe đến một nơi đất trống.

Bồn chồn, lấp đầy trong lòng Tạ Phi, anh cảm thấy muốn đi vệ sinh ghê gớm, ngồi xe đi cũng khá lâu, bốn bề là khu đất rộng mênh mông vắng vẻ, chẳng nhìn thấy có cái nhà vệ sinh nào cả.

Xe chạy bon bon rất nhanh, Tạ Phi nhìn thấy những công trình kiến trúc chưa hoàn thành, nó nằm trống trơ ra ngay cạnh đường đi của anh, như đang cười anh ta ngốc lảm.

Làm vào tường!

Tạ Phi thở phào một hơi, giảm xuống cửa dầu, rồi lên xe tăng tốc độ. Nhìn lướt qua một cái, anh bỗng nhìn thấy ngoài cửa xe bên trái vụt qua một bóng màu trắng, anh khẳng định mình đã nhìn thấy Kiều Quân Á.

Tạ Phi nhìn vào gương phản quang, thấy Kiều Quân Á toàn thân đầy máu đang ngồi trên xe.

“Quân Á” anh quay đầu lại, nhưng lần đầu anh không nhìn thấy gì cả. Trong xe của anh, ngoài anh ra không còn ai nữa.

Tạ Phi vẫn nghi ngờ, lại quay đầu lại lần nữa, loáng một giây, trong tiếng kêu rung của xe, Tạ Phi giật mình càng cảm thấy nhiều cái đáng sợ. Anh khẳng định sau xe anh không có ai, lại nhìn về phía trước, anh phát hiện ra Kiều Quân Á đang đứng trước xe anh!

“Mau tránh ra!”

Tiếng thét xé gan xé ruột, cộng thêm âm thanh đâm xe rất to, Tạ Phi đờ mắt ra nhìn người thân yêu của mình, bị lọt vào trong gầm xe của anh.

Mặt mũi thân thể bị dính vào xe, hai mắt trừng trừng ngửa lên đối diện với gầm xe.

Trời ơi! Lại một vụ tai nạn xe khốc liệt, tốc độ xe quá nhanh, do va đập mạnh quá xe bay sang bên lề đường, dầu trong ống dẫn dầu chảy ra tưới lên người, giống như sắp thiêu người chết.

“Uỳnh...”

Lửa phát ra, toàn thân chiếc xe chìm trong lửa, lửa cháy bùng bùng đốt hết tình yêu, đốt cả một đời thanh niên, đồng thời đốt cả những đồ chi li nát vụn tận đáy lòng 153.

Trong đống lửa, hình bóng chiếc xe đang từ từ biến dạng, chảy ra. Da thịt của Kiều Quân Á đang bị dung hoá, dây điện đang dần lộ ra trên cánh tay của cô ta.

Sản phẩm hoàn mỹ, bây giờ đang trở về nguyên hình 153, một người máy được tổ hợp rất nhiều dây điện xấu xí lằng nhằng quanh thân thể.

Ngửa cổ lên trời xanh như bị đè nén xuống, 153 bỗng phát ra tiếng cười đáng tiếc.

Tạ Phi chết rồi, lại một người yêu cô ta bị xoá tên trên thế gian này, cô đang thành công hoàn thành những gì mà chủ nhân của cô giao phó trách nhiệm.

153 không biết mình đã thành công với kết quả làm người khác rùng mình như vậy.

VI. Con búp bê

Hôm nay là ngày Đào Tử xuất viện, bộ phận cơ động tòa soạn không ít người, đều vội vàng đi đón. Thời gian nằm viện chỉ là làm cho cô thoát khỏi cảnh nguy kịch, người nhà cô đã đỡ cảnh hoảng sợ, cô cự tuyệt đi đến cảnh sát tiêu án, nói ra chuyện mất tích mấy ngày. Từ trước, đến nay, trên hồ sơ bên cảnh sát, Đào Tử vẫn là mất tích không rõ nguyên nhân.

Mọi người xung quanh không biết dụng ý của Đào Tử là gì, nhưng đều tôn trọng quyết định của cô. Làm việc gì, Đào Tử đều có cách nghĩ của cô. Tất cả những việc đó nếu giao cho bên cảnh sát trực tiếp làm thì tất cả trở thành công thức hoá hết, Đào Tử không muốn thành phố cô đang sống cùng người và máy móc có mâu thuẫn nhau.

Bị bỏ tù trong phòng thực nghiệm mấy ngày, Đào Tử tận mắt nhìn thấy vô số những người máy được phục chế lại, họ đều có mác ngoài là 153!

Nghĩ đến sản phẩm Kiều Quân Á sản phẩm 153 tốt nhất. Nếu như cảnh sát biết thì sẽ bị uy hiếp sinh mệnh hiện tại, Đào Tử không dám nghĩ hậu quả sau này như thế nào nữa. Khuôn mặt nguy hiểm đó chỉ xảy ra ở trong phim ảnh. Mấy cảnh sau, Đào Tử phải dựa vào lực của bản thân để giải thoát.

Trong mấy đồng nghiệp đến đón mình, Đào Tử không nhìn thấy Hồ Tử đâu. Khi mọi người và cô nói chuyện, cố gắng không nhắc gì đến anh ta, điều này làm cho Đào Tử hoài nghi.

“Tiểu Tôn, Hồ Tử hôm nay sao không thấy đến?” Chinh lý quần áo xong, Đào Tử kéo một người cùng trong bộ phận cơ động hỏi.

Tiểu Tôn bỗng giật mình, lắp bắp: “Hồ Tử ..., anh ta hình như thay mặt các đồng nghiệp tham gia tiệc chiêu đãi các ký giả”.

“Rốt cuộc cậu ta đang ở đâu?”

Giọng của Đào Tử bỗng to lên, ý của cô là có phải Hồ Tử đã xảy ra chuyện gì không. Cậu bé ngốc này nhất định là bị cô làm liên lụy rồi, bị Tần Xuyên dùng kế 153 tấn công rồi.

Những người xung quanh không ai dám nói gì, Đào Tử nhìn họ, yêu cầu họ nói ra “Mọi người nói thật cho tôi hay đi”.

Để an ủi, mọi người vỗ về cô, Đào Tử không yên tâm, cô không đành lòng nào để người bạn bất hạnh đó lại bị rơi vào cảnh hoảng loạn.

Bị cô hỏi dồn, cuối cùng một người trong ban “Báo cáo” đành phải nói cho cô hay:

“Hôm trước Hồ Tử bị xe đâm vào, hiện đang hôn mê trong bệnh viện”.

Đào Tử không nghĩ thế, cô phản lại câu nói của họ, Hồ Tử đang trong cảnh sống chết không hay.

“Hồ Tử phải chịu đúng cái cảnh giống hôm cậu ta cứu tôi từ trong phòng thực nghiệm ra vậy!”

Tất cả các đồng nghiệp đang ở đó đều thống nhất đồng tình, thời gian Hồ Tử xảy ra chuyện, trong phòng của bộ phận biên tập không có người ngoài vào.

Khi người bạn là Tiểu Tôn phát hiện ra anh ta gục ở trên bàn, đầu chảy máu, Hồ Tử đã không biết gì rồi.

Móng tay bấm sâu vào rất đau, Đào Tử nghiến chặt răng lại, cô biết đó chính là do 153 ảo giác hoá giống như nhân viên ở tòa soạn đã từng bị, bây giờ thâm nhập vào bộ phận biên tập, bóng

tối tràn ập vào Hồ Tử.

Tần Xuyên! Đây là nhà khoa học không chỉ có tính cách xấu, mà còn là người điên loạn, biến chất.

Ông ta muốn quét sạch thế giới này, không chỉ muốn tồn tại loại người tham lam dục vọng, mà còn là loại khát máu, ngay cả những người phản đối lại ý kiến của ông ta, ông ta cũng không bỏ qua!

Đào Tử không muốn nói nhiều nữa, sau khi xuất viện, cô mời mọi người đến nhà cô làm bữa liên hoan nhỏ. Đợi mọi người về hết, tới giờ đi ngủ, Đào Tử một mình ngồi bên chiếc vi tính mở bức thư rất dài ra xem.

Cô đã bị hôn mê mấy ngày, trước cô đã kịp viết toàn bộ ý nghĩ của cô vào bức thư, và lưu vào hòm thư riêng của mình, sau bốn mươi tám tiếng, nếu không có Đào Tử ở nhà thì nó sẽ tự động chuyển vào hòm thư gửi đi đến bộ phận biên tập của “Báo cáo”.

Nửa đêm, bốn bề đều tĩnh mịch.

Đào Tử tự nhủ, đêm nay sẽ khó ngủ đây. Qua đi sự náo nhiệt của ban ngày, con đường ban đêm vẫn không yên tĩnh. Trong thoáng mắt, bỗng chiếc xe màu trắng lái đưa Đào Tử đến một nơi vô số là mộng - phòng thực nghiệm 153 của Tần Xuyên.

Lại một lần nữa đứng ngoài phòng thực nghiệm tối om om đó, Đào Tử chỉ thấy căm phẫn và sợ hãi. ánh trăng xuyên qua đám mây dày chiếu xuống, bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng chó sủa.

Chít chít...

Căn nhà rách nát của Tần Xuyên, có người khách không mời đã mở cửa ra. Làn gió đêm bay theo, thổi vào cửa gỗ liên tiếp. Không ai nghĩ tới, đây lại là biểu hiện sự sa sút, ẩn chứa trong những tác

phẩm và vương quốc của anh ta. Khi Đào Tử bị trói ở đây, đó là lúc cô kinh hãi nhất trên đời.

Đào Tử không một chút do dự, đi thẳng vào trong căn phòng. Đạp lên thông đạo của căn phòng thực nghiệm đó, bỗng thấy dưới chân như có người giữ lại, Đào Tử lấy tay đẩy bức tường cho ánh sáng chiếu vào và quan sát.

Con đường dẫn vào trong phòng thực nghiệm có những dịch thể của người máy 153 chảy đầy ra. Nó như vừa được trải qua quá trình chế tạo, có chi tiết sai, hình thể dị dạng, giống như con người thời kỳ hình thành.

Đào Tử mãi mãi không thể quên được, trong mấy ngày bị trói ở đây, cô đã chứng kiến nhiều cảnh tượng như vậy rồi.

Những người máy này đều là sản phẩm một lần, nhưng Tần Xuyên vẫn nuôi nó trong phòng thực nghiệm. Ai mà dám làm cho nó nát vụn ra?

Đào Tử đi tiếp vào bên trong, điều đầu tiên là cô đã tìm được người cô tìm, đó là người máy 153, Kiều Quân Á!

“Tất cả những thứ phẩm 153, đều là do anh ta hủy bỏ sao?” Đào Tử hỏi.

Cái bóng của Kiều Quân Á quả là đẹp thật, trong nhân loại, cũng phải là giai nhân hoàn mỹ mới sánh nổi. Bóng cô ta nói với Đào Tử “Tại sao lại cấy vào thân thể tôi tính cách của con người?”

“Vì nhân loại mới có tình cảm, ông ta không nên lạm dụng nó.” Đào Tử giọng lạnh nhạt nói. “Bạn đồng nghiệp của tôi và Tần Xuyên không dây mơ rễ má, ngay cả họ cô cũng không tha, cô như vậy thì hiểu gì là tình cảm yêu thương?”

Kiều Quân Á bỗng nhiên cười rất to, cười như điên loạn. Giọng

cười của máy như phá vỡ bức tường, mặt trên hiện ra một bộ văn kiện tần số thị giác.

“Trên người tôi có lắp một đầu quay nhỏ như đầu kim”. Kiều Quân Á quay người lại, nhổ từ sau gáy ra một chiếc ống kính quay nhỏ xíu. “Khi tính cách con người chiếm hữu toàn thân tôi, thì nó đều trung thực ghi lại”.

Trên màn hình, Kiều Quân Á đang ngồi trong văn phòng, và người đẹp đó không có gì khác biệt, ảnh Thủy Tiên đẹp tuyệt trần, đang được đặt vào màn hình. Đào Tử nín thở, nhìn lên màn hình.

Lịch trình du lịch lần này, với cái tên không giống như ý nghĩa của nó. Trên màn hình hiển thị, hai chữ đỏ như máu đang dần dần hiện lên, chỉ có hai chữ, bao gồm cả đời của 153, tên của nó chủ định là “Búp bê”.

Buồn quá.

Tôi tắt trang mạng sự cố trên màn hình, hơi buồn ngủ.

Đối với công ty bảo hiểm mà nói, mấy ngày nay có chút bình yên. Không có việc gì làm, ngay bên bộ phận quản lý bồi thường cũng không có hồ sơ nào cả, nhàn rỗi quá cũng làm cho người ta cảm thấy bất an. Mọi người đều mở trộm trang mạng để chơi trò chơi. Chỗ ngồi của tôi tận trong góc, gần sát cửa sổ, phía sau là tường, có thể nói đây là nơi an toàn nhất, nên tôi lên mạng xem những câu chuyện kỳ quái, khủng bố một cách thoải mái.

Chẳng qua cũng chỉ có những nhân viên trong phòng chúng tôi bây giờ mới được nhàn rỗi như này thôi, những nhân viên nghiệp vụ thì hàng ngày họ đều phải đi ra ngoài.

“Quân Á, cô đang xem tiểu thuyết khủng bố gì vậy? Thành Thiên Khán à, sao không thấy dọa cho chết vậy?” Đồng nghiệp ngồi bên

cạnh như đang buồn nhìn sang tôi hỏi, làm cho tôi đang ngủ gật chợt tỉnh dậy.

“Ai, cái này có gì mà sợ, vẫn có thể xem được”. Tôi nói.

“Tên là gì? Cho tôi xem xem”. Mạc Như hưng phấn hẳn lên.

“Tự xem đi” Tôi phục chế lại trang mạng đó, và chuyển vào mạng OA sang máy cô ta.

“Mạc Như!”

Hai người đang trao đổi thì trên đỉnh đầu vang lên tiếng gọi làm chúng tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn, thì đó là Giám đốc - mỹ nữ Dương Lợi Lợi bộ phận nghiệp vụ 2 của chúng tôi! “Ngày mai đừng để cho tôi nhìn thấy, cô không nhận, tôi sẽ giúp cô nhận!” Dương Lợi Lợi gào thét lên một tràng, sau đó quay về chỗ của mình.

Tôi và Mạc Như ngây người ra một lúc, thở phào một hơi, lại để cho cô ta nhìn thấy chúng tôi đang xem mạng rồi, trước kia cũng thế.

Mọi người trong phòng đều bĩu môi, muốn cười nhưng không dám cười. Mạc Như tặc tặc lưỡi, rồi lại thè lưỡi ra, quay về phía tôi làm trò hề.

Mạc Như chỉ để trong máy cô ta mỗi búp bê con trai SD, hình tạo nên vừa khô lại vừa lạnh, theo như lời nói của Mạc Như thì “Thống soái hạ lệnh người không được bị bệnh”, Mạc Như thích như vậy, và thường mang trong người, mỗi khi đến làm là cô ta lại bày lên bàn. Tôi vốn không thích những đồ như thế, làm giống như thật, mắt to, lúc ẩn lúc hiện, giấu mặt, không dám nhìn người, sợ người. Mạc Như liền để con búp bê đó đặt ngay cạnh góc phải máy vi tính, hơi lệnh về phía tôi, đôi mắt đúng tầm nhìn về hướng tôi. Tôi ngược mắt nhìn qua một cái, bỗng

thấy da đầu nổi gai, liền quay mặt đi chỗ khác.

Thấy Dương Lợi Lợi không chú ý đến chúng tôi nữa, Mạc Như liền lại mở trộm mạng QQ, cô ta nhìn chăm chú vào màn hình.

Tôi nhìn nghiêng phác hình dáng đẹp của cô ta, bỗng nhiên thấy thương cảm. Mạc Như là người con gái đáng yêu, nhưng trước đây cô không biết giữ gìn thân thể. Mặt của người búp bê thò ra một nửa ngay cạnh mặt của Mạc Như, đôi mắt to và đen láy, đang hướng nhìn về phía tôi, ánh mắt rất hoang mang kỳ lạ.

Hoang mang? Trong tim tôi nghe thấy “lộp cộp” một cái. Xem lại cẩn thận, khoé miệng của búp bê nhè nhẹ mấp máy, nó biểu hiện trên mặt, không thể thay đổi được. Tôi chợt bật cười, đó chỉ là đồ chơi thôi mà, một khúc gỗ làm đồ chơi không có sinh mệnh trong đó.

Tôi không nhìn nữa, quay nhìn về màn hình chuẩn bị tìm một câu chuyện nào khác để xem. Mạc Như ngồi thẳng người lên, chớp lấy con chuột vi tính và khua loạn lên, biểu hiện sự nghi ngờ.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

“Không biết”, cô ta đang bận sắp xếp máy tính, ngày càng thấy hỗn loạn lên. Tôi quay đầu sang xem, trên màn hình của Mạc Như đang có bưu kiện thư cứ nhảy ra chữ Outlook từ cửa sổ đó ra. Một lúc sau thì tràn hết màn hình, không biết là xếp lên hàng bao nhiêu tầng nữa, Mạc Như tay vội chân loạn tắt nó đi.

“Cô làm cái gì vậy, đừng có mở lung tung hòm thư ra làm gì, chắc bị vi rút rồi.”

Tôi nhỏ giọng, Mạc Như nói như muốn khóc “Tôi không làm, tôi vừa mở ra chuẩn bị đọc truyện trên mạng thì bỗng nhiên bị như vậy. Tôi không mở hòm thư Outlook đâu”.

“Thôi kệ nó, cứ tắt máy đi xem sao”.

“Tắt không được, lúc này tôi thử rồi không được, người bảo dưỡng máy cũng không mở ra được, lần này thì chết rồi”.

Cả hai chúng tôi loay hoay nửa ngày mà vẫn không tìm ra cách chữa. Ổ cắm ra ở dưới gầm bàn, thì lại không dám đi sang để nhổ cắm lại, chỗ đó phải đi qua chỗ ngồi của Dương Lợi Lợi. Đúng lúc đó thì tất cả các máy trong phòng đều bị dừng lại hết, chỉ còn lại mỗi một cửa sổ đứng giữa màn hình, chúng tôi đang ngây ra, thì cửa sổ đó bỗng nhiên nhảy lên và phóng to ra lấp đầy màn hình.

Tôi và Mạc Như nhìn nhau rồi đi xem địa chỉ của hòm thư đó, hiển thị lên là 153@***.com, không có gì đặc biệt lắm, còn có hòm thư có cái tên kỳ quặc hơn nữa, đó là “Hoa Thủy Tiên chết”, nội dung thì lại không có gì.

Mạc Như chau mày lại hỏi “Ai mà rồi hơi vậy, ăn cơm no quá nên sinh ra bệnh sao”.

Vừa nói, vừa di con chuột để đóng hòm thư đó lại.

“Đợi một chút, đó là cái gì vậy?” Cô ta đang đóng cửa sổ đó, bị tôi ngăn lại hỏi. Tôi nghi ngờ cửa sổ ở giữa màn hình kia, ở đó có một chấm đen nhỏ, giống như bị một giọt mực rơi xuống đó, đứng giữa xung quanh là màn hình trắng.

Mạc Như lấy tay lau lau màn hình, nhưng chấm đen đó vẫn nguyên.

“Kỳ lạ thật, tôi vẫn cho rằng màn hình bị bẩn. Thử tắt bức thư đó đi xem còn hay không?” Cô ta nhìn tôi có vẻ không hiểu. Tôi lắc đầu nói “Thôi kệ nó, bây giờ tắt hết cửa sổ đó đi. Sau đó xem máy có bị vi rút không, nếu cứ vội mà không diệt vi rút thì sẽ xảy ra vấn đề đấy, cô có thể hơi buồn đấy”. Mạc Như xệch môi, cố ý làm

vẻ thật xấu xí buồn cười, bị tôi đánh cho một cái, lúc đó mới bắt đầu đi tắt cửa sổ trên màn hình đó.

Tôi cũng mặc kệ cô ta, quay về chỗ ngồi của mình.

Bỗng nhiên trong văn phòng có người kêu thất thanh lên, quay đầu nhìn, thì ra đó là Dương Lợi Lợi. Chỉ nhìn thấy cô ta chân tay lúng túng đang đứng trước màn hình, mắt kính hải đang nhìn vào màn hình.

Mạc Như nhoài người sang xem, vui mừng trước tai họa người khác, nói “Ha, ha, tôi thấy giống nhau vì bị vi rút rồi”.

Tất cả mọi người trong văn phòng cũng nhoài cổ để xem, không có ai đến giúp hoặc quan tâm cô ta một chút.

Được một lúc, thì tiếp đó có mấy tiếng kêu sợ hãi của mấy người trong phòng, tất cả đều nhìn vào màn hình của mình, mọi người trong văn phòng lúc đó đều hoảng loạn.

“Quân Á...” Trong cảnh hốt hoảng, nghe thấy Mạc Như cao giọng gọi tôi.

“Quân Á!”

Tôi chưa kịp đi, lại nghe thấy tiếng gọi hốt hoảng của cô ta vang lên.

“Sao vậy?”

Mạc Như kéo tôi đi, chỉ tay lên đó và nói “Cô, cô xem đây là cái gì vậy?”

Tôi nhìn sát lại, không khỏi ngạc nhiên. Cửa sổ hòm thư của Mạc Như vẫn chưa đóng xong, vẫn còn sót lại mấy cái nữa, trong bưu kiện hiện lên phác họa hình đầu, mà không có mặt mũi.

Tôi nhìn về phía Mạc Như, cô ta nói “Lúc nãy chúng ta tắt cửa sổ thứ hai chẳng phải có một chấm đen đó sao. Lúc bắt đầu tắt không chú ý, nhưng khi tôi tắt, tôi phát hiện ra mỗi bức thư đều có chấm đen đó và nó ngày càng to ra, giống như một bức hoạ đang được hoàn thành... tắt mãi đến bức cuối cùng thì nó ra như thế này...” Mạc Như nuốt nước bọt, vẻ hơi sợ hãi. Tôi cũng cảm thấy hơi rờn rợn, cầm lấy chuột và tiếp tục tắt những cửa sổ còn lại, tắt mỗi một bức thư lại thấy bức sau hoàn chỉnh hơn bức trước, đến bức cuối cùng, hình đầu đen của bức hoạ đó, cuối cùng cũng hoàn chỉnh hiện trên màn hình, vẫn chỉ là hình khuôn mặt trắng toát.

Đường nét rất rõ và màu sắc đậm nhạt, truyền thần bức hoạ giống như một người nào đó, chỉ có mỗi không thêm mặt mũi vào, ý nghĩa là gì?.

Tôi ngắm hình đầu đó, Mạc Như cũng nhìn xem. Một lúc sau, Mạc Như nói “Quân Á, cô có nhìn rõ không, hình khuôn mặt này trông rất quen... hình như đã nhìn thấy đâu rồi, nhưng chưa nghĩ ra là ai, tuy chưa có mặt mũi nhưng hình dung mắt rất giống anh ta”.

“Đừng nghĩ lung tung”. Tôi cười đau khổ, mắt liếc sang nhìn con búp bê của Mạc Như, ánh mắt nó như xuyên thấu qua mấy bức tường, trong lòng cảm thấy sợ hãi. Tôi cầm lấy con chuột muốn rê nó sang phía bên phải cửa sổ để lưu nó vào nhưng mãi không bấm được.

“Người tạo ra vi rút này, cũng thật kỳ quái, vẽ đầu người lại không có mặt mũi để cho người khác xem”. Mạc Như bỗng cười lên như bị thần kinh, tóm lấy tay tôi đang cầm con chuột và di sang cửa sổ cuối cùng rồi bấm tắt, sau đó khởi động phần mềm diệt vi rút, rồi chạy đi thông báo cách diệt vi rút, dạy họ nếu bị vi rút máy tính thì nên xử lý như thế nào.

Tôi nhìn cô ta chạy đi chạy lại làm việc ấy, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu. Mạc Như rõ ràng rất sợ hãi, cô làm như vậy được chẳng qua là cố kìm chế không biểu hiện ra ngoài mà thôi. Hình như trong phòng không khí căng thẳng được hạ xuống, mọi người có vẻ đã bình tĩnh lại, chỉ có mỗi cách của Mạc Như, họ nhổ ổ cắm nguồn điện ra. Nhưng khi cắm lại và mở máy tính bưu kiện đó lại hiện ra.

Mãi đến trưa mới khắc phục lại bình thường được. Không có ai muốn quan tâm đến hình đầu người, trong khi đó, nhiệt tình như Mạc Như, một bức họa hình khuôn mặt người trắng bệch thì càng có cái gì đáng quan tâm.

Cả buổi trưa tôi và Mạc Như toàn thảo luận về hòm thư. Trình tự diệt vi rút vừa rồi không kiểm tra bệnh, không kiểm tra các văn kiện còn hay mất.

Thật kỳ lạ, máy máy bị vi rút Outlook trong đó lại không có bưu kiện này, ngay cả trên mạng cũng không có hòm thư đó. Thảo luận mãi đến đầu giờ chiều đi làm, chúng tôi vẫn chưa tìm ra đầu mối.

“Thôi mặc kệ nó, hai chúng ta bị thần kinh rồi, một chút hòm thư rách cũng làm mình ra nông nổi này, lại không phải là chuyện chết người”, Mạc Như vươn người ra ghế kêu lên.

Tôi giật mình, cười nhạt “Đúng rồi, nghĩ cho cùng mình cũng rồi hơi thật”.

“Nhưng nghĩ lại xem, “Thủy Tiên chết” rốt cuộc ý câu đó là gì?” Giọng của Mạc Như bỗng trầm hẳn lại, “với sự vật và tên đẹp như vậy, sao lại có liên quan đến cái chết?”.

“Tôi làm sao mà biết được”.

Mạc Như nhún vai, đúng lúc muốn nói điều gì, thì cánh cửa bỗng

bị mở ra, một cái đầu thò vào. Nhìn thấy chúng tôi, lập tức cái đầu ấy đứng thẳng lên, nói sang sảng.

“À, vẫn chỉ có hai người.”

Mạc Như nói có vẻ không hài lòng “Thật phí lời, không phải anh cũng biết hai chúng tôi buổi trưa nào mà chẳng ở trong văn phòng này”.

Người đến đó là Lô Phương đồng nghiệp cùng trong đội nhân viên nghiệp vụ chúng tôi, mấy ngày nay toàn đi một mình ở ngoài, hầu như không nhìn thấy bóng dáng đâu cả. Anh ta không muốn đấu khẩu với Mạc Như, giơ cánh tay về phía tôi, nói.

“Kiều Quân Á, cô xem tôi đem cái gì cho cô này?”

Tôi liếc nhìn anh ta, không nói lời nào. Lô Phương có vẻ hơi lúng túng, Mạc Như liền nói với tôi “Tôi nói cho cô hay, một chút lịch sự cũng không có”.

Thấy tôi không ngẩng đầu lên, cô ta nói với Lô Phương “Đưa cho tôi xem xem, là cái gì vậy”. Không cần đợi Lô Phương trả lời, cô ta tranh lấy, vừa kêu vừa đấm đấm tôi “À, đây là bánh sôcôla mà cô vẫn thích ăn đấy”.

“Ai thích ăn đồ này”. Tôi đứng phắt dậy, cũng không thèm nhìn Lô Phương, đi luôn vào trong phòng rửa tay. Để lại ánh mắt thất vọng của Lô Phương và sự bất bình của cô gái đã giúp anh ta mở bánh ra, đó là Mạc Như.

Lô Phương không phải là người không tốt, tôi rất hiểu tâm tính anh ta, chỉ là chúng tôi không hợp nhau. Nếu có cố cũng không có kết quả gì, do vậy tốt nhất đừng có quan hệ. Tôi đứng ngắm tôi trước gương, bỗng phát hiện ra mình như muốn khóc.

Một lúc lâu, tôi mới từ từ đi ra. Trên hành lang thật yên tĩnh, có

một người đứng ở đó, tôi không chú ý, liền đi qua. Phòng rửa tay ở đầu hành lang, giáp với đường vào phòng của Ban Giám đốc và Tổng Giám đốc, phòng hội nghị vv..., đi đến đầu hành lang bên này mới là văn phòng của chúng tôi. Là một gian phòng to, có ba đội nghiệp vụ đều tập trung ở trong đó.

Các đồng nghiệp đều đã đến đầy đủ, nhìn thấy tôi đi vào, có khoảng năm đến sáu người đứng dậy vây quanh tôi.

“Nhìn thấy chưa, nhìn thấy chưa?”

“Ái dà, thật là đẹp...”

“Cô chào anh ta chưa, anh ta là người tốt đấy”.

Tôi bị hỏi ong cả đầu. Ồn ào một lúc tôi mới hiểu lúc nãy đi qua hành lang thấy có một người đứng đó, đấy chính là chủ nhiệm mới được điều về phòng nghiệp vụ chúng tôi, đó là cấp trên của chúng tôi.

Mấy hôm trước họp Tổng Giám đốc cũng đã nói rồi, nhưng hôm nay đến công ty để ra mắt trước. Tôi trở về bàn của mình trong văn phòng.

“Cô thấy anh ta như thế nào?” Mạc Như hỏi.

Tôi biết ngay là cô ta sẽ hỏi tôi như vậy, cô là hoa ngọc nổi tiếng của công ty chúng tôi. Nhưng Mạc Như lúc này rất trầm ngâm, thậm chí còn hơi chút sợ ngây người ra.

Tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên, không biết cô ta có bị làm sao không “Không sao, lúc nãy cúi đầu suốt”.

Mạc Như nhìn chăm chăm lên bàn vi tính trên bàn trên, rất lâu mới đưa mắt, bỗng nhiên quay người lại nắm lấy tay tôi.

“Quân Á, cô biết anh ta giống ai không? Anh ta, anh ta...”

Tôi vội an ủi cô ta, nói “Đừng hồi hộp như vậy, nói từ từ nào, anh ta làm sao?”

Mạc Như lắc đầu, ánh mắt có vẻ sợ hãi, nhưng lại có vẻ vui mừng “Anh ta, anh ta giống bức hoạ chiều nay trong máy vi tính đó, đó là bức hoạ không có mặt mũi”.

“Sao lại thế được”. Tôi giật mình nói. Mạc Như vội nói “Thật đấy, cô nhìn anh rồi sẽ thấy, rất giống, anh ta chỉ cần thêm mắt vào là giống hệt “.

Cô ta ngày càng bị kích động, càng nắm chặt tay tôi hơn “Quân Á, anh ta đến rồi! Tôi là người đợi anh ta suốt..., bức hoạ trong bưu kiện nói với tôi anh ta đến rồi”.

“Máy của mấy người kia bị vi rút đã có thể nhận được rồi, sao còn mỗi máy của cô chưa được”

Mạc Như không để ý tôi đang nói gì, vẫn tiếp tục nói “Là ngu ngôn, không phải là bệnh vi rút! Tôi đợi thành công rồi, chính là anh ta, đúng, anh ta, không phải ai khác...”.

“Cô đang mơ hồ nói cái gì vậy?” Tôi bỗng nhiên hất tay cô ta ra, cất cao giọng nói.

Mạc Như vẫn gập gáp nhìn tôi, hình như kêu gọi tôi hãy tin cô ta.

Tôi chịu không nổi liền nắm lấy vai cô ta lắc lắc “Cô uống nhầm thuốc rồi, vẫn còn mơ hồ cái gì?”

Mạc Như thấy tôi không tin, thất thân cười lên.

“Cô ta không uống nhầm thuốc đâu” bỗng nhiên có tiếng nói vọng đến. “Khi tình yêu đến đều như vậy đấy. Người không hiểu

thì cho là cô ta điên, chỉ khi nào dính vào rồi mới biết được, điên như vậy là quý lắm đấy, thậm chí điên cũng không bày tỏ hết được, tan xương nát thịt không có gì là lạ cả”.

Tôi quay đầu lại nhìn, thì đó là Lô Phương. Anh ta đứng sau Mạc Như, im lặng nhìn tôi, trong ánh mắt hiện lên vẻ ôn hoà và đau đớn không giấu nổi.

Tận đáy lòng như phát run lên, khí lạnh hình như biến thành gió hàn thấm sâu vào bên trong, từng đợt từng đợt cứ ăn sâu vào da thịt, đau nhói.

Tôi quay người đi, để tránh ánh mắt của Lô Phương.

Mạc Như cũng trấn tĩnh lại ngồi trong thế giới riêng của mình. Có lẽ Lô Phương nói cũng đúng, những người theo đuổi tình yêu bao giờ cũng phát điên, đó là tình cảm rất mãnh liệt, khi nào muốn bay lên như con thiên nga.

Cả buổi chiều mọi người chỉ bàn luận đến Chủ nhiệm mới khi nào thì đến ra mắt cho mọi người xem mặt, không khí trong phòng náo nhiệt lên như nước đang sôi, nóng đến mức có thể luộc chín người được. Chỉ có mỗi tôi ngồi một mình bên bàn và xem trang mạng.

Tôi quay đầu lại xem, nhìn thấy Dương Lợi Lợi đi vào, giọng ngọt như mía lùi “Cả nhà yên tĩnh nào, tôi giới thiệu với mọi người một chút, đây là chủ nhiệm mới của bộ phận nghiệp vụ chúng ta tên là Vương Tử Di...” cô ta quay người để cho một người con trai khoảng ba mươi tuổi tiến về phía trước, hướng về phía chúng tôi mỉm cười “Chào mọi người”.

Quả thật đây là người đàn ông khá điển trai, khuôn mặt ra khuôn mặt, dáng ra dáng, khí chất phong độ không khuyết chỗ nào. Tất cả mọi người trong văn phòng đều trầm trồ kêu lên, Dương Lợi Lợi vênh mặt đứng cạnh Vương Tử Di, ra vẻ mình cũng không

thua kém gì.

Tôi ngồi trong góc phòng, cười nhạt lên mấy tiếng. Vương Tử Di mỉm cười lướt mắt qua một vòng, ánh mắt xuyên qua mọi người sang đến tôi.

Thật là một người con trai được lắm. Tôi cũng mỉm cười rồi quay đi. Vương Tử Di hình như ngỡ người ra một lúc, rất nhanh lấy lại tư cách ban đầu.

Khách khí nói với mọi người mấy câu, Dương Lợi Lợi nhiệt tình tiễn anh ta đi ra. Cả văn phòng lập tức ồn ào lên một trận cười nói rôm rả.

Tống Lan và Trương Vân Xuyên là hai người đàn bà thập thành có tiếng ở công ty, nhìn thấy Mạc Như như nhìn thấy rắc rối quá lớn.

“Con hồ linh tinh chết tiệt này, định câu anh ta đây!” Mạc Như hằm hằm đi về, nghiêng răng nghiêng lợi chửi. Tôi cười nhạt, tiếp tục xem câu chuyện trên màn hình. Mạc Như không thấy tôi phản ứng gì, mới cong môi ngồi xuống.

Con gái đúng là một loài vật kỳ quặc. Tất cả cũng chỉ vì yêu, yêu cái gì đều không biết rõ nữa, có thể chết đi sống lại không có trí lý gì cả. Giống như Mạc Như vậy, chỉ là người con gái đơn thuần đáng yêu thôi, không hiểu vì sao mê muội điên loạn đã thâm yêu người chủ nhiệm mới đó.

Không phải mộng tưởng nào cũng có thể thực hiện được. Tôi nghĩ rất nhiều và nói với Mạc Như. Tôi cũng biết là cô ta sẽ không nghe, nhưng tôi muốn đánh thức cô ta tỉnh mộng sớm, càng sớm càng tốt.

Ngày lại ngày trôi đi, chuyện của hoa Thủy Tiên không làm cho chúng tôi có kết quả xấu nào, vì công việc quá bận rộn nên mọi

người cũng quên dần.

Hơn nữa trong một đồng hoa tươi nhồi đúc cho Vương Tử Di cũng không làm cho anh ta thất vọng

Điều đó càng làm cho những cô gái trong công ty càng thêm mê mẩn, sùng bái anh ta. Tôi không biết anh ta làm được như thế nào, nhưng đối với nhân viên nghiệp vụ thì không ngừng đem được nhiều khách hàng về, không phủ nhận được thành tích của anh ta.

Chỉ có Mạc Như không giống tôi, không tỉnh ngộ mà ngược lại, cô ta càng lao vào vòng yêu say đắm.

Những người tinh mắt đều nhận ra Vương Tử Di và Dương Lợi Lợi có quan hệ ngày càng thâm thiết, Dương Lợi Lợi hầu như không lúc nào là rời Vương Tử Di, học những điều hay tốt ở Vương Tử Di. Nói ra thì buồn cười, nhưng đúng là như vậy, trong phòng có Tống Lan và Trương Vân Xuyên đi đầu trong đội ngũ hoa hậu, vẫn phải nuốt nước bọt khi anh ta đi ngang qua, cung gương kiếm rút. Mạc Như ngược lại không tham dự.

Lô Phương cũng biến đổi. Từ hôm tôi không nhận bánh sôcôla của anh ta, anh ta cũng không nói gì, dĩ nhiên là đối với tôi rất tốt, nhưng cũng không đề cập gì đến chuyện tình cảm nữa. Điều đó làm cho tôi có chút thất vọng.

Con gái thật hèn, nhiều lúc tôi tự nghĩ như vậy.

Chả thế ư, hãy nhìn Mạc Như, Tống Lan và Trương Vân Xuyên xem, họ đều như vậy, cả bản thân tôi nữa.

Không khí trong văn phòng vẫn yên tĩnh, tôi ngồi ngây ra trên chiếc ghế, nhìn ra bên ngoài cửa sổ trời dần dần tối lại, hình như trời sắp có mưa.

Phịch.

Phía sau vang lên một âm thanh như có đồ vật gì rơi xuống, tôi quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Mạc Như đứng trước màn hình của cô ta, hai hộp cơm vừa mua về bị rơi xuống chân, cơm bắn tung toé ra đất.

“Sao vậy?” Tôi đứng lên.

Mạc Như chỉ vào màn hình, cả bàn tay của cô ta run lên bần bật “Nó... bức thư đó lại đến rồi”. Tôi liền tiến đến, chỉ nhìn thấy trên màn hình giống như lần trước, những cửa sổ bức thư chồng chất lên nhau, trên cùng vẫn là một chỗ để trống.

Địa chỉ người gửi vẫn như cũ “153@***.com Thủy Tiên chết”.

“Lần này lại là cái gì đây?” Mạc Như run lên bần bật, bỗng nhiên cô nhớ ra cái gì, liền bắt đầu tắt cửa sổ thư kiện đó đi.

Tôi biết, cô ta kỳ vọng đến cửa sổ cuối cùng sẽ hiện lên khuôn mặt của Vương Tử Di. Như vậy cô ta mới muốn tiếp tục mơ tưởng.

Nhưng kết quả lại làm cho cô ta thất vọng, trên bức thư không hiện lên khuôn mặt của Vương Tử Di mà là một hình bóng người khác.

Tống Lan.

Mạc Như như ngây ra ở đó.

“Sao lại là...? Sao lại là cô ta?”

“Sao không phải là cô ta?” Tôi cau mày lại. “Tôi đoán người làm ra vi rút hoa thủy tiên này chắc là người trong công ty, nội dung bức thư, đương nhiên cũng có thể là của người nào đó trong

chúng ta”.

Mạc Như lắc lắc đầu, nói “Nhưng họ làm ra vi rút này với mục đích gì? Lẽ nào chỉ là để chơi?”

“Có lẽ là muốn thể hiện tài hoa của mình hoặc là muốn thử xem bút mực của mình có nét không”. Tôi cười đau khổ xoa xoa tay.

Mạc Như vẫn nhìn chăm chú vào màn hình, ánh mắt không giấu nổi vẻ sợ hãi, tôi cầm lấy hộp cơm đồ và lại đi mua hộp khác.

Mưa đã thành vũng nước to, mưa từ chiều vẫn không ngớt, những người đến công ty làm đa phần đều có áo mưa để đi về, làm cho văn phòng rất lộn xộn. Cũng may là những người lãnh đạo hôm nay đều đến muộn.

Tôi ngồi vào chỗ của mình, nhìn họ đang vội vàng, những người đồng nghiệp đều ở rất gần, có người còn ở với bố mẹ, vì vậy trưa nào họ cũng về nhà ăn cơm. Chỉ có tôi và Mạc Như nhà hơi xa, cho nên ngày nào cũng ở lại công ty. Nhưng Mạc Như vẫn còn tốt chán, cô ta còn có người nhà, còn có bạn, không như tôi, một mình cô độc sống giữa thành phố, không có ai quản tôi, thậm chí muốn có một bờ vai để tin để dựa cũng không có.

Mấy năm rồi, tôi đã quen với cảnh buồn tẻ này, tôi tự kiểm chế tất cả những dự vọng để có thể giữ thăng bằng và yên ổn đến ngày nay. Dự vọng là con ma tàn nhẫn, nó có thể đẩy bạn tiến lên, cũng có thể làm bạn tàn tạ đi.

Tôi thở dài.

Đang nghĩ, bỗng bên phòng thay quần áo vọng đến một tràng kêu thét lên. Mọi người trong văn phòng đứng cả lên ngậy ra, ngớ ngác nhìn nhau.

Tiếng kêu thất thanh vẫn vang lên, có mấy người đồng nghiệp

vừa chạy vừa kêu thét lên. Trương Vân Xuyên sắc mặt không còn giọt máu chạy ra, tay chỉ về phía phòng thay quần áo.

“Sao thế?” Chúng tôi đều ngược nhìn.

“Tổng... Tổng Lan bị ma nó trói lên người rồi...” Trương Vân Xuyên nói, rồi òa lên khóc.

Nghe cô ta nói vậy, mấy người trong văn phòng không dám bước tiếp.

“Ban ngày ban mặt, làm gì có chuyện đó”. Tôi buột miệng nói ra một câu và từ trong đám đông, đi thẳng đến phòng thay đồ. Gặp luôn đồng nghiệp Tiểu Châu chạy ra, ngăn tôi lại và nói “Chị Kiều, đừng đi vào đó...”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không biết, lúc này tất cả mọi người đều ở đó thay quần áo, Tổng Lan đến sau nhất, không hiểu tại sao tự nhiên kêu lung tung lên, vô người lung tung, và như muốn giết chết chúng tôi”, mọi người sợ Tổng Lan liền chạy ra hết”.

Bây giờ bên phòng thay đồ đó không có động tĩnh gì nữa, chỉ có bên văn phòng một nhóm người đang túm tụm vào nhau bàn tán. Xem ra chỉ có một mình Tổng Lan đang ở trong phòng thay đồ. Tôi đập nhẹ vào cánh tay Tiểu Châu đang chỉ, ý nói là đừng có sợ, và từ từ tiến vào trong phòng thay đồ. Mấy người gan to cũng đi theo sau tôi.

Cánh cửa phòng thay đồ mở rất to, hình như lúc này người nào chạy ra đó đã động vào công tắc, làm đèn bị tắt mất, tôi đứng giữa cửa nhìn vào, không nhìn rõ đồ vật gì trong đó.

“Tổng Lan”. Tôi lấy giọng gọi to, không có tiếng trả lời, tôi lấy tay sờ công tắc điện.

Cạch một tiếng, đèn được bật sáng, hiện ra trước mắt là một đồng các thứ lộn xộn.

Trong phòng thay đồ diện tích không rộng lắm, hai bên cạnh tường là hai chiếc tủ đựng quần áo, ở giữa chỉ còn lại một lối hẹp làm đường đi, trên sàn nhà bây giờ lộn xộn lung tung toàn là quần áo, có một số cánh tủ vẫn đóng, nhưng không thấy bóng của Tống Lan đâu. Đằng sau, mấy người đồng nghiệp đi theo thì thâm liên tục.

“Người đâu rồi, không biết cô ta chạy đi đâu rồi nhỉ?”. “Hay là... nấp trong tủ quần áo rồi cũng nên”.

Tim tôi cũng không thoát khỏi run, nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ bước tiếp vào trong, nhìn rất kỹ càng các góc. Bỗng phát hiện ra một cánh cửa mở và có đôi chân từ trong đó thò ra, đứng trước chiếc tủ đó, quần áo rơi đầy dưới chân, thế mà lúc này chúng tôi không ai nhìn thấy.

“Tống, Tống Lan phải không?” Tôi mạnh dạn gọi to, đôi chân đó vẫn không động đậy gì, vẫn ẩn sau cánh tủ. Mọi người lúc này đã nhìn thấy, chúng tôi nhìn nhau, nhưng không dám lại gần.

Đang nghĩ xem nên làm như thế nào, đột nhiên trong sự tĩnh lặng đó vọng ra tiếng cạch cạch làm thót tim, không có gió, sao cánh tủ đó cứ từ từ động đậy, nghiêng hướng về phía chúng tôi, và được mở ra.

Tôi không đứng vững được, lùi phía sau một bước, nhìn chăm chú người từ phía sau cánh tủ lộ ra.

Đúng là Tống Lan rồi.

Nhưng chỉ thò ra mỗi một nửa người, còn nửa trên đầu thì bị lấp trong tủ quần áo, bị đóng quần áo vùi mất mặt, có lẽ bị chết rồi

mới không động tĩnh gì như vậy.

Tim tôi đập thình thịch, cẩn thận gọi lần nữa, Tống Lan vẫn không phản ứng gì.

Tôi đang định từ từ đi lại, thì bỗng nhìn thấy người cô ta dựng thẳng đứng lên, nhoáng một cái mềm nhũn ra và đổ ịch xuống đất, bất động.

Tống Lan chết rồi, tôi nhìn thấy mặt cô ta lần này là lần cuối cùng.

Mặt cô ta thâm tím lại, mồm há hốc, mắt trợn ngược lên, trợn về đúng hướng tôi, nước bọt trắng xoá từ trong mồm cô ta chảy ra, ướt đầm cằm, trên mặt cũng hàn thành đường máu đỏ tím, tay của cô ta vẫn tóm lấy cổ của mình, như cố lấy hết sức để hít thở.

Một tiếng thét thất thanh từ phía sau, mấy người đồng nghiệp sợ quá chạy như điên ra khỏi phòng. Tôi ngậy người ra nhìn, hai chân không nhúc nhích được nữa, một tốp người chạy vào, lúc đó tôi mới hồi tỉnh và run lên bần bật, đa phần những người lãnh đạo đã đến, lúc đó con gái con trai đều ngó nghiêng trước mắt tôi, toàn cảnh hiện trường trở nên hỗn loạn.

Tôi co rúm lại trong góc phòng, cảm thấy tim như muốn nổ tung ra, sợ hãi và thấy khó chịu. Đang hoang mang nghe thấy tiếng của ai đó nói là tim của Tống Lan vẫn đập, mạch là 120, hình như cũng nhìn thấy bóng của Dương Lợi Lợi và Vương Tử Di. Tống Lan bị khiêng lên cáng đưa đến bệnh viện.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô ta làm sao rồi?” Vương Tử Di không biết quay lại khi nào, nhìn thấy tôi vẫn đứng ở trong phòng thay quần áo đó, cúi đầu hỏi, tỏ vẻ lo lắng.

Nhìn thấy biểu hiện đó, tôi dần dần tỉnh ngộ, không được mê muội quá đối với người con trai như này.

“Xin lỗi chủ nhiệm Vương, tôi không biết, tôi đến đã thấy như thế này rồi”

Tôi mặc kệ anh ta đứng ở đó, đi ra ngoài. Những người vây quanh phòng thay đồ đó cũng tản ra hết.

Trong lòng tôi không biết phải làm như thế nào, không phải là mùi vị gì lắm, trước mắt vẫn còn đó cảnh đau thương chuyện Tống Lan vừa xảy ra.

Đứng một lúc, vừa đi ra khỏi phòng thay quần áo, đám người chắn khuất bóng Mạc Như đứng phía hành lang xa xa, mặt không có biểu hiện gì nhìn về phía phòng thay quần áo. Tức khắc nhìn thấy khoé miệng từ từ mở ra, dưới quầng mắt phát ra một ánh sáng hoang mang kỳ quái.

Tôi bỗng cảm thấy kinh hãi.

Mắt thần của Mạc Như, giống như người búp bê không sinh mệnh trên bàn của cô ta, ánh mắt đó như xuyên qua tất cả chướng ngại vô hình và có hình, điên loạn như muốn cắt tất cả các đồ vật ra nát vụn.

“Mạc Như “.

Tôi đi lại gần.

“Ừ!”, cô ta hơi giật mình, giống như vừa bị đánh thức dậy.
“Chuyện gì vậy?”.

“Cô ở đây làm gì?”

“Nhìn thấy nào nhiệt quá, tôi mới ra đây, trong phòng nhốn nháo cả lên. Đúng rồi, Tống Lan hình như bị bắt đi rồi phải không?”.

Tôi nhìn cô ta “Tống Lan xảy ra chuyện rồi. Tình hình, hình như không được tốt lắm...”.

“Ừ, vậy à”.

Mạc Như nhún vai, quay người đi vào văn phòng.

Tôi đi sau cô ta, nhìn hình dáng của cô ta, tự đáy lòng lại nổi lên sự sợ hãi.

Nhìn hình dáng thân quen này, hầu như lúc đó đều trở thành vô cùng lạ lẫm.

Sự sợ hãi quá lớn đó đã lan rộng khắp phòng.

Tống Lan chết rồi.

Đây là tin của Dương Lợi Lợi nói từ trong điện thoại đến. Tống Lan được đưa đến bệnh viện trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, cấp cứu hai tiếng đồng hồ nhưng không cứu được. Bác sĩ trực tiếp cấp cứu Tống Lan nói trên cổ Tống Lan có một vết thương rất nhỏ, tiếp sau đó đã tìm thấy trong quần áo của Tống Lan có con bọ cạp đã chết. Con bọ cạp này qua kiểm tra xác nhận là có nọc độc, hơn nữa nọc độc của nó vô cùng mạnh, bác sĩ chẩn đoán là Tống Lan bị trúng độc, đã tiến hành cấp cứu, nhưng không cứu nổi. Do đó bệnh viện đưa ra kết luận Tống Lan chết vì trúng nọc độc.

Tin này làm cho mọi người trong công ty càng thêm sợ hãi, không có ai dám đi vào trong phòng thay đồ nữa, phòng nghiệp vụ tạm thời ngừng hoạt động để vệ sinh lại toàn bộ, sợ ở đó còn giấu một cái gì đó. Trăn trở hai ngày, vẫn không phát hiện ra cái gì, tôi mới bình tĩnh được một chút. Công ty lại phải bồi thường một khoản khá lớn cho gia đình Tống Lan vì cô ta cũng mua bảo hiểm.

Trong văn phòng bao trùm một không khí ảm đạm buồn thảm, cái chết của Tống Lan như một hòn đá nặng trĩu đè lên tâm hồn mỗi người, làm chúng tôi không có hứng thú làm việc.

Không khí trong phòng làm việc cứ như nén chúng tôi xuống. Sau đó người làm cho tôi sợ hãi trong lòng lại là Mạc Như.

Mạc Như hoàn toàn thay đổi rồi.

Cô ta ngày càng trở nên bình tĩnh, trầm lại, thậm chí còn rất ít nói chuyện với tôi.

Lúc bận cô ta vẫn mạch lạc rõ ràng không lộn xộn, khi mà có thời gian rỗi, thì cô ta ngồi ngây ra, hoặc là nhìn con búp bê của mình, không biết đang suy nghĩ gì.

Mạc Như đột nhiên thay đổi làm cho tôi cảm thấy còn có một chút gì đó rất đau lòng. Buổi trưa cũng biến thành thời gian khó chịu của tôi, vì Mạc Như làm như người lạ, hàng ngày tôi xuống quán cà phê ngồi ở đó, hoặc là đi dạo trên đường phố.

Mấy lần gặp những bạn đồng nghiệp, họ đều hỏi giữa tôi và Mạc Như đã xảy ra chuyện gì, tôi chỉ biết lắc đầu. Tôi còn biết nói như thế nào đây? Chẳng lẽ nói là Mạc Như đã trở thành ma rồi sao?

Từ hôm Tống Lan xảy ra chuyện, Mạc Như đã đã không còn trong mắt tôi nữa rồi.

Lại là một ngày chim mây mật vải, toàn cảnh thành phố chìm trong một màn tối âm u. Không khí trước khi mưa to cảm thấy ngột ngạt quá, mở điều hoà cũng chỉ cảm nhận được không khí ẩm ướt mà thôi.

Trong văn phòng tràn ngập những tâm trạng chán nản.

Trương Vân Xuyên và khách hàng chửi nhau toáng lên, bị phó

tổng thuyết giáo cho một trận. Hai người con gái đồng nghiệp của ba bộ phận càng phát hoả hơn, mấy lần suýt hạ cẳng tay thượng cẳng chân với nhau.

Trong lòng tôi đã cảm thấy bất an, như sắp lại xảy ra chuyện gì đó.

Mạc Như không biết đi đâu rồi, tim tôi như cuống cả lên, ngây ra một chút rồi đứng phắt dậy, cũng không biết phải làm gì, tôi liền phóng thẳng vào trong nhà rửa tay. Đi qua phòng làm việc của Vương Tử Di, bỗng nghe thấy tiếng khóc thút thít vọng từ trong đó ra.

Là Trương Vân Xuyên, tôi dừng chân lại nghe.

Cửa không đóng chặt, tôi nghe bập bõm Trương Vân Xuyên nói với Vương Tử Di cái gì đó, không rõ nội dung. Nhìn qua khe cửa thấy Trương Vân Xuyên ngồi trên chiếc ghế xa lông, khuôn mặt vẻ ảm ức, khóc nức khóc nở như mưa. Một lúc sau nhìn thấy Vương Tử Di đi đến bên cô ta ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng cầm khăn lau đưa cho cô ta lau nước mắt, Trương Vân Xuyên tiện thể dựa luôn vào lưng anh ta, và lấy tay ôm vòng qua eo.

Tôi run run chạm vào cánh cửa làm cánh cửa phát ra tiếng động, hai người lập tức rời nhau, quay đầu lại nhìn. Tôi giật mình liền chạy một mạch về phòng làm việc của mình, tim vẫn đập thình thịch.

Trương Vân Xuyên rất nhanh đi ra, đem ánh mắt không hài lòng vào văn phòng dò tìm. Tôi cố làm ra vẻ trấn tĩnh không biết gì, cô ta nhìn lướt qua, không phán đoán được ra ai, tự ngồi vào chỗ của mình trong văn phòng.

Tôi thở phào một cái, nhìn thấy Mạc Như đi từ ngoài vào, hình như cô ta vừa đi rửa tay về.

Trên khuôn mặt Trương Vân Xuyên lập tức hiện lên vẻ thấu hiểu vừa tức vừa sợ. Cô ta chắc chắn cho là, người lúc này nghe trộm cô ta và Vương Tử Di nói chuyện là Mạc Như rồi.

Tôi có chút lỗi, từ từ trấn tĩnh lại. Sự buồn rầu cứ quanh quẩn ở đó, bên ngoài cửa sổ trời đổ mưa.

Buổi trưa, Mạc Như bỗng biến mất. Tôi mua cơm hộp về văn phòng ăn một mình, đang ăn, thì cánh cửa phòng bỗng bật mở ra, một thân thể ướt sũng, là Lô Phương đi vào. Nhìn thấy tôi một mình có vẻ không được tự nhiên lắm.

“Mạc Như đâu? Sao lại chỉ có mỗi một mình cô?”

“Không biết”.

Anh ta đi vào, nhìn ngang nhìn dọc, hỏi “Hai người có vấn đề gì vậy?”

“Không sao, không được tốt lắm”.

“Tôi cảm thấy dạo này Mạc Như cứ là lạ làm sao ấy. Hình như các cô cũng không nói chuyện với nhau thì phải”.

Tôi không cho rằng đó là chuyện để cười. Lô Phương thở dài một hơi “Hình như sau khi Tống Lan chết, rất nhiều người cũng thay đổi, như là không nhận thức được”.

“Vậy còn tôi?” Tôi nhìn anh ta, bỗng nhiên buột ra câu hỏi.

Lô Phương cười mỉm, ánh mắt hiện ra một tinh thần thật khó tả.

“Cô vẫn thế, không thay đổi gì, vẫn đẹp, vẫn tốt, vẫn rất nhiều người thích”.

Anh ta nói xong, rồi tự nhiên cười lên, rất nhanh cầm lấy áo mưa

rồi đi ra.

Trong văn phòng lại chỉ có một mình tôi, tôi nhìn ra cánh cửa, bản thân người, quay mắt nhìn sang chỗ của Mạc Như xem có để con búp bê người đó không, từ trong đồng giấy lộn xộn đó thò ra cái đầu và đôi mắt nhìn thấu sang.

Tôi quay ngoắt đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt không dám nhìn tiếp vào đó nữa.

“Cô làm sao vậy?”

Tiếng nói của Mạc Như làm tôi trở về thực tại, không biết cô ta đi vào văn phòng khi nào, không tiếng động, không nói gì, đứng ngay sau lưng tôi.

“Không sao”. Tôi vội lau sạch mồ hôi trên mặt. “Đúng rồi, sáng nay Dương Lợi Lợi bảo tôi hỏi cô làm xong tư liệu đó chưa, cô ta nói chiều nay cần”.

“Chỉ xong rồi, nhưng chưa in ra, quên mất rồi”.

Mạc Như không hỏi thêm tôi gì nữa, tự đi mở máy tính ra, chuẩn bị in tài liệu. Những chứng từ tư liệu trên bàn đều được cô ta dọn rất nhanh, rồi đặt lại con búp bê người đó.

Vẫn là chỗ cũ, con búp bê người đó vẫn hướng về phía tôi nhìn, trên môi lúc nào cũng như muốn cười.

Tôi cúi mặt xuống, không dám tiếp tục nhìn con búp bê đó nữa.

Máy in kêu “kít, kít” mấy tiếng, Mạc Như đã in xong đồng tài liệu và xếp vào nhau, vừa xếp vừa nhìn nhìn, nhưng không thu gọn vào nhau, cũng không ghim nó lại, người cứ ngậy ra và ngồi xuống, mân mê tập tài liệu và bản thân, không tập trung nữa.

“Trương Vân Xuyên”. Cô ta bỗng nhiên nói. “Đây là Trương Vân Xuyên”.

Tôi không hiểu chuyện gì xảy ra, quay lại nhìn cô ta, cô ta nghiêng đầu, nhưng mắt vẫn nhìn vào chồng tài liệu cầm trên tay, rất lâu không thấy biểu hiện gì sống động trên khuôn mặt cả.

Đó là một cảm giác sợ hãi mới hình thành. Tôi giật lấy tập tài liệu trên tay cô ta nhìn xem. Trên đó in ra đều toàn là trang thư của Outlook. Tôi cầm tờ giấy lật sang trang bên, nội dung quả nhiên là hình người toàn bằng mực đen kín hết trang giấy: Trương Vân Xuyên.

Mỗi một trang giấy đều in địa chỉ của bưu thiếp “153@***.com”

“Hoa Thủy Tiên chết”.

Tôi run lên, tờ giấy trong tay rơi xuống đất.

“Đây... hoa Thủy Tiên lại xuất hiện”. Tôi cố kìm nén để giọng sợ hãi không phát ra, nhưng khi nghe vẫn biết đó là giọng sợ hãi.

Mạc Như nhìn tôi, tròn tròn mắt cười “Đúng, nó lại xuất hiện rồi, lần này là Trương Vân Xuyên”.

“ý của cô là gì?”

“Còn nhớ lần trước chúng ta đã nói không? Hoa Thủy Tiên gì đó nó có liên quan đến sự sống chết, bây giờ thì tôi hiểu rồi”. Mắt của Mạc Như toát ra vẻ độc ác. “Cô biết không, Hoa Thủy Tiên bên tây dùng để biểu hiện tình yêu, chơi đùa với tình yêu, và sau đó là chịu sự trừng phạt của nữ thần trả thù, sau khi chết đi sẽ biến thành Hoa Thủy Tiên”.

“Hoa Thủy Tiên chết, hoa nở ra là ai, ai chết đi. Lần trước là Tống

Lan, cho nên Tống Lan chết rồi. Lần này đến lượt Trương Vân Xuyên. Ha, ha”.

Biểu hiện của Mạc Như như có vẻ rất hận thù, làm tôi không lạnh mà run. Hình như đối với cô ta tất cả không có ý nghĩa gì nữa, uốn người xuống nhặt những tờ giấy chĩnh lý lại, làm như không có chuyện gì để vào ngăn kéo, khoá lại, và tiếp tục in ra những tập tài liệu mà Dương Lợi Lợi cần.

Lần này rất bình thường, tượng của Trương Vân Xuyên và hoa thủy tiên chết đó, lại không xuất hiện trên máy vi tính của Mạc Như.

Đến đầu giờ chiều bắt đầu vào làm việc, không khí trong phòng lại huyền não như cũ.

Không có việc gì để làm, chúng tôi lại nói chuyện trong phòng. Nhưng những lời của Mạc Như làm ảnh hưởng tôi rất nhiều, cả buổi chiều nay tôi chỉ chú ý nhìn Trương Vân Xuyên, mãi đến khi sắp tan ca, thấy cô ta vẫn bình thường, tôi tự cười bản thân thần kinh quá mẫn cảm, biết rõ lời nói của Mạc Như chỉ là chuyện thần thoại, mà vẫn nghĩ vớ vẩn.

Đang mải mê nghĩ, quay lại nhìn sang chỗ ngồi của Trương Vân Xuyên không thấy người đâu.

“Trương Vân Xuyên đâu rồi?” Có một người bên bộ phận khác cũng đang tìm cô ta, “Đi đâu rồi? Vừa thấy ở đây mà”.

Phía trên có một người nói nhưng không quay đầu lại “Có thể đi vào phòng rửa tay rồi”.

Tôi bỗng giật thót người, Mạc Như lúc nãy vừa đứng bên cạnh tôi giờ bỗng nhiên đã không thấy đâu. Trên hành lang không có một bóng người, cánh cửa của các phòng cũng đã đóng kín mít, không có một âm thanh lạ nào cả.

Càng tiến gần phòng rửa tay, tôi càng hồi hộp hơn, càng phải cố kìm nén trong lòng, cánh cửa phòng “kéo kẹt” một tiếng rồi được mở ra, đi ra là một người, đúng lúc đó đối diện với mặt tôi.

Mạc Như.

Hai người đều ngẩn ra một lúc.

Mắt Mạc Như liếc qua một cái, lập tức trở lại bình thường, nhìn tôi cười mỉm, phui phui người rồi đi qua. Tôi lúng ta lúng túng, tim đập loạn lên, quay đầu nhìn bóng của cô ta, bình tĩnh lại, rồi tiếp tục đi vào trong phòng rửa tay.

Cửa bị Mạc Như khép lại, tôi đứng trước cửa một lúc, không biết tại sao tim tôi cứ hồi hộp, giơ tay định mở ra, vừa nắm vào chỗ để kéo cánh cửa, cánh cửa bị bật mở ra, tôi chưa hoàn hồn lại thì có một người lao vào người tôi, cứ giữ khư khư lấy vai tôi, một khuôn mặt tái xanh co rúm trước mặt tôi, đau khổ uốn éo, làm tôi không nhận ra.

Là Trương Vân Xuyên!

Tôi bỗng ngỡ người ra. Trương Vân Xuyên bấu lấy tôi, toàn thân cô ta như treo trên người tôi, không muốn để người rơi xuống đất, và lắc đầu liên tục, ánh mắt như sợ hãi và tuyệt vọng, cô ta há mồm rất to nhưng không nói ra nổi một câu.

Trong họng cô, trong hai lỗ sâu đó, máu đen đang cuộn cuộn chảy ra ngoài, máu nhỏ từng giọt xuống đất, làm bộ quần áo màu trắng loang lổ toàn là máu màu hạt dẻ. Tôi đứng đờ ra nhìn vào trong phòng vệ sinh, chỉ nhìn thấy một con rắn nhỏ toàn thân màu xanh bích ngọc đang bò trên chậu rửa mặt, quay đầu hướng về phía tôi thè lưỡi ra.

Tay của Trương Vân Xuyên tóm lấy tôi ngày càng chặt hơn, tôi

muốn đẩy cô ta ra, nhưng không đủ sức để đẩy, tinh thần hoảng loạn bắt đầu ập đến, tiếp đó là những tiếng hét xé tan sự yên tĩnh của hành lang.

Tôi không biết có phải là mình phát ra hay không, tôi chỉ nghe thấy có tiếng mở cửa và tiếng hỏi, hình như có rất nhiều người chạy đến, có vô số bóng người đứng đưa trước mặt, kêu lên, sợ hãi. Tôi lắc đầu, chỉ thấy thân thể nhẹ nhè bay lên, sau đó là mất hết cảm giác.

Khi tôi tỉnh lại thì đã là ngày hôm sau rồi, trong phòng bệnh của bệnh viện. Người bạn đồng nghiệp trông nom tôi là Tiểu Châu ngáp một hơi rất to. Đầu tôi bị thương đau nhói, đang định gượng dậy, thì bỗng trong đầu lại hôn mê trở lại.

“Trương Vân Xuyên”? Tôi sợ hãi nhìn Tiểu Châu hỏi.

Tiểu Châu chưa kịp trả lời thì Lô Phương xuất hiện trước cửa, trên tay xách một túi quả rất to.

“Chị Kiều vừa mới tỉnh”. Tiểu Châu nói liên tiếp, Lô Phương có vẻ hơi tiều tụy, gật gật đầu tiến đến bên tôi, nhìn thấy tôi anh ta mới nói “Trương Vân Xuyên đã chết rồi”.

Quả nhiên, tôi nhắm mắt lại, trong lòng như bị co thắt.

“VẬY... ĐIỀU TRA RA NGUYÊN NHÂN LÀM SAO CHƯA?”

“Giống như lần trước Tống Lan cũng như vậy. Con rắn đó có nọc độc cắn một cái chẳng bao lâu Tống Lan đã chết. Trương Vân Xuyên bị cắn ngay trên cổ họng, bị trúng độc nặng quá, chưa đưa đến bệnh viện đã ra đi. Ngoài ra còn có một tin nữa không biết nên nói với cô không”.

“Chuyện gì vậy?”

Lô Phương hít một hơi nói “Mạc Như bị bắt rồi”.

“Làm sao vậy?” Tôi ngồi thẳng người lên hỏi thất thanh.

“Cô đừng lo, từ từ nghe tôi nói”. Lô Phương lấy tay xua xua liên tục “Thực ra lần trước Tống Lan bị như vậy, mọi người ai cũng nghi ngờ có phải do người làm ra không, cô nghĩ xem, trong tòa nhà đông đúc như này làm gì có động vật nào có thể sống được. Chỉ vì không có chứng cứ cho nên người nhà Tống Lan không tiếp tục truy cứu mà thôi, cũng cho qua luôn. Lần này, khi xảy ra chuyện của Trương Vân Xuyên, trong công ty có người đi báo là Trương Vân Xuyên bị người khác mưu sát, ngay cả chuyện của Tống Lan cũng được làm rõ luôn”.

“Nhưng người đó lấy đâu chứng cứ để nói là Mạc Như hạ thủ?”, tôi hỏi.

“Là Dương Lợi Lợi”. Tiểu Châu liền nói xen vào “Bởi vì trước khi Trương Vân Xuyên chết cô ta nhìn thấy Mạc Như cầm chiếc hộp có đựng rắn trong đó, đi thẳng vào trong phòng khi Trương Vân Xuyên đang rửa tay.

Chị Kiều, khi Mạc Như đi từ trong phòng vệ sinh ra không phải cũng gặp chị sao?” Vả lại lúc bình thường hai người họ cũng không hợp nhau, không phải cô ta thì còn ai nữa”.

Lô Phương nháy mắt với Tiểu Châu, an ủi tôi “Thực ra đó chỉ là nghi ngờ của mọi người thôi, rõ ràng như nào thì chưa biết có phải Mạc Như là sát thủ không. Mạc Như chỉ là đến đồn công an để lấy lời khai thôi mà, có thể không sao đâu”.

Tôi điềm nhiên nhìn lên tường. Mạc Như với tôi là hai người bạn tốt, lẽ ra cô ta không nên làm như vậy mới phải.

“Đừng suy nghĩ gì nữa, nghỉ ngơi đi một chút, tôi về trước đây”. Lô Phương nói và đứng dậy, bỗng nghe từ bên ngoài có tiếng

bước chân rầm rập đi tới, một tốp người đi vào trong phòng bệnh, đó là những lãnh đạo và các cán bộ của các bộ phận, mỗi người hỏi một câu, một lúc sau lại đi cả, chỉ còn lại mỗi Vương Tử Di chưa đi, Lô Phương liếc nhìn tôi một cái rồi cũng ở lại.

“Tĩnh được là tốt rồi”. Vương Tử Di đứng cạnh giường bệnh của tôi, hình như không tìm ra câu nói nào nữa.

“Cảm ơn chủ nhiệm Vương, tôi vẫn không chết được đâu”. Tôi lạnh nhạt trả lời.

“Gì?” Vương Tử Di cũng cười nhạt một tiếng “Vậy sẽ gặp lại ở công ty, tạm biệt”.

“Không tiễn được, cáo lỗi”.

Tiểu Châu ngồi bên cạnh ngây ra nhìn, Lô Phương bỗng cười lên một tiếng, không nói lời nào, cũng đi ra khỏi buồng bệnh. Tôi cũng không tiếp đãi lâu, tôi và Tiểu Châu nhanh chóng thu dọn, làm thủ tục để trở về công ty.

Trong công ty nhốn nháo lên, tất cả các công việc đều dừng lại, liên tiếp xảy ra hai vụ án mạng làm mọi người hoang mang cả lên. Duy có việc Mạc Như bị bắt là làm cho mọi người đỡ lo hơn.

Thấy tôi trở về, mọi người vây quanh quan tâm hỏi han một lúc, xong lại tản đi làm mỗi người một việc.

“Ài, mọi người nghe nói chưa, Mạc Như đã nhận tội rồi đấy”.

“Đã thừa nhận là, tôi đã giết hai người, vì tôi sợ sẽ bị dọa đến chết”.

“Cô xem cô ta là người như thế nào chứ?”.

“Có thể làm sao, đương nhiên chỉ là chữ “Tình” mà thôi, cô không

để ý lúc bình thường cô ta và Tống Lan, Trương Vân Xuyên vẫn ghen nhau đó thôi, chỉ vì họ quá mê muội, mê đến chết anh chàng chủ nhiệm Vương đó sao?”.

“Đúng rồi, Dương Lợi Lợi vẫn không ưa gì cô ta mà, đúng lúc bị bắt rồi, tôi xem ra...”.

Trong tốp người bỗng có tiếng sụt không cho nói tiếp nữa, tôi ngồi trong góc như muốn khóc.

Chỗ của Mạc Như trống không rồi, chỉ có con búp bê ngồi ở đó, nhưng không biết thể hiện tình cảm gì cả.

“Kiều Quân Á, chủ nhiệm Vương cho gọi cô đến phòng anh ấy”.

Một đồng nghiệp đi vào nói với tôi, tôi cảm ơn cô ta, và đứng lên đi sang bên phòng làm việc của Vương Tử Di. Anh ta đang vùi đầu xem cái gì đó, thấy tôi đi vào, đứng lên và chỉ sang ghế sa lông mời tôi ngồi.

“Có chuyện gì, anh cứ nói đi”. Tôi đứng ngoài cửa, không động đậy gì.

Vương Tử Di cười và lắc lắc đầu “Đi vào đi và đóng giúp tôi cánh cửa”, sau đó lấy tay định kéo tôi vào. Tôi dạt sang một bên, anh ta không nắm được tay tôi.

“Cô làm sao vậy?”

“Tôi không sao”.

Vương Tử Di sầm mặt xuống nói “Kiều Quân Á, cô có hiểu công việc không đấy”.

“Tôi sao không hiểu việc chứ?” Tôi nói lạnh nhạt.

Vương Tử Di gật gật đầu, bước đến mấy bước, bỗng nhiên nói “Mạc Như đã vượt quá mức, cô ta thừa nhận là đã mưu sát người đó”.

“Tôi biết rồi”.

“Cô hình như không có một chút sợ hãi?”

“Tôi làm sao phải sợ hãi?”

“Các cô tốt với nhau như thế, chẳng lẽ cô không biết một chút gì là cô ta định mưu sát người sao?”

Tôi cười lạnh nhạt nói “Tôi và cô ta chưa tốt đến mức đó đâu, nói gì chuyện mưu sát người thì càng phải cân nhắc kỹ”.

“Kiều Quân Á!”

“Anh không phải to tiếng như vậy, tôi có thể nghe đủ rồi”.

Vương Tử Di có vẻ ngại và tức giận nhìn tôi, nhưng đây lại là công ty, cho nên anh ta không dám làm gì tôi, chỉ gào lên “Tôi cảnh cáo cô”.

“Tôi không hy vọng anh cảnh cáo tôi”. Tôi ngắt lời anh ta “Tôi biết tôi phải làm như thế nào”.

Vương Tử Di nhìn tôi, khẩu khí ảm hảm lại “Biết làm như nào là tốt rồi, không có việc gì nữa, cô đi đi”.

Tôi quay người mở cửa đi ra, không kìm nén nổi, nước mắt cứ tuôn trào.

Tôi sẽ biết nên làm như thế nào. Mạc Như, hãy tin tôi.

Lô Phương nghênh cái mặt đi vào, nhìn thấy tôi nước mắt giàn

dạ, giật mình hỏi “Sao vậy?”.

Tôi xua xua tay, cười miễn cưỡng, “Không sao”. Lô Phương trầm xuống, mang vẻ buồn rầu nói “Hình như Mạc Như đang ở đồn công an thì bỏ trốn rồi, cô nghe nói chưa?”.

Tôi giật mình “Sao lại như vậy, cô ta sao lại làm như vậy?”.

“Không biết, vừa nãy nhận được tin của công an báo, để cho mọi người trong công ty nên cẩn thận một chút, vẫn không biết rõ động lực giết người của cô ta, sợ cô ta vẫn tiếp tục phạm tội. Ông Tổng Giám đốc cho tan sở sớm, có lẽ công ty phải dừng một thời gian”.

Trong lòng tôi bỗng lắng xuống, nếu như Mạc Như chạy trốn thì cô ta có thể đi đâu được nhỉ?

“Cô cũng mau về nhà đi, Mạc Như...” Lô Phương đang nói bỗng dừng lại, sau đó lại nói tiếp “Chú ý an toàn nhé”.

Tôi đưa mắt đồng ý.

Các đồng nghiệp thu dọn các thứ và rời khỏi công ty. Người đó gần hết rồi, chỉ còn lại Dương Lợi Lợi đang chỉnh lý tài liệu, nhìn thấy tôi chưa về, liền gọi lại.

“Kiều Quân Á đợi một chút nhé”.

Cô ta vừa vội vàng thu dọn đồ vừa nói “Cô giúp tôi mở máy vi tính của Mạc Như ra, xem còn tài liệu gì quan trọng trong đó không”.

Tôi nghe theo, đi đến bên bàn máy của Mạc Như và ngồi xuống, khởi động máy, sau đó theo thói quen mở tệp tài liệu đó ra. Chưa đầy hai phút thì cửa sổ đọc thư thiệp Outlook mở ra, chờ máy chạy, càng ngày càng nhiều.

“153@***.com, hoa Thủy Tiên chết” lại hiện lên.

“Giám đốc Dương...” Tôi giật thót mình. Dương Lợi Lợi không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chạy nhanh đến xem.

“Làm thế nào mà bệnh vi rút lại bị rồi”. Dương Lợi Lợi chau mày nói. Có chút kinh nghiệm của lần trước, cô ta biết nên đối phó như thế nào.

Chúng tôi tắt từng cửa sổ đó đi, nhìn thấy bưu thiếp dần dần lộ ra bức họa.

“Lần trước hình như hiện lên hình đầu người không có mặt phải không?” Dương Lợi Lợi hỏi. “Lần này không hiểu sao, lại giống như lần trước vậy?”.

Tôi vừa tắt được một nửa, thì lại dần dần hiện ra hình thù giống như lần trước, chẳng khác nhau mấy. Nhưng cứ cố tắt đi, mới biết là tôi đã phán đoán sai, bức tượng dần dần hiện ra lông mày, mắt, mũi, vv..., đến khi thành một bức tranh hoàn chỉnh.

Tôi và Dương Lợi Lợi ngó người ra.

Nhìn rõ đó là hình của Vương Tử Di.

“Đây, đây nghĩa là gì vậy? Vương Tử... Sao chủ nhiệm Vương lại xuất hiện trong bưu thiếp vi rút này?” Dương Lợi Lợi giật mình, tôi cũng hoảng và vội tắt luôn cửa sổ đó “Không hiểu sao lại như vậy”.

Một bầu không khí kỳ quặc bỗng bao trùm lên gian phòng. Dương Lợi Lợi đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, nuốt nước bọt, nói “Chắc đây là tác phẩm ác ý của ai rồi... cô nhanh kiểm tra xem là ai, tôi, tôi còn chút việc cần phải đi”.

“Lúc này vừa xem rồi, không có gì quan trọng lắm”. Tôi nói.

“Ờ, cái đó không cần kiểm tra nữa”. Dương Lợi Lợi gật đầu, và nhanh tay thu dọn tài liệu của cô ta và đi nhanh như muốn chạy ra cửa.

Tôi cũng vào tắt máy tính, và rời khỏi công ty.

Mạc Như nói rồi, hoa thủy tiên nở ra là ai, thì người đó sẽ chết. Vậy lần này có phải đến lượt Vương Tử Di không?

Một mình tôi đi xuống lầu, không biết phải đi đâu, lại không muốn về nhà. Chỉ muốn đi dạo ngắm cảnh trên đường phố.

Hình như không thích hợp sống trong thành phố này, đây thực sự là rừng rậm có xi măng cốt thép tạo thành, mãi mãi vẫn lạnh nhạt và ích kỷ. Nó từ trước không bao giờ có tình cảm ấm áp, nó cả đời không thân thiện với ai. Nơi đây tôi thực sự không tìm được sự tồn tại cho chính mình.

Mệt quá.

Tôi ngẩng đầu lên trời hít một hơi thoải mái, đèn hoa bắt đầu sáng, ánh sáng chiếu đi khắp nơi, trời đã tối rồi.

Không biết đi được bao lâu rồi, nhìn cảnh quan trước mắt thật quen, ngược mắt nhìn, đó là tòa nhà của công ty. Thói quen lại để ý trên những tầng nhà, trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Đèn trong công ty vẫn sáng, tôi nhớ là trước khi ra khỏi phòng tôi đã tắt rồi cơ mà.

Tôi và Mạc Như có hoàn cảnh đặc biệt, nên thường là buổi trưa chúng tôi thường ở lại công ty luôn, cho nên chúng tôi có chìa khóa của phòng làm việc. Ngoài ra còn có Giám đốc bộ phận nhân sự và Dương Lợi Lợi cũng có chìa khóa. Bên bộ phận nhân sự thì không bao giờ có người làm thêm giờ, vậy thì chỉ còn lại Dương Lợi Lợi hoặc Mạc Như.

Nghĩ đến đó có thể là Mạc Như, tôi liền chạy vào cầu thang máy lên lầu, đi một mạch đến bên cửa của phòng làm việc. Cánh cửa đóng kín, tôi lắng nghe, bên trong không có động tĩnh gì. Tôi nghi ngờ, rút ra chìa khóa và cẩn thận cho vào ổ mở khe khẽ.

Đèn trong văn phòng vẫn sáng, không có ai cả. Bên ngoài hành lang không bật điện, chỉ có cánh cửa khép hờ của một gian phòng lọt ánh sáng qua.

Đó là phòng làm việc của Vương Tử Di.

Tôi từ từ tiến đến bên đó. Một mùi vị của cồn rất mạnh bay từ ngoài hành lang đến, xộc vào làm tôi phát nôn. Đi đến bên cánh cửa, nhìn qua thấy Vương Tử Di nằm xoài trên ghế sa lông, hình như uống rượu, tay lúc nào cũng khua khua, trong mồm cứ nói lảm bảm gì đó.

Giám đốc Vương làm mê lòng người, mà cũng có lúc buồn như vậy sao.

Ngoài hành lang thật yên tĩnh, tôi đứng im trong bóng tối nhìn, trong lòng tôi cảm thấy hưng phấn, giống như đang mong đợi điều gì đó.

Sột soạt.

Đầu phía bên văn phòng, bỗng phát ra tiếng động gì đó, hình như có người mở cửa đi vào. Tôi vội lùi về phía sau và nấp vào trong bóng tối.

Có tiếng giày cao gót vọng tới, trên hành lang in xuống một hình bóng dài và đen của người nào đó, đang từ từ tiến về phía này. Trong không gian tĩnh mịch, tiếng bước chân gõ xuống nền nhà nghe thật hãi hùng và tràn đầy không khí ghê người.

Tôi cứ tự lùi về phía sau. Người đó ngày càng tiến lại gần hơn, đi một mạch vào đến cửa phòng của Vương Tử Di, lấy tay đẩy cửa ra, ánh sáng chiếu vào mặt, hiện rõ khuôn mặt của người đó.

Dương Lợi Lợi.

Tôi nhìn không rõ hình bóng của người đó trong phòng nữa, chỉ nghe thấy tiếng say rượu rên rỉ của Vương Tử Di vọng ra “Mua rượu gì mà lâu thế, đồ của cô không dùng...”

Dương Lợi Lợi đứng ngoài cửa bĩu môi một cái, lộ ra điệu cười thật kỳ quái, và đi vào trong phòng. Trên tay cô ta không xách đồ gì cả, xem ra Vương Tử Di không uống nổi rượu nữa rồi.

Tôi khe khẽ đi gần lại, nhìn thấy Dương Lợi Lợi đi thẳng đến trước ghế sa lông, xoay người xuống hôn anh ta, Vương Tử Di tỉnh dậy cười, giơ tay ra ôm vòng qua lưng cô ta, bỗng nhiên hai người dính vào nhau.

Đẹp, giàu, phóng khoáng, trong công ty có mấy người đẹp đều bị anh ta chiếm lĩnh rồi.

Tôi đứng yên ở cánh cửa, nhìn thấy tất cả. Trong lòng cảm thấy bi thương thấu đến tận xương cốt, nó cứ ứ đọng, dâng lên, dâng lên mãi, chảy từ đầu đến chân, dần dần nhấn chìm tôi xuống.

“Quân Á. Quân Á...” Trong mê man, Vương Tử Di bỗng kêu lên.

Tôi đột nhiên giật mình.

Anh ta đang gọi tên tôi, lúc đó anh ta tưởng đó là tôi.

Dương Lợi Lợi như vẻ không nghe thấy. Nhưng lúc đó tôi nhìn thấy tay cô đang dần dần lần mò đến cổ họng anh ta, những ngón tay loé sáng lên.

“Không!”

Tôi chân chừ một lúc, rồi kêu lên, đẩy cửa lao vào.

Hai người giật mình. Vương Tử Di bỗng nhiên bò dậy, hầu như vẫn chưa hoàn hồn,

Dương Lợi Lợi cũng lật người ra, nhìn tôi cười đầy vẻ tà khí, lại hướng về phía anh ta nhìn vẻ chán ghét, giơ tay về phía cổ anh ta lau.

“Mau tránh ra!” Tôi hét lên lao tới, Vương Tử Di cuối cùng cũng tỉnh dậy, ý thức được liền đẩy Dương Lợi Lợi ra, đứng bật dậy, đồ gì đó trong tay Dương Lợi Lợi rơi xuống đất, đó là một con dao nhọn sắc. Dương Lợi Lợi vẫn giương mặt, nhìn chúng tôi cười.

Trán Vương Tử Di toát mồ hôi, anh ta nhoài người ra tóm lấy Dương Lợi Lợi, lúc đầu Dương Lợi Lợi định chiến đấu lại, nhưng làm sao mà chống cự lại được con trai, bị Vương Tử Di đẩy ngã xoài ra và đập đầu xuống đất, máu tươi chảy ra lênh láng.

“Anh giết cô ta, anh...”.

Tôi không nghĩ là sự việc lại xảy ra nhanh như vậy. Vương Tử Di lắc lắc lư lư đi lại và nắm lấy tôi nói “Rõ, rõ ràng muốn giết tôi... còn cô? Có phải cũng muốn giết tôi không? Các cô loại con gái tàn nhẫn, chỉ biết tranh cướp nhau...”.

Tôi đẩy anh ta ra, nhìn người đàn ông ngây ngất trước mặt mình, tôi cảm thấy tuyệt vọng đến tột độ: “Anh cho là, tôi không có anh thì tôi sẽ không sống nổi sao? Tôi nói cho anh hay, cô ta là do tôi phái đến để giết anh đấy”.

Vương Tử Di bị kích động mạnh, uất hận nhìn tôi chăm chăm “Cô nói gì? Là cô cho người đến để giết tôi? Cô hèn hạ như vậy sao?” Vương Tử Di giơ tay tát tôi. “Cô cũng đến đây? Tôi đã đối xử

với cô không tốt chỗ nào? Từ trước tới nay không có người con gái nào dám đối xử với tôi như cô cả, cô vẫn còn như vậy sao?” Anh ta còn đẩy tôi ngồi phệt xuống ghế sa lông. Tôi quay cuồng đảo lộn, anh ta dồn hết sức vào đó, trái tim anh ta như muốn vỡ vụn ra.

“Tôi chịu đủ anh rồi”. Tôi gào to lên, “Tôi yêu anh như vậy, anh đối với tôi như nào? Tôi mắt mù mới yêu anh, loại cảm thú này không giống như đồ chơi sao”.

“Được, tôi sẽ làm cho mắt cô nhắm suốt, không bao giờ mở ra nữa”. Vương Tử Di cười vẻ hung ác, nhìn Dương Lợi Lợi ngã ở bên cạnh anh ta nói “Tất cả những chuyện hôm nay đều do cô tự gây ra cho mình, đó là cái giá cô phải trả, yên tâm đi bảo bối của ta, xem ra cô ở bên cạnh tôi lâu rồi mà vẫn nghe lời xui khiến của người khác, tôi không làm cho cô đau khổ. Các cô tốt xấu gì cũng chỉ là đàn bà của tôi, cùng nhau làm bạn trong đêm tối. Tôi sẽ báo cảnh sát, là do hai cô đánh ghen nhau mới nên nông nỗi này, cô thất thủ là đã giết Dương Lợi Lợi, sau đó sợ tội mà tự sát, ha, ha, ha... kế hoạch thật hoàn hảo”.

Anh ta càng nói càng vui, theo dõi và quay ngoắt lại, một lúc sau, nhặt lấy con dao dưới đất, sau đó tiến lại ghè sát vào cổ tôi. Tay tôi tê lạnh, cảm giác có một thứ gì đó từ trong người chảy ra.

Không đấu tranh phản kháng được, chết thì chết, có lẽ chết đi thấy thoải mái hơn. Máu huyết trong người chảy ra, mắt tôi bắt đầu hoa lên và dần dần nhắm lại, hình như có ai đó xuất hiện ngay phía sau Vương Tử Di, tôi không kịp nhìn ra ai, toàn cảnh trước mắt dần dần bị khép nhỏ lại rồi biến mất.

Nguồn gốc dẫn đến cái chết là do muốn giải thoát cho nhẹ nhõm và vui vẻ. Đó là giây phút nhận thức cuối cùng trong não tôi.

Nhưng rốt cuộc tôi vẫn không chết.

Sau một đêm hôn mê tỉnh dậy, nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy của Lô Phương, sau đó mới phát hiện ra mình đang nằm trên giường bệnh.

Hoá ra Lô Phương không yên tâm về tôi, từ lúc tan ca đã đi theo tôi, không hiểu sao tôi đi một vòng rồi lại quay về công ty, có phải anh ấy đã đánh hôn mê Vương Tử Di không, và đã cứu tôi và Dương Lợi Lợi. Dương Lợi Lợi bị thương nặng quá, bây giờ vẫn bị hôn mê, Vương Tử Di có hiềm nghi cố ý phạm tội giết người, vừa mới tỉnh dậy đã bị cảnh sát khống chế. Còn Mạc Như, Lô Phương nói, Mạc Như sau khi chạy trốn đã bị cảnh sát bắt lại rồi, nhưng cô ta không bị cùm lại mà bị đưa đến bệnh viện tâm thần... Mạc Như trong suốt quá trình bị xét hỏi và đã sinh ra bệnh điên rồi.

“Xin lỗi”, Lô Phương nói. “Lẽ ra tôi phải sớm chạy vào, tôi không nghĩ là anh ta lại muốn giết cô. Hai người nói với nhau tôi đều nghe thấy hết rồi, xin lỗi... nhưng cô cứ yên tâm, tôi không...”.

“Không sao, không có gì là bí mật cả. Tất cả các bí mật đó là của anh ta, chứ không phải của tôi”. Tôi cười yếu ớt. “Người nói xin lỗi phải là tôi”.

“Không”. Lô Phương phẩy tay, nói “Quân Á, tất cả đều đã qua đi rồi. Làm lại là tốt rồi”.

Tôi gật đầu. Lô Phương nhìn tôi rất lâu, sau đó lấy tay run run của mình nắm lấy tay tôi “Quân Á, còn nhớ không, cô vẫn thường hỏi tôi một câu”.

“Ừ!”

“Em hỏi tôi, em có thay đổi không, còn nhớ tôi đã trả lời như thế nào không? Nếu như bây giờ em lại hỏi tôi, tôi vẫn trả lời như vậy”.

Tôi chăm chú nhìn anh ấy, nước mắt cứ tuôn ra.

Tôi rất nhanh được xuất viện, sau đó đến công ty làm thủ tục xin thôi việc. Lô Phương rất hiểu tâm tình của tôi, sau đó đã giúp tôi tìm công việc mới. Khi tôi làm thủ tục giao tài liệu cho đồng nghiệp, tôi phát hiện ra con búp bê người của Mạc Như bị rơi xuống góc bàn, bản không thành hình gì cả.

Tôi đưa con búp bê này đi, đưa nó đi đến bệnh viện nơi Mạc Như chữa bệnh ở đó, bác sĩ nói bệnh Mạc Như không thể cứu chữa được.

Tôi đến thì Mạc Như đã ngủ. Mạc Như không phải là người bệnh dễ bị kích động, cho nên y tá dặn tôi không được đánh thức cô ta dậy, nếu dậy là cô ta đi theo về ngay. Tôi ngồi bên giường của cô ta, nhìn cô ta nằm im ở đó, lông mi dài hơi động đậy, giống như đứa bé mới sinh ra.

Mạc Như, tôi đến thăm cô đây.

Tôi lấy con búp bê từ trong bọc ra, để ở cạnh gối nằm của cô ta. Búp bê đã được tôi chải chuốt cho sạch sẽ, và vẫn giống như ngày trước.

Mạc Như, xin lỗi. Hãy tha lỗi cho tôi, đã lợi dụng cô. Tha lỗi cho tôi, tôi đã không nói cho cô hay quan hệ giữa tôi và Vương Tử Di, tha lỗi cho tôi, trước khi anh ta đến công ty, ý nguyện của anh ta là nhằm vào các cô, các cô là mục tiêu của anh ta. Tôi quá yêu Vương Tử Di, yêu đến hoàn toàn không tự mình làm chủ được tình cảm, tôi biết rõ là anh ta không bao giờ chung tình với tôi, vì tình mà lao vào vòng tay âu yếm đó như con thiêu thân. Nhưng mà tôi muốn giúp anh ta hiểu được người con gái mà anh ta cần thì phải là người anh ta để trong tim.

Đúng rồi, Mạc Như, hoa thủy tiên chết nở ở máy tính trong công ty vẫn là mảnh khoé của tôi đạt được mục đích. Cô không hiểu đâu, đó là thuật hạ đầu của ngàn xưa, hình vẽ trên bưu thiếp chỉ

là thủ thuật môi giới. Thủy Tiên trước tiên là đặt vào máy vi tính của cô và Dương Lợi Lợi, Tống Lan, Trương Vân Xuyên, là vì tôi cảm thấy thoả mãn dục vọng của Vương Tử Di rồi, mới đẩy các cô vào tình cảnh vì anh ta mà điên loạn. Nhưng tôi lại không nghĩ là cô lại mê muội đến như vậy, tôi không có cách nào khống chế được cô.

Tôi cũng không nghĩ rằng Vương Tử Di khi đã chinh phục được Tống Lan và Trương Vân Xuyên rồi lại hoàn toàn không cần đến tôi nữa. Tôi chỉ là người con gái có khát vọng tình yêu bình thường như mọi người mà thôi, và cũng giống như cô.

Tôi chỉ muốn làm thủ thuật đối với Vương Tử Di để anh ta chỉ yêu mình tôi thôi, tôi không mong muốn thứ tình yêu giả dối đó.

Tôi hồn nhiên nghĩ là dùng tấm lòng chân thật của mình có thể cảm hoá được anh ta, bây giờ nghĩ lại, tôi đã nhầm.

Mạc Như, Thủy Tiên lần thứ hai và ba không phải là thúc giục tình yêu, mà là nguyên rửa. Cô vẫn không biết tại sao trong ngăn kéo của mình lại có con bọ cạp và rắn, và cũng không biết tại sao mình lại để vào trong phòng thay đồ và phòng rửa tay.

Có thể cô vẫn nghĩ là do mình ghen ghét, mà không hiểu tất cả điều đó đều là do sự tuyệt vọng và căm phẫn của tôi. Cô bị bắt, bỏ trốn, trong lòng tôi cũng cảm thấy trống rỗng và khó chịu. Mạc Như, cô là người bạn của tôi nơi đây. Cho nên tôi muốn giúp cô báo thù, Thủy Tiên sau cùng là để trong máy của cô, để làm thủ thuật với Dương Lợi Lợi, tôi muốn cô ta đi giết Vương Tử Di, nhưng bởi vì lúc đó tôi đã mềm lòng cho nên đã không thành.

Ài, con gái là hay nhược trí, cho nên mới hay bị thương, một chút bố thí là có thể được.

Tôi vượt nhẹ lên trán của Mạc Như, Mạc Như cô vẫn còn may mắn, cô ít ra cũng không bị tên súc sinh tàn bạo kia chiếm lĩnh.

Còn nữa, Mạc Như, cô chỉ biết hoa thủy tiên là trung thành, người quay lưng lại cần phải báo thù, cô đều không biết, Thủy Tiên trong lời thần thoại Hy Lạp là hoá thân của kẻ tự điên loạn vì tình đố kỵ, một người con trai tuấn tú Natrix không yêu một người con gái nào cả, anh ta chỉ yêu mỗi hình bóng của mình in trên mặt nước.

Bây giờ gốc Thủy Tiên này đã ở bên cạnh chúng ta rồi, đó là Vương Tử Di. Khi mà Thủy Tiên vẫn nở sáng lạn, như bây giờ, thì anh ta vẫn là người thắng cuộc ở đây.

Mạc Như, tôi biết rõ, trong thế giới của Vương Tử Di, từ trước tới nay không có tình yêu, chúng ta chỉ là đồ chơi của anh ta mà thôi.

Tôi đứng lên, cúi xuống hôn lên trán cô ta.

Con búp bê người vẫn nằm bên cạnh gối của cô ta, bây giờ tôi mới phát hiện ra, nụ cười của con búp bê này rất đáng yêu, giống như Mạc Như vậy.

Mài mòn trái tim, tôi không giống như những lần trước sợ hãi và hoài nghi nữa.

Tôi dần dần rời xa phòng bệnh.

Gió thổi. Không khí bầu trời bị tòa nhà cao ốc chắn làm gió tạt ngang tạt dọc, không khí chết chóc tràn ngập trên bầu trời, con chim quạ đậu trên sân thượng tòa nhà như đang tìm gì đó.

Không nhìn thấy, Mạc Như.

Không nhìn thấy, Lô Phương.

Thành phố như không phù hợp với tôi. Lúc đầu tôi vì Vương Tử

Di mới rời bỏ núi rậm, bây giờ khi tôi trở về, về đến quê hương mới thấy cảnh núi tươi đẹp làm sao.

“Vì sao phải yêu? Thế nào là đúng? Thế nào là sai?”

Kết thúc tần số thị giác, màn hình hiển thị trên tường cũng lập tức biến thành màu đen. Kiều Quân Á ôm chặt lấy khuôn mặt của mình, nước mắt từ từ tuôn ra.

Cô ta cũng có tình cảm, Đào Tử biết điều đó. Bởi vì 153 là một công năng mạnh, gần như là người máy tiếp cận nhân loại.

“Nếu như chủ nhân muốn tôi quét sạch thế giới này, sao không để tôi giết hết những kẻ đáng ghét kia đi? Vì sao lại phải tiếp xúc với họ? Thực tế không phải người nào cũng giống như chủ nhân, cũng miêu thuật được như anh ta”.

Dịch thể sáng xanh, chảy từ khoé mắt của Kiều Quân Á ra, chảy vào ngực, ướt đẫm nền nhà. Đào Tử bỗng cảm thấy cô ta đáng thương. 153 không phải là thứ đồ chơi đáng thương.

Không ngừng nói với nó, bản chất người Tần Xuyên “dục vọng là tội ác”, tự thân cũng chiếm hữu dục vọng đối với 153.

Ông ta khát vọng lợi dụng nó, để thực hiện kế hoạch vĩ đại của mình, để anh ta trở thành “thánh kinh” để có thể thao túng thần minh sống chết của con người.

Nhìn Kiều Quân Á tiêu tụy trước mắt, Đào Tử nói “Cô chiếm được nhân cách của nhân loại, vậy tất nhiên cô phải học được tình yêu, khi gặp phải con người khiến cô động lòng, cảm nhận đó không thể bỏ chạy được”.

“Nếu như thật là tôi học được cái gọi là yêu đó, vậy tại sao lại giết Tạ Phi?” Kiều Quân Á tự nói và cười lên giống như muốn khóc vậy.

Đó là người con trai thực lòng yêu cô ta, bây giờ đã vùi mình trong biển lửa, với lại 153 đối với chủ nhân, nhất quán tín nhiệm. Cũng có nghi ngờ, nhưng cô ta không có quyền thay đổi cái gì cả. Chủ nhân làm cho nó không nói được, và không được phép vươn cao lên nữa.

Phản bội Tần Xuyên, việc đó 153 không thể làm được.

Tất nhiên là không thể nào phản bội lại được, không thể nào bài trừ được tai hại của Tần Xuyên, đó là cô ta chủ động rút bỏ.

Kiều Quân Á trở về phòng thực nghiệm, cô ta tự tay xoá đi “hai chị em sinh đôi” của mình, bỏ phá đi tất cả các chế phẩm 153. Cô ta là chủ nhân của kiệt tác hoàn mỹ nhất, sau khi đợi cô ta biến mất, tuyệt đối không để xuất hiện Kiều Quân Á lần thứ hai để hoành hành thế giới lần nữa.

“Nếu như cô muốn chết để tạ tội, cô vẫn phải gặp lại một người”. Động tác của Kiều Quân Á chậm rãi, Đào Tử nói tiếp “Đi gặp tay đen tối phía sau màn hình chân chính đó, là chủ nhân của cô, Tần Xuyên”.

VII. Sát cục

Trong những ngày hỗn loạn đó, Đào Tử không nhìn thấy chủ nhân của phòng thực nghiệm đó nữa, vị thần đó là nhà khoa học chỉ thấy đầu mà không thấy đuôi. Bị bắt cóc trước đó rồi nhìn thấy 153 trên tư liệu của mạng lưới vi tính, và cuối cùng tôi nghe nói Tần Xuyên bị bệnh, sức khoẻ yếu phải ra nước ngoài điều trị.

Nhưng Đào Tử không tin đó là tài phúc, không tin một người đầu tư để nghiên cứu, khi không được xã hội thừa nhận, vẫn có thể có tiền để đi ra nước ngoài trị bệnh, dưỡng bệnh.

Trong âm thầm, Đào Tử cảm nhận Tần Xuyên vẫn tồn tại trong phòng thực nghiệm của anh ta.

Có thể ẩn giấu ở một nơi nào đó mà người khác không thể tìm thấy được.

Lúc bảy giờ, tuy hành động của Đào Tử còn hạn chế, nhưng chỉ cần một cơ hội, là cô có thể để ý mọi mặt xung quanh. Lúc phòng để đồ hỗn tạp chỗ cô, lúc mà con người đi vào sự yên tĩnh đêm thâu, là có thể nghe được rất nhiều âm thanh từ trong thùng máy, được truyền từ dưới đất lên.

Phía dưới của phòng để đồ, nhất định vẫn còn một tầng hầm ở dưới đất.

Sau khi nghĩ như vậy, Đào Tử tự đi đến phòng thực nghiệm dò tìm. Cô đã tìm thấy con đường đi xuống dưới đất, trực giác rất mạnh mách bảo cô, Tần Xuyên đang ở dưới đó.

Dò tìm rất lâu, nhưng vẫn không tìm thấy bức tường tối om. Đang trong lúc Đào Tử cảm thấy không nhẫn nại được nữa, Kiều Quân Á bỗng nhiên đi đến trước màn hình hiển thị to đồ số đó.

Một sức mạnh không thể so sánh nổi, cô ta đẩy bức tường nhẹ như không phía sau, trước mặt hiện ra một cái hố, có con đường đi vào trong đó tối om om và sâu thăm thẳm như một cánh cửa lớn đi xuống địa ngục.

Một mùi hôi đáng ghét từ dưới xộc lên, mặt của Kiều Quân Á biến sắc, liền vội lao nhanh xuống tầng hầm. Một dự cảm bất thường mách bảo cô ta, chủ nhân của cô ta đã chết rồi, chết trong căn phòng dưới đất không một tia sáng.

Đào Tử cũng đi theo vào, tia dưới căn phòng tầng hầm này bày la liệt những máy tính bệ cao, có mấy máy liên tiếp phục vụ hệ thống 153.

Dưới tầng hầm này mùi các xác thịt thối rửa tanh ngòm, trên một chiếc bàn bằng gỗ, nằm trên đó là một thi thể đã hoá hết chỉ còn lại xương cốt.

“Chủ nhân!” Kiều Quân Á chạy đến bên chiếc bàn gỗ có bộ xương trắng bệch, cô ta không nghĩ rằng bệnh của Tần Xuyên lại rời khỏi thế giới này nhanh như vậy, suốt đời là người thao túng bản thân, để rồi ra đi sớm.

Đào Tử bịt mũi lại, cô biết rõ là da thịt của Tần Xuyên đã hoá chỉ còn lại bộ hài cốt, không phải chết vì anh ta căm hận nhân loại, căm hận thế giới. Ý hận đó đã bị kìm nén lại, mượn tay hỗ trợ của 153 để không ngừng quảng cáo.

Nhìn về phía mấy chiếc máy tính vận chuyển không ngày không đêm đó, Đào Tử hiểu ngay, chính họ đã được định giờ trong một tuần phải thay đổi lưu trình mới của hệ thống 153, và không ngừng đánh dấu cho nó, cổ vũ nó hoàn thành sứ mệnh của mình.

Trước khi chết Tần Xuyên đã thông minh nghĩ ra như vậy, thiết

lập ra một bộ trình tự hoàn thiện.

Bên cạnh thi hài của chủ nhân, Kiều Quân Á đã tìm thấy được một bức di thư. Tần Xuyên đã làm ra tác phẩm kiệt tác nhất đối với mình, là thời kỳ sung mãn nhất, 153 là ngoại lệ, cho nên anh ta tin rằng, một ngày nào đó, 153 sẽ tìm ra bí mật nơi anh ta chết.

Và đến lúc đó cô ta sẽ nhìn thấy bức di thư đó.

Trong bức thư, Tần Xuyên cũng không phủ nhận là chính anh ta cũng khát vọng chiếm hữu 153, trong khát vọng này, bao hàm nhiều nhất là tình yêu. Do vậy ông ta cũng không thể tránh khỏi nước mắt, không thoát ra khỏi chìa khoá dự vọng.

Tần Xuyên còn ghi rất nhiều những quá trình sợ hãi nhất của mình cho Kiều Quân Á. Đào Tử không dám làm phiền Kiều Quân Á, để cho cô ta yên tĩnh đọc những dòng thư mà Tần Xuyên viết cho cô ta.

Cũng cảm thấy động lòng, đó là sự buồn đau mất đi bậc tiền bối của mình, lúc đó sự đau thương mất mát đó đã in sâu vào trong lòng Kiều Quân Á.

Cô ta quỳ xuống, nắm chặt bức thư đó trong tay và mân mê.

1

Tôi là nhà nhiếp ảnh, quay phim, đó là nghề và thói quen đi vòng quanh đất nước, chỗ nào cũng đến, bây giờ ba mươi tuổi rồi, muốn tìm một nơi nào ổn định để trụ lại ở đó. Tôi vừa về đến thành phố, đúng lúc có một nhà quảng cáo đang tìm nhà nhiếp ảnh, tôi đã đến đó. Tôi đứng trên tầng ba mươi sáu của một tòa nhà, ngược nhìn tòa nhà, ánh nắng mặt trời chiếu vào mặt tôi,

bỗng tôi cảm thấy choáng váng.

Bây giờ tôi làm ở công ty quảng cáo đó đã được hai tháng rồi, công việc của tôi thật đơn giản, nghề nghiệp vụ viện, tôi đem máy ảnh đi chụp hình, sau đó đem về xử lý.

Tôi thạo và giỏi nhất là nhiếp ảnh thực tế. Tác phẩm trước kia mà tôi đặc ý nhất, đó là chủ đề kỹ nữ và người bệnh luyến ái, trải qua hơn hai năm nhiếp ảnh theo chủ đề, nó đã giúp tôi nhận được ba giải thưởng ở trong nước.

Cách đây hai tháng, tôi đang ngồi đối diện trước mặt ông Tổng Giám đốc công ty này, ông ấy không một chút do dự, đã ký luôn quyết định cho tôi đến đây làm. Phim của tôi nhanh chóng đem lại lợi ích cho công ty.

Trên thực tế, tôi không biết phim công nghiệp của tôi so với phim người khác mạnh như thế nào, nhưng những giải thưởng mà tôi đã đạt được vô hình chung đã đưa tôi lên điểm vinh quang.

Thực ra hứng thú của tôi không phải là nghề chụp ảnh, tôi nói với mấy cô gái bên cạnh tôi rằng, sẽ có một ngày, tôi sẽ rời bỏ, tiếp tục đi trên con đường chụp ảnh phong cảnh tại những điểm du lịch nào đó.

Câu chuyện của tôi làm cho mấy cô gái đồng nghiệp thút thít liên tục, chỉ cần tôi ngáy ra trong phòng là họ vây vòng quanh tôi, tán chuyện với tôi. Bây giờ tôi sống cảm thấy rất thoải mái, hàng ngày vào buổi sáng tôi đến công ty, làm trực nhật ở đó đều do những người phụ nữ đảm nhiệm, tôi ngồi xuống là lại thấy ngay cốc chè nóng được đặt ngay trên bàn.

Xem ra mấy cô gái có vẻ rất sùng bái tôi, nhưng tôi chẳng thấy hứng thú gì với họ cả. Không phải là chê họ xấu, mà là họ còn quá trẻ, không thích hợp với lứa tuổi như tôi.

Tôi năm nay ba mươi ba tuổi rồi, sức khỏe tốt, đầu tóc vẫn đen, trên mặt có râu quai nón, hay đội trên đầu chiếc nón rách lâu ngày, ấy vậy mà đối với nghệ thuật vẫn cảm thấy trẻ. Nhưng chỉ có mỗi mình tôi biết là tôi không còn trẻ nữa.

Sau này, trong tòa nhà này, tôi mới phát hiện ra là tôi thích nhất một cô gái có loại hình như vậy.

Tôi tình cờ gặp trong Viết Tụ Lâu này, mọi người thường xuyên nhìn thấy nhau ở trong cầu thang máy, tôi với cô ta cũng không ngoại lệ. Chúng tôi gặp nhau trong cầu thang máy hai lần, tôi dùng ánh mắt giao lưu với cô ta, lần nào cô ta cũng chẳng ừ mà cũng chẳng hừ, không lạnh nhạt mà cũng không nhiệt tình.

Sau cùng, tôi chủ động gợi chuyện với cô ta, lại còn tặng cô ta một tấm hình. Tuy nhiên cô ta vẫn không đáp lại, dù đôi mắt đó rất ôn hoà, còn cẩn thận cho tấm hình của tôi vào túi, không cần biết làm cái gì, bạn cũng phải cho họ có chút thời gian.

Quả nhiên không bao lâu, cô ta tăng cường vào MSN của tôi, như vậy, tôi mới biết cô ta tên là Tố Dung Dung, làm chủ quản ở công ty đó. Sau này cô ta mới đưa cho tôi tấm ảnh của cô ta, chúng tôi nói chuyện với nhau rất tâm đầu ý hợp, và thuận lợi hơn nữa khi tan ca tối, chúng tôi cùng đi ăn cơm.

Tôi ngồi trong căng tin chờ cô ta, trong lòng cảm thấy rất thoải mái. Tôi thích mẫu người phụ nữ như vậy, phải là người thuần khiết và kín đáo, họ giống như tấm kính ma sát, đó là một loại chất mềm mềm, phải là người con trai biết yêu mới thưởng thức được.

Tôi ngồi trên ghế nhìn qua cửa sổ kính, thấy Tố Dung Dung mặc áo gió màu xanh nhạt, đang từ từ đi sang hướng này, cô ta buộc bím tóc uốn cong ra phía sau lưng, hoàng hôn đã lặn, khuôn mặt trắng nõn, hình như đó là màu sắc duy nhất của ngày hôm nay.

Tôi ngắm con gái như vậy, cô ta có thể điều động tất cả sự nhiệt tình có trong cơ thể tôi.

Câu chuyện của tôi với Tố Dung Dung, giống như tưởng tượng của các bạn cứ thế mà phát triển.

Hàng ngày chúng tôi vào MSN để tán chuyện yêu đương, nếu có thời gian, sau khi tan ca chúng tôi lại tìm một nơi nào đó ngồi nói chuyện một lúc.

Những lúc như vậy tôi thường nói với các bạn, Tố Dung Dung là người đã có chồng, nhưng những điều đó không làm ảnh hưởng đến tình cảm của chúng tôi. Đương nhiên, tôi không đến nỗi ngu xuẩn mà lao vào say đắm đối với những tình cảm như vậy, mọi người đều đã trưởng thành rồi, trong cuộc sống bình dị, có lúc cũng cần người để làm cho cuộc sống thêm thi vị, mới làm cho chúng ta cảm thấy có sức sống trên cuộc đời này.

Tôi tin là Tố Dung Dung cũng nghĩ như vậy, khi chúng tôi bên nhau, đều nói chuyện những vấn đề từ trước và bây giờ và chúng tôi đều hiểu rõ quy tắc của trò chơi.

Bình thường, chúng tôi gặp nhau trong tòa nhà Viết TỰ LẬU, bình thường ngay cả chào nhau cũng không dám, nhưng đến khi sánh vai nhau, qua ánh mắt, chúng tôi như đang cười với nhau.

Tôi muốn chỉ trong tòa nhà Viết TỰ LẬU này biết chúng tôi, và chúng tôi là người giữ bí mật, kỳ thực cuộc sống của chúng tôi vốn cũng rất nhiều bí mật tạo nên, bí mật làm cho cuộc sống càng nhiều sắc màu hơn và phong phú hơn.

Cần phải biết, một người phụ nữ đã có gia đình, không thể so sánh với một người trai tơ như tôi được, cô ta vẫn hẹn hò với tôi, tất hẳn phải tìm nhiều lý do lắm, lại không được cho người khác biết. Cho nên, về sau này, chúng tôi lấy địa điểm hẹn hò là ở trong công ty. Cô ta vốn là tổ trưởng, cho nên việc lấy lý do làm thêm

giờ là chuyện bình thường. Còn tôi ngoài việc chụp ảnh, có lúc còn phải tiến hành gia công tấm ảnh sau đó nữa. Như vậy chúng tôi đều tìm cách gần nhau sau khi tan ca buổi tối, lấy lý do để ở lại văn phòng.

Thông thường, đợi ngoài hành lang yên tĩnh, tôi bắt đầu đi dạo quanh một vòng, xác định là không còn một người nào tôi mới đi vào văn phòng.

Tổ Dung Dung một mình một văn phòng, tuy không được rộng, nhưng một số trang sức nữ tính đã làm cho nó xem ra thơm tho.

Tôi thích hẹn hò ở trong phòng cô ta, để ngửi mùi thân thể của cô ta, và ở đó có không khí hoang sơ, tôi thực sự có cảm giác say mê đắm đuối.

Lúc đó bên ngoài cửa sổ có ánh trăng rọi vào, cơn gió mát lành hất vào cơ thể của người con gái, thậm chí tôi cũng nhìn thấy cơ bắp đó run run, và cả những sợi tóc mai mượt mà, những thứ đó làm cho tôi có cảm giác hưng phấn lạ thường.

Tôi thích kiểu cuộc sống như bây giờ, công việc nhàm chán, lương lậu hơi ít, lại thêm Tổ Dung Dung.

Tôi cho rằng tình trạng cứ tiếp tục như vậy, rồi có một ngày tôi sẽ phải chủ động rời bỏ chỗ này, lại lần nữa chà đạp lên chuyến du lịch của tôi lần nữa. Nhưng sau đó xảy ra một chuyện, bất ngờ nằm ngoài dự kiến của tôi.

Tổ Dung Dung mất tích.

Tôi còn nhớ lần hẹn cuối cùng là vào một ngày trong tháng Bảy, bên ngoài trời đang mưa. Vì đêm đó cô ta đến muộn cho nên chúng tôi lưu lại không lâu, khoảng mười giờ là tôi rời phòng cô ta rồi, sau đó mỗi người về một đường.

Bắt đầu từ ngày hôm sau tôi không nhìn thấy cô ta đâu nữa.

Lúc đầu tôi chưa thấy lo lắng, vì nghĩ có thể là nhà cô ta có việc, hoặc là công ty phải cô ta đi ra ngoài công chuyện. Nhưng mãi đến một tuần sau, cô ta vẫn không thấy đâu, bấy giờ tôi mới bồn chồn không yên.

Không cần biết bao giờ nhưng tôi vẫn phải bảo tồn bí mật của chúng tôi, cho nên, tôi không dám công khai nghe ngóng tin tức của cô ta. Nhưng không bao lâu, tin được truyền ra theo con đường từ miệng mấy cô gái cùng phòng, họ nói chủ quản xinh đẹp của công ty thiết kế bị mất tích, chồng của cô ta đã đến đồn công an báo, điều tra mấy ngày rồi mà vẫn chưa tìm thấy.

Tố Dung Dung mất tích hôm đúng vào ngày hẹn hò lần cuối với tôi.

Trong lòng tôi cảm thấy lo lắng.

Nếu như Tố Dung Dung mà xảy ra chuyện gì thì bí mật của chúng tôi sẽ bị phanh phui ra, cảnh sát sẽ nghi ngờ tôi, những người đồng nghiệp xung quanh tôi sẽ cảnh giác tôi. Tôi không muốn chuyện đó xảy ra, cho nên, tôi tất phải tránh xa bất cứ quan hệ nào có liên quan đến sự mất tích của Tố Dung Dung.

Trên thực tế, tôi phải cẩn thận với Tố Dung Dung, những lần hẹn hò của tôi với cô ta không để lại dấu tích gì, cho nên, Tố Dung Dung mất tích hàng nửa tháng rồi mà cảnh sát không đến tìm tôi. Tôi cảm thấy cũng yên tâm một chút, nhưng trong lòng cũng trần trở không biết Tố Dung Dung đã xảy ra chuyện gì.

Một người con gái đẹp, thuần thực, đang ở bên cạnh lại bỗng dưng mất tích, tôi không trần trở nghi ngờ làm sao được.

Nhưng bây giờ tôi đã quyết định, vì sự hoài nghi đó, tôi sẽ thôi làm ở công ty này một tháng, sau đó xin từ chức, rời xa nơi này.

Như vậy thì sẽ không có người nào nghi ngờ quan hệ của tôi và Tố Dung Dung nữa.

2

Tôi tìm ông chủ xin từ chức, ông chủ không nghe, ông ấy phản đối, lại còn đưa ra điều kiện tốt hơn cho tôi.

Ông ta biết trong lòng tôi muốn làm một rạp phim, cho nên đáp ứng cho tôi làm phòng phim trong văn phòng công ty, hơn nữa, tôi ngoài chụp ảnh cho công ty ra, được phép lợi dụng quan hệ của mình bên ngoài để kiếm thêm, tất cả những thu nhập đó đều là của tôi.

Tôi còn do dự, vì hơn nửa tháng nay sống yên bề lạng, người con gái tên gọi Tố Dung Dung đó đã mất tích, những người biết không nhiều lắm, cho nên tôi đồng ý ở lại công ty.

Tiếp sau đó là những ngày rất bận bịu, mua trang thiết bị cho rạp phim, đèn phải dùng mác tinh xảo đẹp, mua một giàn hết hơn một vạn, thùng máy dùng loại tương đối, tiêu hết 2200 vạn.

Ông chủ phải đầu tư hết, tất cả những thứ đó đều là hàng nhập khẩu. Tôi cảm giác anh ta thực sự muốn giữ tôi lại.

Bây giờ tôi kể qua về ông chủ này, ông ta tên là Tề Hồng Phi, đã nổi tiếng trên thương trường quảng cáo thế giới.

Hơn nữa tuổi tác của anh ta chẳng cách tôi bao nhiêu, trong nghề những doanh nghiệp tư nhân nhan nhản. Ông ta chỉ cần dùng không đến một nửa tiền thưởng, là có thể học được trình độ chụp ảnh không kém mấy so với tôi, nhưng ông ấy vẫn coi trọng danh tiếng của tôi.

Mấy năm gần đây, vì chiếm được danh tiếng đó, tôi thực sự nếm đủ đau khổ, trong khoảng hai năm, tôi suốt ngày quanh quẩn với các cô kỹ nữ và người bị bệnh luyến ái, sau khi bước khởi đầu qua đi, cảm thấy chán ngấy.

Khi chúng tôi nhận được giải thưởng phim ảnh, tuy chủ đề được tất cả mọi người quan tâm thật, nhưng thực ra khi tôi chụp xong bức ảnh đó, tôi phát giác ra cuộc đời này lại không liên quan gì với những người như vậy.

Bây giờ, sự khổ tâm này của tôi cuối cùng lại có hồi báo, ít nhất việc Tề Hồng Phi tăng lương cho tôi cũng khiến cho tôi hài lòng.

Tôi quyết định ở lại công ty quảng cáo này lâu dài.

Hôm đó tôi nhận được tờ quyết định cho phép ra ngoài làm thêm. Có một nhà khai trương quán rượu, tôi đến đó chụp ảnh cho họ. Một buổi chiều chụp được hơn hai trăm tấm, tối về, sao ảnh chụp từ cáp CF sang đĩa cứng máy vi tính, sau đó chỉnh sửa màu sắc và độ bão hoà. Tôi thấy đây là ảnh thông thường cho nên đòi hỏi không cao lắm, chỉ cần sạch sẽ và màu sắc hài hoà là được, nhưng do số lượng nhiều cho nên ăn cơm tối xong tôi lại phải bận túi bụi đến tận mười hai giờ đêm.

Những lúc muộn như thế, tôi thường nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Tôi giật mình, nửa đêm như thế này rồi, tôi không biết trong tòa nhà này ngoài tôi ra còn có ai làm muộn như vậy nữa.

Công ty chúng tôi là gian phòng độc lập, bên ngoài là hành lang dài. Tôi do dự một lúc rồi khẽ đi đến bên cánh cửa mở ra, bên ngoài không có ai. Tôi nhoài cổ ra nhìn ngang nhìn dọc, hành lang tối om om, chỉ có bên phía đầu hành lang có một chút ánh sáng lọt vào. Lúc này, lờ mờ như có bóng của phụ nữ, không sáng hẳn.

Tôi giật thót mình, bóng dáng của người đó trông rất quen mắt.

Tôi hiểu tôi đang nghĩ đến điều gì, nhưng đây không thể như vậy được. Tố Dung Dung đã mất tích rồi, cô ta không thể xuất hiện ở đây, hoặc là nơi nào đó.

Tại sao cô ta không bật điện, tại sao lại đến phòng tôi không gõ cửa hai lần? Hơn nữa, trong công ty quảng cáo này chỉ có tôi và Tố Dung Dung là làm cùng chức vụ cho công ty thiết kế, tôi làm ở đây vừa có hai tháng, tôi không thể biết hết được bước đi của mọi người, nhưng đối với mỗi người đều có ít nhiều ấn tượng. Thật lòng tôi không thể nhớ nổi, tôi không biết rõ trong tòa nhà này còn có ai có hình dáng giống Tố Dung Dung nữa.

Tôi hoài nghi đóng cửa lại, quay về chỗ ngồi của mình và ngồi lại trước màn hình. Tôi có chút hoang mang, vì đã nhìn thấy người con gái đó.

Ngay trong lúc này, bỗng nhiên có tiếng kêu từ trong máy quản lý thư kiện Outlook góc bên trái vọng ra, đó là báo hiệu có hòm thư mới. Tôi tiện tay mở luôn ra, người gửi thư địa chỉ là “153@***.com”, chủ đề của hòm thư là “Thủy Tiên”.

Bấm mở hòm thư ra, tôi giật nảy người, trong hòm thư chỉ có một tấm ảnh, tôi nhìn thấy người con gái trong tấm ảnh đó là Tố Dung Dung.

Trong lòng tôi hơi rợn, cảm thấy tối nay có điều gì đó không bình thường đây, ra ngoài hành lang thì thấy người con gái hình dáng giống Tố Dung Dung, bây giờ thì lại nhận được tấm ảnh này. Lẽ nào sự mất tích của Tố Dung Dung chỉ là trêu đùa tôi thôi?

Đương nhiên, ở góc độ của tôi, thì lúc nào tôi cũng hy vọng Tố Dung Dung trở về, xét đến cùng, gặp được người con gái đẹp và thuần thực như vậy, hơn nữa là tâm đầu ý hợp với nhau, đó

không phải là việc dễ.

Khi tôi đang nghĩ lung tung, thì tấm ảnh của Tố Dung Dung bỗng nhiên biến hóa, khuôn mặt xinh xắn của cô ta, hơi chút mất đi ánh sáng phản xạ, tẩy mất màu sắc, mặt mũi mòm dần dần biến mất, tĩnh mạch máu cũng dần dần lặn đi, sau cùng là chỉ còn lại hình một cái đầu trắng toát.

Đầu óc tôi bỗng tê dại đi, hình như không tự chủ được nữa.

Sự biến hoá của hình bức ảnh đó như đang muốn dọa tôi. Tôi không biết là ai đã chuyển cho tôi bức hình này. Quan hệ của tôi và Tố Dung Dung rất kín đáo, ngay cả người của công an cũng không tìm ra một chút dấu tích nào, vậy mà người chuyển bức thư này sao lại biết được mối quan hệ bí mật của tôi và Tố Dung Dung?

Anh ta là người như thế nào? Anh ta chuyển bức ảnh biến hoá này đến, phải chăng là để nhắc nhở tôi điều gì? Hay là Tố Dung Dung đã gặp phải chuyện gì trắc trở chẳng? Người trong bức ảnh giống như hương tiêu ngọc vỡ, đã là người chết rồi sao?

Điều làm tôi sợ nhất là, không hiểu người gửi bức ảnh đến đó có mục đích gì?

Tôi bắt đầu hối hận, lẽ ra tôi không nên nhận lời ở lại làm việc tại công ty của Tề Hồng Phi.

Nếu như tôi từ chức, thì Tố Dung Dung sẽ không có quan hệ gì với tôi nữa.

Tôi không có lòng dạ nào để đợi xử Lý Ảnh nữa, bức ảnh chuyển đến đó đã làm đầu óc tôi hoang mang mất rồi.

Nhìn đồng hồ đã quá một giờ sáng rồi, tôi đứng lên, giơ thẳng cánh tay xuống quá đầu gối, cảm thấy toàn thân cứng đờ.

Trước khi rời văn phòng, tôi hơi do dự, hôm nay trong tòa nhà này hơi bất thường, không biết khi tôi xuống lầu còn phát sinh ra chuyện gì nữa không. Nhưng sau cùng lại nghĩ, có chuyện căn bản là do bạn không biết xử lý như thế nào, ví dụ như người chuyển bức thư đến đó, anh ta tất nhiên là biết tôi rồi, vậy thì, sớm muộn gì thì anh ta cũng phải xuất hiện trước mặt tôi.

Trên hành lang, trời tối đen như mực, không có một tiếng động nào. Tôi đang định bật điện thì bỗng nhiên trong bóng tối có ánh sáng loé lên.

Tôi do dự một lúc, rồi quyết định tiến đến chỗ có ánh sáng đó.

Đó là gian phòng sát vách với công ty thiết kế, cánh cửa sổ bằng kính có treo tấm ri đô bằng vải hoa, nhưng cũng có mấy chỗ kẽ hở. Tôi leo lên cửa sổ nhìn vào chỗ có ánh sáng, thực ra ánh sáng đó là từ một căn phòng khác rọi tới.

Tôi hít phải một hơi không khí lạnh, phòng phát ra ánh sáng đó trước kia là văn phòng của Tố Dung Dung.

Trong giây lát, tôi hơi hoang mang, trong mũi hình như đã hít phải mùi thơm thoang thoảng của da thịt, trong phòng vắng vẻ và ẩm đạm. Lẽ nào đúng là Tố Dung Dung trở về? Hay là bức thư đó do cô ta chuyển cho tôi, có phải cô ta báo cho tôi biết là cô ta đang gặp phải khó khăn không?

Tôi từ từ đẩy cánh cửa sổ ra xem.

Tôi nhìn bên trong gian phòng có ánh sáng đó không có một tiếng động nào, do dự một lúc tôi mới xuống đi tiếp. Ngoài này hàng ngày tôi đi đi lại lại mấy lần, nhắm mắt cũng có thể đi đến được văn phòng của Tố Dung Dung, nhưng hôm nay sao tôi đi đến đó cảm thấy khó khăn quá.

Bỗng nhiên tôi giật mình không hiểu đang đợi cái gì, vả lại, trong thâm tâm tôi cũng cảm thấy hơi sờ sợ.

Cuối cùng tôi cũng đi đến trước cửa căn phòng nhỏ, tôi vẫn muốn đoán xem bên trong phòng đó có phải là Tố Dung Dung không? Cánh cửa nhìn bên ngoài giống như không đóng, tôi đẩy nhẹ nó đã mở ra rồi. Bên trong cũng không có ai cả, chỉ có một chiếc bàn có đèn đang sáng và chiếc máy đang phát ra ánh sáng.

Điều này nằm ngoài dự kiến của tôi, tôi vẫn đoán tưởng trong văn phòng đó là Tố Dung Dung, ít ra cũng phải có ai chứ. Không cần biết ai, đều có thể làm tan đi nghi vấn của tôi.

Tôi không biết nên rời khỏi chỗ này hay là ở lại đợi xem sao, đèn vẫn còn bật sáng nhất định người đó phải quay lại, kỳ lạ cả hai gian văn phòng đều không khoá cửa. Nhưng tôi lại sợ, sợ là người xuất hiện đó lại là người tôi không muốn gặp.

Tôi vẫn không để ý kỹ, cũng không ý thức quay lại phía sau.

Người trong văn phòng này nhất định là vừa mới rời văn phòng chưa lâu, mở máy tính vẫn chưa vào trạng thái tải hết chương trình. Hình vẽ Thủy Tiên trên mặt bàn mới được mở ra, nhụy hoa trắng chiếm đến nửa màn hình. Không biết tại sao, bây giờ nhìn thấy Thủy Tiên, tôi bỗng cảm thấy có chút quái dị.

Tôi lại nhớ đến bức thư có chủ đề là “Thủy Tiên” bị biến hoá đó.

Tôi quyết định rời khỏi chỗ này, không cần biết ở đây có xảy ra chuyện gì, nó không liên quan gì tới tôi hết.

Thậm chí tôi còn nghĩ rằng ngày mai tôi có nên đến gặp Tề Hồng Phi để xin từ chức không, tôi muốn rời khỏi công ty thiết kế này.

Tôi đi thẳng đến bên cánh cửa, khi đi vào, cánh cửa khép hờ. Tôi lấy hết sức kéo cánh cửa, chân định bước ra ngoài. Đúng lúc đó

mắt tôi hoa lên, có cảm giác như có người đứng bên ngoài cánh cửa. Tôi kịp thời dừng chân, mới không đập vào người anh ta. Tôi giật thót người, cứ nghĩ đó là một người rất to, lúc này mới phát hiện có một người nấp sau cánh cửa, cũng giật mình giống tôi.

Tôi lùi về phía sau hai bước, và đẩy người đứng sau cánh cửa ra. Qua ánh sáng của chiếc đèn soi vào khuôn mặt người đó, lúc đó tôi mới phát hiện ra đó không phải là Tố Dung Dung như tôi tưởng, mà là một người con trai.

Tề Hồng Phi.

3

Lúc đó là một giờ hai mươi phút, tôi ngồi trong phòng làm việc của Tề Hồng Phi.

Chúng tôi vừa đột ngột giáp mặt nhau ở bên phòng của Tố Dung Dung, không ai nói gì. Trong không khí im lặng đó, người nào cũng nhìn đối phương để dò xét, trong lòng ai cũng đoán không hiểu đối phương ở đây để làm gì, vai trò như thế nào. Lúc này, tôi không một chút nghi ngờ là hôm nay xảy ra chuyện gì quái dị nữa, nhưng lại liên quan đến Tề Hồng Phi. Sao anh ta lại nấp phía sau cánh cửa đó, sao không chủ động hiện hình ra, đứng trước mặt tôi?

Đương nhiên sự hoài nghi của tôi còn rất nhiều, Tề Hồng Phi làm như vậy có mục đích gì, anh ta biết rõ những bí mật quan hệ của tôi với Tố Dung Dung?

“Quan hệ của anh và Tố Dung Dung, ngay từ lúc ban đầu tôi đã biết rồi”. Tề Hồng Phi nói.

Tôi nhìn liếc qua anh ta, trên khuôn mặt hiện lên vẻ không vấn

đề gì, nhưng trên thực tế trong lòng tôi rất lo lắng.

“Anh có thể cho đó là rất kỳ lạ, anh và Tố Dung Dung làm rất tốt, mỗi lần hẹn hò đều rất cẩn thận, những đồng nghiệp không bao giờ để ý đến công việc của anh đang làm, tôi một ngày ở trong công ty chỉ có hai tiếng làm sao mà biết được”.

Tôi gật đầu, xem ra Tề Hồng Phi nắm rất chắc mối liên quan đến vấn đề.

“Vậy tôi có thể nói với anh rằng, tất cả những điều đó đều là do Tố Dung Dung nói với tôi đấy, có thể anh hơi giật mình”.

Tôi chết đứng người, không tin và trợn mắt nhìn anh ta, nhưng anh ta biểu hiện rất trấn tĩnh và ung dung, ý để cho tôi biết là, anh ta không nói khoác. Tố Dung Dung sao lại nói chuyện giữa chúng tôi cho anh ta biết, có lẽ nào giữa họ cũng ẩn chứa bí mật nào đó chăng?.

Tề Hồng Phi thở dài một hơi, nói tiếp “Không sai, Tố Dung Dung không những nói cho tôi biết những bí mật của hai người, mà còn nói rõ với tôi nơi hai người thường hẹn hò với nhau nữa và đồng thời cũng chụp ảnh đưa cho tôi nữa đấy”.

Lần này càng làm cho tôi sợ và lo hơn, thoáng qua thấy hổ thẹn. Cảnh hai người ôm chông lên nhau, sao lại để cho người thứ ba biết chứ? Có lẽ nào Tố Dung Dung trong người có bệnh, thích trưng bày đời tư của mình cho người khác xem? Bỗng nhiên tôi lại nghĩ đến khả năng khác, có lẽ Tố Dung Dung có bệnh, giống như Nicolas vai diễn chính của “8 milimet”, trong đó có Phú ông, vì muốn đáp ứng dục vọng của mình, không tiếc tiền bạc, đã chi ra khoản lớn để thuê người đi chụp ảnh hư sát đó cho mình.

“Hai chúng ta rốt cuộc làm cái gì vậy?” Tôi nóng lòng và hơi phần nộ nói.

Tề Hồng Phi đồng tình nhìn sang tôi, từ từ lắc đầu “Tôi đảm bảo với anh, chuyện này đối với tôi không có chút liên quan gì, là do Tố Dung Dung chủ động đưa cho tôi đĩa quay đó, lần đầu tôi cầm đĩa quay, thậm chí còn không biết ở trong có nội dung gì”.

“Tại sao Tố Dung Dung lại đưa cho anh mà không phải người khác?” Tôi hỏi.

Tề Hồng Phi im lặng một lúc, rồi nói giọng có vẻ đồng tình với tôi “Bởi vì anh chưa hiểu Tố Dung Dung, anh cho là anh đã chinh phục được cô ta, nhưng thực tế cô ta chỉ coi anh là thứ công cụ mà thôi”.

“Công cụ?” Tôi hầu như đã hiểu hết hàm ý câu nói của Tề Hồng Phi.

“Đúng rồi, một thứ công cụ” Tề Hồng Phi nhấn mạnh nói thêm “Tố Dung Dung dùng anh làm công cụ để trả đũa tôi, bởi vì tôi đã từng là tình nhân của cô ta”.

Tuy trong thâm tâm cũng có chút linh cảm, nhưng những câu nói đó cũng vẫn như gáo nước lạnh giội vào đầu tôi. Tôi như muốn nhảy bổ lên, như muốn biện giải tất cả ra, nhưng ngôn từ vừa ra đến cổ họng bị cái gì đó chặn lại.

Tề Hồng Phi nói với tôi như vậy thì nhất định không phải là lừa dối tôi rồi. Tố Dung Dung đã từng là tình nhân của anh ta, điều này cũng có thể lắm. Họ tuy không cùng một công ty, nhưng lại cùng một tầng của tòa nhà, không phải ngày nào cũng gặp nhau, nhưng cũng có rất nhiều ấn tượng với nhau rồi.

Tôi tiếp xúc với cô ta bấy nhiêu ngày, biết rõ cô ta là người không chịu hiu quạnh một mình đâu. Có lẽ nào tôi cũng không biết mà lại theo cô ta như vậy. Con gái cũng giống như con trai mà thôi, cũng tính cách bất thường. Tề Hồng Phi cũng là người con trai hấp dẫn phụ nữ, sự nghiệp có, danh có, rất đẹp trai, anh ta có lẽ

thuộc ông chủ đa năng rồi, lại kiếm tiền dễ, bây giờ chẳng thiếu gì phụ nữ đẹp đang thầm hy vọng ở anh ta.

Chuyện về sau, Tề Hồng Phi nói “Tôi cũng đoán được đại khái, nhưng tôi muốn chính thức miệng của Tố Dung Dung nói ra”.

“Tôi ở với cô ta gần một năm, chắc chắn anh cũng biết, Tố Dung Dung là người con gái rất thi vị, tôi cũng giống anh, cũng mê muội ái tình quá. Nhưng về sau, tôi mới phát hiện ra rằng cô ta là cô gái có rất nhiều tâm sự, cô ta muốn đạt được thứ gì đó, thì cô ta làm bằng được, cô ta càng ngày càng nhiều mảnh khoé với tôi, đến khi tôi phát giác ra thì cô ta tìm cách uy hiếp cuộc sống của tôi”.

“Tôi phải rời xa cô ta, bởi vì tôi còn có vợ và con gái, tôi không muốn bất cứ người con gái nào làm ảnh hưởng đến cuộc sống gia đình tôi”.

“Cho nên Tố Dung Dung đã quay chuyện của chúng tôi vào thành đĩa đưa cho anh, cô ta muốn dùng thứ đó để kích động tôi sao?” Tôi bây giờ thực sự dở khóc dở cười.

“Đấy là sau này, cô ta chủ động đến với anh, đó là nguyên nhân cô ta lấy văn phòng cô ta là địa điểm hẹn hò của hai người” Tề Hồng Phi nói. “ở đó có máy quay, cô ta muốn lắp máy quay quá đơn giản, và làm sao mà anh không thể phát hiện ra được.

Nhưng, tôi cho rằng nếu như cô ta muốn trêu tức anh, thì cô ta có thể dùng công cụ khác có hiệu quả hơn”.

“Đúng vậy, muốn thay đổi một người con gái bình thường, có lẽ phải làm những hành vi hèn hạ đó nhưng Tố Dung Dung là người thông minh, cô ta biết nếu như dùng quan hệ của tôi để uy hiếp tôi, thì sau đó cô ta sẽ không đạt được cái gì cả. Vợ tôi anh cũng chưa gặp, cô ta là một phụ nữ rất có uy lực, Tố Dung Dung cũng không có dũng khí để đứng trước mặt cô ta”.

Tôi cam đoan rằng, hoài nghi rằng trên thế giới này thật không có người con gái nào như vậy tồn tại.

“Tôi nhận được chiếc đĩa đó, mới biết chuyện của anh và cô ta. Nói thật tôi không có một chút gì là tức giận cả, Tố Dung Dung là người con gái đối với tôi không còn liên quan gì nữa rồi, cho dù cô ta ở với ai, đối với tôi không có ý nghĩa gì cả.

Chẳng là vừa rồi tôi tiếc thay cho anh mà thôi, muốn tìm cơ hội để thức tỉnh anh, nhưng lại sợ anh hiểu nhầm, cho nên, cam chịu giả vờ như mình không hay biết gì vậy”.

“Vậy tại sao hôm nay anh lại nói với tôi điều đó để làm gì?”. Tôi khẩn khoản hỏi anh ta, cố ý hỏi như vậy. “Tôi đoán bức thư đó là do anh chuyển cho tôi, còn giả là Tố Dung Dung, gõ cửa phòng tôi chỉ để cho tôi nhìn thấy bóng hình đó”.

Tề Hồng Phi không phủ nhận, anh ta gật gật đầu, “Tôi làm như vậy chủ yếu là để xem phản ứng của anh như nào mà thôi”.

“Tôi phản ứng gì?” Tôi bỗng cảm thấy kỳ lạ mà thôi.

“Anh rất sợ, nếu đó đúng là Tố Dung Dung đã mất tích nhưng lại xuất hiện đột ngột như vậy, nhất định anh sẽ đuổi theo, và hỏi cô ta mấy ngày đó đi đâu”. Tề Hồng Phi không nhin nổi đã nói lộ ra chân tướng, trong ánh mắt mang vẻ áy náy nhìn tôi “Nhưng hôm nay anh nhìn thấy hình bóng của cô ta, anh đã nhanh chóng trở về văn phòng. Hơn nữa, nhìn thấy phòng của cô ta có đèn sáng, anh không một chút bức thiết muốn nhìn thấy sự xung động của cô ta, mà lại cẩn thận từ từ đi vào. Sau khi anh không nhìn thấy Tố Dung Dung trong phòng, anh không có một chút gì là thất vọng cả, ngược lại, anh còn cảm thấy vui. Nếu như tôi đoán không nhầm thì anh thừa biết là Tố Dung Dung không bao giờ xuất hiện ở đây”.

Tề Hồng Phi ngừng một lúc, lại bổ sung một câu nữa “Cô ta không thể xuất hiện bất cứ nơi nào cả”.

Tôi run run, nghe trong lời nói của Tề Hồng Phi có ý gì đó, nhưng lúc đó tôi không biết nói gì hơn, chỉ biết dùng nét mặt của người trong cơn giận dữ nhìn dọa anh ta mà thôi, vả lại, trong lúc này đây tận trong đáy lòng tôi có cảm nhận một luồng sát khí đang dần dần hình thành.

“Anh cũng thừa biết là Tố Dung Dung đã chết rồi, người chết thì làm sao mà xuất hiện ở đây được?” Tề Hồng Phi nói.

“Cô ta không chết, cô ta chỉ mất tích thôi”. Tôi biết là mình đã không giữ được bình tĩnh.

“Tôi cũng hy vọng là cô ta chưa chết, nhưng mà, anh đừng quên, trong phòng của cô ta có đặt máy quay, nó không chỉ quay những cảnh anh và cô ta thân mật với nhau, mà còn có khả năng ghi được việc anh có thể giết cô ấy nữa đấy, tất cả nó có thể ghi lại được”.

Lúc này, tôi lại không nghi ngờ gì nữa, Tề Hồng Phi không chỉ biết tôi giết Tố Dung Dung mà trên tay còn nắm tất cả những chứng cứ xác thực. Tôi bật đứng dậy, bước tới trước mặt Tề Hồng Phi. Mắt tôi lộ ra vẻ hung ác, hằm hằm nhìn anh ta. Tề Hồng Phi là người rất thông minh, anh ta biết tôi lúc nào cũng muốn giữ kín chuyện của mình, thì nhất định không từ thủ đoạn nào cả, kể cả giết anh ta.

Khiến tôi bất yên, tinh thần của anh ta lúc đó rất trấn tĩnh, bởi vì sát khí của tôi đã hiện ra và lộ rõ một chút hoang mang. Lẽ nào anh ta đã tính được là tôi không thể ra tay đối với anh ta, hay là anh ta đã được người khác sắp xếp sẵn?

4

Đêm đó, Tố Dung Dung về sau không biết tại sao tôi lại giết cô ta.

Mười ngón tay có móng nhọn của tôi đã bám chặt vào cổ họng của cô ta, người của cô ta cứ giãy giụa đập lung tung lên, khuôn mặt bắt đầu biến sắc. Người con trai vừa âu yếm cô ta lúc này, sao bỗng trở nên ác độc như vậy.

“Cô cũng biết rõ vì sao tôi lại giết chết cô”. Tôi cười nhạt, “Đây là bí mật của tôi, đợi sau khi cô chết, tôi sẽ nói với cô, bây giờ cô chỉ còn cách là đợi mà thôi, đợi cái chết đến”.

Không biết bao nhiêu thời gian, thì người con gái ngừng giãy giụa, thân thể vẫn còn hơi ấm, nhưng hồn đã rời xa thể xác rồi.

Mặt tôi nhìn thi thể, nước mắt cứ tuôn trào ra, “Cô biết không, tôi hận nhất người con gái trụy lạc, các cô chỉ biết đáp đầy dục vọng của mình thôi, không tiếc gì tình cảm sâu đậm của người con trai đã dành cho mình. Các cô phải chết, tội của các cô nặng lắm”.

Sau đó, tôi ngồi bên thi thể đó đốt nén nhang và cắm lên. Trong lòng tôi bấy nhiêu năm tôi sống trong đau khổ, nhưng tôi không thể để cho người khác biết đau khổ của tôi, tôi chỉ có thể nói cho người chết nghe mà thôi.

Tôi đã có một người vợ rất yêu tôi, nhưng cô ta đã lén lút sau lưng tôi để đi với người đàn ông khác.

Hơn nữa, mãi đến khi tất cả đã no nê, tôi mới biết rõ chân tướng cô ta. Như vậy người con trai đó đã làm cho cô ta quay lưng lại với tôi, ngoài các cách mời tình cô ta, lại còn truyền cho cô ta một loại bệnh hiểm nghèo nữa. Đến bây giờ tôi vẫn không biết anh ta là ai, nhưng tôi bắt đầu hận tất cả những người con gái trên đời

này mà có tính trụy lạc.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao tôi bỏ ra hai năm, để đi chụp ảnh cho những người con gái mại dâm và những người bị bệnh HIV. Nhìn thấy cảnh trần truồng của họ, trong lòng tôi cảm thấy khoái cảm cực độ.

Nhưng trong cuộc sống hiện thực, tôi trở thành sứ giả của kẻ mượn tay vò hoa, tôi không ngừng cám dỗ những người con gái để họ trụy lạc, sau đó lại giết chết họ.

Tôi không biết trên thế giới này có bao nhiêu người con gái có thể cự tuyệt để lọt qua được trụy lạc, nhưng trụy lạc là lý do để họ phải chết.

Đêm đó, khi tôi đang thao thao nói liên hồi với thi thể của Tố Dung Dung, tôi không nghĩ ra là có máy quay trong phòng, nó đã ghi lại tất cả. Nhưng tôi vẫn rất nhanh móc ra được chỗ hở trong câu nói của Tề Hồng Phi.

“Anh nói là chiếc đĩa đã quay đó là của Tố Dung Dung đưa cho anh, nhưng đêm hôm đó tôi đã giết cô ta rồi, sao cô ta lại có thể đưa cho anh được”. Tôi dừng một lúc và lại nói tiếp “Người chết làm sao mà cầm các thứ đi được đúng không”.

Tề Hồng Phi gật đầu, nói “Là tôi tự tìm thấy”.

Hoá ra Tề Hồng Phi tuy không dự định là tiếp tay cho Tố Dung Dung, nhưng chuyện giữa tôi và cô ta, có phần thú vị. Sau khi Tố Dung Dung mất tích, một cơ hội ngẫu nhiên, anh ta nửa đêm một mình rời văn phòng, bỗng nhiên nảy ra ý nghĩ, muốn biết Tố Dung Dung mất tích có liên quan gì đến với tôi không.

Cho nên, anh ta mới vào trong phòng của Tố Dung Dung.

Tề Hồng Phi có chiếc chìa khoá của gian phòng đó, cũng biết đó

là nơi tôi và Tố Dung Dung hay hẹn hò.

Như vậy, tôi không hoài nghi là Tề Hồng Phi biết được bí mật của tôi nữa. Nhưng mà, tôi vẫn còn một nghi vấn nữa, vậy còn chuyện anh ta biết tôi là người hạ thủ, sao anh ta lại không báo cảnh sát, thậm chí, khi tôi đưa đơn xin từ chức, anh ta vẫn cố tìm cách để giữ tôi lại, cho tôi khoản lương hấp dẫn nữa, cho tôi tự do, bố trí cho tôi gian phòng để làm rạp phim nữa.

“Bởi vì tôi cũng giống anh, tôi cũng vô cùng căm phẫn người con gái nào mà trụy lạc”. Giọng của Tề Hồng Phi bỗng trở nên lạnh nhạt, hình như trong lòng anh ta cũng cất giấu điều gì đó muốn hàn gắn vết thương.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta, nhìn vào anh ta, tôi nhìn thấy hình bóng của tôi trong đó.

Công ty gần đây đã ký hợp đồng với nhà may trang phục có danh trên thế giới, tôi liên tiếp ba ngày quay cuồng với một của các cô người đẹp, quay chụp liên tục làm tôi mệt nhoài, nhưng, bệnh nghề nghiệp đã làm tôi thấy hiệu quả sáng ngời, vẫn có thể làm thêm mười hai phút nữa. Mỗi lần định được khoảng cách của hình vẽ, trên máy lại kêu lên một tiếng “xoẹt”, tôi nghe âm thanh đó cứ cảm tưởng như đó là âm thanh đẹp nhất trên thế giới này.

Nhiệm vụ chụp đã xong, tôi nghỉ một ngày. Vẫn nghĩ là hôm sau đến công ty làm, xử lý những hình chụp sau này, nhưng đêm đó, tôi nhận được điện thoại của Tề Hồng Phi.

“Mấy ngày nay vất vả quá, hôm nay nghỉ thấy thế nào?” Tề Hồng Phi còn nói những lời quan tâm đến tôi như vậy, nhưng nghe ra có vẻ rất nghiêm túc.

“Không sao, quen rồi, có việc gì, nói đi”.

“Tối nay muốn mời anh giúp chút, tôi đưa một người đến rạp

chiếu của công ty, anh chụp ảnh cho tôi nhé”.

“Anh là ông chủ, anh phân công, tôi đâu dám chống lại” khẩu khí của tôi nhẹ nhàng, nhưng nét mặt tôi thì trở nên nặng nề. Lúc này, tôi biết nói ra là sẽ phát sinh điều gì đó, lẽ ra tôi không nên nói. “Ai mà to vậy, mà lại làm phiền ra chỉ thị như vậy?”.

“Đi rồi sẽ biết”. Tề Hồng Phi hình như đang đắc thắng điều gì đó.

“Không nói tôi cũng có thể biết, đó là phụ nữ. Bây giờ rất nhiều bóng phụ nữ đầy trên đường phố, cứ mặc người như thế nào, đi vào quét ve son phấn, sau đó thêm PS vào sau cùng, và thêm vào đó hai miếng bí đỏ là có thể trở thành tiên nữ, người đó của anh là gì mà phải tìm đến tôi chụp ảnh chứ?”.

Anh đã nhận được nhiều giải thưởng như vậy, coi như là đạt được ý nguyện rồi nhé, ảnh của anh chụp ra, khẳng định là khác với người khác. Người ta nói, công ty chúng ta không phải là mới có phòng chụp ảnh sao, để nó nhàn rồi quá, không biết tận dụng nó”.

Tề Hồng Phi nói vậy, tôi đương nhiên chỉ là cái móc rất nhỏ và hèn thời gian với họ rồi sau đó gác máy.

Buổi tối chín giờ, tôi có mặt ở công ty, nghe thấy trên hành lang có tiếng bước chân, liền dừng lại trong gang tấc, đợi một lúc, tiếng bước chân dừng đúng ở trước cửa văn phòng tôi đang ngồi, gõ cửa, Tề Hồng Phi đi vào trước, chào hỏi với tôi xong, tiếp đó, người anh ta hướng về một bên hơi loé sáng, phía sau hiện ra một người con gái.

Tôi nhìn loáng một cái là biết ngay cô ta là người con gái có mẫu người mà tôi thích, xinh đẹp, trí thức, thời thượng, đặc biệt là mùi hương quen thuộc trên người cô ta, giống như bảo kiếm loé sáng, sáng mãi ăn sâu vào trong trái tim tôi.

Tôi đứng bật dậy, nhìn cô gái đi tới. Người con gái giữ ý giữ tứ mỉm cười với tôi, hàm súc vẫn không mất đi nhiệt tình.

Tề Hồng Phi giới thiệu với tôi, người con gái này là vợ anh ta, tên là Thi Văn.

Kỳ thực, từ đầu tôi đã biết, Tề Hồng Phi tối nay sẽ đưa vợ anh ta đến, bởi vì tất cả điều đó đều nằm trong kế hoạch của chúng tôi.

Trong đêm hôm đó, Tề Hồng Phi cũng bày tỏ bí mật của anh ta, anh ta cũng giống tôi, cũng rất hận những phụ nữ trụy lạc. Anh ta đau hận, đương nhiên bởi vợ anh ta.

“Tôi không chỉ yêu vợ tôi, mà còn rất cảm kích cô ta, nếu như không có cô ta thì sự nghiệp của tôi sẽ không phát triển thuận lợi như vậy.

Nhưng, vì sao tôi lại để một người đẹp hoàn mỹ ở trong nhà như vậy, lại muốn vụng trộm hẹn hò với Tố Dung Dung?” Trên nét mặt Tề Hồng Phi đầy vẻ đau khổ.

Anh ta không nói ra, tôi cũng có thể đoán được nguyên nhân.

“Bởi vì tôi cũng đã biết, mấy năm như vậy, trong cuộc sống của cô ta, còn có người đàn ông khác”.

Con gái trụy lạc trong mắt con trai coi đó là phản bội.

“Không có người đàn ông nào có thể chịu nổi vợ mình phản bội mình cả, tôi cũng như vậy. Nhưng tôi có dò tìm như thế nào cũng không thể biết người đàn ông đó là ai, lúc đi sâu vào điều tra thì tôi lại phát hiện ra một sự thực đáng sợ, đó chính là, người bên cạnh cô ta có lẽ không chỉ một người”.

Lúc đó tôi lạnh nhạt nhìn cô vợ, nếu như anh ta không nói, thì làm sao tôi nghĩ được ra, là một người có sự nghiệp, là người đàn

ông phát sáng vô hạn, vậy mà cũng phải chôn sự đau khổ tận đáy lòng.

“Tôi bắt đầu cảm giận cô ta, cũng nghĩ đến sẽ phải rời xa cô ta. Nhưng tôi không muốn cho người khác biết chân tướng của tôi. Tuy nhiên cô ta hơi hèn hạ, nhưng vẫn là vợ của tôi, danh dự của cô ta tuy có tổn hại, tôi cũng không sáng lạn gì”.

Lúc này, tôi bỗng nhận thấy Tề Hồng Phi cần làm gì rồi.

“Tôi hy vọng tôi cũng như anh, tận tay huỷ bỏ những phụ nữ truy lạc đó”. Tề Hồng Phi nặng nề nói.

Tôi hiểu rồi, Tề Hồng Phi đã phát hiện ra bí mật tôi giết Tố Dung Dung, nhưng ngược lại, lại không đi báo cảnh sát. Mục đích là muốn mượn tay tôi để giết vợ anh ta.

Tề Hồng Phi biết tôi không cự tuyệt anh ta, ngoài những khoản tiền anh ta cho tôi ra, tôi cũng giống anh ta cảm hận phụ nữ phản bội nữa.

Cho nên, đêm hôm đó trước khi mở bài với tôi, anh ta đã bắt đầu đặt kế hoạch rồi.

Ví dụ anh ta cho tôi một khoản tiền và bố trí một gian rạp chiếu rồi. Vợ của anh ta là cô gái đẹp, đúng lúc cô ta biết ở công ty của chồng có một người chụp ảnh đã từng được thế giới biết đến với những giải thưởng có giá trị, hơn nữa, đồ dùng trong phòng rạp đó đều là những đồ cao cấp được bày đặt, như vậy, chỉ cần Tề Hồng Phi quảng cáo cho mấy câu, là cô ta tự yêu cầu ngay, cần người chụp ảnh này chụp cho cô ta mấy kiểu.

Cho nên, Tề Hồng Phi xếp đặt tối nay đưa cô ta đến trước mặt cho tôi xem.

Tôi đứng nhìn chăm chăm người con gái xinh đẹp trước mắt

mình, nhìn cô ta đã cảm thấy ám khí chết chóc vây quanh rồi.

5

Người con gái dưới ánh đèn sáng, trông rất đẹp.

Cô ta không ngừng tuân theo sự chỉnh sửa sắp xếp của tôi, liên tục thay đổi tư thế. Xuyên qua ống kính, tôi đang được thưởng thức một người con gái đẹp, hơn nữa, thực tại tôi không muốn tưởng tượng, tại sao một người con gái đẹp, đều tìm cho mình một cách sống trụy lạc như vậy.

Chụp lần thứ nhất, chỉ là thời gian ngắn, Tề Hồng Phi đi bên cạnh.

Chụp lần thứ hai sát với giờ tan ca, tôi lấy những bức ảnh ra đưa cho Tề Hồng Phi. Buổi tối ngày hôm đó, tôi nhận được điện thoại của Thi Văn, cô ta bày tỏ rằng cô ta rất hài lòng về những tấm ảnh đó, lại còn khen tôi có kỹ thuật cao “bậc thầy đúng là bậc thầy, không giống những bức ảnh mà tôi đã từng chụp ở tòa nhà đó”.

Tiếp sau đó, trong điện thoại Thi Văn biểu hiện vẫn chưa muốn kết thúc. Lần trước thời gian chụp ngắn quá, cô ta vẫn chưa được chuẩn bị, ngay cả mấy bộ quần áo cô ta thích nhất thì lại không đem đến, cho nên cô ta có ý muốn hỏi tôi, có thể hẹn gặp lại để lần nữa được không.

Cô ta là vợ của ông chủ, cô ta nói thế nào thì tôi đành phải nghe vậy, vả lại, cô ta nói giọng sao mà uyển chuyển thế.

Tôi nói chuyện này với Tề Hồng Phi, trong điện thoại Tề Hồng Phi nói không vấn đề gì cả, chỉ nhấn mạnh lại “Không cần biết anh nghĩ thế nào và làm như nào, nhưng chỉ cần người con gái

này phải biến mất trên thế gian”.

Cách một ngày, lại vẫn trong một đêm, Thi Văn một mình đến phòng làm việc của tôi.

Tôi đang xử lý mấy bức ảnh chụp hôm trước, Thi Văn ngồi đối diện thích thú nhìn tôi làm rất lâu. Tôi đưa cho cô ta một quyển tranh hoạ, trên đó có hình tôi chụp những người bị nhiễm HIV và những cô gái mại dâm, Thi Văn nhìn những bức ảnh đó và rất hứng thú.

Chúng tôi xem lại đầu máy, rồi sang bên phòng bắt đầu chụp ảnh, chúng tôi không ngừng nói chuyện.

Lần này Thi Văn đến, đem theo một cái bọc to, trong đó có rất nhiều bộ quần áo mà cô ta ưng nhất. Khi bắt đầu, cô ta thay quần áo, tôi vẫn chủ động đứng bên ngoài phòng chụp, thay xong mấy bộ, chúng tôi nói đến những chủ đề câu chuyện rất là vui, tôi tùy tiện động vào thân cô ta, tất nhiên cô ta không để ý.

Phương thức chụp ảnh của tôi là kết hợp chụp nằm và chụp cảnh phơi ra.

Tôi cứ tự nhiên sờ vào người cô ta chỉnh sửa một số tư thế. Cô ta cho đó là chuyện rất tự nhiên, không có ý phản đối nào. Sau đó, khi tôi ngồi im để cô ta dựa vào lưng mình, một lúc sau thì cô ta nhắm mắt lại.

Một người con gái dựa vào lưng mà lại nhắm mắt lại là có ý gì. Tôi nghĩ trên đời này không có người con trai nào mà không nghĩ ra được.

Đã quá nửa đêm, tôi ngồi trong văn phòng, châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, để cho khói thuốc xuyên qua toàn thân mình, mới từ từ nhả ra.

Tôi cảm giác tay cầm điều thuốc hơi run run, có lẽ bởi vì lúc này những ngón tay đó phải dùng một lực quá lớn.

Đêm đã về khuya, nhưng tôi biết, lúc này nhất định Tề Hồng Phi đang đứng trực ở máy điện thoại để chờ tin tức của tôi. Tôi không để anh ta thất vọng, bây giờ, người con gái xinh đẹp đó đang nằm trong phòng này, có lẽ toàn thân đã lạnh toát. Cô ta đến khi chết vẫn không hiểu tại sao tôi lại đi giết cô ta.

Sau khi giết cô ta rồi, trong đầu tôi bỗng cảm thấy mọi thứ hỗn tạp. Tôi căm hận tất cả những phụ nữ trụy lạc, nhưng đối với Thi Văn thì cảm thấy hối tiếc vì đó là một người con gái đẹp.

Bấm điện thoại, tôi cảm nhận được khuôn mặt âm u của Tề Hồng Phi, anh ta thậm chí không phát ra một tiếng nào, liền dập máy. Lúc đó, lúc đó tôi cảm thấy hơi lo lắng, Tề Hồng Phi là người có bụng dạ thâm hiểm, chả trách, còn trẻ này như thế mà đã có thành tựu lớn như vậy. Tôi tin anh ta, cũng có thể trước đây có chút sai lầm.

Nhưng đã đến mức này, thì không thể quay lại được, tôi chỉ hy vọng, tôi chỉ muốn thuận lợi lấy được món tiền mà Tề Hồng Phi đã đồng ý với tôi trước đó, sau đó cao chạy xa bay, mãi mãi rời xa cái thành phố này.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, bên ngoài hành lang vọng đến những bước chân, tôi biết đó là Tề Hồng Phi đến.

Cửa bị mở ra, Tề Hồng Phi đứng trước cửa, dáng vẻ hơi vội vàng, ai cũng giống anh ta vậy thôi, đứng trước thi thể của vợ mình ai mà chẳng lo lắng lúng túng.

Tề Hồng Phi đến không phải tay không, mà trên tay kéo theo chiếc va li du lịch có tay kéo. Đêm hôm đó, khi tôi đồng ý giúp anh ta giết vợ anh ta, tôi đề ra ý kiến là đem theo va li du lịch này.

Tôi nói với anh ta, ngày trước tôi có một chiếc va li to, nhưng bây giờ nó đã đựng thi thể của Tố Dung Dung rồi, nghe theo tôi, cho nên bây giờ anh ta cũng chuẩn bị cho vợ anh ta một cái.

Khi tôi vừa đến thành phố này, đã nghe thấy người bản địa ở đây nói, hai năm trước đây, chính phủ cho nạo vét sông, và đã phát hiện ra dưới đáy sông có tới ba mươi bộ hài cốt.

Cho nên tôi nghĩ, đáy sông đúng là một nơi chôn cất thi thể tốt nhất, và trước đó, tôi đã mượn được chiếc va li to đó và đưa được thi thể ra khỏi tòa nhà này.

Tôi và Tề Hồng Phi đi đến phòng đó, Tề Hồng Phi nắm chặt cán chiếc va li.

Trong phòng rửa ảnh tối đen như mực, tôi giơ tay mò tìm công tắc điện, đèn không sáng. Tôi thấy lạ thốt ra một câu “Ồ” vì khi tôi đi ra không lâu lắm, đèn vẫn còn sáng mà.

Tôi nghe thấy Tề Hồng Phi phía sau tôi có vẻ sốt ruột, hình như rất sợ. Thực ra tôi cũng rất sợ, nhưng cố kìm chế không dám biểu hiện ra ngoài, tôi lấy bật lửa ra bật sáng lên, ánh sáng không đủ sáng cho cả phòng, mong soi được chỗ thi thể của Thi Văn nằm, Tề Hồng Phi bỗng nhiên bước nhanh tiến lên trước mặt tôi, đứng trước thi thể.

Thi Văn nhất định bộ mặt khác hẳn, hoàn toàn không phải là người con gái quen thuộc anh ta nữa.

Vì phải để cho anh ta nhìn rõ một lúc, tôi lặng lẽ đi bật hai bóng đèn trong phòng ảnh lên, ánh sáng ảm áp chiếu vào thi thể của Thi Văn, tôi bỗng nhiên hơi giật mình. Thi Văn không thay đổi là bao nhiêu, chỉ có đầu tóc và quần áo có chút lộn xộn, hai mắt nhắm nghiền, khoé miệng có dính chút vết máu.

Cô ta nằm đó cứ như đang ngủ vậy, thân thể vẫn thướt tha yêu kiều của người con gái thuần thuộc.

Tề Hồng Phi nhìn thi thể của vợ một lúc, cuối cùng anh ta thở phào như trút được gánh nặng. Anh ta quay người lại, vẻ mặt hiện ra rất tươi, có chút khổ đau.

“Cảm ơn anh đã giúp tôi hoàn thành tâm nguyện, người con gái trụy lạc này phải chịu sự trừng phạt”. Anh ta nói.

Tôi không nói lời nào, trong lúc này đây tôi không muốn nói gì hết.

“Nhưng anh có biết không, tôi đã lừa anh, tôi không phải như lời của tôi đã từng nói với anh, là hận người con gái trụy lạc, tôi hận, người con gái đó của tôi phản bội tôi” Tề Hồng Phi nói.

“Tôi biết”, “tôi nói, “cho dù vợ của anh không phản bội anh, nhưng anh cũng tìm mọi cách để giết cô ta”.

Tề Hồng Phi tỏ vẻ ngạc nhiên “Xem ra anh còn thông minh hơn tôi tưởng”.

Tôi cười đau khổ “Vì ở trong công ty đã có người biết tận gốc bí mật. Anh còn trẻ như vậy, mà đã thành đạt như ngày hôm nay đó chính là nhờ vào uy lực của vợ anh, bố mẹ của cô ta là phái viên quan trọng của chính phủ, sau đó xuống biển kinh doanh, trở thành một đại gia giàu có. Năm đó anh đã tìm mọi cách để theo đuổi cô ta, dựa vào thế lực của gia đình cô ta, thành lập được sự nghiệp của mình.

Vợ của anh phản bội anh, nhưng anh không dám ly hôn với cô ta, bởi vì anh biết là ly hôn rồi, thì anh sẽ mất hết những gì anh có như ngày hôm nay. Dần dần anh không chịu nổi sự phản bội đó nữa thì anh sẽ nảy sinh ý định phải giết cô ta”.

“Đúng lắm”. Tề Hồng Phi lúc này không phủ nhận, “Nhưng, mặc dù tôi rất muốn giết cô ta, nhưng nếu không biết được bí mật của anh, có lẽ, cả đời tôi cũng không thực hiện được mục đích của mình, cho nên, dù sao tôi cũng rất cảm ơn anh”.

Tôi cười ngượng “Bây giờ tôi chỉ hy vọng, anh hãy thực hiện đúng lời anh đã nói”.

“Anh vẫn còn điều gì lo lắng sao? Tuy anh đã giết được vợ tôi, nhưng hai chúng ta bị một cái dây buộc cùng một cột rồi, nếu như anh có xảy ra chuyện gì, thì tôi chạy cũng không thoát nổi” Tề Hồng Phi nói.

Tôi biết những lời anh ta nói ra là đúng sự thật.

“Được rồi, giao cho anh đây, hai người là vợ chồng, hãy nhận lấy thi thể của vợ mình, việc này anh tự làm nhé”. Tôi cố làm như vẻ rất thoải mái nói, và quay người đi ra cửa.

“Đợi, đợi đã”. Tôi nghe thấy tiếng Tề Hồng Phi gọi giật lại sau lưng tôi, “Việc này lại phải làm phiền anh giúp tôi, đây là lần đầu tiên trong đời nhìn thấy người chết, mới nhìn thấy tôi đã sợ rồi, càng không dám bê thi thể lên được”.

Tôi nghĩ thầm trong lòng, anh ta là loại đàn ông chẳng thuộc loại người nào cả.

“Xin anh giúp tôi lần cuối, tôi xin anh đó”. Tề Hồng Phi nói như van xin.

Tôi quay người lại, nhìn anh ta chăm chăm, và tiến đến bên thi thể Thi Văn.

Tôi nhận định Tề Hồng Phi là loại người nhất gan, anh ta không chỉ không dám động vào thi thể của Thi Văn, mà còn, khi tôi giúp anh ta làm việc đó, thì anh ta không dám đứng nhìn. Tôi bê thi thể Thi Văn đặt vào trong cái va li du lịch, ý định kéo nó ra bên ngoài, nhưng bực tức với sự nhút nhát hèn hạ của Tề Hồng Phi, liền bỏ đó tay không đi về phòng của mình. Lúc này, Tề Hồng Phi đang ngồi phía sau tôi trong phòng làm việc hút thuốc, lúc đó tôi thấy trên nét mặt anh ta có vẻ rất thoải mái.

Có lẽ anh ta không phải là sợ hãi đâu, anh ta không muốn tự tay mình đi bê thi thể của vợ mà thôi.

Tôi quyết định không dung túng anh ta nữa, việc này phải làm như thế nào, thì anh ta tự đi mà làm, ví dụ như đóng thi thể đó vào trong va li rồi thì phải tìm cách nào đó đem nó ra khỏi tòa nhà này.

Tề Hồng Phi tuy rất bất mãn nhưng tôi kiên quyết mặc kệ anh ta.

“Nếu như anh không làm gì, tôi làm sao mà biết được liệu sau này anh không bán rẻ tôi đi?” Tôi nghĩ.

Người đàn ông sợ hãi nhút nhát đến tận xương tận cốt, gặp phải một tay rắn như đinh, sau này sẽ bị uy hiếp, Tề Hồng Phi cũng không ngoại lệ.

Bấy giờ, anh ta mới miễn cưỡng đi sang phòng bên kéo chiếc va li đó, còn tôi ngồi vào chỗ anh ta vừa ngồi.

Hòm đựng thi thể nhất định là rất nặng, chính vì vậy mà tại sao tôi lại bảo Tề Hồng Phi đem va li có cán. Tề Hồng Phi kéo được chiếc va li về đến bên phòng tôi, anh ta không muốn một mình đi làm công việc bê thi thể, cho nên anh ta gọi tôi giúp.

Anh ta đứng bên ngoài gọi tên tôi, bên trong không có động tĩnh gì, liền đi sang đẩy cánh cửa văn phòng. Lúc bấy giờ, anh ta

không ý thức được rằng, biến cố mới sẽ làm thay đổi toàn bộ kết cục câu chuyện.

Đương nhiên tôi vẫn ở trong phòng, nhưng Tề Hồng Phi chỉ nhìn qua một cái, lập tức đã phát ra tiếng hét toáng lên, sau đó toàn thân run bần lên.

Tôi đứng sững giữa gian văn phòng, hai cánh tay buông thõng xuống, giống như bên cạnh có một lực rất mạnh vô hình nào đó đang giữ ép cánh tay tôi lại. Trong đầu tôi, mắt, mũi, tai, và, mồm tôi đều có máu chảy ra. Mắt tôi vẫn trợn tròn lên, nhưng bên trong không còn chút sự sống nào nữa.

Tôi cứ bất động như vậy trước mắt Tề Hồng Phi, ai nhìn vào mà thấy như vậy sẽ cho là tôi đã chết.

Và Tề Hồng Phi sẽ giật mình không hiểu trên thực tế, trong phòng bỗng nhiên lại có thêm một hình bóng khác.

Người đó hất mái tóc dài trùm trên trán ra, nét mặt đầy máu mang vẻ dữ tợn. Trong mồm như đang ngậm một cái gì đó, hai tay dính đầy máu dần dần tiến về phía Tề Hồng Phi.

Tề Hồng Phi nhìn một cái là nhận ra ngay, người con gái bỗng nhiên xuất hiện đó, chính là người mà đã bị tôi giết chết, Tố Dung Dung.

Trên đời này không có ai may mắn như vậy, từ một người đã chết lại có thể đứng dậy đi được. Trong lúc này đây, Tề Hồng Phi nhìn thấy người chết không phải là người bình thường, và cho đó là người chết biến thành ma quỷ về báo thù mình. Hầu như tất cả những câu chuyện về ma quỷ và phim ảnh về ma quỷ đều dựng lên theo tình tiết như vậy, cho nên, Tề Hồng Phi hầu như trong nháy mắt liền phán định rằng cái chết của tôi là có liên quan đến Tố Dung Dung.

Và việc duy nhất anh ta phải làm lúc đó là tháo bỏ chạy thực mạng ra khỏi công ty.

Tề Hồng Phi thiếu kiên cường hơn tôi tưởng, ít ra lúc này, anh ta vẫn chưa bị đổ xuống dưới đất. Nhưng như vậy anh ta cũng can đảm lắm rồi, dọa cho hồn bay phách biến. Khi anh ta đang chạy thực mạng, không dám nói là trong đầu còn gì không, nếu như nghiêm trọng quá, khi anh ta chạy giống như chiếc máy đang vận hành, không có ý thức là mình đang làm gì thì nguy.

Tố Dung Dung biến thành ma đã giết chết tôi, cô ta đương nhiên chưa bao giờ lìa bỏ Tề Hồng Phi của cô ta, cho nên, cô ta đi ngay đằng sau Tề Hồng Phi ra khỏi văn phòng, chỉ có điều các chi cơ thể của ma thì cứng đơ, cho nên, Tề Hồng Phi đã chạy thật nhanh bỏ cô ta tụt lại phía sau.

Trong cầu thang máy, Tề Hồng Phi quay đầu lại nhìn, trên hành lang, bóng của Tố Dung Dung đang từ từ tiến lại gần. Anh ta gõ mạnh vào nút bấm của cầu thang, toàn thân vẫn run lên cầm cập.

Chuyện may nhất của Tề Hồng Phi tối nay là cầu thang máy rất nhanh được mở ra, anh ta không dừng chút nào nữa, lập tức nhảy vào.

Trong cầu thang dĩ nhiên là có người, anh ta vịn vào bức tường cầu thang, chân không đứng vững nữa, bỗng nhiên anh ta nhìn thấy có một người nữa trong cầu thang, đó là người đã chết - Thi Văn.

Bởi vì Thi Văn chết chưa bao lâu, cho nên da thịt vẫn còn hồng hào, chỉ mỗi là đầu tóc cô ta rối bời giống như tôi và Tố Dung Dung, trên khuôn mặt còn dính vết máu.

Tề Hồng Phi hét lên một tiếng thất thanh, cử động đương nhiên không còn linh hoạt nữa rồi, định bỏ chạy ra khỏi cầu thang,

nhưng Thi Văn chặn anh ta lại, mười chiếc móng tay nhọn tóm chặt lấy anh ta.

Tề Hồng Phi, đứng trong thì có Thi Văn, bên ngoài cầu thang thì là Tố Dung Dung, cho nên lựa chọn duy nhất của anh ta là chạy lên phía trên của cầu thang. Những người lâu năm không leo cầu thang, nhất định là không leo quen, hơn nữa, Tề Hồng Phi lại đang run rẩy mất hết hồn tính như vậy, chỉ nghĩ muốn chạy thoát khỏi hai hồn ma đó, đâu có cố để leo lên cầu thang đó được, cho nên, đúng lúc Thi Văn xuất hiện ở ngay cửa cầu thang, cũng là lúc chân anh ta đạp không tới nền nhà, toàn thân thể lộn nhào xuống.

Rốt cuộc Tề Hồng Phi vẫn chạy thoát, đương nhiên, đó là Thi Văn và Tố Dung Dung không muốn đuổi theo anh ta mà thôi.

Nhưng đêm hôm đó, Thi Văn vững tin Tố Dung Dung nhất định không nhìn thấy mặt trời của ngày mai nữa, trên thực tế, buổi sáng sớm ngày hôm sau, chúng tôi lại nhận tiếp một tin nữa là Tề Hồng Phi đã chết vì xe cộ. Một người đàn ông bị dọa vỡ tim tự mình lái xe, khả năng đâm xe là rất lớn, không có người nào cho tôi một xác suất xác định, nhưng Thi Văn dĩ nhiên nói như vậy, hơn nữa sự thực đã chứng minh câu nói của cô ta là chính xác, đã nói rõ kết cục của Tề Hồng Phi như vậy rồi, đã sớm sắp xếp cho Thi Văn trước rồi.

Một người chết theo cách bị đâm xe thì rất nhiều, ví dụ như thay một bộ phận nhỏ nào đó trong xe chẳng hạn.

Thi Văn đối với xe ô tô thì không thạo lắm, nhưng thế lực của cô ta trong thành phố này thì, lúc nào cần là có ngay. Do vậy, cô ta chỉ cần chi ra một ít tiền, là có thể làm được việc mình cần làm.

Đương nhiên, có lẽ cô ta không làm gì cả.

Rời khỏi tòa nhà Viết Tự Lâu đó, cả ba chúng tôi đi về phía con

đường của thành phố.

Lúc này, đương nhiên chúng tôi phải rửa những vết máu trên mặt chúng tôi đi, hai người con gái còn thay nhau chải đầu trang điểm cho nhau, cho nên, dù cho người nào nhìn thấy chúng tôi, đều không thể tưởng tượng rằng cả ba chúng tôi vừa cách đây ít phút là người chết.

Thi Văn muốn đưa chúng tôi đi tìm quán rượu, nhưng khi đi đến cửa của quán rượu, Tố Dung Dung nói không đi nữa. Tôi và Thi Văn không thay đổi. Bóng của cô ta dần dần đi xa, nhìn vẻ hoang tàn lạc lõng.

Hơn nữa, chúng tôi biết, cuộc đời này chúng tôi không thể tạm biệt người con gái đó.

Tối hôm đó, tôi không giết cô ta thật, trong đầu quay ghi lại hình đó, chẳng qua chỉ là chúng tôi diễn kịch mà thôi.

“Tôi biết cô đến với tôi, chỉ là để lợi dụng tôi để trêu tức Tề Hồng Phi mà thôi, nhưng nếu như anh ta bỏ rơi cô thật, thì nhất định anh ta không yêu cô, cô làm như vậy, có thể thay đổi được điều gì không?” Đây là những lời tôi nói với cô ta tối hôm đó.

Tố Dung Dung có một số bí mật đã làm cho cô ta đau khổ trong đầu suốt bao năm.

“Nếu như cô thật muốn biết trong con người của Tề Hồng Phi có chút tình cảm nào đối với cô không, tôi sẽ giúp cô”. Tôi dừng lại một lúc, sau đó nhấn mạnh nói “Để tôi giết chết cô, lấy cái chết của cô để thử lòng anh ta”.

Tố Dung Dung lúc đó không trả lời tôi, ngược lại, cô ta lại cho tôi nói hoang đường. Nhưng lúc đó, phòng của cô ta cánh cửa bị mở ra, có một người con gái khác đi vào.

Cô ta chính là Thi Văn.

“Tôi đã biết quan hệ của cô và Tề Hồng Phi, trong cái thành phố này, tôi có thể cho cô biến mất ngay tức khắc”. Thi Văn nói.

Tố Dung Dung đứng trước Thi Văn, thật giống như lời nói của Tề Hồng Phi, một chút sức lực cũng không có. Nhưng Thi Văn thực sự không muốn đối phó với cô ta, sau đó cô nói “Tôi biết cô cũng là cô gái rất đau khổ, cho nên tôi cũng không truy cứu quan hệ của cô và chồng tôi nữa, chỉ cần cô nghe theo sự sắp xếp của chúng tôi, sau khi giết rồi, tôi có thể cho cô một khoản mà trong mộng cô cũng không mơ tới, mà cũng không nghĩ là mình bỗng trở nên giàu có như vậy”.

Tố Dung Dung lúc này, liệu còn sự lựa chọn nào khác nữa không?

Cho nên sự việc đều đã kết thúc rồi, sau khi Tố Dung Dung rời khỏi đó, tôi và Thi Văn đương nhiên không muốn đi đến quán rượu nữa. Chúng tôi ôm chặt nhau trong đêm tối trên đầu đường phố, cùng chúc nhau đã hoàn thành tốt công việc lần này.

Đúng thế, các anh nhất định đoán được, từ mồm Tề Hồng Phi, người đàn ông sau lưng Thi Văn chính là tôi. Cách đây hai năm chúng tôi tình cờ gặp nhau, đã nảy sinh tình yêu. Hơn nữa lúc đó, đúng lúc Tề Hồng Phi bắt đầu gặp Tố Dung Dung. Đương nhiên trước đó Tề Hồng Phi đã hẹn hò nhiều với các cô gái khác rồi, trong con mắt của Thi Văn thì không vấn đề gì.

Cô ta không nghĩ là lại sống với một con người như thế trên cuộc đời này, nhưng ngược lại, lại không muốn ly hôn với anh ta. Tài sản của cô, sẽ bị đổ hết xuống biển, bản thân cô cũng không muốn chia cho con người phản bội này. Cho nên, khi quen tôi, cô ta liền lên kế hoạch để thủ tiêu ông chồng của mình.

Tôi đã giúp cô ta hoàn thành kế hoạch đó, nhưng sau đó, tôi lại không nhận được những thứ mà tôi muốn.

Một năm sau, tôi ở trong một tòa nhà khác của thành phố, nhìn thấy trên báo đăng tin tái hôn Thi Văn với một nhà kinh doanh ưu tú của nhân dân, tân lang lại không phải là tôi.

Sau một tháng khi Tề Hồng Phi bị đâm xe, tôi nhận được một tờ phiếu chi và một tờ tem máy của Thi Văn gửi cho tôi. Phiếu chi là cô ấy bù cho tôi, tem máy là cách để tôi biến đi.

Tôi biết rồi, tôi không phải là người con trai duy nhất nấp sau lưng cô ta.

Tôi bắt đầu cảm hận người con gái này, cô ta lừa bịp và lợi dụng tôi. Cho nên, tôi thật sự bắt đầu cảm hận tất cả những người con gái trụy lạc. Bây giờ, tôi làm cho một công ty khác, ở thành phố khác, tôi cho mấy cô gái trong công ty xem những bức ảnh tôi chụp những người bị HIV và gái mại dâm, làm cho những cô gái xinh đẹp thuần thực đó hứng thú lên, khiến tôi rất vui mừng, người con gái hiền nhiên ngay lập tức thích tôi, tôi quyết định ngay buổi tối hôm nay, mời cô ta đi chơi, bắt đầu cuộc hẹn hò.

Đương nhiên trước khi hẹn hò, tôi sẽ phải đi mua một chiếc va li có cán thật to.

Sau khi gấp xong bức thư, Kiều Quân Á đứng lên, mặt quay lại người đang đứng phía sau mình, đợi nữ ký giả rất lâu, cô ta lần đầu lộ ra nét mặt cười thật tâm nhất, “Tôi phải làm như thế nào đây?”.

Tất cả những cái gọi là chính nghĩa tự đặt ra đó, bắt đầu từ hôm nay xem ra, đều làm cho người ta có hành động tàn ác. Kiều Quân Á muốn tha thứ cho Tần Xuyên, rốt cuộc là ông ấy đã dành cho cô một sinh mệnh, rốt cuộc vì tài hoa của ông ấy không được phát huy, hơn nữa lại bị chặt nửa chừng.

Kiều Quân Á chân chính, người mà không có cách nào tha thứ

nổi, chính là bản thân cô.

Cái chết của Tạ Phi, làm cho trái tim cô đau suốt đời, không có cách nào xoá đi được, không có cách nào thay đổi được, nó như đã được xếp trình tự vào trong trái tim cô rồi.

Máy di động của Đào Tử bỗng đổ chuông, cô nhận điện, là Tiểu Khổng khi đi từ bệnh viện ra gọi điện cho cô, nói với cô là Hồ Tử đã tỉnh lại rồi. Bệnh viện sau khi kiểm tra toàn bộ cho anh ta và nói, anh ta mất nhiều máu, do đó cần phải được tĩnh dưỡng, duy nhất chỉ có một bệnh đó là não bị chấn thương nhẹ.

Cúp máy, Đào Tử âm thầm nhìn Kiều Quân Á hồi lâu, sau đó, cô nói “Cô nên đến với những người mà cô làm bị thương đó để sám hối! Những người chết rồi cũng phải đến trước mộ của họ, người nằm trong bệnh viện thì đến bên giường bệnh của họ để sám hối!”.

Im lặng một lúc, Đào Tử lại nói tiếp “Sau cùng, cô nên đi khỏi thế giới này”.

Nghe xong những lời đó, Kiều Quân Á cứ đứng im như vậy, rất lâu không nói câu gì. Cuối cùng, cô mỉm cười, giống như một thiên sứ trong sạch, cô cười, nói:

“Tôi hiểu rồi, người nên biến khỏi thế gian này là tôi và chủ nhân của tôi”.

Phần kết

Nửa tháng trước, một loạt cảnh rùng mình đó, Tần Mỹ Dĩnh dần dần quên đi.

Từ trên lầu cao ngã xuống, va vào vật chắn cho nên bị thương, khi tạo ra một cú va đập mạnh nên bị thương và đau, đủ để cô ta có hồi ức nhớ đến sự sợ hãi đó.

Nửa đêm, mơ màng tỉnh dậy, Tần Mỹ Dĩnh mệt mỏi mắt nhắm mắt mở, trong khi朦胧 lung, cô quên nhìn cô gái xinh đẹp, đi vào buồng bệnh riêng của cô.

Người con gái đẹp như vậy, cô ta là bạn của mình sao?

Tần Mỹ Dĩnh thấy người trước mắt mình nhìn mặt rất quen, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra. Lúc này đây cô rất mệt, ngay cả nói chuyện cũng không thể nói ra được, tứ chi cứ như hòn đá, không nhấc lên được. Tần Mỹ Dĩnh chỉ nhìn được bằng con mắt mở nửa chừng, nhìn người con gái quen quen đó mà không nghĩ ra được tên của cô ta, cô ta ngồi nhẹ nhàng xuống bên cạnh giường bệnh, dần dần cúi xuống mặt của cô.

Người con gái đó như đang sấm hối với cô điều gì, Tần Mỹ Dĩnh nghe không rõ cô ta nói gì, nhưng nhìn rất rõ trong mắt cô ta có những giọt lệ từ từ lăn xuống.

“Xin lỗi, xin cô hãy tha lỗi cho tôi... Cô nhất định sẽ sống hạnh phúc...”.

Đây là câu mà Tần Mỹ Dĩnh nghe rõ nhất, cô cố mở đôi môi của mình ra, nói nhỏ “Tôi không trách cô đâu...”.

Nét mặt của cô gái hiện lên vẻ rất vui mừng, cô ta đứng dậy, đi về phía Tần Mỹ Dĩnh nằm, tiếp đó, người con gái đi đến trước cửa

sổ, làn gió thổi nhẹ nhẹ vào vạt áo của cô, giống như con bướm màu sắc sặc sỡ đang tung bay.

Từ từ nhảy xuống, người con gái đó giống như chiếc thuyền bay trong gió, bay mãi bay mãi vào trong đêm tối, động tác rất nhẹ nhàng, rất đẹp mắt.

Vậy, có phải là Thiên sứ không?.

Sự mệt mỏi lại ập đến, Tần Mỹ Dĩnh từ từ nhắm mắt lại. Được Thiên sứ chúc phúc, thì sẽ mãi mãi hạnh phúc.

Bây giờ Tần Mỹ Dĩnh đã tỉnh hẳn rồi, nghiêng đầu lại, mới phát hiện ra chiếc tủ trên đầu giường có thêm một chậu hoa Thủy Tiên nữa. Mới mẻ và âm u tĩnh mịch, cao quý đài nhàn.

Nhưng lúc này đây, cô không biết, dưới sân của bệnh viện, những người bảo vệ phát hiện ra hình hài một người máy phụ nữ như thật, các chi của nó rơi vãi vỡ vụn ra. Chỉ có trên khuôn mặt của nó, mọi người vẫn nhìn rõ có khuôn mặt tươi cười như có vẻ rất hạnh phúc...

HẾT